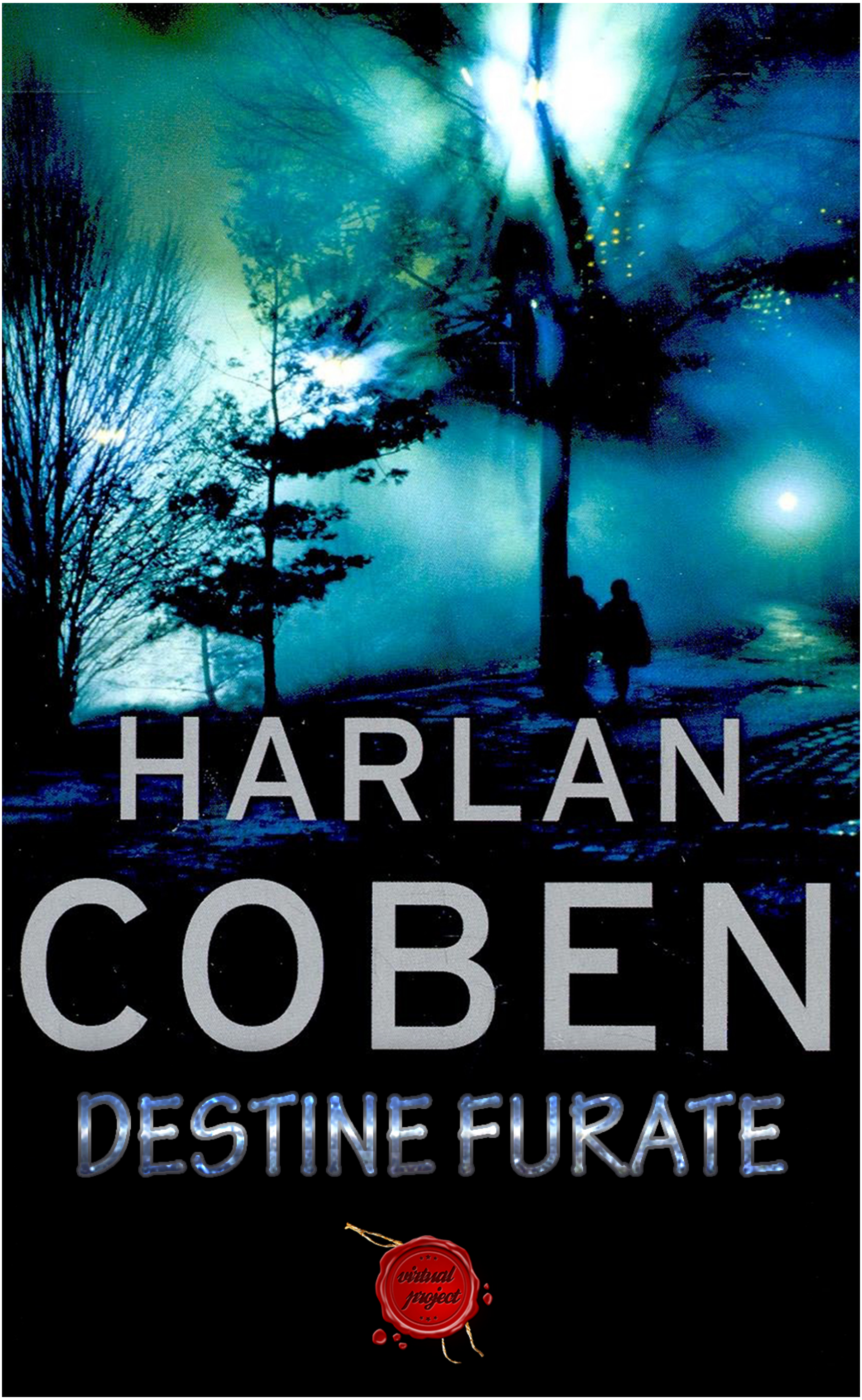

HARLAN
COBEN
DESTINE FURATE
virtual project

HARLAN COBEN

DESTINE FURATE

Original: *Hold Tight* (2008)

Traducere:
CĂTĂLIN CROITORU

virtual-project.eu

2009

1.

Marianne ajunsese la cel de-al treilea pahar de Cuervo și tocmai medita asupra talentului său de a distruge tot ceea ce putea fi bun în viața asta nenorocită, când bărbatul ce ședea lângă ea începu să vorbească cu voce tare:

— Ascultați-mă pe mine, frumoaselor: creaționismul și evoluționismul sunt pe deplin compatibile.

Mai multe picături de salivă ajunseră pe gâtul lui Marianne. Femeia se strâmbă și-i aruncă bărbatului o privire piezișă. Individul avea o mustață mare și stufoasă, care o ducea cu gândul la un personaj din filmele porno ale anilor ’70. Bărbatul se așezase pe scaunul din dreapta ei. Blonda platinată, pe care individul încerca s-o impresioneze, se afla pe scaunul din stânga. Marianne fusese prinsă la mijloc.

Încercă să-i ignore pe cei doi. Se concentră asupra paharului de parcă în el s-ar fi aflat un diamant pe care și-l dorea pentru inelul de logodnă. Spera să-i facă astfel să dispară de acolo pe mustăcios și pe blondină. Nu avu însă succes.

— Ești nebun, spuse blonda.

— Lasă-mă să-ți explic.

— Bine, spune ce ai de spus. Sunt convinsă în continuare că ești nebun.

— N-ați vrea să schimbăm locurile, ca să puteți sta unul lângă celălalt? întrebă Marianne.

Mustăciosul îi puse mâna pe braț.

— Stai așa, domniță, vreau să auzi și tu ce am de spus.

Marianne vru să protesteze, însă se gândi imediat că poate i-ar fi mai ușor să renunțe. Își concentră din nou atenția asupra băuturii.

— OK, începu mustăciosul, știți povestea despre Adam și Eva, nu?

— Bineînțeles, răspunse blonda.

— Și puteți să credeți așa ceva?

— Te referi la chestia că el a fost primul bărbat și ea prima femeie?

— Exact.

— Bineînțeles că nu cred. Tu?

— Normal că eu cred. Bărbatul își mângâie mustața de parcă ar fi fost un animal speriat care trebuia calmat.

— Biblia ne spune exact cum s-au întâmplat lucrurile. Mai întâi, a fost Adam și, apoi, Eva a luat naștere din coasta lui.

Marianne sorbi din pahar. Alcoolul reprezenta pentru ea o soluție pentru tot felul de situații. De cele mai multe ori, băutura însemna începutul distracției. Se aflase de nenumărate ori în locuri ca acela, încercând să trezească interesul cuiva și sperând la ceva mai mult decât un simplu pahar cu băutură. În seara aceea însă, ideea de a pleca de acolo însoțită de un mascul n-o atrăgea deloc. Bea, pur și simplu, ca să se amorțească, și chestia nasoală era că treaba asta nu funcționa deloc. Poate că flecăreala individului avea s-o facă să uite pentru câteva clipe. Să-i slăbească suferința.

O dăduse din nou în bară.

Ca de obicei.

Întreaga ei viață fusese o fugă continuă de tot ceea ce fusese bine și decent, o căutare permanentă a unor idealuri imposibil de realizat, o stare de plictiseală perpetuă, punctată de câteva momente de extaz, demne de tot disprețul. Reușise să distrugă o viață, și acum, când ar fi putut să recapete ceea ce pierduse, stricase iar totul.

În trecut, îi rănise, în primul rând, pe cei apropiați. Pe cei pe care îi iubea cel mai mult. Mai nou însă, din cauza unui amestec de egoism și prostie, începuse să lovească și în străini.

Dintr-un anumit punct de vedere, a face rău unui străin era și mai greu de suportat. Cu toții îi rănim pe cei pe care îi iubim, nu? Nu era însă bine deloc să faci rău unui nevinovat.

Marianne distrusese o viață. Probabil, chiar mai multe.

Și pentru ce?

Ca să-și apere copilul. Cel puțin așa credea ea.

Ce tâmpenie!

— OK, zise mustăciosul, Adam a născut-o, sau care o fi fost

termenul corect, pe Eva.

— Prostii misogine, spuse blonda.

— Ăsta e cuvântul Domnului.

— Despre care știința a demonstrat că e greșit.

— Stai nițel, drăguță doamnă. Ascultă-mă un pic. Bărbatul ridică în sus palma dreaptă. Îl avem deci pe Adam și, continuă el ridicând și palma stângă, o avem pe Eva. Avem Grădina Raiului, nu?

— Corect.

— Și Adam și Eva au doi copii, Cain și Abel. Și apoi Abel îl omoară pe Cain.

— Cain îl omoară pe Abel, îl corectă blonda.

— Ești sigură? Mustăciosul se încruntă, încercând să-și aducă aminte. Renunță însă imediat. Nici nu contează. Unul dintre ei moare.

— Abel moare. Cain îl ucide.

— Ești sigură?

Blonda încuviință cu o mișcare a capului.

— Bine, deci rămânem cu Cain. Problema care se pune acum este cu cine se reproduce Cain. Vreau să spun, singura femeie disponibilă este Eva, și ea are acum o vârstă. Deci cum reușește omenirea să supraviețuiască?

Mustăciosul se opri de parcă ar fi așteptat să audă aplauze. Marianne își dădu ochii peste cap.

— Vedeți care este problema?

— Poate că Eva a mai avut un copil. O fată.

— Deci a făcut sex cu sora lui? întrebă mustăciosul.

— Sigur. Pe vremea aia, fiecare o făcea cu fiecare, nu? Adam și Eva au fost primii. Trebuie să fi existat incesturi la început.

— Nu, spuse mustăciosul.

— Nu?

— Biblia interzice incestul. Răspunsul este dat de știință. Asta vreau să spun. Știința și religia pot face cu adevărat casă bună. Și asta datorită teoriei evoluționiste a lui Darwin.

Blonda păru brusc interesată.

— Cum așa?

— Gândește-te puțin. Potrivit darwiniștilor, din cine ne tragem noi?

— Din primate.

— Exact, din maimuțe, gorile sau cum le-o mai zice. Hai să ne întoarcem la Cain, care a fost alungat și care hoinărește de unul singur pe frumoasa planetă. Mă urmăriți?

Mustăciosul o lovi ușor pe Marianne pe braț ca să se asigure că femeia îl urmărește. Aceasta se răsuci în direcția lui. Dacă nu luai în seamă mustața aia scârboasă, tipul nu era chiar de lepădat, își zise ea.

— Sunt numai ochi și urechi, făcu Marianne ridicând din umeri.

— Perfect. Bărbatul zâmbi și ridică dintr-o sprânceană. Și Cain e bărbat, nu?

— Da, se repezi blonda.

— Cu nevoi normale de mascul, am dreptate?

— Corect.

— Deci, se plimbă prin pădure. Și simte ceva. Necesitățile sale naturale. Și într-una din zile, pe când se plimbă printre copaci – din nou același zâmbet însoțit de mângâierea mustății –, Cain dă peste o maimuță cu vino-ncoace. Sau peste o gorilă. Sau o femelă de urangutan.

Marianne se holbă la mustăcios.

— Glumești, nu?

— Nu. Gândește-te un pic. Cain dă peste niște reprezentanți din familia maimuțelor. Ființe foarte apropiate de rasa umană, nu? Sare pe una dintre femele și știi ce se întâmplă. Individul își împreună mâinile într-un gest care se dorea foarte sugestiv pentru cazul în care ea nu și-ar fi dat seama despre ce e vorba. Și maimuța rămâne însărcinată.

— E oribil ce spui, interveni blonda.

Marianne se pregăti să se întoarcă la băutura ei, însă bărbatul o atinse din nou pe braț.

— Nu-ți dai seama că totul se leagă? Maimuța naște un pui. Jumătate maimuță, jumătate om. La început, seamănă cu o maimuță, dar încet, de-a lungul timpului, preponderența rasei umane iese la iveală, înțelegeți? Voilà! Evoluționismul și

creaționismul se împletesc perfect.

Pe fața individului rămăsese un zâmbet triumfător de parcă ar fi așteptat să primească medalia de aur.

— Lămurește-mă, te rog, zise Marianne. Dumnezeu este împotriva incestului, dar îngăduie relațiile sexuale cu animale?

Mustăciosul o bătu superior pe umăr.

— Ceea ce vreau eu să-ți explic este faptul că toți deștepții ăia cu titluri științifice, care cred că religia nu este compatibilă cu știința, nu au deloc imaginație. Asta e problema. Oamenii de știință se mărginesc să se uite doar prin lentilele microscoapelor lor. Teologii citesc doar ce scrie în cărți. Nici unii, nici ceilalți nu sunt în stare să vadă pădurea din cauza copacilor.

— Pădurea despre care vorbești, întrebă Marianne, este aceeași pădure în care se află maimuța aceea cu vino-ncoace?

Atmosfera se schimbă brusc. Sau era vorba numai despre imaginația lui Marianne. Mustăciosul încetă să mai vorbească și rămase cu privirea ațintită asupra ei. Marianne nu se simțea deloc în largul ei. Se petrecea ceva total diferit de bătaia de joc de până atunci. Ochii individului erau întunecați, fără nicio lumină, ca și cum în spatele lor n-ar fi fost nicio urmă de viață. Mustăciosul clipi și apoi se aplecă și mai mult asupra ei, studiind-o cu atenție.

— Măi, măi. Ai plâns cumva?

Marianne se întoarse către blondină. Și aceasta se uita fix la ea.

— Ai ochii roșii, continuă mustăciosul. Nu vreau să mă bag în treburile tale, dar ești bine?

— Sunt foarte bine, răspunse repede Marianne cu un ușor tremur nervos în voce. Vreau doar să fiu lăsată în pace să-mi termin paharul ăsta.

— Gata, gata, am înțeles, zise mustăciosul ridicând palmele. N-am vrut să te deranjez.

Marianne se concentră asupra paharului. Cu coada ochiului aștepta să vadă vreo mișcare lângă ea. Aceasta nu se produse însă. Mustăciosul rămânea în continuare acolo.

Luă o nouă sorbitură din pahar. Chelnerul ștergea o halbă cu dexteritatea cuiva care face același lucru de foarte multă vreme. Marianne se aștepta chiar să-l vadă cum scuipă în vasul de sticlă, așa cum văzuse într-un western. Lumina din bar era foarte slabă. În spatele barului, se afla obișnuita oglindă în care puteai să-ți spionezi tovarășii de beție, ale căror fețe apăreau încețoșate din cauza fumului.

Marianne își îndreptă privirea asupra imaginii mustăciosului din oglindă. Rămase blocată din cauza acelorași ochi lipsiți de lumină care o fixau de acolo.

Privirea mustăciosului se transformă treptat într-un zâmbet și Marianne simți un fior pe șira spinării. Îl urmări pe bărbat cum se răsucește și se ridică. După ce mustăciosul se îndepărtă, răsuflă ușurată.

Femeia clătină amuzată din cap. Cain reproducându-se cu o maimuță – sigur că da!

Întinse mâna după băutură. Paharul scoase un clinchet. Amuzantă teoria aia idioată, însă gândurile ei nu reușeau să părăsească zona aceea întunecată.

Îi revenise în minte ceea ce făcuse. Fusese oare o idee așa de bună, la momentul acela? Întorsese oare pe toate părțile problema: prețul care trebuia plătit, consecințele pe care fapta ei ar fi avut-o asupra celorlalți, viețile distruse?

Probabil că nu.

Fusese rănită. Fusese tratată incorect. Asta îi provocase o furie oarbă. O dorință primitivă de răzbunare. Nimic din chestia aia biblică (sau evoluționistă, nu?), „ochi pentru ochi”, nu semăna cu ce făcuse ea.

O răzbunare cumplită.

Închise ochii și-și frecă pleoapele. Simți o bolboroseală în stomac. Probabil din cauza stresului. Deschise ochii. Barul i se părea acum și mai întunecat. Parcă începea să i se învârtă capul.

Era totuși prea devreme pentru așa ceva.

Oare cât de mult putuse să bea?

Se prinse de marginea tejghelei, în chipul acela atât de cunoscut din alte nopți ca aceasta, în care vrei să te întinzi

pentru că ai băut prea mult, iar patul începe să se rotească și atunci încerci să te agăți de ceva, fiindcă forța centrifugă te poate azvârli pe fereastră.

Bolboroseala din stomac deveni mai intensă. Brusc, făcu ochii mari. O durere insuportabilă îi sfâșia abdomenul. Deschise gura, însă nu reuși să scoată niciun sunet – durerea era prea mare. Marianne se frânse de mijloc.

— Ai pățit ceva?

Era vocea blondei de adineaori. I se părea că vine de undeva de foarte departe. Durerea era îngrozitoare. Nu se mai simțise niciodată atât de rău, poate doar cu excepția momentului când născuse. Nașterea – încercarea la care le supune Dumnezeu pe femei. *Știi, ființa aceea micuță pe care se presupune că ar trebui s-o iubești mai mult decât pe tine însăți? Habar n-ai că pentru ca ea să vadă lumina soarelui vei trece prin niște chinuri pe care n-ai cum să ți le imaginezi.*

Drăguț mod de a începe o relație, nu-i așa?

Oare ce teorie ar fi reușit mustăciosul să scoată din asta?

Acum simțea că are în stomac niște lame de ras ce încercau să-și croiască drum și să iasă de acolo. Nu mai era în stare să gândească clar. Durerea era prea mare. O făcea să uite până și ce făcuse, răul pe care-l produsese, nu numai în ziua aceea, ci de-a lungul întregii ei vieți. Părinții care îmbătrâniseră înainte de vreme din cauza tâmpeniilor ei de adolescentă. Primul soț care fusese distrus de infidelitățile ei repetate. Cel de-al doilea soț care suferise din cauza modului în care se purta cu el. La fel și copilul și cei câțiva alți oameni din viața ei ce țînuseră la ea. Apoi bărbații de care se folosise, la fel cum se folosiseră și ei de ea…

Bărbații. Poate și asta fusese un fel de răzbunare. Fă-i să sufere, înainte să apuce ei să te rănească.

Îi venea să vomite.

— Vreau la toaletă, reuși ea să îngaime.

— Te ajut eu.

Din nou vocea blondei.

Marianne simți că se prăbușește de pe scaunul înalt. Niște brațe puternice o prinseră însă de subsuori și o menținură în

poziție verticală. Cineva – blonda – îi deschidea drumul spre partea din spate a barului, înaintă împleticindu-se spre toaletă. Gâtul i se uscase. Durerea din stomac o făcea să se frângă de mijloc.

Continua să fie susținută de aceleași brațe puternice. Nu reușea să-și ridice privirea. Era întuneric. Nu vedea decât propriile picioare care se târau pe podea. Încercă să ridice capul și văzu, nu prea departe, ușa de la toaletă. Se întrebă cât avea să mai treacă până să se prăbușească. Și totuși continua să meargă mai departe.

Cu ajutorul blondei, care o ținea de subsuori, trecu de ușă. Marianne încercă să se oprească. Trupul însă parcă nu voia să o asculte. Încercă să strige, să-i spună celei care o ajutase că reușiseră să treacă de ușă, însă gura nu izbutea să se deschidă.

— Pe aici, șopti blonda. O să fie mai bine.

Mai bine?

Simți că se proptește într-o tăblie de metal. O ușă care începu să se miște. O ieșire de serviciu. Era logic, gândi Marianne. De ce să facă mizerie în toaletă? Mai bine pe aleea din spate. Unde avea ocazia să respire aer curat. Aerul proaspăt probabil că avea să-i facă bine.

Ușa se deschise cu totul și se izbi cu zgomot de peretele de afară. Marianne ieși împleticindu-se din clădire. Aerul proaspăt îi făcea într-adevăr bine. Nu cine știe ce. Durerea era încă acolo. Dar răcoarea aerului care îi înțepa obrajii îi făcea însă bine.

Atunci văzu dubița.

Albă, cu geamuri fumurii.

Portierele din spate erau deschise, aidoma unei guri uriașe ce se pregătea s-o înghită. Și acolo, în picioare, se afla bărbatul cu mustața aceea stufoasă ce o apucă pe Marianne de umeri și o împinse în mașină.

Marianne încercă să se opună, însă fără niciun rezultat.

Mustăciosul o aruncă înăuntru ca și cum ar fi fost un sac cu turbă. Marianne ateriză pe podeaua dubiței cu o bufnitură. Bărbatul se sui și el, închise portierele pe dinăuntru și se aplecă asupra ei. Marianne se strânse într-o poziție fetală.

Stomacul continua s-o doară, însă frica devenea acum mai puternică.

Bărbatul își îndepărtă mustața și îi zâmbi. Dubița se puse în mișcare. Probabil că blonda era la volan.

— Bună, Marianne, spuse bărbatul.

Femeia înlemni, nu mai era în stare nici să respire. Bărbatul se așeză lângă ea, își luă avânt și apoi o lovi puternic cu pumnul în stomac.

Durerea teribilă din abdomen căpătă brusc o altă dimensiune.

— Unde este caseta? întrebă bărbatul.

Și apoi începu s-o facă să sufere cu adevărat.

2.

Sunteți siguri că vreți să faceți chestia asta?

Există în viață anumite momente în care ai senzația că ai ajuns deasupra unei prăpăstii. Ca într-unul din filmele alea de desene animate, Looney Tunes, în care Wile E. Coyote continuă să alerge chiar și după ce a depășit marginea prăpastiei, apoi se oprește brusc, se uită în jos și își dă seama că va urma căderea, dar nu are ce să facă.

Uneori însă, probabil, în cea mai mare parte a cazurilor, situația nu este chiar așa de clară. Este întuneric și, fiind aproape de marginea prăpastiei, te miști încet, fiindcă nu știi în ce direcție s-o iei. Pășești cu grijă, dar orbecăi din cauza întunericului. Nu-ți dai seama cât de aproape ești de buza prăpastiei, nu ai de unde să știi că solul poate ceda în orice clipă, nu ești pe deplin conștient că orice pas greșit înseamnă prăbușirea în hău.

Și Mike își dădu seama că atât el, cât și soția sa se aflau pe marginea prăpastiei exact în clipa în care acest tânăr cu părul zburlit și cu brațele slăbănoage, acoperite cu tatuaje, ridică privirea spre ei și le puse întrebarea cu o voce supărător de dură pentru vârsta lui.

Sunteți siguri că vreți să faceți chestia asta?

Nu erau decât niște intruși în încăperea aceea. Da, Mike și Tia Baye se aflau în propria lor casă, situată în suburbiile orășelului Livingston, însă acest dormitor devenise pentru ei un fel de teritoriu inamic, în care accesul era strict interzis. Mike remarcă surprins că existau încă acolo o mulțime de urme ale unei epoci acum apuse. Trofeele de hochei nu fuseseră date la o parte, deși acum nu mai dominau încăperea ca mai înainte, ci ajunseseră în partea din spate a raftului. Pereții continuau să fie acoperiți cu posterele unor jucători celebri de la Ranger, însă imaginile păreau acum mai estompate. Nu reușea să-și dea seama dacă se decoloraseră, pur și simplu, de la soare sau își pierduseră din vitalitate din

cauză că nu li se mai acorda nicio atenție.

Parcă mai ieri, Adam, băiatul lor, citea *Goosebumps* și cartea aceea a lui Mike Lupica despre micii sportivi care depășeau cele mai incredibile obstacole. Își aduse aminte cum devora fiul său paginile sportive ale ziarelor, în special articolele referitoare la hochei. Cum obișnuia acesta să le scrie jucătorilor săi favoriți și să le ceară autografe. Cum, atunci când se duceau la meci pe Madison Square Garden, Adam îi ruga să meargă să-i aștepte la ieșirea jucătorilor de pe 32nd Street, nu departe de Eighth Avenue, pentru a culege autografe.

Toate astea dispăruseră acum din viața băiatului lor, chiar dacă, după obiectele din cameră, nu ai fi zis acest lucru.

Adam depășise etapa aceea. La urma urmei, era un lucru normal. Nu mai era de mult un copil, se transformase într-un adolescent ce se pregătea cu repeziciune să intre în viața adultă. Dormitorul său însă se încăpățâna să nu urmeze acest curs. Mike se întrebă dacă nu era cumva vorba despre o legătură pe care fiul său încerca s-o mențină cu trecutul, dacă nu cumva Adam își găsea liniștea în amintirile din copilărie. Poate că o parte din el tânjea să se întoarcă la zilele acelea în care visa să ajungă medic, la fel ca tatăl său.

Nu era decât o iluzie.

Tânărul specialist în computere – Mike nu reușea deloc să-și aducă aminte cum îl chema; parcă Brett sau cam așa ceva – repetă întrebarea:

— Sunteți siguri?

Tia își ținea brațele încrucișate la piept. Expresia de pe fața ei era foarte dură – era clar că nu avea de gând să cedeze. Parcă îmbătrânise, fără ca acest lucru să-i diminueze în vreun fel frumusețea. În vocea ei nu reuși să descopere nicio urmă de îndoială, poate doar o ușoară iritare.

— Da, suntem siguri.

Mike nu zise nimic.

În dormitor, era destul de întuneric. Nu era aprinsă decât vechea lampă de birou. Vorbeau cu toții aproape în șoaptă, deși nu exista nicio șansă să fie văzuți sau auziți de cineva.

Jill, fiica lor în vârstă de unsprezece ani, nu se întorsese de la școală. Adam, adolescentul de șaisprezece ani, era într-o excursie nocturnă organizată de școală. Bineînțeles că nu voise să meargă – asemenea chestii i se păreau acum mult prea „pentru handicapați” – însă prezența era obligatorie, așa că se afla acum acolo împreună cu toți prietenii săi inadaptați, care se plângeau unii altora că sunt nevoiți să suporte asemenea acțiuni organizate parcă special pentru handicapați.

— Ați înțeles cum funcționează, nu?

Tia încuviință cu o mișcare a capului, în timp ce Mike făcu un semn că nu.

— Programul va înregistra fiecare apăsare de tastă, reluă Brett. La sfârșitul fiecărei zile, informațiile sunt arhivate, și dumneavoastră veți primi un raport pe e-mail. Veți putea vedea acolo totul – orice site web pe care l-a vizitat, toate e-mailurile trimise sau primite, toate mesajele instant. Dacă Adam face o prezentare în PowerPoint sau creează un document în Word, apar și astea. Totul. Puteți să-l și urmăriți în direct dacă doriți. E suficient să faceți clic pe opțiunea asta de aici.

Tânărul arătă spre o iconiță unde scria LIVE SPY pe fond roșu. Mike își roti privirea prin încăpere. Trofeele obținute la hochei îi făceau parcă în ciudă. Fusese foarte surprins să constate că Adam nu le dăduse jos de pe raft. Mike jucase hochei în timpul facultății, la Dartmouth. Fusese remarcat de cei de la New York Rangers, jucase timp de un an pentru echipa lor din Hartford și prinsese chiar și două meciuri în NHL. Dragostea pentru hochei fusese moștenită de Adam. Băiatul învățase să patineze la trei ani. Se specializase în rolul de portar. Poarta ruginită se afla și acum lângă alee, cu plasa zdrențuită de ploaie și de vânt. Mike petrecuse multe ore plăcute lovind cu crosa pucuri spre poarta apărată de fiul său. Adam fusese grozav – un jucător care promitea pentru campionatul studențesc – până când, cu șase luni în urmă, renunțase.

Așa, pur și simplu. Lăsase jos crosa și masca și spusese că se săturase.

De acolo începuse oare totul?

Acela fusese oare primul semn al declinului, retragerea sa din sport? Mike încercase să se ridice deasupra deciziei fiului său, să nu fie asemenea atâtor părinți sâcâitori care puneau semn de egalitate între rezultatele sportive ale progeniturilor și succesul în viață al acestora, însă adevărul era că renunțarea lui Adam îl duruse.

Tia suferise chiar mai mult.

— Îl pierdem, spusese ea.

Mike nu era chiar atât de sigur. La urma urmei, Adam suferise o mare tragedie – sinuciderea unui prieten – și era normal ca acest eveniment să lase o puternică amprentă asupra lui. Avea toane și era foarte tăcut. Își petrecea cea mai mare a timpului în camera sa, de obicei în fața calculatorului, jucând jocuri ciudate, comunicând cu alți adolescenți sau făcând cine știe ce altceva. Nu era oare acesta un comportament obișnuit pentru marea majoritate a adolescenților? Abia dacă mai vorbea cu ei, răspundea cu greu la întrebările lor și, atunci când o făcea, răspunsurile erau, de cele mai multe ori, monosilabice. Dar – din nou – era vorba despre ceva atât de ieșit din comun?

Ideea cu supravegherea calculatorului fusese a ei. Tia lucra ca avocat la firma Burton and Crimstein, în Manhattan. Unul dintre cazurile la care lucrase fusese cel al lui Pale Haley, un individ implicat în spălare de bani. Haley fusese arestat de FBI după ce îi supravegheaseră corespondența pe Internet.

Brett, specialistul, era tipul cu tehnica de la firma unde lucra Tia. Mike rămase cu privirea pironită pe unghiile murdare ale lui Brett. Unghiile acelea murdare tocmai atingeau tastatura calculatorului lui Adam. O imagine care nu voia deloc să iasă din mintea lui Mike. Un individ cu niște unghii murdare pătrunsese în camera fiului său și acum atingea obiectul cel mai valoros de acolo pentru Adam.

— Termin imediat, spuse Brett.

Mike intrase pe site-ul E-SpyRight și acolo, în centrul paginii, scria cu litere mari, bolduite:

SUNT COPIII DUMNEAVOASTRĂ CONTACTAȚI DE PEDOFILI? FURĂ ANGAJAȚII DIN FIRMA DUMNEAVOASTRĂ?

și apoi, cu litere și mai mari

AVEȚI DREPTUL SĂ ȘTIȚI!

Erau postate și comentarii ale celor care folosiseră site-ul:

> *Produsul dumneavoastră a salvat-o pe fiica mea de cel mai cumplit coșmar al unui părinte – un pedofil*! *Vă mulțumesc*!
>
> *Bob-Denver, CO*

> *Am descoperit că angajatul nostru cel mai de încredere fura din birou. N-aș fi putut dovedi asta fără ajutorul softului dumneavoastră*!
>
> *Kevin-Boston, MA*

Mike se lăsase convins destul de greu.

— E fiul nostru, spusese Tia.

— Știu asta. Crezi că nu știu asta?

— Și nu ești îngrijorat?

— Bineînțeles că sunt îngrijorat. Dar…

— Dar ce? Suntem părinții lui. Avem dreptul să știm, concluzionase ea, ca și cum ar fi citat reclama de pe site.

— Avem dreptul să-i violăm intimitatea?

— Pentru a-l proteja? Da. E fiul nostru.

Mike clătinase din cap.

— Nu numai că avem dreptul, continuase Tia, apropiindu-se de el, ci avem o responsabilitate în acest sens.

— Știau părinții tăi tot ce făceai?

— Nu.

— Știau tot ce gândeai? Orice conversație pe care o purtai cu vreo prietenă?
— Nu.
— Tocmai despre asta e vorba aici.
— Gândește-te la părinții lui Spencer Hill, contraatacase ea.
Reușise să-l lase fără replică. Se uitau unul la celălalt fără să mai spună ceva.
— Dacă ar putea da timpul înapoi, dacă Betsy și Ron l-ar avea pe Spencer înapoi…, reluase ea după o pauză lungă.
— Nu poți să-mi faci așa ceva, Tia.
— Nu, te rog să mă asculți până la capăt. Dacă ar putea da timpul înapoi și dacă Spencer ar fi în viață acum, nu crezi că ei ar face tot posibilul să-l supravegheze mai bine?
Spencer Hill, coleg de clasă cu Adam, se sinucisese în urmă cu patru luni. Evenimentul avusese un efect devastator atât asupra lui Adam, cât și a celorlalți colegi.
— Nu crezi că asta explică, de fapt, comportamentul lui Adam? întrebase Mike.
— Te referi la moartea lui Spencer?
— Da.
— Ba da, până la un punct. Ai observat însă și tu că deja se schimbase. Sinuciderea nu a făcut decât să grăbească lucrurile.
— Nu crezi că dacă l-am mai lăsa un timp…
— Nu, sărise Tia cu un ton care punea punct oricărei dezbateri. Tragedia aceea poate că face ca, măcar în parte, comportamentul lui Adam să fie de înțeles, însă nu-l face în niciun fel mai puțin periculos. Din contră, după părerea mea, e vorba exact de efectul opus.
Mike rămăsese pe gânduri.
— Ar trebui să-i spunem, zisese el.
— Cum?
— Să-i spunem lui Adam că-i monitorizăm activitatea pe Internet.
Tia se strâmbase.
— Și pentru ce să facem așa ceva?
— Ca să știe că este supravegheat.

— Ce vrem noi să facem nu seamănă deloc cu a posta polițiști pe șosele ca să se circule cu viteză mai mică.

— Ba exact asta e.

— Va face în continuare exact aceleași lucruri folosind însă calculatorul din casa unui prieten sau dintr-un internet café.

— Și? Trebuie să-i spunem. E vorba despre cele mai intime gânduri ale fiului nostru.

Tia se apropiase de el și-i pusese palma pe piept. Chiar și după atâția ani, atingerea ei continua să aibă un efect asupra lui.

— Adam e în pericol, Mike, spusese ea. Nu înțelegi? Fiul nostru e în pericol. Poate că s-a apucat de băut sau de droguri sau de cine mai știe ce. Nu-ți mai băga capul în nisip.

— Nu mă ascund cu capul în nisip.

Vocea ei ajunsese aproape acuzatoare.

— Tu speri că se va rezolva totul de la sine. Ce speri, că Adam va crește și va depăși fără probleme perioada asta?

— Nu asta am vrut să spun. Te rog numai să te gândești puțin. El are acolo toate gândurile și sentimentele sale cele mai secrete. Ai fi fost de acord ca părinții tăi să știe chiar tot în legătură cu tine?

— Lumea este altfel acum, spusese Tia.

— Ești sigură?

— Ce te deranjează atât de mult? Suntem părinții lui. Vrem tot ce este mai bun pentru el.

Mike clătinase din nou din cap.

— Nu este bine să cunoști chiar fiecare gând al unei persoane. Unele lucruri trebuie să rămână personale.

Ea își luase mâna de pe el.

— Vrei să spui, secrete?

— Da.

— Spui că orice persoană are dreptul să aibă propriile ei secrete?

— Bineînțeles că da.

Ea îl privise într-un mod ciudat, care nu îi plăcuse deloc.

— Tu ai secrete?

— Nu la asta m-am referit.

— Ai secrete față de mine? îl întrebase Tia a doua oară.

— Nu. Însă nici nu vreau ca tu să-mi cunoști chiar toate gândurile.

— Nici eu nu vreau să mi le afli pe ale mele.

Se opriseră amândoi la acea linie sensibilă.

— Dacă am de ales între a-mi proteja fiul și a-i respecta intimitatea, să știi că aleg să-l apăr pe Adam.

Discuția asta – Mike nu voia s-o ia drept ceartă – durase mai bine de o lună. În acest timp, Mike încercase să-l apropie pe Adam de ei, părinții lui. Îl invitase la mall, la meciuri, chiar la concerte. Adam refuzase orice invitație. Era mai mult plecat. Se întâlneau doar la masa de seară. Notele de la școală deveneau din ce în ce mai proaste. Au reușit cu greu să-l convingă să stea de vorbă cu un psihiatru. Acesta emise ideea că ar putea fi vorba despre depresie. Prescrisese un tratament medicamentos, însă solicitase să-l mai consulte pe Adam încă o dată. Acesta refuzase hotărât.

Ei insistaseră ca băiatul să meargă din nou la doctor și rezultatul fusese că Adam dispăruse de acasă timp de două zile. Nu voia să răspundă nici la apelurile pe mobil. Mike și Tia erau disperați. Până la urmă, descoperiseră că fusese, pur și simplu, în casa unui prieten.

— Îl pierdem, continuase Tia munca de convingere.

Mike nu răspunsese.

— La urma urmei, noi, părinții, suntem cei care trebuie să aibă grijă de ei. Dacă stai să te gândești, treaba asta durează foarte puțin și apoi ei pleacă și își trăiesc viețile. Vreau, pur și simplu, să-l știu în viață și sănătos până când își ia zborul de acasă. Restul va depinde numai de el.

Mike dăduse afirmativ din cap.

— Bine, hai atunci s-o facem.

— Ești sigur?

— Nu.

— Nici eu nu sunt. Dar nu reușesc să nu mă gândesc în permanență la Spencer Hill.

El dăduse din nou din cap.

— Mike?

El își ridicase privirea spre ea. Tia îi zâmbise în felul acela special care îl fermecase în ziua aceea friguroasă de toamnă la Dartmouth. Un zâmbet care i se înșurubase în inimă și rămăsese acolo.

— Te iubesc, zisese ea.

— Și eu te iubesc.

Și, astfel, căzuseră de acord să-și spioneze băiatul.

3.

La început, e-mailurile sau discuțiile pe mess păreau destul de normale. Primul semn de alarmă apăru trei săptămâni mai târziu.

Interfonul din compartimentul în care lucra o trezi pe Tia din gândurile ei.

— Imediat în biroul meu, se auzi o voce dură.

Era Hester Crimstein, șefa cea mare a firmei de avocatură la care lucra. Hester îi suna întotdeauna personal pe subordonații cu care voia să vorbească, fără să apeleze la secretară. Și de fiecare dată avea aceeași voce puțin enervată, ca și cum ar fi trebuit să ghicești că are de gând să vorbească cu tine și să te prezinți în biroul ei fără ca ea să mai piardă timpul cu interfonul.

Tia se întorsese la lucru cu șase luni în urmă ca avocat pentru firma Burton and Crimstein. Burton murise cu ani în urmă. La cârma afacerii rămăsese mult temuta Hester Crimstein. Era o avocată cunoscută pe plan internațional drept expertă în mai multe domenii ale dreptului civil și penal și avea chiar și propria emisiune săptămânală la televiziune, inteligent numită *Crimstein on Crime*.

— Tia? se auzi din nou vocea răstită a lui Hester Crimstein.

— Vin imediat.

Tia băgă raportul de la E-SpyRight în sertar și porni grăbită pe culoarul mărginit de-o parte și de alta cu birouri: cele luminoase, cu geamuri care dădeau în afară, pentru avocații asociați, cu experiență, cele fără lumină naturală, pentru truditorii de rând. În firma Burton and Crimstein, se păstra un foarte strict sistem de castă, în fruntea căruia se afla o singură entitate. Existau mai mulți parteneri, însă Hester Crimstein nu permitea adăugarea niciunui alt nume pe antetul firmei.

Tia ajunse, în sfârșit, la camerele spațioase de pe colț. Secretara lui Hester abia catadicsi să-și ridice pentru o secundă privirea când intră ea acolo. Ușa care dădea în biroul

șefei era deschisă. Așa era mai tot timpul. Tia se opri și ciocăni în tocul ușii.

Hester patrula înainte și înapoi prin încăpere. Era o femeie mică de statură, care însă nu-ți dădea impresia că ar fi micuță. Ființa ei compactă degaja forță și un fel de senzație de pericol. Și acum, când mergea prin încăpere, își zise Tia, parcă mărșăluia.

— Vreau să te duci sâmbătă la Boston ca să iei o depoziție, zise Hester fără nicio altă introducere.

Tia intră în încăpere. Șefa avea mereu părul făcut permanent, un fel de blond cu șuvițe mai închise. Aspectul ei îți dădea cumva senzația că fusese nevoită să se îmbrace și să se dichisească în grabă, și, cu toate astea, reușea să arate perfect pusă la punct. Unii oameni au talentul de a te face să le acorzi imediat atenția – cu Hester Crimstein aveai senzația că te apucă de guler și te obligă să te uiți fix în ochii ei.

— Bineînțeles, nicio problemă, zise Tia. Despre ce caz este vorba?

— Beck.

Tia cunoștea cazul.

— Ăsta e dosarul. Ia-l cu tine și pe expertul în calculatoare. Pe individul cu tatuajele alea înfiorătoare.

— Brett, o ajută Tia.

— El. Vreau să intrăm și pe calculatorul tipului.

Hester îi întinse dosarul și apoi își reluă patrularea prin încăpere.

Tia se uită o clipă la eticheta de pe carton.

— E vorba despre martorul de la bar, nu-i așa?

— Exact. Te duci mâine cu avionul. Acum du-te să studiezi dosarul.

— OK, nicio problemă.

Hester se opri din mers.

— Tia?

Tia începuse să răsfoiască dosarul. Încerca să se concentreze asupra cazului, să se gândească la Beck și la depoziția lui, precum și la șansa ce i se ivea să plece la Boston. Raportul de la E-SpyRight nu-i dădea însă deloc pace. Ridică

privirea și se uită la șefa ei.
— Te frământă ceva? întrebă Hester.
— Doar depoziția pe care trebuie s-o iau.
Hester se încruntă.
— Bine. Fiindcă individul ăsta e un căcănar mincinos. M-ai înțeles?
— Căcănar mincinos, repetă Tia.
— Exact. E clar că n-a văzut ceea ce pretinde el că a văzut. Nu avea cum. Mă înțelegi?
— Și vreți ca eu să dovedesc chestia asta?
— Nu.
— Nu?
— Vreau exact contrariul.
Tia își încreți fruntea.
— Nu înțeleg. Nu doriți să dovedesc că e un căcănar mincinos?
— Exact.
— Puteți să fiți puțin mai explicită?
— Bineînțeles. Vreau să te duci să stai de vorbă cu el, să fii drăguță și să-i pui un milion de întrebări. Vreau să porți ceva mulat pe corp și poate chiar o fustă scurtă. Să-i zâmbești ca și cum ai fi la prima ta întâlnire și ai considera că tot ce zice el e fascinant. În vocea ta să nu se ghicească nici cea mai mică umbră de îndoială. Să-i dăm impresia că tot ceea ce-ți spune este adevărul gol-goluț.
Tia dădu din cap.
— Doriți, așadar, să-l fac să vorbească deschis.
— Da.
— Și doriți să înregistrez ce spune el. Toată povestea.
— Ai ghicit.
— Ca să vă bateți joc de el apoi în sala de judecată.
Hester își arcui o sprânceană.
— În faimosul stil Crimstein.
— OK, făcu Tia. Am înțeles.
— O să-l mănânc fript pe tipul ăsta. Rolul tău, ca să ne menținem în cadrul aceleiași metafore, este să cumperi legumele pentru garnitură. Crezi că o să te descurci?

Raportul cu datele din calculatorul lui Adam – cum mă descurc cu ăsta? Mai întâi, ar trebui să iau legătura cu Mike. Să discutăm, să vedem despre ce e vorba și să găsim cea mai bună soluție…

— Tia?

— Mă descurc, bineînțeles.

Hester se opri din nou din mers. Făcu apoi un pas în direcția Tiei. Era cu cel puțin zece centimetri mai scundă, însă Tia nu simțea deloc această diferență.

— Știi de ce te-am ales pe tine pentru această sarcină?

— Pentru că am absolvit Columbia Law School, pentru că sunt un avocat foarte bun și pentru că în cele șase luni de când sunt aici nu mi-ați dat decât sarcini pe care le putea rezolva și un analfabet?

— Nu.

— Pentru ce, atunci?

— Pentru că ești bătrână.

Tia o privi uimită.

— Nu în sensul acela. Adică vreau să spun, câți ani ai tu, ai trecut de patruzeci, nu? Eu sunt cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Mă refeream la faptul că toți ceilalți avocați începători sunt niște copii. Și vor să iasă în față ca niște eroi. Să demonstreze că sunt nemaipomeniți.

— Și eu nu vreau chestia asta?

Hester ridică din umeri.

— Dacă faci așa ceva, pleci de aici.

N-avea ce să răspundă la asta, așa că Tia nu mai zise nimic. Își coborî privirea și începu din nou să răsfoiască dosarul. Gândurile îi zburau însă la fiul ei, la afurisitul acela de calculator și la raportul pe care-l primise.

Hester tăcu câteva clipe. Apoi îi aruncă Tiei privirea aceea care îi făcuse pe mulți martori să cedeze în sala de judecată. Tia încercă să reziste.

— De ce ai ales firma asta? întrebă Hester.

— Doriți să aflați adevărul?

— Așa aș prefera.

— Pentru a lucra cu dumneavoastră, spuse Tia.

— Ar trebui să mă simt flatată?

Tia ridică din umeri.

— Ați vrut să știți adevărul. V-am admirat dintotdeauna activitatea.

Hester zâmbi.

— Da, da, avocata care câștigă toate procesele.

Tia aștepta să mai audă ceva.

— Și în afară de asta?

— Asta a fost motivul, spuse Tia.

Hester clătină din cap.

— Mai este ceva.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Hester se așeză și îi făcu semn Tiei să facă la fel.

— Vrei să-ți explic?

— Vă rog.

— Ai ales firma asta, fiindcă e condusă de o feministă. Ți-ai zis că eu o să privesc cu înțelegere faptul că te-ai retras pentru a-ți crește copiii.

Tia nu zise nimic.

— Am dreptate?

— Într-o oarecare măsură.

— Însă vezi tu, feminismul nu înseamnă numai că fetele se ajută una pe cealaltă. Feminismul înseamnă oportunități egale. Înseamnă să li se ofere femeilor nu garanții, ci dreptul de a alege.

Tia aștepta fără să zică nimic.

— Tu ai ales să fii mamă. Asta nu este un motiv pentru care să fii pedepsită. Dar niciun motiv pentru care să fii privită într-un mod mai special decât alții. Din punct de vedere al activității profesionale, anii aceia sunt pierduți. Ai ieșit din rând. Nu poți să mai intri în același loc când te hotărăști tu să vii înapoi. Regulile sunt aceleași pentru toți. Dacă cineva se hotărăște să renunțe la carieră ca să-și crească copiii este tratat la fel ca ceilalți. Înțelegi?

Tia făcu un gest care putea fi interpretat în orice fel.

— Ai spus că-mi admiri activitatea, continuă Hester.

— Da.

— Dar eu am ales să nu am o familie. Admiri și asta?

— Nu cred că ăsta este un motiv de admirație sau nu.

— Exact. Și la fel se poate spune despre alegerea pe care ai făcut-o tu. Eu am ales cariera. Nu am ieșit deloc din rând. Și cu tenacitate, am reușit să ajung în frunte. Dar seara, când mă întorc acasă, nu mă așteaptă niciun doctor și niciun copil. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Perfect. Nările lui Hester se umflaseră de ai fi zis că urmează să scoată flăcări, și privirea devenise parcă cu o notă mai cruntă ca de obicei. Așa că atunci când te afli în acest birou – biroul *meu* – gândurile tale sunt numai la mine, la cum să mă servești pe mine cât mai bine posibil, nu la ce o să pregătești pentru masa de seară sau la faptul că băiatul tău întârzie la antrenament. Mă urmărești?

Tia ar fi vrut să protesteze însă tonul șefei nu lăsa loc pentru prea mult dialog.

— Vă urmăresc.

— Bine.

Telefonul începu să sune dintr-odată. Hester ridică receptorul cu o mișcare bruscă.

— Ce? Pauză. Ce tâmpit. Și doar i-am spus să-și țină fleanca.

Hester își răsuci fotoliul și se întoarse cu spatele la Tia. Era semnalul că discuția se terminase. Se ridică și ieși din încăpere, zicându-și cu amărăciune ce bine ar fi fost ca toată îngrijorarea ei să nu stea decât în niște fleacuri ca masa de seară sau antrenamentul băiatului.

Ajunsă pe coridor, se opri și își scoase telefonul mobil. Dosarul ținut la subraț trecuse imediat, chiar și după săpuneala primită de la Hester, pe planul doi, iar gândurile ei reveniseră la e-mailul din raportul celor de la E-SpyRight.

De cele mai multe ori, rapoartele erau foarte lungi – Adam vizita o mulțime de site-uri și avea atâția „prieteni” pe MySpace sau Facebook – încât se adunau câteva pagini bune. În ultima vreme, trecea destul de repede peste ele. Ai fi zis că încerca în acest fel să nu atenteze prea mult la intimitatea lui,

când, de fapt, ea nu mai suporta să afle atât de multe.

Se grăbea să se întoarcă în biroul ei. Pe masa de lucru, trona o fotografie de familie. Toți patru – Mike, Jill, Tia și, bineînțeles, Adam, în unul dintre rarele momente pe care mai accepta să le dedice familiei sale – în fața casei. Deși zâmbetele celor din fotografie păreau forțate, imaginea familiei reunite reuși să o mai liniștească puțin.

Scoase din sertar raportul și descoperi imediat e-mailul care o intrigase atât de mult. Îl citi din nou. Nu se schimbase deloc între timp. Nu știa ce să facă și își dădu seama că nu era vorba despre o decizie pe care să o ia singură.

Formă numărul lui Mike și-i trimise un mesaj.

•

Mike nu apucase însă să-și dea jos patinele când sosi mesajul.

— Nici aici nu te lasă în pace, nu? întrebă Mo.

Acesta își scosese patinele și se pregătea să se dezbrace. Vestiarul, la fel ca toate vestiarele de hocheiști, puțea groaznic. Problema era că transpirația se impregnase în apărătoarele purtate de sportivi. Un ventilator mare își rotea palele în tavan. Fără prea mare efect însă. Hocheiștii nici nu băgau de seamă. Un străin care și-ar fi băgat nasul acolo probabil că ar fi leșinat imediat.

Mike se uită la telefon și văzu pe ecran numărul soției.

— Da.

— Dumnezeule, ești total sub papuc.

— Da, răspunse Mike. Mi-a trimis un mesaj. Total sub papuc.

Mo se uită urât la el. Erau prieteni de pe vremea studenției la Dartmouth{1}. Jucaseră amândoi în echipa de hochei de acolo – Mike pe post de extremă stângă, Mo, în apărare. La aproape un sfert de secol de la absolvirea facultății – Mike ajuns acum un chirurg renumit, Mo, implicat în afacerile necurate ale Central Intelligence Agency – continuau să joace amândoi pe aceleași posturi.

Ceilalți jucători își scoteau apărătorile cu mișcări precaute. Îmbătrâniseră cu toții, iar hocheiul era un joc pentru tineri.

— Știa că e ora la care joci hochei, nu?

— Da.

— Înseamnă că trebuie să-i explici mai bine despre ce e vorba.

— E doar un mesaj, Mo.

— Îți rupi oasele toată săptămâna la spital, spuse prietenul lui cu acel zâmbet în colțul gurii care te făcea să nu știi niciodată dacă glumește sau nu. Timpul alocat hocheiului este ceva sacru. Ar fi trebuit să știe asta până acum.

Mo fusese împreună cu el în acea zi rece, de iarnă, când o cunoscuse pe Tia. Adevărul e că Mo fusese cel ce o zărise primul. Erau încă juniori și jucau într-un meci de campionat împotriva celor de la Yale. Tia era în tribună. În timp ce făceau turele de încălzire, Mo îl împunsese cu cotul și-i arătase cu capul în direcția locului unde stătea Tia, spunându-i: „Drăguț pulover".

Așa începuse totul.

Mo avea o teorie conform căreia orice femeie este atrasă ori de Mike, ori de el. Spre Mo se îndreptau cele cărora le plăceau băieții răi, în timp ce lui Mike îi reveneau cele care vedeau un cămin și o familie în ochii lui albaștri. Așa că în repriza a treia, în timp ce echipa lor avea un avans confortabil în fața oaspeților, Mo declanșase din senin o altercație și începuse să-l altoiască zdravăn pe un tip din Yale. În timp ce-l pocnea pe individ, se uita pe furiș la Tia ca să-i vadă reacția.

Într-un sfârșit, arbitrii reușiseră să oprească încăierarea. În timp ce se îndrepta spre banca de pedeapsă, Mo se aplecase spre Mike și-i șoptise: „E a ta".

Cuvinte cu adevărat profetice. O întâlnise la o petrecere organizată în aceeași seară, după meci. Ea venise acolo în compania unui student din anii mari, însă nu era prea interesată de acesta. Ajunseseră să vorbească despre trecutul lor. El îi spusese imediat că voia să ajungă doctor și ea era curioasă să știe când își dăduse el seama că ăsta era destinul lui.

— Cred că dintotdeauna, răspunsese el.

Tia nu acceptase un astfel de răspuns. Începuse să

investigheze mai adânc, așa cum avea el să descopere că făcea întotdeauna. Până la urmă, fusese uimit să se audă cum îi povestește că, în copilărie, fusese un copil bolnăvicios, iar doctorii deveniseră eroii săi preferați. Ea știuse să-l asculte așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Se putea spune că acesta nu fusese numai începutul unei relații, ci, pur și simplu, se aruncaseră amândoi dintr-odată în ea. Mâncau împreună la cantină. Studiau amândoi noaptea. Mike îi aducea la bibliotecă vin și lumânări.

— Te superi dacă mă lași un pic să citesc mesajul? întrebă Mike.

— Este o adevărată pacoste nevasta asta a ta. Dacă erai în biserică, ți-ar fi trimis și acolo mesaje?

— Tia? Probabil.

— Bine, citește odată mesajul ăla. Apoi trimite-i și tu unul și spune-i că ne ducem la un bar cu țâțe.

— Bine, OK. Așa o să fac.

Apăsă tastele și citi mesajul:

Trebuie să vorbim. Despre ceva ce am găsit în raportul celor de la calculatoare. Vino direct acasă.

Mo văzu umbra ce se așternu pe fața prietenului său.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Bun. Înseamnă că mergem la barul ăla.

— N-am discutat niciodată că mergem într-un astfel de local.

— A, ești unul dintre fătălăii ăia care preferă să le numească „cluburi pentru domni”?

— Oricum s-ar chema, nu pot să merg.

— Te obligă să te duci acasă?

— Avem o problemă.

— Ce?

Pentru Mo era necunoscută semnificația expresiei „problemă personală”.

— Ceva în legătură cu Adam, răspunse Mike.

— Finul meu? Ce a pățit?

— Nu e finul tău.

Mo nu era nașul lui Adam, fiindcă Tia nu fusese de acord. Acest lucru nu îl împiedica însă pe Mo să îl considere pe băiat ca fiind finul său. La botez, Mo venise, pur și simplu, în rândul din față și rămăsese lângă fratele Tiei, adevăratul naș al copilului. Mo se mulțumise să-l privească pe acesta drept în ochi, și fratele Tiei nu îndrăznise să scoată niciun cuvânt de împotrivire.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Încă nu știu.

— Tia îl cam cocoloșește. Ești și tu conștient de asta.

Mike puse jos telefonul mobil.

— Adam a renunțat la locul din echipa de hochei.

Mo făcu o mutră de parcă Mike i-ar fi spus că fiul lui ar fi intrat într-o sectă satanistă sau s-ar fi apucat de droguri.

— Uau.

Mike își dădu jos patinele din picioare.

— Cum ai putut să nu-mi spui lucrul ăsta până acum?

Mike începu să caute prin geantă până găsi apărătoarele de lame. După aceea, își scoase apărătoarele de umeri. Din ce în ce mai mulți jucători terminaseră cu îmbrăcatul și treceau pe lângă ei salutându-i. Majoritatea știau că nu e cazul să glumească prea mult cu Mo, chiar dacă acesta nu mai era pe gheață.

— Eu te-am adus aici cu mașina, zise acesta.

— Și?

— Și ți-ai lăsat mașina la spital. Am pierde prea mult timp ca să te duc înapoi acolo. Așa că te duc direct acasă.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Totuși. Vreau să-mi văd finul. Și să aflu ce naiba se întâmplă acolo.

4.

În momentul în care Mo coti pe strada lor, Mike o zări pe Susan Loriman, vecina lor, care își făcea de lucru pe peluza din fața casei. Deși femeia părea teribil de preocupată de soarta plantelor pe care le îngrijea, Mike își dădu seama că gândurile ei erau cu totul în altă parte. Mo trase mașina pe aleea care ducea la garaj și rămase cu privirea ațintită asupra femeii, așezată în genunchi pe gazon.

— Frumoasă priveliște, zise el.

— Probabil că la fel gândește și soțul ei, îl temperă Mike.

Susan se ridică în picioare și Mo o urmări cu privirea.

— Așa o fi, însă soțul ei e un căcăcios.

— De ce spui asta?

Mo îi arătă printr-o mișcare cu bărbia.

— Din cauza mașinilor alea.

Pe aleea de lângă casa vecinilor se aflau parcate o Corvette tunată de culoare roșie și un BMW 550i negru. Erau mașinile soțului lui Susan. Ea conducea un Dodge Caravan gri.

— Ce-i cu ele?

— Sunt ale lui?

— Da.

— Am avut odată o gagică, începu Mo. Cea mai tare tipă pe care am cunoscut-o vreodată. Hispanică sau cam așa ceva. Era gimnastă și luptătoare profesionistă și apărea în momentele alea sexy care se transmiteau dimineața pe Channel Eleven, mai ții minte?

— Da, parcă îmi amintesc.

— Ei bine, tipa asta mi-a povestit despre o chestie pe care o făcea ea. De fiecare dată când un tip cu o mașină ca astea voia să se dea mare, ambalând motorul și mergând paralel cu ea, încercând s-o agațe, știi ce-i spunea?

Mike clătină din cap.

— Îmi pare rău de penisul tău.

Mike nu se putu abține să nu zâmbească.

— „Îmi pare rău de penisul tău.” Doar atât. Nu-i tare?

— Ba da, recunoscu Mike. Tare.

— Cam greu să mai încerci ceva după așa o replică.

— Ai dreptate.

— Deci individul ăsta – soțul ei, nu? – are nu una, ci două mașini tari. Tu ce crezi că înseamnă asta?

Susan Loriman se uita acum fix în direcția lor. O considerase întotdeauna drept o femeie deosebit de apetisantă – tipul de femeie pentru care adolescenții folosesc acronimul MILF, termen pe care el personal n-ar fi îndrăznit să-l utilizeze. Nu încercase niciodată nimic, era vorba doar de o atracție pe care orice bărbat normal ar fi simțit-o. Susan avea părul lung și atât de negru că părea cu reflexe albăstrui. Vara îl purta întotdeauna strâns la spate într-o coadă de cal. Pantalonii scurți, tăiați foarte sus, ochelarii de soare de marcă și zâmbetul ispititor completau imaginea.

Când copiii erau mai mici, Mike o întâlnea frecvent pe terenul de joacă din Maple Park. Asta nu însemna nimic, pur și simplu, îi făcea plăcere s-o privească. Cunoștea un bărbat, antrenor de baseball la juniori, care îl luase pe micul Loriman în echipă, numai ca s-o atragă și pe maică-sa la meciuri.

Astăzi femeia nu purta ochelari de soare, iar zâmbetul din colțul gurii era foarte trist.

— Nu pare prea veselă, spuse Mo.

— Mda. Te superi dacă te rog să mă lași un pic singur cu ea?

Mo ar mai fi vrut să facă o remarcă malițioasă, însă expresia de pe fața femeii îl făcu să se abțină.

— Bineînțeles că nu.

Mike făcu câțiva pași în direcția ei. Susan se străduia să pară cât mai normală posibil.

— Bună.

— Bună, Mike.

El știa foarte bine de ce stătea vecina lui pe peluză, prefăcându-se că are de lucru, așa că nu o mai lăsă să aștepte.

— Nu o să primim rezultatele testului de compatibilitate pentru Lucas mai devreme de mâine-dimineață.

Susan înghiți în sec și dădu repede din cap.

— Bine.

Mike ar fi vrut să întindă mâna și s-o atingă. Probabil că, în intimitatea cabinetului său, chiar așa ar fi făcut. Doctorii fac deseori astfel de gesturi. Fapt ce ar fi părut însă deplasat în situația de față. Așa că se mărgini la o replică banală:

— Doctorița Goldfarb și cu mine vom face tot ce stă în puterea noastră.

— Știu, Mike.

Lucas, băiatul lui Susan în vârstă de zece ani, suferea de glomerulonefrită segmentară cu scleroză în focare, FSGS pe scurt, și avea absolută nevoie de un transplant de rinichi. Mike era unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu din țară, însă îi repartizase acest caz colegei sale, Ilene Goldfarb. Ilene era atât șefa secției de transplant a spitalului New York-Presbyterian, cât și cel mai bun chirurg pe care îl cunoștea.

Atât el, cât și Ilene aveau de-a face aproape în fiecare zi cu oameni aflați în situația lui Susan. Știa cum să-i consoleze atunci când nu se mai putea face nimic, însă pierderea unui pacient îl afecta foarte puternic. Cei care muriseră nu-i dădeau deloc pace. Îl făceau să se trezească noaptea. Îl arătau cu degetul. Moartea era ceva ce el nu acceptase niciodată. Moartea era dușmanul său – o sursă permanentă de furie – și nu putea accepta să o lase să-i ia un copil nevinovat.

În cazul lui Lucas Loriman era vorba despre ceva foarte personal. Tocmai de aceea îi dăduse cazul colegei sale. El îl cunoștea mult prea bine pe Lucas. Băiatul era un copil firav și bolnăvicios, foarte dulce însă și inimos. Purta niște ochelari mari care îi alunecau mereu în jos pe nas și avea un păr rebel care nu se lăsa pieptănat în niciun chip. Îi plăcea sportul, însă nu avea forța să-l practice. Când Mike ieșea pe alee să-l antreneze pe Adam să lovească la poartă, Lucas își făcea și el apariția și se uita. Mike îi oferea și lui crosa ca să încerce, însă băiatul nu voia s-o ia. Conștient că nu era făcut pentru sport, Lucas se mulțumea să comenteze de pe margine: „Domnul Baye are pucul, face o fentă la stânga, trage la poartă… și Adam Baye salvează extraordinar!”

Gândindu-se la copilul acela dulce care își împingea mereu ochelarii în sus, pe nas, Mike își jură în gând să nu-l lase să moară.

— Reușești să dormi? întrebă el.

Susan Loriman ridică din umeri.

— Vrei să-ți prescriu o rețetă?

— Dante nu prea e de acord cu așa ceva.

Dante Loriman era soțul ei. Mike nu dorise s-o recunoască de față cu prietenul său, însă raționamentul lui Mo fusese corect – Dante era un ticălos. Deși părea simpatic în relațiile cu ceilalți, îți puteai da seama că ceva era în neregulă după modul în care își îngusta ochii. Circulau bârfe cum că ar fi avut legături cu lumea interlopă, însă era foarte posibil ca acestea să se fi datorat felului în care arăta. Se dădea cu gel pe părul pieptănat spre spate, se parfuma din belșug și purta bijuterii mult prea țipătoare. Tia îl găsea interesant – „în sfârșit o schimbare în marea asta de bărbați tunși scurt" –, însă Mike simțise dintotdeauna că ceva nu era în regulă cu el. Eforturile individului îl duceau cu gândul la cineva care încerca în permanență să treacă un examen, dar pica încontinuu.

— Vrei să stau eu de vorbă cu el?

Susan clătină din cap.

— Voi luați medicamente de la farmacia Drug Aid de pe Maple Avenue, nu?

— Da.

— O să trimit acolo rețeta. Dacă consideri că ai nevoie, poți să iei medicamentele de acolo.

— Mulțumesc, Mike.

— Ne vedem mâine-dimineață.

Mike se întoarse și o porni spre mașină. Mo îl aștepta acolo cu mâinile încrucișate la piept. Își pusese ochelarii de soare și arăta foarte cool.

— O pacientă de-a ta?

Mike trecu pe lângă el fără să-i răspundă. Nu vorbea niciodată despre pacienții săi. Mo știa acest lucru.

Mike se opri în fața casei și încercă s-o cuprindă cu

privirea. Cum era posibil, se gândea el, ca o casă să pară, uneori, tot atât de fragilă ca și pacienții săi? Te uiți în dreapta și-n stânga și vezi de-a lungul străzii numai case, identice cu a lui, case în care locuiesc cupluri venite de cine știe unde, oameni care, la fel ca el, au privit structurile de piatră și lemn și și-au spus: „Da, aici o să-mi trăiesc de aici încolo viața și o să-mi cresc copiii. Aici o să-mi împlinesc speranțele și visurile. Aici, în clădirea asta."

Deschise ușa.

— E cineva acasă?

— Tati! Unchiule Mo!

Era Jill, prințesa lui în vârstă de unsprezece ani, care apărea de după colț cu zâmbetul pe buze. Mike simți cum i se topește inima – reacția era instantanee și se repeta de fiecare dată. O reacție universal valabilă. Când o fetiță îi zâmbește în acest fel tatălui său, acel tată, indiferent în ce situație financiară sau socială se află, acel tată se transformă brusc într-un rege.

— Bună, iubita mea.

Jill îi îmbrățișă de mai multe ori pe Mike și pe Mo. Se mișca între cei doi adulți cu ușurința unui politician care face o baie de mulțime. În spatele fetiței, pe jumătate ascunsă, stătea prietena ei, Yasmin.

— Bună, Yasmin, o salută Mike.

Părul lui Yasmin era pieptănat în așa fel încât să-i acopere o jumătate din față, ca un văl. Vocea ei abia se auzi.

— Bună ziua, domnule doctor Baye.

— Fetelor, voi nu aveați oră de dans astăzi? întrebă Mike.

Jill îi aruncă tatălui său o privire mustrătoare.

— Tată, șopti ea.

El își aminti brusc. Yasmin nu se mai ducea la dans. De fapt, Yasmin renunțase la aproape orice altă activitate. Avusese loc un incident la școală, în urmă cu câteva luni. Profesorul lor, domnul Lewiston, în mod normal un tip pasionat, care găsea tot felul de metode pentru a menține treaz interesul elevilor săi, făcuse un comentariu nepotrivit în legătură cu faptul că Yasmin avea niște urme de păr facial.

Mike nu cunoștea prea bine detaliile. Știa doar că Lewiston își ceruse imediat scuze, însă răul fusese deja făcut. Cruzimea preadolescentină își spusese cuvântul. Colegii de clasă începuseră s-o strige pe Yasmin „XY” ca în prescurtarea cromozomului masculin sau numai „Y”, pretinzând că e vorba despre prima inițială a numelui ei.

Jill rămăsese alături de prietena ei și încercase din răsputeri să n-o lase să se izoleze. Mike și Tia erau foarte mândri de fiica lor pentru asta. Yasmin renunțase la cursul de dans, însă Jill reușea să fie și alături de prietena ei și să meargă mai departe la dans. Aveau senzația că lui Jill îi plăcea aproape orice făcea, fiindcă aborda fiecare activitate cu o energie și un entuziasm care-i uimeau pe toți din preajma ei. Încă una dintre tainele naturii. Doi copii – Adam și Jill – crescuți de aceiași părinți, însă cu personalități total diferite.

Jill se întoarse și o apucă pe Yasmin de mână.

— Vino, zise ea.

Yasmin o urmă.

— Ne vedem mai târziu, tati. La revedere, unchiule Mo.

— La revedere, iubire, spuse Mo.

— Unde plecați? întrebă Mike.

— Mama ne-a spus să ieșim afară. Mergem cu bicicleta.

— Să nu uitați căștile de protecție.

Jill își dădu amuzată ochii peste cap.

Câteva clipe mai târziu, Tia își făcu apariția din bucătărie și se încruntă în direcția lui Mo.

— Ce caută el aici?

— Am auzit că vă spionați băiatul. Frumos, zise Mo fără nicio altă introducere.

Tia îi aruncă lui Mike o privire care îi făcu acestuia pielea ca de găină. Nu reuși altceva decât să ridice din umeri. Același balet de înțepături dintotdeauna dintre Mo și Tia – în ciuda aparentei ostilități, cei doi țineau foarte mult unul la celălalt.

— Cred că este o idee destul de bună, zise Mo.

Asta îi luă pe amândoi prin surprindere. Mike și Tia îl priviră uimiți.

— Ce s-a întâmplat? Am ceva pe față?

Mike spuse:
— Parcă ziceai că prea îl cocoloșim.
— Nu, Mike, am spus că Tia îl cocoloșește.
Tia îi aruncă din nou lui Mike o privire din aceea, specială, a ei. Așa învățase Jill să-și readucă tatăl la tăcere doar cu o simplă privire. O avusese profesoară pe Tia.
— Însă în cazul ăsta, continuă Mo, oricât de greu mi-ar fi să o recunosc, soția ta are dreptate. Sunteți părinții lui. Aveți dreptul să știți totul.
— Nu crezi că are și el dreptul la intimitatea lui?
— Dreptul la …? Mo se încruntă. E un copil necopt, asta e. La urma urmei, toți părinții își spionează copiii într-un fel sau altul, nu? Asta e datoria voastră. Voi sunteți cei care le văd notele, nu? Voi vorbiți cu profesorii despre ce fac ei la școală. Voi decideți ce mănâncă, cu ce se îmbracă și așa mai departe. Așa că asta nu e decât un pas firesc mai departe.
Tia încuviința din cap.
— Datoria voastră este să-i creșteți, nu să-i răsfățați. Fiecare părinte decide cât de multă independență îi acordă propriului copil. Voi dețineți controlul. Voi trebuie să știți tot ce se petrece. Nu e o republică. Este o familie. Nu trebuie să vă ocupați chiar de fiecare detaliu, însă trebuie să aveți posibilitatea să interveniți când e cazul. Informația înseamnă putere. Guvernul poate abuza de această putere, fiindcă nu se gândește întotdeauna la interesul vostru. Voi însă vă gândiți. Și sunteți amândoi oameni cu carte. Așadar, ce rău se poate întâmpla?
Mike se uita la prietenul său, neștiind ce să creadă.
Tia zise:
— Mo?
— Da?
— Tu vrei să ne certăm?
— Să mă bată Dumnezeu, răspunse el și se așeză pe un taburet de lângă insula din bucătărie. Prin urmare, ce-ați descoperit?
— Nu vreau să mă înțelegi greșit, spuse Tia, însă cred că ar trebui să te duci acasă.

— Este finul meu. Și eu vreau tot ce-i mai bun pentru el.

— Nu e finul tău. Și exact așa cum ai spus și tu, nu există altcineva care să aibă această datorie decât părinții lui. Oricât de mult ai ține tu la el, din păcate, nu faci parte din această categorie.

Mo se uită la Tia fără să spună nimic.

— Ce-i?

— Nu-mi place deloc atunci când ai dreptate.

— Da' tu cum crezi că mă simt eu? zise și Tia. Până să fii tu de acord, eram convinsă că spionarea lui Adam era o treabă corectă.

Mike îi privea pe cei doi. Tia își trăgea cu degetele buza de jos. El știa că gestul ăsta ea îl făcea doar atunci când era foarte îngrijorată. Glumele dintre cei doi nu erau decât o perdea de fum.

— Mo, zise el.

— Da, da, am înțeles. Am plecat. Mai vreau un singur lucru, totuși.

— Care?

— Pot să mă uit puțin la telefonul tău?

Mike îl privi mirat.

— De ce? Al tău nu mai merge?

— Lasă-mă să mă uit puțin la el, bine?

Mike ridică din umeri. Îi dădu aparatul lui Mo.

— La ce firmă de telefonie ești? întrebă acesta.

Mike îi răspunse.

— Și toți aveți același tip de aparat? Și Adam?

— Da.

Mo se mai uită o clipă la aparatul din palma lui. Mike o privi întrebător pe Tia. Aceasta ridică din umeri. Mo îi dădu telefonul înapoi.

— Ce-a vrut să fie asta?

— Îți spun altă dată, zise Mo. Acum vă las să aveți grijă de băiatul vostru.

5.

Deci, ce-ai descoperit pe calculatorul lui Adam? întrebă Mike.

Ședeau la masa din bucătărie. Tia pregătise deja cafeaua. Ei își pregătise o Breakfast Blend fără cofeină. Lui Mike, o ceașcă de espresso. Unul dintre foștii lui pacienți lucra la o firmă care producea mașini de cafea ce foloseau, în loc de filtre, un sistem cu compartimente detașabile. După un transplant încheiat cu succes, Mike primise cadou un astfel de aparat. Principiul de funcționare era simplu: schimbai compartimentul și obțineai ce cafea voiai.

— Două lucruri, răspunse Tia.

— Așa.

— În primul rând, e invitat mâine-seară la o petrecere la tânărul Huff.

— Și?

— Și părinții pleacă de acasă în weekend. După ce scrie în e-mail, au de gând s-o facă lată.

— Băutură, droguri?

— Nu se înțelege prea clar. Planul este să găsească o scuză, astfel încât să poată rămâne acolo peste noapte și – aici citez – „să se urce pe pereți".

Familia Huff. Daniel Huff, tatăl, era căpitan în poliția orașului. Fiul – căruia toată lumea îi spunea DJ – era, probabil, cel mai zurbagiu tânăr din clasa lui Adam.

— Ce-i?

— Mă gândeam.

Tia înghiți în sec.

— Ce băiat creștem noi, Mike?

El nu răspunse.

— Știu că tu ai fost împotriva acestor rapoarte, dar...

Tia închise ochii.

— Ce?

— Adam se uită la imagini porno. Știai asta?

El nu zise nimic.
— Mike?
— Și ce vrei să facem?
— Tu ești de părere că e bine ce face?
— Când eram de vârsta lui, citeam și eu *Playboy,* pe furiș.
— Nu e același lucru.
— Crezi? Atât era pe vremea noastră. Nu aveam Internet pe atunci. Dacă am fi avut, probabil că aș fi făcut și eu la fel – orice, ca să văd o femeie în pielea goală. Asta e societatea în care trăim. Nu poți să faci un pas fără să vezi sau să auzi peste tot chestia asta. Așa că, după părerea mea, ar fi foarte ciudat dacă am avea un băiat de 16 ani care să nu fie interesat de femei goale.
— Deci, ești de acord?
— Nu, bineînțeles că nu. Pur și simplu, nu știu ce să fac în privința asta.
— Stai de vorbă cu el, spuse Tia.
— Am stat, răspunse Mike. I-am explicat ce trebuia să știe despre reproducere. I-am povestit că sexul este frumos atunci când este îmbinat cu dragostea. Am încercat să-l învăț să respecte femeile, nu să le considere drept simple obiecte.
— Aspectul ăsta nu-l înțelege el prea bine.
— Păi, niciun adolescent nu cred că-l înțelege. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nicio mare parte dintre bărbații adulți nu reușesc asta.
Tia sorbi o gură de cafea. Întrebarea nerostită rămase suspendată undeva în aer.
Putea să-i vadă ridurile de la colțurile ochilor. În ultima vreme, începuse să-și studieze destul de mult fața în oglindă. Orice femeie are complexe în legătură cu înfățișarea ei, însă Tia fusese mereu foarte satisfăcută de felul în care arată. El remarcase totuși că, în ultima vreme, ea nu se mai simțea la fel de bine când se uita în oglindă. Începuse să-și ascundă firele de păr cărunte. Vedea în oglindă ridurile și celelalte semne ale vârstei și începuse să o deranjeze acest lucru.
— E cu totul altceva în cazul unui adult, spuse ea.
Mike se pregătea să zică ceva reconfortant, dar, până la

urmă, se hotărî că e mai bine să se abțină.

— Am deschis o cutie a Pandorei, zise Tia.

— Într-adevăr, răspunse el sperând ca ea să se fi referit la Adam și nu la el.

— Vreau să știu și, în același timp, urăsc că vreau asta.

El o prinse de mână.

— Ce facem în legătură cu petrecerea asta?

— Tu ce zici?

— Nu-l putem lăsa să se ducă, zise el.

— Și-l ținem închis în casă?

— Cam așa ceva.

— Mie mi-a spus că se întâlnește cu Clark și se duc la Olivia Burchell. Dacă îi interzicem să se ducă, o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva.

Mike ridică din umeri.

— Asta e. Suntem părinții lui. Avem voie ca, din când în când, să luăm decizii ce pot părea ciudate.

— Bine. Deci îi spunem că vrem să stea acasă mâine-seară?

— Da.

Ea își mușcă buza de jos.

— S-a purtat foarte bine toată săptămâna, și-a făcut toate temele. În mod normal, îl lăsăm să iasă în oraș vineri seara.

Planul lor avea să declanșeze o confruntare. Erau amândoi conștienți de asta. Mike era pregătit să lupte, însă chiar era nevoie de așa ceva acum? Un bun strateg știe să-și aleagă momentele. Interdicția de a merge la Olivia avea să trezească o mulțime de suspiciuni.

— Dar, dacă îi stabilim o oră-limită până la care poate să stea în oraș? întrebă el.

— Și ce facem dacă întârzie? Ne ducem după el la familia Huff?

Tia avea dreptate.

— Hester m-a chemat azi la ea în birou, spuse ea. Vrea să mă duc mâine la Boston să obțin o declarație.

Mike înțelese imediat cât de mult însemna călătoria asta pentru ea. De când se întorsese în avocatură nu primise decât sarcini total lipsite de importanță.

— Păi, e grozav!

— Da, dar asta înseamnă că n-o să fiu acasă.

— Nicio problemă, mă descurc și singur, spuse Mike.

— Lui Jill i-am dat voie să doarmă la Yasmin. Așa că nici ea n-o să fie acasă.

— Foarte bine.

— Ți-a mai venit vreo idee cum am putea să-l facem pe Adam să nu meargă la petrecerea aia?

— Mai lasă-mă nițel. S-ar putea să găsesc ceva, zise Mike.

— Bine.

Mike o văzu că rămăsese cu privirea în gol. Apoi își aduse aminte.

— Spuneai că ai descoperit două lucruri.

Ea încuviință cu o mișcare a capului și o umbră trecu peste fața ei. Ceva aproape insesizabil. Doar un jucător de poker versat și-ar mai fi putut da seama. Când ești căsătorit de mult timp, așa se întâmplă. Poți sesiza anumite semnale – sau poate că partenerul tău nu se mai străduiește la fel de mult să le ascundă. Oricum, Mike știa că nu era ceva prea plăcut ceea ce avea să audă.

— Un schimb de mesaje, spuse Tia. De acum două zile.

Întinse mâna după poșetă și scoase de acolo o bucată de hârtie. Pe foaie erau imprimate mai multe linii de text ce reprezentau mesaje schimbate pe Internet. Arătau ca niște replici dintr-o piesă, în care numele fiecărui personaj era urmat de două puncte. Mulți dintre adulții care, în tinerețe, petrecuseră ore întregi la telefon în discuții stupide criticau acum acest mijloc modern de a purta o conversație cu mai multe persoane, în același timp. Mike nu vedea unde era problema. Pe vremea lor, fuseseră telefoanele, acum era SMS-urile și Messengerul. Până la urmă, era vorba despre același lucru. Îi aducea aminte lui Mike de bătrânii care, pe de o parte, blestemau jocurile video ale noii generații, și, pe de alta, abia așteptau să plece la Atlantic City, la jocurile mecanice. Foarte multă ipocrizie.

— Uită-te și tu.

Mike își puse ochelarii de citit. Începuse să-i folosească abia

cu câteva luni în urmă și nu trecuse prea mult timp până să ajungă să-i urască.

Numele pe care-l folosea Adam în dialogurile electronice continua să fie HockeyAdam1117. Îl alesese în urmă cu câțiva ani. 11 era numărul pe care-l purtase Mark Messier, jucătorul său favorit, iar 17 era numărul pe care-l purtase Mike pe când juca la Dartmouth. Ciudat că Adam nu schimbase asta. Poate că acest amănunt avea o semnificație. Sau poate, cel mai probabil, nu însemna absolut nimic.

CeeJay8115: U ok?
HockeyAdam1117: Tot mai cred că ar trebui să spunem.
CeeJay8115: S-a terminat demult. Taci și va fi bine.

Conform cronometrului electronic, urmase o pauză timp de aproximativ un minut.

CeeJay8115: U acolo?
HockeyAdam1117: Da.
CeeJay8115: Totul ok?
HockeyAdam1117: Totul ok.
CeeJay8115: Bine. C U Vin.

Acesta era sfârșitul schimbului de mesaje.

— „Taci și va fi bine”, repetă Mike.

— Da.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă el.

— N-am nici cea mai mică idee.

— S-ar putea să fie ceva ce are legătură cu școala. Poate au văzut pe vreun coleg copiind la vreun test sau așa ceva.

— Posibil.

— Sau poate că nu e nimic. Poate e doar un joc, din acela, online.

— S-ar putea, zise din nou Tia, dar era clar că nu credea.

— Cine e CeeJay8115? întrebă Mike.

Ea clătină din cap.

— Este prima oară când văd numele lui Adam alături de numele individului acesta.

— Poate că e o ea.

— Ai dreptate.

— „C U Vin" – ne vedem vineri. Deci CeeJay8115 va fi și el la petrecerea de la Huff. Ne ajută asta cu ceva?

— Nu prea văd la ce ne-ar putea ajuta.

— Crezi că ar trebui să-l întrebăm pe Adam?

Tia clătină din cap.

— Este mult prea vag, nu crezi?

— Ba da, recunoscu Mike. Și ar însemna să-l lăsăm să-și dea seama că-l spionăm.

Rămaseră amândoi tăcuți. Mike citi din nou îngrijorarea pe fața ei.

— Mike?

— Da.

— Ce-o trebui Adam să ascundă pentru a fi bine?

•

Nash, cu mustața stufoasă ascunsă acum în buzunar, ședea pe locul pasagerului. Pietra, blonda platinată, era la volanul furgonetei.

Bărbatul avea în mână mobilul lui Marianne. Era un BlackBerry Pearl. Cu așa ceva puteai trimite e-mailuri, puteai face fotografii, viziona filmulețe, edita texte, puteai sincroniza calendarul și cartea de telefon cu cele din calculatorul de acasă și, bineînțeles, puteai vorbi la telefon.

Nash apăsă o tastă. Ecranul aparatului se lumină. Își făcu apariția o fotografie a fiicei lui Marianne. O privi pentru o clipă. Ce păcat, își spuse el în gând. Atinse pictograma care îl ducea la adresele de e-mail, alese adresa fetei a cărei imagine era pe ecran și începu să scrie un mesaj:

Bună! Plec la Los Angeles pentru câteva săptămâni. Vorbim când mă întorc.

Semnă sub text cu numele Marianne și apoi copie aceleași cuvinte în alte două mesaje către alte adrese. Apoi apăsă pe

SEND. Cei care o cunoșteau pe Marianne nu aveau să se obosească prea mult s-o caute. După câte reușise să-și dea el seama, acesta era modul în care acționa ea – dispărea și apoi își făcea brusc apariția din nou.

De data asta însă... partea cu dispărutul rămânea totuși valabilă.

Pietra turnase un drog în băutura lui Marianne, în timp ce Nash îi distrăgea atenția cu teoria lui despre Cain și maimuțele. După ce o suiseră în furgonetă, Nash începuse s-o bată. O bătuse foarte rău și, mai ales, un timp îndelungat. La început, ca să o doară. Voia să o determine să vorbească. După ce se asigurase că-i spusese tot ceea ce voise să afle, începuse s-o bată ca s-o omoare. Era un tip foarte tacticos. Fața unui om conține paisprezece oase fixe. Voia să le rupă pe fiecare în cât mai multe bucăți posibil.

Nash aplica loviturile cu o precizie aproape chirurgicală. Unele lovituri la figură sunt destinate să neutralizeze un oponent – să-l facă să renunțe la luptă. Altele au drept scop declanșarea durerii. Unele provoacă distrugeri ale țesutului. Nash le știa pe toate. Știa, de asemenea, cum să-și protejeze nodurile pumnilor și, în același timp, să aplice forța maximă, să lovească cu latul palmei sau cu încheietura fără să se rănească.

Chiar înainte ca Marianne să moară, când aceasta respira din ce în ce mai greu din cauza sângelui care îi inunda laringele, Nash făcuse ceea ce făcea întotdeauna în astfel de situații. Se oprise și verificase dacă femeia nu-și pierduse cunoștința. Apoi îi cuprinsese capul și-l întorsese spre el, o privise fix și zărise groaza din ochii ei.

— Marianne?

Voise să-i capteze atenția. Reușise. Apoi, îi șoptise ultimele cuvinte pe care femeia avea să le audă în această viață:

— Te rog să-i spui Cassandrei că mi-e dor de ea.

Abia apoi, într-un sfârșit, o lăsase să moară.

Furgoneta era furată. Plăcuțele de înmatriculare fuseseră schimbate. Nash se întoarse pe bancheta din spate. Îndesă o bandană în palma lui Marianne și-i închise pumnul. Cu

ajutorul unei lame începu să taie hainele femeii. După ce aceasta rămase goală, scoase alte haine pe care le avea într-o sacoșă de cumpărături. Se chinui nițel, dar până la urmă reuși. Topul roz era prea strâmt, dar tocmai asta urmăriseră. Fusta din piele era ridicol de strâmtă.

Pietra fusese cea care alesese hainele.

O agățaseră pe Marianne într-un bar din Teaneck, New Jersey. Acum se aflau în Newark, în zona Fifth Ward, rău famată din cauza răufăcătorilor și prostituatelor care-și făceau veacul pe acolo. O prostituată omorâtă în bătaie, asta aveau să creadă polițiștii. Rata criminalității era de trei ori mai mare în Newark decât în New York. Așa că Nash îi distrusese fața și-i scosese aproape toți dinții. Nu chiar pe toți. Ar fi fost mult prea evident că vrea să-i ascundă identitatea.

Așa că-i lăsase câțiva dinți neatinși. O amprentă dentară însă – presupunând că ar fi găsit ceva care să-i determine să extindă cercetările – era nu numai dificil de realizat, ci și lua mult timp.

Nash își puse la loc mustața, iar Pietra își aranjă peruca. Era vorba despre niște precauții inutile. Nu se afla nimeni acolo. Aruncară cadavrul într-un tomberon de gunoi. Nash rămase cu privirea ațintită asupra trupului lui Marianne.

Se gândea la Cassandra. Simțea o tristețe în suflet, însă priveliștea îl și îmbărbăta în același timp.

— Nash?

Era Pietra. Îi răspunse cu un zâmbet și se urcară amândoi în mașină. Pietra întoarse și mașina dispăru.

•

Mike se afla în fața ușii de la camera lui Adam. Își făcu curaj și o deschise.

Adam, îmbrăcat complet în negru, se răsuci rapid spre el.

— Ai auzit vreodată de bătutul la ușă?

— Este casa mea.

— Și asta e camera mea.

— Chiar? Ai plătit tu pentru ea?

Îi păru rău de aceste vorbe imediat ce le rosti. Comportament de părinte tâmpit, pe care copiii îl ignoră cu

dispreț. Probabil că la fel făcuse și el când era copil. De ce facem asta? De ce – dacă jurăm să nu repetăm greșelile generațiilor trecute – procedăm exact la fel?

Adam apăsase deja pe o tastă și făcuse să se înnegrească ecranul monitorului. Nu voia ca tatăl său să știe pe ce site-uri umbla el. Dacă ar fi știut…

— Am vești bune, zise Mike.

Adam se întoarse spre el. Își încrucișă brațele la piept și încercă să afișeze o figură dură. Fără prea mult succes însă. Băiatul era înalt – deja îl depășise pe taică-său – și Mike știa că putea fi foarte dur. Când juca pe post de portar nu dădea dovadă de frică. Nu avea nevoie de apărători ca să-l protejeze. Era în stare să doboare pe oricine ar fi intrat în raza lui de acțiune.

— Ce vești?

— Mo a făcut rost de niște locuri bune la meciul dintre Rangers și Flyers.

Expresia de pe fața băiatului rămase neschimbată.

— Pentru când?

— Pentru mâine-seară. Mama pleacă la Boston să ia o declarație. Mo vine să ne ia pe la șase.

— Luați-o pe Jill.

— Se duce să doarmă la Yasmin.

— O lăsați peste noapte la XY?

— Să nu-i mai spui așa. Nu e frumos.

Adam ridică din umeri.

— Cum spui tu.

Răspuns tipic de adolescent.

— Să vii acasă direct după școală ca să putem pleca.

— Nu pot să merg.

Mike aruncă o privire prin încăpere. Arăta parcă altfel decât atunci când pătrunseseră aici cu tipul ăla tatuat, Brett, cel cu unghiile murdare. Îi reveni în fața ochilor imaginea aceea. Degetele cu unghiile murdare ale lui Brett care apăsaseră pe tastatura fiului său. Nu era bine ce făcuseră. Spionatul era un lucru urât. Dar, dacă n-ar fi făcut-o, Adam s-ar fi dus liniștit la o petrecere unde s-ar fi consumat alcool și,

probabil, droguri. Deci spionatul fusese un lucru bun până la urmă. Dar și Mike fusese la una sau două astfel de petreceri când era încă minor, și supraviețuise.

— Cum adică nu poți să mergi?

— Mă duc la Olivia.

— A, mi-a spus mama ta. Dar te duci la Olivia mereu. Aici e vorba de un meci dintre Rangers și Flyers.

— Nu vreau să merg.

— Mo a cumpărat deja biletele.

— Spune-i să ia pe altcineva.

— Nu.

— Nu?

— Da, cum ai auzit. Sunt tatăl tău. Iar tu mergi cu mine la meci.

— Dar…

— Niciun dar.

Mike se întoarse și părăsi camera, înainte ca Adam să apuce să mai spună vreun cuvânt.

Uau, își zise Mike în gând. Chiar am spus eu: *Niciun dar*?

6.

Casa era moartă.

Exact ăsta era cuvântul care-i venea în minte lui Betsy Hill când se gândea la ea. Moartă. O clădire cufundată în tăcere, a cărei inimă încetase să mai bată, o clădire în care până și cei care mai erau în viață intraseră parcă în descompunere.

Moartă.

Moartă ca fiul ei, Spencer.

Betsy ar fi vrut să se mute din casa asta moartă, să plece oriunde într-un alt loc. Nu mai voia să petreacă nicio clipă în acest cadavru care putrezea. Ron, soțul ei, era însă de părere că ar trebui să mai aștepte puțin, să se liniștească. Probabil că avea dreptate. Însă Betsy ajunsese să urască fiecare clipă petrecută în casa asta. Trecea prin ea plutind ca o arătare, de parcă ea, și nu Spencer, ar fi fost fantoma.

Gemenii se aflau în livingul de la parter și se uitau la un DVD. Betsy se opri și se uită pe fereastră. În toate casele din vecini se aprinseseră luminile. Casele acelea erau încă vii. Nu erau singurii cu probleme din zonă. Și alții aveau. O fiică ce se droga, o soție care mai călca pe alături, un soț care stătea în șomaj de prea multă vreme, un copil cu autism. Fiecare casă și fiecare familie avea necazurile și secretele ei.

Însă toate celelalte case erau vii. Respirau.

Casa familiei Hill era moartă.

Privi în jos pe stradă și se gândi că fiecare dintre ei, fiecare vecin, venise la înmormântarea lui Spencer. Fuseseră cu toții foarte grijulii cu ea, fiecare fusese gata s-o ajute și s-o îmbărbăteze, încercând, în același timp, să-și ascundă privirile acuzatoare. Betsy nu putuse fi însă păcălită. Nu o spuneau cu voce tare, însă ar fi vrut foarte mult s-o acuze pe ea și pe Ron, convinși probabil că o asemenea nenorocire nu s-ar fi putut niciodată întâmpla în propriile lor familii.

Acum, plecaseră cu toții, prieteni și vecini. Viața nu se schimbă, de fapt, deloc după o astfel de nenorocire dacă nu

faci parte din familia respectivă. Pentru prieteni, chiar și pentru cei mai apropiați, este ca și cum ai viziona la cinematograf un film tragic – te simți profund afectat și suferi, dar ajungi la un punct în care nu mai vrei să suporți atâta tristețe și pleci din cinematograf.

Numai familia este cea obligată să îndure.

Betsy se întoarse în bucătărie. Le pregăti gemenilor masa de seară: hotdogi și macaroane cu brânză. Gemenii tocmai împliniseră șapte ani. Lui Ron îi plăcea să frigă carnea pentru hotdog, afară, la grătar, indiferent de anotimp sau de vremea de afară, însă gemenii strâmbau din nas dacă chifteaua se „înnegrea” vreun pic. Ea le făcea la microunde, iar copiii erau mai mulțumiți.

— Cina, strigă ea.

Gemenii o ignorară. Așa făceau de fiecare dată. Așa făcea și Spencer. Prima invitație devenise, pur și simplu, doar „prima invitație”. Se învățaseră s-o ignore. Făcea și asta oare parte din problema lor? Fusese o mamă prea slabă? Prea îngăduitoare? Poate că ar fi trebuit să discute cu Ron. Oare asta fusese cauza? Dacă ar fi fost mai dură cu Spencer…

O mulțime de dacă.

Așa-zișii experți spuneau că actele sinucigașe ale adolescenților nu aveau loc din cauza părinților. Că era vorba despre o boală, cum era și cancerul sau alte maladii devastatoare. Însă chiar și aceștia, experții, o priveau într-un fel ciudat, acuzator. De ce nu-l trimiseseră la un psihiatru? De ce ea, propria lui mamă, ignorase schimbările în comportamentul lui Spencer, le tratase ca pe niște simple toane, specifice adolescenței.

Crezuse că era vorba doar de o etapă pe care el avea s-o depășească cu bine, așa cum se întâmpla la toți adolescenții.

Intră în living. Lumina era stinsă și doar strălucirea ecranului TV se reflecta pe fețele gemenilor. Nu semănau deloc unul cu celălalt. Fuseseră concepuți *in vitro*. Spencer fusese singurul lor copil până la vârsta de nouă ani. Oare și asta făcea parte din motiv? Ea fusese convinsă că avea să fie benefic pentru el să aibă și un frate, însă pe de altă parte oare

nu fiecare copil își dorește ca părinții să-i acorde numai lui toată atenția?

Copiii par atât de detașați de tot ce se întâmplă în jur când se uită la televizor. Gurile căscate, ochii holbați, o imagine de coșmar.

— Acum, zise ea.

Nicio mișcare.

Tic, tic, tic… și apoi Betsy explodă:

— ACUM!

Țipătul ei îi făcu să înlemnească. Ea trecu pe lângă ei și închise televizorul.

— Am spus, treceți imediat la masă! De câte ori ar trebui să vă strig?

Gemenii se furișară în tăcere spre bucătărie. Betsy închise ochii și trase adânc aer în piept. Așa era mereu. Episoadele în care putea fi foarte calmă erau întrerupte de momentele când exploda. Poate era ceva ereditar. Poate că Spencer fusese condamnat încă de când îl purta în pântec.

Gemenii ședeau cuminți la masă. Ea își făcu intrarea în bucătărie și reuși să afișeze un zâmbet. Ce-a fost a trecut. Le servi mâncarea și încercă să-i atragă într-o discuție. Unul dintre gemeni începu imediat să vorbească, celălalt tăcea supărat. Așa era și pe vremea lui Spencer. Unul dintre gemeni ignora total ieșirile ei. Celălalt se retrăgea în carapacea lui.

Ron nu era acasă. Din nou. Erau seri în care, după ce ajungea acasă și băga mașina în garaj, nu putea să iasă din ea și rămânea, pur și simplu, acolo, plângând. Lui Betsy i se făcea frică să nu cumva să lase motorul pornit, să închidă ușa de la garaj și să facă exact ce făcuse și băiatul lor. O ironie a sorții atât de perversă. Băiatul ei își luase viața și modul cel mai sigur de a curma suferința pe care o lăsase în urma lui era să procedeze la fel.

Ron nu vorbea niciodată despre Spencer. La două zile după moartea fiului lor, luase, pur și simplu, de la masă scaunul pe care obișnuia să stea acesta și-l dusese în pivniță. Fiecare copil avea acolo un dulăpior cu numele lui pe el. Ron dăduse jos numele lui Spencer și umpluse dulăpiorul cu tot felul de

prostii. Ca să nu mai vadă nicio urmă, se gândise ea.

Betsy nu putuse să facă la fel. Avea momente în care părea gata să revină la celelalte proiecte ale ei, însă durerea îngreuna totul, ca și cum s-ar fi aflat într-unul dintre visele acelea în care alergi prin zăpada adâncă până la brâu și ești epuizat. În alte momente însă, cum era și cel de acum, nu-și dorea altceva decât să se cufunde în durere. Să se lase în puterea ei distrugătoare cu o plăcere aproape masochistă.

Strânse masa și-i pregăti pe gemeni pentru culcare. Ron tot nu ajunsese acasă. Era chiar mai bine. Nu se certase deloc cu Ron. Nici măcar o dată de la moartea lui Spencer. Nici dragoste nu mai făcuseră. Trăiau în aceeași casă, continuau să vorbească unul cu celălalt și să se iubească, însă se separaseră, ca și cum orice gest de tandrețe ar fi fost ceva mult prea greu de suportat.

Calculatorul era deschis și pe monitor se vedea pagina de bază Internet Explorer. Betsy se așeză și începu să tasteze adresa. Se gândea la prietenii și vecinii lor, la reacția pe care o avuseseră la moartea fiului ei. Sinuciderea era un lucru diferit de ceea ce era moartea de obicei. Era cumva mai puțin tragică, îți permitea să te distanțezi cumva de moartea propriu-zisă. Probabil că majoritatea erau convinși că Spencer fusese, în mod sigur, un suflet nefericit, astfel încât băiatul era cumva, oricum, sortit pieirii. Așa că era mai bine că dispăruse cineva sortit pieirii decât un alt copil normal. Și cea mai mare grozăvie era faptul că, mai ales din punctul de vedere al lui Betsy, acest raționament cumplit era într-un fel logic. La fel cum afli despre moartea unui copil care suferea deja de foame în nu știu ce stat african și nu ți se pare nici pe departe o știre la fel de tragică când ți se spune că fetița drăguță, ce locuiește pe aceeași stradă cu tine, s-a îmbolnăvit de cancer.

Totul este atât de relativ și tocmai acest lucru e oribil.

Betsy tastă adresa din MySpace – www.myspace.com/ Spencer hillmemorial. Colegii de clasă ai lui Spencer creaseră această pagină în amintirea lui, la câteva zile după sinucidere. Existau acolo mai multe fotografii, colaje și comentarii. În locul în care, de obicei, se afla poza persoanei, era prezentată

o lumânare care ardea.

Fondul sonor era asigurat de melodia „Broken Radio”, interpretată de Jesse Malin, ajutat de Bruce Springsteen, una dintre favoritele lui Spencer. Citatul postat lângă lumânare era chiar unul dintre versurile cântecului: *Îngerii te iubesc mai mult decât îți dai tu seama.*

Betsy ascultă melodia câteva minute.

În zilele care urmaseră morții lui Spencer, își petrecuse foarte multe ore pe acest site. Citea comentariile postate acolo de unii copii pe care nu-i cunoscuse niciodată până atunci. Se uita la fotografiile în care copilul ei apărea de-a lungul anilor. După o vreme însă, începu să simtă un gust amar. Colega drăguță de clasă care creașe site-ul, și care îl plângea acum, de-abia dacă îi acordase vreo atenție atunci când era în viață. Toți declarau că le lipsește, însă prea puțini îl cunoscuseră cu adevărat.

Comentariile ce însoțeau fotografiile aduceau mai degrabă cu niște simple însemnări într-un anuar școlar:

Î*mi voi aduce mereu aminte de orele de sport cu domnul Myers*…

Asta fusese în clasa a șaptea. Acum trei ani.

Acele minunate meciuri, în care domnul V ne punea să…

Clasa a cincea.

Am înghețat cu toții la concertul acela de Green Day…

Clasa a opta.

O tragedie de la a cărei producere trecuse atât de puțin. O tragedie simțită cu adevărat de atât de puțini. Regretele de pe site erau mai degrabă de fațadă – exprimarea în public a durerii de către cei pentru care, de fapt, nici nu conta așa de mult. Moartea fiului ei nu fusese, la urma urmei, decât un eveniment minor în drumul celor mai mulți către facultate și spre o slujbă bună.

Existau acolo foarte puține semne din partea prietenilor lui adevărați – Clark, Adam și Olivia. Dar poate că așa și trebuia să fie. Persoanele care suferă cu adevărat nu o fac în public. Durerea o ții pentru tine însuți.

Nu mai intrase pe site de trei săptămâni. Activitatea fusese

foarte redusă. Era normal să se întâmple așa, mai ales că era vorba despre tineri. Acum aveau alte preocupări. Începu să privească imaginile din slide show. Era conceput în așa fel, încât fotografiile păreau așezate toate într-o stivă. Imaginea se rotea până ajungea în poziția în care putea fi privită, se oprea, apoi cobora cu fața în jos și pe ecran apărea rotindu-se următoarea.

Simțea că-i dau lacrimile.

Erau atât de multe fotografii de pe vremea când era la Hillside Elementary School. Împreună cu domnișoara Roberts în clasa întâi. Și din clasa a treia cu domnișoara Rohrback. Sau cu domnul Hunt în clasa a patra. Era și o fotografie a echipei de baschet din clasa lor care câștigase campionatul pe școală – Spencer fusese atât de fericit că obținuseră acea victorie. Se rănise la încheietura mâinii în penultimul meci – nimic serios, o mică zgârietură – și Betsy îl bandajase. Își aducea și acum aminte cum se dusese să cumpere bandajul. În fotografie, se vedea cum Spencer ținea victorios ridicată mâna bandajată.

Spencer nu fusese cine știe ce sportiv, însă în meciul acela reușise să marcheze coșul care le adusese victoria, cu șase secunde înainte de final. Betsy se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată atât de fericit.

Unul dintre polițiștii locali găsise trupul lui Spencer pe acoperișul liceului.

Fotografiile continuau să se rotească pe ecran. Privirea lui Betsy se încețoșase din cauza lacrimilor.

Pe acoperișul școlii. Frumosul ei copil. Cu trupul printre resturi și cioburi de sticlă.

Când îl găsiseră, toți primiseră deja SMS-ul prin care Spencer își lua rămas-bun. Un SMS. Aceasta fusese modalitatea prin care fiul ei îi anunțase în legătură cu ceea ce avea de gând să facă. Primul mesaj fusese trimis către Ron, care însă se afla la Philadelphia, plecat într-o călătorie de afaceri. Al doilea fusese trimis către mobilul lui Betsy, dar ea era în oraș, la pizzeria Chuck E. Cheese's și nu auzise semnalul sonor. Abia o oră mai târziu, după ce Ron îi trimisese la

rândul lui șase mesaje, unul mai disperat decât celălalt, reușise și ea să descopere că avea în telefon ultimul mesaj din partea copilului ei:

> *Îmi pare rău, vă iubesc pe toți, însă asta e prea mult. Adio.*

Poliția avusese nevoie de două zile ca să-l găsească pe acoperișul liceului.

Ce era prea mult, Spencer?

Nu avea să afle niciodată răspunsul la această întrebare.

Spencer trimisese același mesaj și altor câtorva persoane. Prieteni apropiați. La ei îi spusese Spencer că se duce. Să iasă în oraș cu Clark, Adam și Olivia. Dar niciunul dintre ei nu-l văzuse. Spencer nu-și făcuse apariția. Ieșise singur în oraș. Avea pastilele cu el – le furase de acasă – și înghițise mult prea multe dintre acestea, fiindcă ceva era prea mult și fiindcă dorea să o termine cu viața asta.

Murise singur pe acoperișul acela.

Daniel Huff, șeful poliției din oraș, care avea un băiat de vârsta lui Spencer, pe nume DJ, cu care fiul ei fusese amic, bătuse la ușa ei. Își aduse aminte cum deschisese ușa și cum leșinase când văzuse fața polițistului.

Betsy clipi de mai multe ori ca să-și limpezească ochii de lacrimi. Încercă să se concentreze din nou asupra imaginilor în care băiatul ei era încă în viață.

Și deodată, așa, pur și simplu, pe ecran apăru pentru câteva clipe o poză care schimbă totul.

Inima lui Betsy se opri.

Imaginea dispăruse la fel de repede cum apăruse. Alte poze continuau să se așeze deasupra ei. Își puse mâna la piept și încercă să-și limpezească gândurile. Fotografia. Cum putea ajunge din nou la acea fotografie?

Clipi din nou de mai multe ori. Trebuia să se gândească.

OK, să o luăm încetișor. Imaginea făcea parte dintr-un slide show online. Succesiunea pozelor avea să se reia la un moment dat. Trebuia doar să aștepte. Dar cât timp avea să

treacă până când fotografia o să apară din nou? Și atunci? Avea să dispară la fel de repede, rămânând pe ecran doar câteva secunde. Ori, ea trebuia să o analizeze pe îndelete.

Putea oare să blocheze imaginea pe ecran în momentul în care avea să apară din nou?

Trebuia să existe vreo cale.

Se uită cu atenție cum se roteau imaginile, însă nu apărea ceea ce căuta ea. Ea o dorea pe cea care îi trezise amintirile.

Cea cu încheietura bandajată.

Îi revenise în minte meciul acela de baschet din clasa a șaptea, fiindcă își amintise ceva ciudat. Nu se gândise la același lucru și cu câteva minute înainte? La faptul că Spencer avusese mâna bandajată? Ba da, bineînțeles. Fiindcă tocmai acest detaliu fusese catalizatorul.

Pentru că, în ziua de dinaintea morții lui Spencer, se întâmplase ceva similar.

Căzuse și își rănise din nou încheietura mâinii. Ea se oferise din nou să-l bandajeze, la fel cum făcuse în clasa a șaptea. Spencer o rugase însă să-i cumpere un bandaj elastic. Și ea îi luase așa ceva. Spencer avea la mână bandajul elastic în ziua în care se sinucisese.

Purta un astfel de bandaj pentru prima și – evident – ultima oară.

Făcu clic pe slide show. Asta o conduse către un alt site, slide.com, unde i se ceru parola. La naiba. Un site creat, probabil, de către unul dintre copii. Se gândi câteva clipe. Prea multe măsuri de securitate n-ar avea niciun rost într-un astfel de site, nu? Era ceva ce creai pentru ca ceilalți colegi să pună acolo fotografiile pe care le aveau.

Așa că parola trebuia să fie ceva simplu.

Tastă SPENCER și apoi OK.

Avu noroc.

Toate fotografiile se aflau acum în fața ei sub forma unor pictograme. Conform informațiilor din titlu, era vorba despre 127 de imagini. Cercetă rapid pictogramele până ajunse la cea pe care o căuta. Mâna îi tremura atât de tare încât de-abia reuși să aducă cursorul mouse-ului pe imagine. Reuși după un

timp și făcu clic stânga.

Fotografia apăru mărită pe ecran.

Încremeni cu ochii la ea.

Spencer din fotografia aceea zâmbea, însă era cel mai trist zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată. Era transpirat; fața lui avea strălucirea unui exaltat. Arăta de parcă ar fi fost băut și învins. Purta tricoul acela negru cu care fusese găsit pe acoperiș. Avea ochii roșii – oare din cauza băuturii sau a drogurilor sau, pur și simplu, din cauza blițului? Spencer avusese niște ochi albaștri foarte frumoși, deschiși la culoare. Blițul îl făcea întotdeauna să arate ca un demon. Era undeva afară, așa că, probabil, poza fusese făcută seara sau noaptea.

În noaptea aceea.

Spencer avea o sticlă de bere în mână și acolo, pe aceeași mână, se vedea bandajul elastic.

Betsy îngheță. Nu exista decât o singură explicație.

Fotografia fusese făcută în noaptea în care murise Spencer.

Și, uitându-se cu atenție la fundalul fotografiei, a înțeles și altceva.

Spencer nu fusese acolo singur.

7.

Așa cum făcuse în aproape fiecare zi de lucru din ultimii zece ani, Mike se trezi la ora cinci dimineața. Făcu mai multe exerciții fizice timp de o oră. Plecă apoi cu mașina spre New York, traversă podul George Washington și ajunse la Centrul de transplant al Spitalului Presbyterian cu puțin înainte de ora șapte.

Își puse imediat halatul alb și începu vizita de dimineață a pacienților. Existase o perioadă în care avusese senzația că totul devine un fel de rutină. Zilele nu se diferențiau prea mult una de cealaltă, însă Mike reușise să treacă peste asta, gândindu-se mereu cât de importantă era prezența doctorului pentru persoana imobilizată la pat. Te afli într-un spital. Chiar și numai atât e suficient pentru a te face să-ți fie frică și să te simți vulnerabil. Ești și bolnav. Poate chiar pe moarte, iar singura persoană care stă între tine și o suferință și mai mare, între tine și moarte, este doctorul.

Nu este cumva normal ca doctorul să înceapă să creadă că e un fel de Dumnezeu?

Opinia lui Mike era că, uneori, este chiar recomandat să crezi acest lucru. Din moment ce reprezinți atât de mult pentru pacientul tău, este normal să te comporți potrivit așteptărilor sale.

Existau destui doctori care transformau vizita în ceva foarte oficial și rapid. Avusese și Mike astfel de impulsuri uneori. Adevărul era că, dacă acordai toată atenția de care erai în stare, când trăgeai linia, constatai că nu era vorba decât de un minut sau două în plus pentru fiecare pacient. Așa că îi asculta cu răbdare pe toți, îi ținea de mână, dacă acest lucru era necesar sau păstra o anumită distanță – în funcție de fiecare pacient și de modul în care îi citea.

Se întoarse în birou pe la nouă. Primul pacient sosise deja. Lucille, asistenta medicală de la cabinetul său, probabil că făcea pregătirile necesare pentru consultație. Asta însemna că

mai avea cam zece minute disponibile în care putea să treacă în revistă fișele și rezultatele analizelor care veniseră în timpul nopții. Își aminti de vecina sa și începu să caute grăbit pe calculator rezultatele analizelor pentru tânărul Loriman.

Nu reuși să găsească nimic.

I se păru destul de ciudat.

Un petic de hârtie de culoare roz îi atrase atenția. Cineva lipise un post-it pe telefonul său.

Te rog să mă cauți
Ilene

Ilene Goldfarb, șefa secției de transplant a spitalului, era partenera sa în cele mai multe intervenții chirurgicale. Se cunoscuseră pe când își făceau rezidențiatul și acum locuiau în același oraș. Se putea spune că sunt prieteni, însă nu apropiați, ceea ce făcea ca parteneriatul să funcționeze foarte bine. Casele lor se aflau, probabil, la mai puțin de patru kilometri distanță, copiii lor frecventau aceleași școli, cam asta era tot. Nu aveau hobby-uri comune, nu aveau nevoie să socializeze, însă relația lor profesională se baza pe o deplină încredere și respect.

Ai un prieten doctor și vrei să-l pui la încercare? Pune-i întrebarea asta: dacă copilul tău ar fi bolnav, la ce doctor l-ai duce?

Răspunsul lui Mike era Ilene Goldfarb. Și asta spunea totul despre competențele ei în domeniul medical.

Doctorul porni pe coridor, pășind fără zgomot pe mocheta de culoare gri. Reproducerile de pe pereți erau plăcute, liniștitoare, simple, tipul de imagini pe care le găsești pe holurile unui hotel fără prea mari pretenții. Mike și Ilene doriseră ca întreaga secție să insufle ideea: toate astea sunt numai și numai pentru binele pacienților. În propriile lor cabinete, nu afișau pe pereți decât diplomele medicale și câteva aprecieri din partea pacienților, fiindcă acestea aveau un efect reconfortant asupra celor ce intrau acolo. Nimic personal – nici fotografii de familie, nici vreun suport pentru

creioane făcut de copii.

De multe ori, într-un astfel de cabinet afli că fiul sau fiica ta e pe moarte. Nu ar fi prea bine ca în astfel de momente să vezi o imagine zâmbitoare cu copilul sănătos al altcuiva. Pur și simplu, nu suporți să vezi așa ceva.

— Bună ziua, domnule doctor.

Mike se întoarse. Era Hal Goldfarb, băiatul lui Ilene. Era elev în ultimul an de liceu, cu doi ani mai mare decât Adam. Aplicase deja pentru Princeton și se pregătea pentru Medicină. Reușise să obțină o aprobare de la școală să facă practică la ei trei dimineți pe săptămână.

— Bună, Hal. Cum mai merge școala?

Băiatul îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Mă mențin pe linia de plutire.

— Să fii în ultimul an de liceu și să fii deja admis la universitate – asta e deci definiția cea mai recentă a conceptului „linie de plutire”.

— V-ați prins.

Hal avea pe el niște pantaloni kaki și o cămașă albastră și Mike nu se putu abține să nu remarce cu o oarecare invidie contrastul dintre această ținută și hainele în permanent negre ale lui Adam. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Hal îl întrebă:

— Ce mai face Adam?

— E bine.

— Nu l-am mai văzut în ultima vreme.

— Poate că ar trebui să-i mai dai și tu un telefon, spuse Mike.

— Da, ar trebui. Ar fi grozav să ieșim undeva împreună.

Mike nu făcu nicio remarcă.

— Mama e în cabinet? întrebă el într-un sfârșit.

— Da. E singură.

Ilene ședea la birou. Era o femeie micuță, cu oase delicate. Excepție făceau degetele puternice ca niște gheare de pasăre de pradă. Își ținea părul șaten strâns la spate într-o coadă de cal severă. Ochelarii cu ramă groasă te făceau să te întrebi dacă ai în față un șoarece de bibliotecă sau o femeie la curent cu ultima modă.

— Bună, zise Mike.
— Bună.
Mike ridică mâna în care ținea post-it-ul roz.
— Ce s-a întâmplat?
Ilene răsuflă prelung.
— Avem o mare problemă.
Mike se așeză.
— Cu ce?
— Cu vecinul tău.
— Loriman?
Ilene încuviință din cap.
— Testele de compatibilitate n-au ieșit bine?
— Au ieșit foarte ciudat, răspunse ea. Trebuia însă să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Sunt surprinsă doar că este primul nostru caz de acest fel.
— Vrei să-mi explici și mie despre ce e vorba?
Ilene Goldfarb își scoase ochelarii și duse la buze capătul unui braț.
— Cât de bine cunoști tu familia asta?
— Locuiesc chiar alături de noi.
— Sunteți apropiați?
— Nu. Dar, ce legătură are asta cu boala băiatului?
— S-ar putea să avem aici un fel de dilemă etică.
— Ce vrei să spui?
— S-ar putea ca dilemă să fie un cuvânt greșit. Ilene se uita în gol, vorbind parcă mai mult cu sine însăși decât cu Mike. Mai degrabă, un fel de graniță etică destul de neclară.
— Ilene?
— Da?
— Ce tot spui tu acolo?
— Mama lui Lucas Loriman va veni aici în mai puțin de jumătate de oră, zise Ilene.
— M-am întâlnit cu ea ieri.
— Unde?
— Pe peluza din fața casei. În ultima vreme, își face destul de des treabă pe acolo când ajung eu acasă.
— Nu mă miră.

— De ce spui asta?
— Îl cunoști pe soțul ei?
— Pe Dante? Da.
— Și?
Mike ridică din umeri.
— Ce se întâmplă, Ilene?
— E ceva în legătură cu Dante, răspunse ea.
— Ce-i cu el?
— Nu e tatăl biologic al băiatului.
Scurt și cuprinzător. Mike rămase fără grai câteva secunde.
— Glumești, fără îndoială.
— Exact, asta fac. Doar mă știi, sunt cea mai mare glumeață din lume. A fost bună, nu?
Mike căzu din nou pe gânduri. Nu o întrebă dacă era sigură sau dacă nu voia să mai facă niște teste suplimentare. Era sigur acum că ea luase deja în considerare toate posibilitățile. Ilene avea dreptate și în celălalt aspect – era surprinzător că ei nu se mai întâlniseră până atunci cu o astfel de situație. La două etaje mai jos, în clădire, se afla laboratorul de genetică. Unul dintre doctorii de acolo îi spusese lui Mike că, potrivit studiilor probate prin teste, peste zece la sută dintre bărbați creșteau copii, care, fără ca ei să știe, nu erau biologic ai lor.
— Și care e reacția ta la ce ți-am spus?
— Uau?
Ilene dădu ușor din cap.
— De asta am fost întotdeauna de acord să lucrez în echipă cu tine, fiindcă te pricepi foarte bine la cuvinte.
— Dante Loriman nu e un tip prea simpatic, Ilene.
— Parcă aveam o bănuială.
— Nu e bine deloc, zise Mike.
— Nici starea copilului nu e bună.
Grozăvia descoperirii umpluse parcă întreaga încăpere.
Interfonul începu să bâzâie.
— Doamna doctor Goldfarb?
— Da.
— Susan Loriman e aici. A venit mai devreme.
— A venit cu băiatul?

— Nu, răspunse asistenta. E cu soțul dânsei.

•

— Ce naiba cauți aici?

Detectivul-șef Loren Muse ignoră întrebarea și se îndreptă spre cadavru.

— Dumnezeule, zise în șoaptă unul dintre bărbații în uniformă, uite ce i-a făcut din față.

Toți patru priveau acum în tăcere. Cei doi în uniformă erau polițiștii care ajunseseră primii la locul faptei. Al treilea bărbat era detectivul de la Omucideri care preluase cazul, un burtos sictirit care își număra anii rămași până la pensie, pe nume Frank Tremont. Loren Muse, detectiv-șef în districtul Essex, singura femeie din grup, era cu aproape un cap mai scundă decât ceilalți.

— E clar, făcu Tremont.

Muse îi aruncă o privire întrebătoare.

— O târfă care a încasat-o, chicoti bărbatul fără să se uite la ea.

Muse se încruntă. Mai multe muște bâzâiau pe deasupra grămezii de oase și carne ce fusese odată o față omenească. Nu mai rămăsese nimic din nas sau din ochi, nici gura nu se mai putea distinge.

— E ca și cum cineva i-ar fi băgat fața într-o mașină de tocat carne, zise unul dintre polițiștii în uniformă.

Loren Muse cerceta acum restul trupului. Îi lăsă în pace pe cei doi în uniformă să-și continue comentariile lor uimite. Unii oameni vorbesc așa fără rost doar ca să se descarce nervos. Muse nu făcea parte dintre aceștia. Cei doi nu îi acordau nicio atenție. La fel de respectuos se purta și Tremont. Ea îi era superioară în grad, de fapt, le era superioară tuturor celor aflați acolo și putea simți valul de resentimente ce venea dinspre ei la fel ca umiditatea din atmosferă.

— Dumneata, Muse.

Era Tremont. Se uită la el cum stătea acolo proțăpit în costumul acela maro, cu burta care îi ieșea în față, semn al nenumărate seri petrecute la bar. Era un individ de care nu-i plăcea deloc. În media, apăruseră niște informații cum că

multă lume se arăta nemulțumită din cauza promovării ei în funcția de detectiv-șef în districtul Essex. Majoritatea articolelor erau semnate de un reporter pe nume Tom Gaughan, care, din întâmplare, era căsătorit cu sora lui Tremont.

— Ce este, Frank?

— Te-am mai întrebat și înainte – ce naiba cauți aici?

— Trebuie să-ți dau ție explicații?

— Eu am ajuns aici primul.

— Da, ai dreptate.

— Și nu am nevoie de tine să mă supraveghezi.

Frank Tremont era un ticălos incompetent, însă, datorită numeroaselor sale relații personale și a anilor petrecuți în serviciu, greu de pus la punct. Muse îl ignoră. Se aplecă să se uite mai bine la bucata de carne unde fusese odată fața.

— Ați găsit vreun act de identitate? întrebă ea.

— Nu. Nici poșetă, nici portofel.

— Probabil furate, sugeră unul dintre polițiștii în uniformă.

Ceilalți masculi încuviințară mișcând grav din cap.

— E opera unei bande, zise Tremont. Ia uitați-vă aici.

Le arătă cu degetul o bandană de culoare verde ce ieșea din pumnul femeii.

— E posibil să fie gașca aia nouă de negri care își spun Al Qaeda, interveni alt bărbat în uniformă. Ăia poartă verde.

Muse se ridică în picioare și începu să dea ocol cadavrului ca să-l poată examina mai bine. Sosise și dubița medicului legist. Cineva delimitase deja locul cu o bandă de culoare galbenă. Mai mult de zece prostituate se apropiaseră deja de zonă și-și întindeau gâturile să vadă mai bine.

— Pune-i pe ăștia în uniformă să înceapă să vorbească cu fetele care lucrează aici, spuse Muse. Să aflăm măcar numele străzii.

— Nu zău? Frank Tremont oftă ca un actor de dramă. Nu crezi că m-am gândit deja la chestiile astea?

Loren Muse nu zise nimic.

— Hei, Muse.

— Ce e, Frank?

— Nu-mi place să te văd pe aici.

— Nici mie nu-mi place că porți curea maro la pantofi negri. Așa că trebuie să ne resemnăm amândoi.

— Nu e corect.

Muse știa că, până la un punct, bărbatul din fața ei avea dreptate. Adevărul era că îi plăcea la nebunie munca în noua sa poziție de detectiv-șef. Nu împlinise încă patruzeci de ani și era prima femeie care primea o astfel de recunoaștere. Era foarte mândră. Ceea ce îi lipsea însă era experiența în munca de teren, mai ales în cazurile de omucideri. Așa că se implica ori de câte ori avea posibilitatea, în special în cazuri unde la cârma investigațiilor se aflau incompetenți ca Frank Tremont.

Tara O'Neill, medicul legist, ajunse la locul unde se afla cadavrul și îi alungă de acolo pe polițiștii în uniformă.

— Sfinte Dumnezeule! șopti ea.

— La fel am reacționat și noi, doamnă doctor, zise Tremont. Am nevoie urgentă de amprente ca să le verific.

Doctorița încuviință din cap.

— Mă duc să ajut și eu la interogarea fetelor, iar apoi o să port niște discuții cu câțiva dintre șefii bandelor de pe aici, spuse Tremont. Asta, bineînțeles, dacă ești de acord, șefa.

Muse nu răspunse.

— E o târfă moartă, Muse. Nu e mare lucru pentru tinerele de aici. Nici pe departe ceva care să apară pe prima pagină a ziarelor. Nu e o prioritate.

— De ce spui că femeia asta nu e o prioritate?

— Cum?

— Ai spus că nu e ceva care să apară pe prima pagină a ziarelor. Am înțeles asta. Și apoi ai spus „nu e o prioritate". De ce nu?

Pe fața lui Tremont apăru un zâmbet disprețuitor.

— A, da, scuzele mele. O târfă ucisă este prioritatea numărul unu. O tratăm ca și cum ar fi vorba despre soția guvernatorului.

— Vezi, Frank, din cauza acestei atitudini a ta mă aflu eu aici.

— Da, sigur, de asta. Dă-mi voie să-ți spun cum e privită

moartea unei târfe.

— Lasă-mă să ghicesc: o caută singură cu lumânarea?

— Nu. Ascultă-mă și poate înveți și tu ceva: dacă nu vrei să ajungi moartă într-un tomberon de gunoi, nu te fâțâi prin Cartierul Târfelor.

— Poate că ar trebui să pui să ți se scrie asta pe piatra de mormânt, zise Muse.

— Nu mă înțelege greșit. O să-l prind pe psihopatul care a făcut asta. Însă hai să nu ne mai jucăm de-a prioritățile și titlurile în ziare.

Tremont se apropie și mai mult, așa că burta lui ajunsese aproape lipită de trupul ei. Muse nu se dădu înapoi.

— Cazul ăsta e al meu. Întoarce-te la birou și lasă munca de teren în seama celor care se pricep.

— Sau?

Tremont zâmbi.

— Nu cred că ți-ai dori astfel de necazuri, domniță. Crede-mă pe cuvânt, zise el și plecă.

Muse se întoarse spre locul unde se afla cadavrul. Medicul legist căuta ceva în geanta în care își ținea instrumentele și se prefăcea că nu auzise nimic.

Muse își alungă din minte figura lui Tremont și începu să studieze cadavrul. Încerca să se concentreze și să analizeze totul ca o adevărată profesionistă. Faptele: victima era o femeie albă. Judecând după piele și structura corpului, părea să aibă în jur de patruzeci de ani, însă era posibil ca și viața dură de pe stradă să-și fi spus cuvântul aici. Niciun tatuaj vizibil.

Nu avea nici față după care să fie recunoscută.

Muse mai văzuse o singură dată așa ceva. Pe când avea douăzeci și trei de ani, efectuase un stagiu de șase săptămâni cu echipajele care patrulau pe autostrada New Jersey. Un camion intrase pe contrasens și se izbise într-o Toyota. La volanul Toyotei, se afla o fată de nouăsprezece ani care se întorcea din vacanță.

Impactul fusese îngrozitor.

După ce, după multă trudă, reușiseră să desfacă fiarele

contorsionate, descoperiseră că fata nu mai avea față. La fel se întâmpla și cu femeia de aici.

— Cauza morții? întrebă Muse.

— Încă nu știu sigur. Însă cine a făcut asta e bolnav rău. Nu s-a mulțumit să-i rupă oasele. Pur și simplu, i le-a pisat până n-au mai rămas decât niște așchii din ele.

— Cu cât timp în urmă?

— Cam cu zece, douăsprezece ore în urmă. Nu a fost ucisă aici. Am găsit foarte puțin sânge.

Muse știa deja asta. Examină hainele prostituatei – topul de culoare roz, fusta scurtă din piele, sandalele cu tocuri cui.

Clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu e în regulă aici, spuse Muse.

— Ce vrei să spui?

Telefonul începu să-i vibreze. Se uită pe ecran și văzu că o suna șeful ei, Paul Copeland, procurorul districtual. Întoarse capul spre Frank Tremont. Acesta rânji și îi făcu semn cu mâna.

— Salut, Cope, răspunse ea.

— Ce faci acolo?

— Investigații la locul crimei.

— Și-l calci pe bătături pe un coleg.

— Mi-e subordonat.

— Un subordonat care poate să ne facă foarte multe greutăți.

— Dar eu sunt șefa lui, nu?

— Frank Tremont are de gând să facă scandal. Vrea să aducă media pe capul nostru, să-i ridice și pe ceilalți detectivi împotriva ta. Chiar avem nevoie de bătaia asta de cap acum?

— Cred că da, Cope.

— De ce spui asta?

— Pentru că tratează acest caz într-un mod total greșit.

8.

Primul care intră în cabinetul lui Ilene Goldfarb fu Dante Loriman, care îi strânse mâna lui Mike un pic cam prea ferm. Susan venea în urma lui. Ilene Goldfarb se ridică în picioare și rămase în spatele biroului. Își pusese din nou ochelarii. Se întinse peste masă și le strânse rapid mâna amândurora. Apoi se așeză și deschise plicul care se afla în fața ei.

Dante se așeză imediat după doctoriță. În toată această perioadă nu-i aruncase nicio privire soției lui. Susan se așeză lângă el. Mike rămase în picioare în spate, unde cei doi nu îl puteau vedea. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de perete. Dante Loriman începu să-și suflece meticulos mânecile. Mai întâi, mâneca dreaptă, apoi, cea stângă. Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe coapse și o privi pe Ilene într-un fel care parcă spunea că e pregătit să audă tot ce putea fi mai rău.

— Deci? zise el.

Mike o privea pe Susan Loriman. Femeia stătea dreaptă. Total nemișcată. Nefiresc de nemișcată. Ca și cum i-ar fi simțit privirea în ceafă, Susan își întoarse ochii ei frumoși spre el. Mike îi răspunse cu o privire cât mai neutră posibil. Se aflau pe terenul lui Ilene. El era un simplu spectator aici.

Ilene continua să răsfoiască dosarul, deși devenise clar pentru toată lumea că nu o interesa ce scria acolo. La un moment dat, își puse brațele pe birou și își fixă privirea într-un punct situat undeva între cei doi părinți.

— Am efectuat testele de compatibilitate necesare, începu ea.

Dante o întrerupse.

— Vreau să o fac eu.

— Scuzați-mă, ce ați spus?

— Vreau să-i dau eu un rinichi lui Lucas.

— Nu sunteți compatibil, domnule Loriman.

Pur și simplu.

Mike o urmărea pe Susan Loriman. Era acum rândul ei să

nu se lase să i se citească nimic pe față.

— Oh, făcu Dante. Am crezut că tatăl…

— Nu e totdeauna așa, spuse Ilene. Intervin mai mulți factori, așa cum cred că i-am explicat deja doamnei Loriman când ne-am văzut ultima oară. Situația ideală ar fi să avem o compatibilitate de șase antigeni. Dumneavoastră nu sunteți un candidat compatibil, domnule Loriman.

— Dar eu? întrebă Susan.

— Dumneavoastră sunteți mai potrivită. Nici în cazul dumneavoastră compatibilitatea nu este perfectă, însă sunteți mai potrivită. În mod normal, cele mai multe șanse de compatibilitate le are un frate sau o soră a bolnavului. Fiecare copil moștenește jumătate din antigenii săi de la fiecare părinte și există patru combinații posibile, formate din antigenii moșteniți. Pe scurt, un frate sau o soră are douăzeci și cinci la sută șanse să fie perfect compatibil, cincizeci la sută șanse să fie pe jumătate compatibil – cu doar trei antigeni și douăzeci și cinci la sută șanse să nu se potrivească deloc.

— Și care e situația cu Tom?

Tom era fratele mai mic al lui Lucas.

— Din păcate, situația nu este deloc fericită. Dintre toți, soția dumneavoastră este persoana cea mai compatibilă pe care o avem până în prezent. Îl vom înscrie pe fiul dumneavoastră și în baza de date a transplantelor de rinichi de pe cadavre, să vedem dacă găsim un candidat mai bun, însă șansele sunt foarte mici. Doamna Loriman poate fi considerată drept un candidat suficient de bun, însă dacă vreți să știți părerea mea sinceră, nu este donatorul ideal.

— De ce nu?

— Compatibilitatea este de doar doi antigeni. Cu cât suntem mai aproape de șase, cu atât există mai multe șanse ca organismul fiului dumneavoastră să accepte noul rinichi. Cu cât se potrivesc mai bine antigenii, cu atât scad șansele ca el să-și petreacă restul vieții făcând dializă și tratamente medicamentoase.

Dante își trecu nervos o mână prin păr.

— Și acum ce facem?

— Eu zic să mai așteptăm puțin. Cum v-am zis, îl înscriem și pe lista de așteptare. Vom mai căuta și, în acest timp, vom continua cu dializa. Dacă nu apare nimic mai bun, vom apela la doamna Loriman.

— Dar dumneavoastră ați dori să găsim ceva mai bun, zise Dante.

— Da.

— Mai avem niște rude care ne-au spus că ar vrea să doneze un rinichi pentru Lucas, dacă e posibil. Poate i-ați putea testa și pe ei.

Ilene încuviință, dând din cap.

— Faceți vă rog o listă – nume, adresa și care e legătura de sânge a fiecăruia cu fiul dumneavoastră.

În încăpere se așternu tăcerea.

— Doamnă doctor, cât de grav bolnav e? întrebă brusc Dante după care se răsuci și se uită în spate. Mike? Fii sincer cu noi. Cât de grav este?

Mike se uită la Ilene. Aceasta încuviință cu o mișcare a capului.

— E grav, spuse Mike.

Se uitase fix la Susan. Aceasta își feri privirea.

Cei patru continuară să discute încă vreo zece minute despre opțiunile pe care le aveau la îndemână, după care părinții lui Lucas plecară. După ce rămaseră singuri, Mike se așeză în fotoliul în care stătuse Dante și-și ridică palmele în sus. Ilene își făcea de lucru cu dosarele de pe birou.

— Ce-i de făcut? întrebă Mike.

— Ești de părere că ar fi trebuit să le spunem?

Mike nu răspunse.

— Datoria mea este să le tratez copilul. El este pacientul meu. Nu taică-său.

— Deci tatăl nu are niciun drept în situația asta?

— N-am spus asta.

— Tu ești în posesia rezultatelor testelor. Ai descoperit ceva în legătură cu aceste teste și nu ai dezvăluit acest lucru pacientului.

— Nu pacientului meu, contraatacă Ilene. Pacientul meu

este Lucas Loriman, fiul.

— Deci îngropăm tot ce am aflat?

— Hai să te întreb ceva. Să presupunem că aș descoperi din nu știu ce test că doamna Loriman îl înșală pe domnul Loriman. Aș fi obligată să-i spun și lui chestia asta?

— Nu.

— Dar dacă aș afla că ea vinde droguri sau fură?

— Cred că mergi prea departe, Ilene.

— Nu zău!

— Aici nu e vorba despre droguri sau furt.

— Știu, dar în ambele cazuri este vorba despre ceva ce nu are nicio legătură cu sănătatea pacientului meu.

Mike căzu pe gânduri.

— Să presupunem că ai fi descoperit o problemă medicală în rezultatele analizelor lui Dante Loriman. Să zicem că ai fi descoperit că are leucemie. I-ai spune despre asta?

— Bineînțeles.

— Dar de ce? Așa cum ai arătat mai înainte, el nu e pacientul tău. Nu te privește ce are.

— Haide, Mike, e ceva cu totul diferit. Treaba mea este să-l ajut pe pacientul meu – Lucas Loriman – să se facă sănătos. Sănătos din toate punctele de vedere, inclusiv mental. Nu-i așa că înainte de a face un transplant solicităm asistență psihiatrică pentru pacient? De ce? Fiindcă ne e teamă ca sănătatea lor mentală să nu aibă de suferit în astfel de condiții extreme. A crea acum o criză în familia Loriman nu ar fi deloc ceva benefic sănătății pacientului meu. Povestea asta se încheie aici. Punct.

Amândoi rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Nu e chiar așa de ușor, spuse Mike într-un sfârșit.

— Știu.

— Secretul ăsta ne va chinui multă vreme.

— Tocmai de asta ți-am spus și ție. Ilene își desfăcu brațele și zâmbi. De ce să fiu numai eu cea care nu poate să doarmă noaptea?

— Ești o adevărată colegă.

— Mike?

— Da?

— Dacă ai fi fost tu în situația asta, adică dacă v-aș fi făcut niște analize și aș fi descoperit că Adam nu este fiul tău biologic, ai fi vrut să afli lucrul ăsta?

— Adam să nu fie copilul meu? N-ai văzut ce mărime au urechile lui?

Ilene zâmbi.

— Era o chestie pur ipotetică. Ai vrea să afli sau nu?

— Da.

— Așa, pur și simplu?

— Doar știi că sunt obsedat, că vreau să am totul sub control, răspunse Mike și o privi fix în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

El se lăsă pe spate și-și puse picior peste picior.

— Ne mai jucăm mult de-a ascunsul ăsta după degete?

— Cam ăsta era planul meu.

Mike continua s-o privească fix în ochi.

Ilene oftă.

— Haide, spune-mi la ce te gândești.

— Dacă respectăm cu adevărat jurământul pe care l-am făcut și care începe cu: în primul rând, să nu faci nimănui niciun rău…

Ea închise ochii.

— Da, da. Știu.

— Nu avem deocamdată un donator compatibil pentru Lucas Loriman, continuă Mike. Așa că încercăm în continuare să găsim unul.

— Știu, zise Ilene, cu ochii închiși. Și cel mai bun candidat ar trebui să fie tatăl său biologic.

— Exact. Este omul cu șansele cele mai mari pentru o compatibilitate cât de cât optimă.

— Trebuie să-i facem și lui analizele. Aceasta este prioritatea noastră acum.

— Așa că nu putem să îngropăm totul, spuse Mike. Chiar dacă am vrea.

Rămaseră amândoi pe gânduri.

— Prin urmare, ce facem în continuare? întrebă Ilene.

— Nu cred că avem prea multe opțiuni.

•

Betsy Hill îl aștepta pe Adam în parcarea liceului.

Întoarse capul și se uită în spate, spre „Șirul mamelor”, trotuarul de pe Maple Avenue unde mamele – da, se afla acolo și câte un tată, însă asta era mai mult o excepție care confirma regula – stăteau în mașini sau se adunau să stea de vorbă unele cu altele, așteptând să se termine orele și să-și poată duce progeniturile la lecțiile de vioară, la dentist sau la ora de karate.

Și Betsy Hill fusese una dintre aceste mame.

Începuse cu grădinița Hillside Elementary, apoi școala medie Mount Pleasant și, în final, aici, la numai douăzeci de metri distanță de locul unde se afla acum. Își aducea aminte cum îl aștepta pe frumosul ei băiat, cum, atunci când suna clopoțelul, se concentra asupra ușii pe unde țâșneau copiii și se împrăștiau în toate părțile ca niște furnicuțe al căror mușuroi a fost călcat de un pantof neatent. Cum zâmbea când dădea cu ochii de el și cum, în special, atunci, la început, Spencer îi răspundea și el printr-un zâmbet.

Ar fi vrut să fie din nou acea mamă tânără, care prețuia fiecare clipă oferită de primul născut. Lucrurile se schimbaseră în cazul gemenilor, chiar de pe vremea când Spencer trăia. Privi din nou spre șirul de mame, care așteptau acolo fără să-și facă griji, fără să se teamă și își dori dintr-odată să poată să le urască pe acele femei.

Clopoțelul începu să sune. Ușile se deschiseră. Elevii începură să iasă afară din clădire, val după val.

Și Betsy începu să spere că printre ei și-ar putea face apariția și Spencer.

Era unul dintre acele momente în care creierul nu mai vrea să realizeze conexiunile obișnuite și reușești să uiți cât de oribil a devenit totul și ajungi să crezi, chiar și numai pentru o secundă, că totul n-a fost altceva decât un vis urât. Spencer avea să-și facă apariția din clipă în clipă, cu geanta pe umăr, puțin cocoșat, ca mai toți adolescenții, și ea avea să-l soarbă din ochi.

Se vorbește despre diferitele stadii ale suferinței – respingere, furie, depresie, acceptare – însă, într-o tragedie ca a ei, toate aceste stadii se amestecă și devin imposibil de separat. Nu renunți niciodată să respingi ceea ce s-a întâmplat. O parte din tine e în permanență plină de furie. Iar ideea de „acceptare” este imposibilă. Unii psihiatri preferă termenul de „împăcare”. Din punct de vedere semantic, noțiunea era mai potrivită, însă acest lucru nu o putea împiedica să vrea să urle.

Ce căuta ea aici?

Fiul ei era mort. Discuția față în față cu unul dintre prietenii lui nu avea cum să schimbe această realitate.

Sau poate, dintr-un anumit punct de vedere, conta.

Poate că, într-adevăr, Spencer nu fusese singur în noaptea aceea. Ce se schimba odată cu această descoperire? Oricum, nu putea să-și capete copilul înapoi. Ce spera ea să descopere aici?

Împăcare?

Tocmai atunci reuși să-l zărească pe Adam.

Mergea singur, încovoiat parcă de greutatea genții – așa cum mergeau toți, își zise ea gândindu-se mai bine. Betsy rămase cu privirea ațintită asupra lui și făcu câțiva pași spre dreapta pentru a-i ieși în cale. Ca și cea mai mare parte a copiilor, Adam mergea cu privirea în pământ. Ea îl aștepta, gata să se pună în mișcare dacă el și-ar fi schimbat direcția de mers.

Când consideră că băiatul a ajuns suficient de aproape de ea, Betsy spuse:

— Bună, Adam.

El se opri brusc și ridică privirea. E un tânăr foarte drăguț, își zise ea. Toți sunt la fel la vârsta asta. Nu mai era însă copilul pe care îl știa ea. Acești băieți trecuseră cu toții de o anumită graniță a adolescenței. Se înălțase, era musculos, era acum mai mult bărbat decât băiat. Putea încă să zărească copilul în trăsăturile feței lui, însă tot acolo se mai vedea și altceva, un fel de suferință.

— Oh, făcu el. Bună ziua, doamnă Hill.

Băiatul continua să meargă, însă își schimbase direcția și încerca să se îndepărteze de ea spre stânga.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? strigă Betsy.

El se opri din nou.

— Sigur că da. Bineînțeles.

Adam ajunse lângă ea din câțiva pași elastici, de atlet. Fusese întotdeauna bun la sport. Nu ca Spencer. Să fi fost oare și asta o cauză? În orășele ca acesta, viața e mult mai ușoară dacă ești bun la sport.

Era acum lângă ea și încerca să-i ocolească privirea. Nu era ceva ieșit din comun, fiindcă foarte puțini dintre foștii colegi ai lui Spencer își găseau forța necesară s-o privească în ochi. Timp de mai multe secunde, Betsy nu zise nimic. Se mulțumea să-l privească.

— Voiați să-mi spuneți ceva? își făcu curaj Adam.

— Da.

Din nou, tăcere. Din nou un schimb de priviri. El începu să-și schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt, stingherit.

— Îmi pare teribil de rău, zise Adam într-un sfârșit.

— De ce îți pare rău?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Pentru Spencer.

— De ce?

El nu răspunse și rămase cu ochii în jos, evitându-i privirea.

— Adam, uită-te la mine.

Vorbise adulta; el era în continuare un copil. Așa că se supuse.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

El înghiți în sec și repetă după ea:

— Întâmplat?

— Erai cu el.

El clătină din cap. Fața i se golise de orice urmă de culoare.

— Ce s-a întâmplat, Adam?

— Nu eram acolo.

Ea scoase fotografia pe care o făcuse de pe Internet, însă el continua să privească în pământ.

— Adam.

Băiatul ridică din nou privirea. Ea îi vârî imaginea în față.

— Acesta ești tu, nu-i așa?

— Nu știu, e posibil.

— A fost făcută în noaptea în care a murit.

El clătină din cap.

— Adam?

— Nu știu despre ce vorbiți, doamnă Hill. Nu l-am văzut pe Spencer în noaptea aceea.

— Mai uită-te o dată.

— Trebuie să plec.

— Adam, te rog…

— Îmi pare rău, doamnă Hill.

Și o luă la fugă. Înapoi spre edificiul din cărămidă și apoi dispăru undeva în spatele școlii.

9.

Detectivul-șef Loren Muse își privi ceasul de la mână. Era ora la care trebuia să înceapă ședința.

— Mi-ai pregătit documentele? întrebă ea.

Avea drept asistentă o tânără pe nume Chamique Johnson. Muse o cunoscuse în cursul desfășurării procesului unor violatori, care făcuse destul de multă vâlvă în oraș, în perioada respectivă. După un start destul de dificil în munca din poliție, Chamique reușise, în scurt timp, să se facă indispensabilă.

— Sunt aici, răspunse Chamique.

— E destul de mare.

— Știu.

Muse apucă plicul.

— Sunt toate documentele aici?

Chamique se încruntă.

— Dar dumneavoastră mi-ați spus să nu le pun pe toate.

Loren își ceru scuze și o porni pe coridor spre biroul procurorului districtului Essex, șeful ei direct, Paul Copeland.

Secretara de la ușa acestuia – o tipă nouă, al cărei nume Muse nu reușise însă să-l rețină – o întâmpină cu un zâmbet larg.

— Sunt toți înăuntru și vă așteaptă.

— Cine mă așteaptă?

— Domnul procuror Copeland.

— Ai spus că „sunt toți înăuntru”.

— Mă scuzați, n-am înțeles.

— Ai spus „sunt toți înăuntru și vă așteaptă”. Toți înseamnă, de obicei, mai mulți decât unul.

Fata o privi încurcată.

— A, da. Aveți dreptate. Cred că sunt patru sau cinci.

— Împreună cu domnul procuror Copeland?

— Da.

— Cine sunt cei dinăuntru?

Fata ridică din umeri.

— Alți detectivi, cred.

Loren Muse nu știa ce să mai creadă. Solicitase o întrevedere privată cu șeful ei în cursul căreia să discute situația delicată a relației cu Frank Tremont. Nu reușea să înțeleagă motivul pentru care în birou fuseseră chemați și alți detectivi.

Auzi râsete chiar înainte de a intra în încăpere. Se aflau, de fapt, acolo șase persoane, inclusiv șeful ei, Paul Copeland. Toți bărbați. Frank Tremont era și el acolo. Împreună cu alți trei detectivi aflați, ca și Tremont, în subordinea lui Muse. Și pe cel de-al șaselea bărbat parcă îl mai văzuse pe undeva. Ținea în mâini un carnețel și un pix, iar în fața lui, pe masă, se afla un reportofon.

Cope – acesta era numele cu care i se adresa toată lumea lui Paul Copeland – ședea la masa de lucru și râdea cu poftă după ce ascultase ceva ce tocmai îi șoptise Tremont la ureche.

Muse simți că-i iau foc obrajii.

— Bună, Muse, o salută Cope cu voce tare.

— Cope, răspunse ea și dădu din cap în direcția celorlalți.

— Hai înăuntru și închide ușa.

Ea intră în birou și rămase în picioare. Toate privirile se întoarseră spre ea. Asta îi aduse și mai multă roșeață în obraji. Se simțea ca prinsă într-o cursă și încerca din răsputeri să prindă privirea lui Cope. Acesta o făcea însă pe neștiutorul. Zâmbea ca un ticălos, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea încercă să-i semnalizeze din priviri că ar fi trebuit să vorbească, mai întâi, cu el între patru ochi, iar ceea ce se întâmpla acolo era o adevărată ambuscadă. El însă se prefăcea că nu vede nimic.

— Haideți să începem, de acord?

— De acord, răspunse Loren.

— Stai puțin, îi cunoști pe toți cei care se află aici?

Cope provocase destule valuri atunci când devenise procuror districtual, dar reușise să-i lase pe toți cei care lucrau acolo cu gura căscată când o promovase pe Muse în funcția de detectiv-șef. Postul acesta fusese deținut, până atunci, doar de

bărbați, de detectivi cu experiență, obișnuiți și cu luptele din culise. La data numirii, Loren Muse era unul dintre cei mai tineri detectivi din departament. Întrebat de reprezentanții media după ce criterii alesese o femeie, și tânără pe deasupra, în defavoarea unor bărbați cu mult mai multă experiență, Cope rezumase totul în două cuvinte: „competență profesională”.

Și acum ea se afla în aceeași încăpere cu patru dintre așa-zișii veterani.

— Nu-l cunosc pe domnul acesta, zise Muse arătând cu capul spre individul cu carnețel și pix.

— A, te rog să mă scuzi. Cope întinse mâna și zâmbi larg, de parcă ar fi fost gazda unui show TV. Dânsul este Tom Gaughan, reporter la *The Star-Ledger*.

Muse nu zise nimic. Era vorba despre afurisitul acela de cumnat al lui Tremont. Nici că se putea mai bine.

— Te superi dacă începem acum?

— Cum dorești, Cope.

— Foarte bine. Frank, aici de față, are de făcut o plângere. Frank, dă-i drumul, ai cuvântul.

Paul Copeland se apropia de patruzeci de ani. Soția îi murise de cancer la scurtă vreme după nașterea fetiței lor, Cara, care avea acum șapte ani. Își crescuse singur fetița. Cel puțin până acum. În biroul său nu se mai afla nicio poză de-a Carei. Înainte, erau mai multe. Muse își amintea că, atunci când începuse să lucreze cu el, Cope avea o astfel de poză, chiar în spatele fotoliului pe care stătea, pe raftul de cărți. Apoi, într-o bună zi, după ce reușiseră să aducă în spatele gratiilor un pedofil periculos, Cope o dăduse jos de acolo. Ea nu-l întrebase niciodată de ce făcuse asta, însă bănuia că fusese foarte afectat de cazul acela.

Nu existau nici fotografii ale logodnicei sale, deși, așezat pe un umeraș în spate, Muse putea vedea fracul protejat cu o folie de plastic. Nunta era programată pentru sâmbăta următoare. Muse avea să fie și ea prezentă la ceremonie. De fapt, era una dintre domnișoarele de onoare.

Și acum, Cope îl lăsa pe Tremont să vorbească împotriva ei.

În încăpere, nu mai exista niciun scaun liber și niciunul dintre bărbații prezenți nu se ridicase să-i ofere locul. Așa că Muse rămase în picioare. Stătea acolo, expusă în fața lor, extrem de furioasă. Unul dintre subordonații ei avea în curând să înceapă s-o critice și Cope, presupusul ei susținător, nu făcea nimic ca să împiedice acest lucru. Încerca din răsputeri să se abțină în fața acestui evident caz de discriminare sexuală. Dacă n-ar fi fost femeie, n-ar fi fost obligată acum să suporte mojiciile lui Tremont. I-ar fi tras câteva, fără să se gândească atâta la urmări.

Trebuia însă să-și accepte condiția și să suporte.

Frank Tremont își potrivi centura, dar nu se ridică în picioare.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, doamnă Muse…

— Detectiv-șef Muse, îl întrerupse Loren.

— Poftim?

— Nu sunt doamna Muse. Am o funcție. Sunt detectiv-șef. Șeful tău.

Tremont zâmbi. Se întoarse încet spre ceilalți detectivi și apoi spre cumnatul său. Expresia amuzată de pe fața sa se putea traduce prin: *Vedeți, ce v-am zis eu*?

— Sensibilă mai sunteți doamnă detectiv-șef Muse, făcu el accentuând sarcastic ultima parte.

Muse se uită la Cope. Pe fața acestuia nu se putea citi nimic care s-o consoleze. Procurorul zise sec:

— Scuze pentru această întrerupere. Frank, te rog să continui.

Muse strânse din pumni.

— Mulțumesc. Voiam să spun că am douăzeci de ani de experiență în investigații. Și acum cazul ăsta cu prostituata din Fifth Ward. În primul rând, și-a făcut apariția acolo fără s-o invite nimeni. Nu-mi place chestia asta. Nu e conform regulamentului. Dar fie, dacă doamna Muse vrea să poată să spună și ea că a fost de folos, bine. Problema e că a început să dea ordine. Peste mine, subminându-mi astfel autoritatea în fața celor în uniformă.

Tremont își îndepărtă brațele într-un gest larg și

concluzionă:

— Nu a fost corect ce a făcut.

Cope încuviință cu o mișcare a capului.

— Din moment ce era cazul tău.

— Exact.

— Dă-mi niște detalii.

— Cum?

— Spune-mi câte ceva despre caz.

— Prea multe nu știm deocamdată. O prostituată găsită moartă. Cineva i-a pisat fața bine de tot. Medicul legist crede că aceasta a fost cauza decesului. Nu am găsit deocamdată niciun element de identificare. Am interogat câteva prostituate, însă niciuna nu știe despre cine e vorba.

— Nu-i cunosc numele, întrebă Cope, sau n-au mai văzut-o niciodată?

— Nu prea vor să vorbească, dar știți cum e. Niciuna nu a văzut și nu a auzit nimic. O să le determinăm până la urmă să spună.

— Altceva?

— Am găsit o bandană de culoare verde. Nu e chiar o potrivire sută-n sută, dar e culoarea unei bande nou înființate. I-am pus să-i ridice pe câțiva dintre membrii cunoscuți. O să-i interogăm nițel, poate-l facem pe vreunul să rupă tăcerea. Căutăm și prin bazele de date, să vedem dacă putem găsi vreun caz similar.

— Și?

— Până acum nimic. Adică, vreau să spun că avem o mulțime de prostituate ucise. Cred că nu e nevoie să vă spun asta, șefu'. Este al șaptelea caz anul acesta.

— Amprente?

— Am căutat prin ce avem noi. Nimic. O să încercăm în baza națională de date, însă pentru asta e nevoie de ceva timp.

Cope încuviință cu o mișcare a capului.

— OK, deci revenind la plângerea ta împotriva lui Muse…?

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar haideți s-o recunoaștem: n-ar fi trebuit să primească ea postul ăsta. Ați

pus-o acolo fiindcă e femeie. Am înțeles. Asta e realitatea din ziua de azi. Chiar dacă muncești din greu ani de zile, nu are nicio importanță dacă apare altcineva cu pielea neagră sau fără sculă. Am înțeles. Însă să știți că și asta e discriminare. Și, dacă eu sunt bărbat și ea e femeie, asta nu înseamnă că trebuie s-o înghit și să tac. Dacă aș fi fost eu șeful ei și mi-aș fi băgat nasul în tot ce făcea ea probabil că ar fi țipat că o violez sau că o hărțuiesc și ar fi fost vai de capul meu.

Cope încuviință din nou din cap.

— Ai dreptate.

Se întoarse apoi către Loren.

— Muse?

— Da.

— Ai vreun comentariu de făcut?

— În primul rând, vreau să vă spun că nu sunt deloc sigură că eu sunt singura din camera asta care n-are sculă, zise ea privindu-l pe Tremont.

— Și altceva? întrebă Cope.

— Consider că nu m-ați tratat în mod corect.

— Nu ai dreptate, spuse Cope. Ești superiorul lui, însă asta nu înseamnă că trebuie să-l dădăcești, nu? Și eu sunt superiorul tău. Te-am dădăcit eu vreun pic?

Muse fierbea de furie.

— Detectivul Tremont lucrează aici de mulți ani. Timp în care și-a făcut mulți prieteni și a câștigat mult respect. Din această cauză i-am oferit această oportunitate. El voia să meargă direct la presă. Să facă o plângere oficială pe cale ierarhică. L-am rugat să participe, mai întâi la această întâlnire. Să fie rezonabil. L-am rugat chiar să-l invite și pe domnul Gaughan, ca dânsul să vadă că lucrăm într-un mod deschis, fără ostilitate.

Toți se uitau la ea.

— Așa că te întreb din nou, zise Cope privind-o drept în ochi. Ai ceva de comentat vizavi de ce ne-a povestit detectivul Tremont?

Pe fața lui Cope apăruse acum un zâmbet. Nu unul mare. Doar o strâmbătură în colțul buzelor. Și brusc, ea înțelese.

— Adevărul este că am, zise Loren.

— Ai cuvântul, zise Cope și se lăsă pe spate, cu mâinile împreunate după ceafă.

— Voi începe prin a spune că eu nu cred că victima era prostituată.

Cope ridică din sprâncene de parcă ar fi auzit cea mai uimitoare afirmație din viața lui.

— Nu crezi?

— Nu.

— Dar i-am văzut hainele, spuse Cope. Tocmai am auzit raportul lui Frank. Plus locul în care a fost găsit cadavrul – toată lumea știe că e vorba despre un loc unde își fac veacul prostituatele.

— Inclusiv ucigașul, zise Muse. De aceea a aruncat-o acolo.

Frank Tremont izbucni în râs.

— Muse, spui numai prostii. Aici e nevoie de dovezi, draga mea, nu doar intuiție feminină.

— Vrei dovezi, Frank?

— Da, hai să le auzim. Nu ai nimic.

— Ce părere ai despre culoarea pielii ei?

— Ce vrei să spui?

— Că e albă.

— Uau, asta da informație prețioasă, spuse Tremont, ridicând palmele într-un gest de pretinsă admirație. O, ce îmi place asta.

Detectivul se uită spre Gaughan.

— Te rog să notezi asta, Tom, fiindcă este, pur și simplu, de neprețuit. Când mi-am exprimat părerea că, probabil, uciderea unei prostituate nu este prioritatea noastră numărul unu, mi-a sărit imediat în cap că sunt un troglodit de misogin. Dar când ea zice că victima nu poate fi prostituată pe motiv că e albă, atunci e vorba de un rezultat extrem de valoros al muncii de polițist.

Tremont flutură un deget în direcția ei.

— Muse, să știi că mai ai nevoie de mulți ani de muncă pe stradă.

— Ai spus că, în aceeași zonă, au mai fost găsite alte șase

prostituate ucise.

— Da, și?

— Știai că toate șase erau de origine afro-americană?

— Asta nu înseamnă nimic. Poate că celelalte șase erau – nu știu – înalte. Și asta e scundă. Asta înseamnă că nu e prostituată?

Muse se duse lângă tabla de afișaj de pe peretele biroului. Scoase o fotografie din dosar și o prinse cu piuneze.

— Asta a fost făcută la locul crimei.

Toți cei prezenți în încăpere se uitară la fotografie.

— Sunt spectatorii de dincolo de banda de protecție instalată de polițiști, spuse Tremont.

— Foarte bine, Frank. Însă data viitoare te rog să ridici mâna și să aștepți până îți dau eu voie să vorbești.

Tremont își încrucișă brațele la piept.

— Și la ce ar trebui să ne uităm noi în poza asta?

— Tu ce vezi acolo?

— Prostituate, răspunse Tremont.

— Exact. Câte?

— Habar n-am. Vrei să le număr?

— Așa, estimativ.

— Poate douăzeci.

— Douăzeci și trei. Foarte bine, Frank.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Numără, te rog, câte dintre ele sunt albe.

Niciunuia dintre bărbații prezenți în încăpere nu-i luă prea mult ca să afle răspunsul: zero.

— Și vrei să spui, Muse, că în zona aceea nu există și prostituate albe?

— Există. Însă foarte puține acolo. Am căutat în ultimele trei luni. Conform fișierelor existente în arest, în tot acest timp, nu a fost arestată nicio prostituată albă, pe o rază de trei străzi în jurul locului cu pricina. Și, așa cum ai spus și tu, amprentele ei nu se regăsesc în bazele de date. Despre câte dintre prostituatele locale poți spune același lucru?

— Despre multe, răspunse Tremont. Vin din alte părți ale statului, stau pe aici o vreme, după care mor sau pleacă spre

Atlantic City.
Detectivul își dădu brațele în lături.
— Uau, Muse. Ești tare. Ar trebui să-mi dau demisia acum, mai zise el și începu să chicotească.
Muse rămase la fel de serioasă.
Scoase alte câteva fotografii și le fixă pe tablă.
— Uită-te puțin la brațele victimei.
— M-am uitat, și?
— Nu are urme de ace, niciuna. Examenul medical preliminar a indicat că nu avea droguri în organism. Așa că, Frank, încă o dată: câte prostituate albe cunoști tu în Fifth Ward care nu se droghează?
Chestia asta îl cam puse pe gânduri pe Tremont.
— Femeia era bine hrănită, continuă Muse, ceea ce nu înseamnă totuși mare lucru în ziua de azi. Multe prostituate sunt bine hrănite. Fără urme de răni sau oase rupte anterioare incidentului, de asemenea, un aspect destul de neobișnuit pentru o prostituată care lucrează în zona aceea. Nu putem spune prea multe în legătura cu dantura ei, fiindcă majoritatea dinților au fost sparți. Haideți să ne uităm însă aici.
Loren puse pe tablă o altă fotografie de format mare.
— Pantofii ei? făcu Tremont.
— Nota zece, Frank.
Cope îi sugeră din priviri s-o lase mai moale cu sarcasmul.
— Pantofi de prostituată, continuă Tremont. Tocuri cui, fără curea. Nu ca botoșii ăia urâți pe care îi ai tu în picioare, Muse. Ai purtat vreodată pantofi ca ăștia?
— Nu, n-am purtat. Tu?
Se auziră mai multe chicoteli în încăpere. Cope clătină din cap în semn de tăcere.
— Deci ce vrei să spui cu asta? întrebă Tremont. Pantofi direct din catalogul pentru târfe.
— Uită-te la tălpi.
Loren indică locul cu ajutorul unui creion.
— Ce ar trebui să văd acolo?
— Nimic. Tocmai asta e ideea. Nicio zgârietură. Niciuna.

— Deci sunt noi.

— Prea noi. Am mărit fotografia. Muse puse pe tablă o altă fotografie. Nu se vede nicio zgârietură. Nu a mers nimeni cu ei. Nici măcar o dată.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Și?

— Grozavă replică, Frank.

— Muse, asta nu înseamnă că…

— Apropo, nu avea nici urmă de spermă în ea.

— Și? Poate că abia își începuse seara.

— Posibil. Avea, de asemenea, un bronz pe care ar trebui să-l examinezi mai bine.

— Un ce?

— Un bronz.

Tremont încercă să facă o figură mirată, dar era clar că pierdea sprijinul celor din încăpere.

— Există un motiv pentru care aceste fete sunt numite femei de stradă. Străzile, vezi tu, Muse, sunt afară. Aceste fete lucrează în aer liber. Foarte mult.

— Lăsând la o parte faptul că nu prea am avut parte de prea mult soare în ultima vreme, liniile bronzului nu sunt așa cum ar trebui. Ele se opresc aici – Muse indică zona umerilor – și nu există bronz deloc pe abdomen, zona e complet albă. Pe scurt, această femeie a purtat tricouri și nu topuri. Și mai e și bandana găsită în mâna ei.

— Pe care a smuls-o de pe cel care a atacat-o.

— Nu, nu a smuls-o. Se vede clar că i-a fost pusă în mână ulterior. Cadavrul a fost mutat de la locul crimei, Frank. Deci noi ar trebui să credem că i-a smuls-o de pe cap în timpul luptei și după aceea i-au lăsat-o, pur și simplu, în mână când i-au aruncat cadavrul în tomberon? Tu poți să crezi așa ceva?

— Poate că banda a vrut să transmită un anumit mesaj.

— E posibil. Dar apoi e și modul în care a fost bătută.

— Ce-i cu asta?

— Este exagerat. Nimeni nu bate pe cineva cu atâta precizie distructivă.

— Și ai vreo teorie?

— Una evidentă. Cineva nu vrea ca noi să aflăm identitatea acestei femei. Și încă ceva. Gândește-te la locul unde a fost aruncată.

— Un loc frecventat de prostituate.

— Exact. Știm că nu a fost ucisă acolo. Dar acolo a fost aruncată. De ce acolo? De ce să arunci cadavrul unei prostituate într-un astfel de loc? Îți spun eu de ce. Pentru că, dacă un polițist gras și leneș preia cazul și zice din prima că a fost prostituată, o ia apoi pe calea cea mai ușoară…

— Pe cine faci tu polițist gras și leneș?

Frank Tremont se ridică în picioare.

— Stai jos, Frank, zise Cope cu o voce scăzută.

— Aveți de gând s-o lăsați?

— Sssss, făcu Cope. Auzi sunetul ăla?

Nu mai mișca nimeni.

— Ce sunet?

Cope își duse mâna pâlnie la ureche.

— Ascultă cu atenție, Frank. Îl auzi? Vocea procurorului se transformase în șoaptă. E sunetul produs de incompetența ta. Nu numai incompetența, ci și de prostia ta de-a dreptul sinucigașă cu care ți-ai acuzat superiorul fără a te baza pe absolut nimic.

— Nu cred că trebuie să suport asta…

— Sss, ascultă. Taci și ascultă.

Muse abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.

— Dumneavoastră ați auzit, domnule Gaughan? întrebă Cope.

Gaughan își drese glasul.

— Am auzit tot ce aveam de auzit.

— Foarte bine, fiindcă și eu am făcut la fel. Și, din moment ce mi-ați cerut permisiunea să înregistrați această discuție, m-am simțit și eu obligat să fac la fel. Cope scoase un mic reportofon din spatele unei cărți de pe birou. Asta pentru cazul în care șeful dumneavoastră ar vrea să audă exact ce s-a întâmplat aici și ar descoperi că s-a întâmplat ceva cu aparatul pe care l-ați adus. N-am vrea să se creadă, după aceea, că ați deformat relatarea în favoarea cumnatului dumneavoastră,

nu-i așa?

Cope zâmbi în direcția celor doi. Ei nu îi răspunseră la zâmbet.

— Domnilor, alte comentarii? Nu? Foarte bine. Înapoi la lucru, atunci. Frank, poți să-ți iei liber azi. Vreau să te gândești foarte bine la viitorul tău și poate iei în considerare și avantajele pe care le oferim celor ce se pensionează.

10.

Înainte să intre în casă, Mike aruncă o privire spre locuința familiei Loriman. Nicio mișcare. Era conștient că va trebui să acționeze în vreun fel.

În primul rând, trebuia să facă în așa fel, încât să nu sufere nimeni. Era un fel de crez al său.

Și în al doilea rând?

Aici treaba începea să se complice.

Își aruncă cheile și portofelul în tăvița pe care o pusese Tia la intrare. Tăvița apăruse acolo, fiindcă Mike își rătăcea mereu cheile și portofelul și se dovedise a fi soluția salvatoare. Tia îl sunase imediat după ce aterizase la Boston. Acum probabil că își pregătea materialele, urmând ca discuția cu martorul să aibă loc după-amiază. Mai mult ca sigur, aceasta avea să dureze, însă îi promisese că va face tot posibilul să prindă o cursă cu care să revină în aceeași seară. El îi spusese că n-are niciun rost să se grăbească.

— Bună, tăticule!

Jill își făcuse apariția de după colț. Când îi văzu zâmbetul, Mike uită de toate problemele.

— Bună, scumpete. Adam e sus la el?

— Nu, răspunse Jill.

Senzația de bună dispoziție dispăru la fel de brusc.

— Dar unde e?

— Nu știu. Credeam că e aici, jos.

Începură amândoi să-l strige. Niciun răspuns.

— Fratele tău trebuia să stea cu tine, zise Mike necăjit.

— Era aici acum câteva minute.

— Și acum unde e?

Jill se încruntă. Când se încrunta, aveai senzația că întregul ei corp participă la asta.

— Credeam că mergeți împreună la meci în seara asta.

— Chiar mergem.

O umbră de neliniște trecu peste chipul ei.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Când l-ai văzut exact ultima oară pe fratele tău?

— Nu știu. Acum câteva minute. Fetița începu să-și roadă o unghie. N-ar fi trebuit să fie cu tine?

— Sunt sigur că apare el în câteva minute, spuse Mike.

Privirea lui Jill spunea că ea nu era chiar așa de convinsă.

— Mă mai duci cu mașina la Yasmin? întrebă fetița.

— Bineînțeles.

— Așteaptă-mă, te rog, să-mi iau rucsacul, da?

— Cum să nu.

Jill porni în sus pe scară. Mike se uită la ceas. El și Adam stabiliseră ceva – ar fi trebuit să plece de acasă în mai puțin de o jumătate de oră, să o lase pe Jill la prietena ei și apoi să meargă în Manhattan ca să asiste la meciul celor de la Rangers.

Adam ar fi trebuit să-l aștepte acasă. N-ar fi trebuit s-o lase singură pe surioara lui.

Trase adânc aer în piept. Hai să nu intrăm în panică. Se hotărî să-i mai acorde lui Adam încă zece minute. Începu să treacă în revistă corespondența primită și își aduse brusc aminte de familia Loriman. Nu mai avea niciun rost s-o lălăie. El și Ilene luaseră o decizie. Așa că trebuia să acționeze.

Deschise calculatorul și căută cartea de telefon. Găsi numele Loriman și făcu clic pe datele de contact. Numărul de mobil al lui Susan era acolo. Nici el, nici Tia nu-l folosiseră vreodată. Pur și simplu, aveau acolo toate numerele de telefon ale vecinilor în caz că s-ar fi ivit vreodată vreo urgență. După părerea lui, situația de față se încadra foarte bine în această categorie.

Formă numărul. Susan răspunse aproape imediat.

— Alo?

Vocea ei era mai degrabă o șoaptă. Mike își drese glasul.

— La telefon e Mike Baye, se prezentă el.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Adică vreau să spun că starea lui e la fel. Ești singură?

Tăcere.

Apoi se auzi din nou vocea lui Susan:

— Am returnat DVD-ul acela.

Undeva în spate se auzi o altă voce – probabil a lui Dante – care întrebă:

— Cine e?

— De la centrul de închirieri, spuse ea.

Deci nu e singură, își spuse Mike.

— Ai numărul meu?

— Cât mai curând posibil. Mulțumesc.

Se auzi un clic și apoi tonul.

Mike își frecă fața cu palmele. Grozav.

— Jill!

Fetița își făcu apariția în capul scărilor.

— A spus Adam ceva când a venit acasă?

— Mi-a spus numai „Salut, puștoaico”.

Jill zâmbi când repetă cuvintele lui Adam.

Mike putea să audă vocea băiatului său. Adam își iubea sora, și fetița îl iubea pe el. Cei mai mulți dintre frați se bat și se ceartă, însă acest lucru nu era valabil și pentru copiii lui. Poate că tocmai diferențele dintre ei erau motivul. Indiferent cât de rece sau de mohorât era Adam, nu își descărca niciodată supărările asupra surorii sale mai mici.

— Ai vreo idee unde ar putea fi?

Jill clătină din cap.

— A pățit ceva?

— N-are nimic, nu-ți face probleme. Te duc la Yasmin în câteva minute, bine?

Mike urcă la etaj sărind câte două trepte o dată. Simți o durere ascuțită în genunchi, acolo unde avea o rană mai veche, de pe vremea când juca în campionat. Se operase cu câteva luni în urmă la un prieten de-al său, un chirurg ortoped pe nume David Gold. Îi spusese lui David că nu vrea să renunțe la hochei și-l întrebase dacă sportul avea să-i accentueze durerea sau nu. Medicul ortoped, după ce îi prescrisese un calmant, îi spusese: „La mine nu prea vin mulți foști jucători de șah, așa că nu știu”.

Mike deschise ușa de la camera lui Adam. Încăperea era goală. Începu să caute ceva care să indice locul unde se dusese fiul său. Nu găsi nimic.

— Unde ești… zise el cu voce tare.

Își privi ceasul. Adam ar fi trebuit să se întoarcă până acum – ar fi trebuit, de fapt, să-l fi găsit acasă. Cum putuse oare să-și lase sora singură? Ar fi trebuit să știe că acest lucru e nepermis. Mike își scoase telefonul și-l sună din nou. Telefonul sună o dată și apoi se auzi vocea lui Adam, care îi cerea să lase un mesaj.

— Unde ești? Trebuie să plecăm la meci. Și cum ți-ai putut lăsa sora singură? Sună-mă imediat.

Mike apăsă pe butonul END.

Mai trecură zece minute. Niciun semn de la Adam. Mike sună din nou și lăsă un alt mesaj, abia stăpânindu-se să nu ridice vocea.

— Tati?

— Da, iubita mea.

— Unde-i Adam?

— Sunt sigur că va veni în scurt timp acasă. Uite cum facem: te duc la Yasmin și apoi mă întorc aici să-l iau pe fratele tău, e bine așa?

Mike mai sună o dată și lăsă un al treilea mesaj în care îi spunea că avea să revină acasă în câteva minute. Îi aduse aminte că mai lăsase o dată astfel de mesaje repetate pe telefon, atunci când Adam fugise de acasă și nu știuseră nimic de el timp de două zile. Mike și Tia erau să-și piardă mințile, fiindcă nu reușeau să-l găsească, și, în final, se dovedise că nu fusese nimic grav.

Ar fi bine să nu se joace iarăși cu noi, își zise Mike în gând. Și apoi, aproape imediat, gândi: dă, Doamne, să fie din nou același joc.

Scoase o foaie de hârtie și scrise pe ea câteva cuvinte:

Adam,
Plec s-o duc pe Jill. Să fii gata când mă întorc.

Rucsacul lui Jill avea pe un buzunar emblema echipei New York Rangers. Nu din cauză că ar fi fost cine știe ce pasionată de hochei, ci fiindcă rucsacul îi aparținuse lui Adam. Fetița era înnebunită după lucrurile pe care i le lăsa fratele ei mai mare. În ultima vreme, purta o scurtă din fâș de culoare verde, care îi era mult prea mare și care fusese a lui Adam, pe vremea când juca la juniorii mici. Numele fratelui ei era cusut deasupra buzunarului de la piept.

— Tati?

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Sunt îngrijorată din cauza lui Adam.

Nu o spusese ca un copil care vrea s-o facă pe adultul, ci ca un copil prea matur pentru anii săi.

— De ce spui asta?

Ea ridică din umeri.

— Ți-a spus ție ceva?

— Nu.

Ajunseseră pe strada unde locuia Yasmin și Mike aștepta ca fetița să mai spună ceva. Degeaba.

Pe vremuri – când era Mike mic – îi lăsai pe copii să coboare din mașină și plecai după aceea imediat sau poate așteptai să vezi dacă se deschide ușa. Acum trebuia să duci copilul până la ușă. În mod normal, asta l-ar fi deranjat pe Mike, însă fiind vorba de fetița lui care rămânea acolo peste noapte, era bine să verifice dacă totul este în ordine. Bătu la ușă și așteptă până ce își făcu apariția Guy Novak, tatăl lui Yasmin.

— Salut, Mike.

— Bună, Guy.

Guy era încă în costumul cu care fusese la lucru, deși își desfăcuse cravata. Avea ochelari de firmă și părul pieptănat și fixat cu grijă. Mike știa despre el doar că lucrează pe Wall Street, fără să poată spune însă cu exactitate în ce domeniu al finanțelor sau pentru ce firmă anume.

Guy divorțase în urmă cu mai mulți ani și, conform bârfelor care ajungeau la Mike prin intermediul fiicei sale, schimba acum femeile una după alta. „Prietenele lui o sărută pe

Yasmin de noapte-bună", îi povestea Jill. „Pe Yasmin o amuză teribil chestia asta."

Jill își făcu loc pe lângă cei doi bărbați ca să intre în casă.

— Pa, tati.

— Pa, dovlecel.

Mike așteptă o secundă, până ce fetița dispăru în interiorul casei, apoi se întoarse spre Guy Novak. În locul acestui bărbat ar fi preferat o femeie singură. Faptul că fiica lui avea să-și petreacă noaptea în aceeași casă în care singurul adult era bărbat îl deranja un pic, deși n-ar fi trebuit. Și el avusese grijă de fete de mai multe ori când Tia nu fusese acasă. Și totuși.

Cei doi bărbați stăteau stingheri în picioare în fața ușii. Mike fu cel care rupse tăcerea:

— Și, ce planuri aveți pentru seara asta?

— Cred că mergem să vedem un film, răspunse Guy. După aceea, o înghețată la Cold Stone Creamery. Sper că nu te deranjează că vine și o prietenă de a mea cu noi.

— Nicio problemă, zise Mike, bucurându-se în sinea lui că va fi și o femeie în casă.

Guy întoarse capul spre locul în care se aflau fetele. După ce acestea dispărură în sus, pe scări, îl privi pe Mike în ochi.

— Ai o secundă?

— Sigur, ce s-a întâmplat?

Guy ieși de sub porticul de la intrare și lăsă ușa să se închidă. Își băgă mâinile în buzunare și rămase cu privirea ațintită spre stradă. Mike îl putea vedea acum din profil.

— S-a întâmplat ceva? întrebă încă o dată Mike.

— Jill s-a purtat nemaipomenit, zise Guy.

Mike nu știa cum să reacționeze la această afirmație, așa că preferă să nu zică nimic.

— Nu știu ce să fac. Vreau să spun, ca părinte, faci tot ce stă în putința ta, nu? Îți dai toată silința să îi crești, să îi hrănești, să îi înveți ce-i mai bine. Yasmin a trebuit deja să suporte un divorț la o vârstă foarte fragedă. A reușit să treacă peste asta. Era veselă, vorbăreață și populară printre ceilalți copii. Și acum a trebuit să se întâmple așa ceva.

— Te referi la ce a făcut domnul Lewiston?

Guy încuviință din cap. Își mușcă buza de jos și bărbia începu să-i tremure.

— Ai văzut cât e de schimbată Yasmin, nu?

Mike alese să spună adevărul.

— Mi se pare mult mai retrasă.

— Știi ce i-a spus Lewiston?

— Sincer să fiu, nu.

Guy închise ochii, trase aer în piept, apoi îi deschise.

— Cred că Yasmin făcea ceva în timpul orei, nu era atentă sau cam așa ceva, n-am de unde să știu. Când l-am întrebat pe Lewiston, individul mi-a spus că a avertizat-o de două ori. Adevărul e că Yasmin are puțin păr pe față. Nu mult, știi tu, puțin puf pe mustață. În orice caz, nu ceva care să-i sară în ochi tatălui ei, iar mama, știi și tu că nu e lângă ea, așa că nu mi-a trecut niciodată prin gând c-ar avea nevoie de electroliză sau așa ceva. Deci, pe scurt, el explica lecția despre cromozomi și ea șușotea în spatele clasei, așa că el izbucnește și zice ceva de genul: „Unele femei prezintă caractere masculine, cum ar fi părul facial – mă urmărești, Yasmin?” Cam așa ceva.

— Neplăcut, zise Mike.

— De neiertat, nu? Individul nu și-a cerut scuze imediat, fiindcă, zice el, n-a vrut să atragă mai multă atenție asupra a ceea ce a zis deja. În timpul ăsta, toți copiii din clasă încep să râdă. Yasmin este moartă de rușine. Încep s-o strige Femeia cu barbă sau XY – ca în prescurtarea cromozomului masculin. Individul își cere scuze a doua zi, îi imploră pe copii să înceteze, vin și eu la școală, încep să urlu la director, dar știi cum e, ca și cum ai încerca să oprești un clopot să mai sune, mă înțelegi?

— Te înțeleg.

— Copii.

— Ai dreptate.

— Singura care a rămas alături de Yasmin a fost Jill. E uimitor pentru un copil de unsprezece ani să aibă atâta tărie. Probabil că primește și ea destule înțepături din cauza asta.

— Se descurcă ea, spuse Mike.

— E un copil foarte bun.

— Și Yasmin e la fel.

— Poți să fii mândru de ea. Te rog să mă crezi.

— Mulțumesc, spuse Mike. O să treacă, Guy. Așteaptă puțin.

Guy lăsă privirea în pământ.

— Când eram în clasa a treia, am avut un coleg pe nume Eric Hellinger. Era un copil simpatic, foarte vesel. Se îmbrăca foarte aiurea, dar nu-i păsa. Mereu cu zâmbetul pe buze. Într-o zi, nu mai știu ce s-a întâmplat, dar a vomitat în mijlocul clasei. A fost ceva oribil. Mirosul era atât de puternic, că a trebuit să ieșim toți din clasă. Ei, după aia copiii au început să-și bată joc de el. Au început să-l strige Smellinger{2} în loc de Hellinger. Și așa a rămas. Viața lui Eric s-a schimbat. Zâmbetul a dispărut și, chiar când l-am văzut mai târziu, la liceu, se părea că acesta nu avea să mai revină vreodată pe fața lui.

Mike nu zise nimic, deși știa și el un caz similar. Se pare că fiecare dintre noi cunoaștem un Eric Hellinger sau o Yasmin Novak.

— Nu o să treacă, Mike. Așa că o să pun casa la vânzare. N-aș vrea să plec de aici, dar nu știu ce aș putea altceva să fac.

— Dacă te putem ajuta cu ceva…, începu Mike.

— Vă sunt recunoscător. Apreciez mult faptul că o lași pe Jill să doarmă la noi. Înseamnă foarte mult pentru Yasmin. Și pentru mine. Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

— Jill spunea că te duci cu Adam la meci în seara asta.

— Cam ăsta-i planul.

— Atunci nu te mai rețin. Mulțumesc mult că m-ai ascultat.

— Cu cea mai mare plăcere. Ai numărul meu de mobil.

Guy încuviință din cap. Mike îl bătu ușor pe umăr și apoi porni spre mașină.

Uite, asta e viața – un profesor își pierde stăpânirea de sine pentru câteva secunde și reușește să schimbe total soarta unei fetițe. Să-ți vină să înnebunești, nu alta. Gândurile lui Mike se întoarseră la Adam.

Oare și cu fiul lui se întâmplase ceva similar? E posibil ca un incident, chiar minor ca acesta, să-i fi schimbat și lui Adam traseul?

Se gândea la filmele acelea despre călătoria în timp, în care eroii se întorc în trecut, schimbă ceva minor și, după aceea, se schimbă totul, ca într-un efect de avalanșă. Dacă Guy ar putea să se întoarcă în timp și ar opri-o pe Yasmin să se ducă la școală, în ziua aceea, oare lucrurile ar rămâne așa cum erau înainte? Ar fi oare Yasmin mai fericită? Nu cumva, mutarea de acolo și lecția căpătată în legătură cu cât de cruzi pot fi cei din jurul tău aveau s-o întărească și să-i asigure succesul în viață?

Cine putea ști?

Casa era în continuare pustie când ajunse Mike acolo. Nici urmă de Adam. Niciun mesaj de la el. Hârtia pe care o lăsase pe masa din bucătărie era neatinsă. Pe frigider, erau zeci de fotografii, aliniate într-o ramă cu margini magnetice. Privirea i se opri asupra uneia în care era el cu Adam în timpul excursiei de anul trecut la parcul de distracții Six Flags Great Adventure. Lui Mike nu-i prea plăceau roller coaster-ele însă fiul său reușise până la urmă să-l convingă să se suie împreună într-o chestie înfricoșătoare numită sugestiv The Chiller. Până la urmă, se dovedise a fi o experiență nemaipomenită.

După ce reveniseră pe pământ, se fotografiaseră amândoi lângă un tip îmbrăcat în costum de Batman. Aveau amândoi părul vâlvoi din cauza vitezei, brațele erau în jurul umerilor lui Batman și niște zâmbete fericite se lățeau pe față.

Și asta fusese nu mai departe de vara trecută.

Mike își aminti de momentul de dinaintea pornirii roller coaster-ului, cum așteptau amândoi așezați pe locurile lor și cât de puternic îi bătea inima. Întorsese capul spre Adam, care cu un zâmbet strâmb pe buze îi spusese „ține-te bine". Cuvintele fiului său îi aduseseră imediat aminte de o altă întâmplare, cu mai bine de zece ani în urmă, când Adam avea patru ani și veniseră în același parc de distracții. Avea loc o demonstrație a unor cascadori și era lume puhoi care venise să asiste. La intrare, Mike îl apucase pe copil de mână și-i

spusese la fel, „ține-te bine”. Simțea strânsoarea mâinii lui Adam, însă înghesuiala era atât de mare, încât mânuța de copil începu să alunece și îl scăpă. Fusese un moment de groază, ca și cum un val i-ar fi lovit pe plajă și acum îi lua copilul cu el. Fuseseră separați foarte puțin, cel mult zece secunde, însă Mike nu avea să uite niciodată durerea sfâșietoare din inimă și groaza pe care o simțise în acele momente.

După ce privi fotografia câteva clipe, Mike își scoase telefonul mobil și-l sună din nou pe Adam.

„Te rog să suni acasă, băiete. Sunt foarte îngrijorat. Să știi că sunt de partea ta, întotdeauna, indiferent ce s-a întâmplat. Te iubesc. Sună-mă, da?”

Opri transmisia și începu să aștepte.

•

Adam ascultă ultimul mesaj trimis de tatăl său și fu aproape gata să izbucnească în plâns.

Se gândi că ar fi totuși mai bine să-i răspundă la mesaj. Că ar trebui să-l sune pe tatăl său și să-i spună să vină să-l ia de acolo și să meargă la meci cu unchiul Mo. Că ar trebui să le spună totul. Avea telefonul în mână. Numărul tatălui său era preînregistrat și era suficient să apese o singură tastă a aparatului. Degetul era deja deasupra ei. Nu mai trebuia decât să apese.

De undeva, din spatele lui, se auzi o voce:

— Adam?

Acesta își luă degetul de pe tastă.

— Să mergem.

11.

Betsy Hill îl urmărea pe soțul ei, Ron, cum își băga mașina, un Audi, în garaj. Continua să fie un bărbat atât de frumos. Părul său grizonant era acum mai mult alb decât negru, însă ochii albaștri, la fel ca ai fiului său care murise, erau la fel de strălucitori, iar pielea feței îi rămăsese netedă, fără riduri. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, nu avea burtă, tăcea exerciții și avea grijă ce și cât mânca.

Fotografia pe care o scosese la imprimantă se afla în fața ei, pe masă. Betsy stătea acolo, în bucătărie, de mai bine de o oră și se gândea ce să facă. Gemenii erau plecați la sora ei. Nu voise ca ei să fie acasă într-un astfel de moment.

Auzi ușa care dădea spre garaj deschizându-se și apoi vocea lui Ron:

— Bets?

— Sunt în bucătărie, dragul meu.

Ron își făcu apariția în încăpere cu un zâmbet larg pe față. Nu-l mai văzuse de mult timp zâmbind, așa că prima ei reacție fu să ascundă fotografia sub o revistă care se afla, de asemenea, pe masă. Voia să protejeze, chiar și dacă numai pentru câteva minute, zâmbetul acela.

— Bună, făcu el.

— Bună, cum a fost la slujbă?

— Foarte bine, răspunse el zâmbind în continuare. Am o surpriză pentru tine.

— Da?

Ron veni lângă ea, se aplecă și o sărută pe obraz. Puse apoi o broșură pe masă. Betsy întinse mâna după ea.

— O croazieră de o săptămână, explică el. Privește itinerarul, Bets. Am lipit un post-it pe pagina aceea.

Ea deschise broșura la pagina indicată și citi explicațiile. Vasul pleca din Miami Beach, ajungea în Bahamas, apoi în St. Thomas și în alte câteva insule private deținute de compania de turism.

— E același itinerar, spuse Ron. Exact itinerarul nostru din luna de miere. Bineînțeles, vasul e altul. Cel cu care am mers noi atunci a fost scos din uz. Acesta e nou-nouț. Am făcut rezervare tot pe puntea superioară – o cabină cu balcon. Am găsit chiar pe cineva care să aibă grijă de Bobby și Karl.

— Nu avem cum să-i lăsăm aici o săptămână întreagă.

— Ba da.

— Sunt prea mici și vulnerabili, Ron.

Zâmbetul de pe fața lui începuse să se topească.

— Nu o să pățească nimic.

Nu vrea să se mai gândească la ce s-a întâmplat, își zise Betsy. Nu era nimic rău în asta. Viața merge mai departe. Acesta era modul în care știa el să trateze durerea. Nu dorea să se mai gândească. Iar după aceea, până la urmă, Betsy era sigură de asta, avea să dorească să scape și de ea. Probabil că deocamdată o suporta din cauza gemenilor, dar toate amintirile lor frumoase – primul sărut în fața bibliotecii, noaptea petrecută pe malul mării, spectaculoasa lună de miere petrecută în croazieră, munca împreună pentru a da jos de pe pereți tapetul acela oribil din prima lor casă, duminica aceea la târgul de produse agricole când au râs atât de mult, că le curgeau amândurora lacrimi pe obraji – toate momentele acelea senzaționale dispăruseră.

Acum, când Ron o vede pe ea, îl vede, de fapt, pe băiatul lui mort.

— Bets?

Ea încuviință din cap.

— Poate că ai dreptate.

El se așeză lângă ea și îi luă mâna într-a lui.

— Am vorbit cu Sy astăzi. Au nevoie de un manager pentru noul birou din Atlanta. Ar fi o oportunitate grozavă.

Vrea să fugă, își spuse ea. Deocamdată, vrea să fiu și eu cu el, însă eu îi voi aduce mereu aminte de durere.

— Te iubesc, Ron.

— Și eu te iubesc, dragostea mea.

Voia să-l știe fericit. Voia să-l lase să plece, fiindcă Ron avea această capacitate de a o lua de la capăt. Simțea nevoia

să fugă. Nu putea rezista aici. Nici nu putea s-o ia și pe ea cu el. Ea n-ar fi făcut decât să-i reamintească mereu de Spencer, de noaptea aceea teribilă de pe acoperișul școlii. Însă ea îl iubea, avea nevoie de el. Chiar dacă era vorba de egoism din partea ei, era îngrozită de faptul că avea să-l piardă.

— Ce părere ai de Atlanta? întrebă el.

— Nu știu.

— Ai să vezi că o să-ți placă.

Se gândise și ea să se mute de acolo, însă Atlanta era foarte departe. Își petrecuse întreaga viață în New Jersey.

— Sunt prea multe o dată, recunoscu el. Hai s-o luăm pe rând. În primul rând, croaziera, OK?

— OK.

El ar fi vrut să fie oriunde numai aici nu. El voia s-o ia de la capăt. Ar fi fost și ea gata să încerce, însă știa că nu existau șanse de reușită. Nu poți s-o iei de la capăt. Mai ales acum, când aveau gemenii.

— Mă duc să mă schimb, spuse Ron.

O sărută din nou pe obraz. Buzele lui erau reci. Ca și cum ar fi fost deja plecat. Avea să-l piardă. Era posibil să mai dureze trei luni sau doi ani, însă singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea, până la urmă, s-o părăsească. Putea să simtă cum se trage înapoi chiar și acum, când o sărută.

— Ron?

El se opri cu mâna pe balustradă. Privirea lui, atunci când întoarse capul, era a unui om care fusese prins când voia să fugă. Umerii i se prăbușiră.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Betsy.

•

Se aflau în sala de ședințe a hotelului Four Seasons din Boston și Brett, specialistul în informatică al firmei, se juca cu un laptop. Tia își privi telefonul și văzu că persoana care o sunase era Mike.

— Sunteți în drum spre meci?

— Nu, răspunse el.

— Ce s-a întâmplat?

— Adam nu e aici.

— Nu a trecut pe acasă deloc?
— A venit acasă, a stat puțin în camera lui și apoi a plecat.
— A lăsat-o singură pe Jill?
— Da.
— Nu stă în firea lui să facă așa ceva.
— Știu.
— O fi el iresponsabil și celelalte, însă să-și lase sora fără supraveghere…
— Știu.
Tia se gândi o clipă.
— Ai încercat să-l suni pe mobil?
— Bineînțeles că am încercat. Cât de tâmpit crezi că sunt?
— Hei, te rog să nu te descarci pe mine, spuse Tia.
— Atunci nu-mi mai pune astfel de întrebări. Nu sunt chiar așa de tâmpit. Bineînțeles că l-am sunat. L-am sunat de mai multe ori. I-am lăsat și mesaje să mă sune el.
Brett se prefăcea că e foarte concentrat asupra a ceea ce făcea pe laptop. Tia se îndepărtă la câțiva pași de el.
— Te rog să mă ierți, spuse ea în microfon, n-am vrut să…
— Nici eu. Suntem amândoi nervoși.
— Deci ce facem?
— Ce putem să facem? spuse Mike. O să-l aștept aici.
— Și dacă nu se întoarce acasă?
La celălalt capăt nu se auzi nimic o vreme.
— Nu vreau să se ducă la petrecerea aceea, zise Mike într-un sfârșit.
— Nici eu.
— Dar dacă mă duc acolo… Tu ce crezi?
— Cred că ar trebui să te duci acolo, oricum, și să-l oprești. Găsești tu ceva.
— Crezi că merge?
— Nu știu. Petrecerea nu va începe imediat. Probabil că abia peste câteva ore. Ne gândim noi la ceva până atunci.
— Bine, ai dreptate. Poate avem noroc și îl găsim până atunci.
— Ai încercat să suni la prietenii lui? La Clark sau la Olivia?

— Tia!

— Scuză-mă. Bineînțeles că ai sunat. Crezi că ar trebui să vin acasă?

— Ca să faci ce?

— Nu știu.

— Nu ai ce să faci aici. Situația e sub control. Nici n-ar fi trebuit să te sun.

— Ba nu, e bine că m-ai sunat. Nu încerca să mă protejezi. Vreau să știu ce se întâmplă.

— O să știi, nu-ți fie teamă.

— Te rog să mă suni cum afli ceva despre el.

— Bine.

Brett ridică privirea din calculator.

— Probleme?

— Ai auzit?

Brett ridică din umeri.

— De ce nu verifici dacă mai e ceva nou de la E-SpyRight?

— Poate o să-i spun lui Mike să verifice mai târziu.

— Poți s-o faci și tu, de aici.

— Credeam că pot vedea rapoartele numai pe calculatorul meu de la serviciu.

— Nu. Poți intra oriunde ai acces la o conexiune internet.

Tia se încruntă.

— Păi, credeam că măsurile de siguranță…

— Oricum, trebuie să introduci numele de utilizator și parola. E suficient să intri pe pagina web a celor de la E-SpyRight și să te autentifici acolo. Poate băiatul a mai primit vreun e-mail sau așa ceva.

Tia căzu pe gânduri.

Brett se apleca din nou asupra laptopului și tastă ceva. Apoi împinse aparatul spre ea. Pe ecran apăruse pagina de deschidere de la E-SpyRight.

— Mă duc să-mi iau o apă minerală de jos, zise el. Tu vrei ceva?

Ea clătină din cap.

— Te rog, zise Brett arătând spre calculator și porni spre ușă.

Tia își trase scaunul mai aproape de masă și tastă parola. Solicită ultimul raport și căută în el ceva ce intrase în aceeași zi. Singura intrare era un scurt schimb de mesaje cu același misterios CeeJay8115.

CeeJay8115: Ce s-a întâmplat?
HockeyAdam1117: M-a oprit mama lui după școală.
CeeJay8115: Și ce ți-a spus?
HockeyAdam1117: Știe ceva.
CeeJay8115: Ce i-ai spus?
HockeyAdam1117: Nimic. Am fugit.
CeeJay8115: Discutăm despre asta diseară.

Tia mai citi o dată schimbul de mesaje. Apoi își scoase iar telefonul mobil.

— Mike?

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-l găsești. Trebuie să-l găsești neapărat.

•

Ron luă fotografia în mână.

Se uita acum fix la imagine, însă Betsy putea să-și dea seama că el refuza să vadă ce era acolo. Limbajul trupului său spunea foarte multe. Tresări de mai multe ori și apoi deveni rigid. Puse apoi fotografia la loc pe masă și-și încrucișă brațele la piept. Apoi o luă din nou în mână.

— Și ce se schimbă cu asta?

Ron începu să clipească rapid, ca și cum ar fi fost un bâlbâit ce se chinuia să rostească un cuvânt mai greu. Imaginea o îngrozi pe Betsy. Ron nu mai făcuse așa de ani de zile. Soacra ei îi povestise că Ron fusese bătut de mai multe ori când era în școala generală și îi ascunsese lucrul acesta. Atunci începuse chestia cu clipitul. Situația se îmbunătățise după ce ajunsese la maturitate. Nu i se mai întâmpla decât foarte rar. Chiar și după ce aflaseră de moartea lui Spencer, Betsy nu-l văzuse clipind.

Și-ar fi dorit din toată inima să nu-i fi arătat fotografia aceea. Ron venise acasă și încercase să se întoarcă cu ea în

trecut. Și ea îl respinsese.

— Nu a fost singur în noaptea aceea, zise ea.

— Și?

— N-ai auzit ce am spus?

— Poate că s-a întâlnit, mai întâi, cu prietenii lui. Și ce-i cu asta?

— De ce n-au spus nimic?

— Cine știe? Poate erau speriați, poate Spencer le-a spus să nu zică nimic sau, poate, cel mai probabil, fotografia a fost făcută în altă zi. Poate s-a întâlnit cu ei pentru scurt timp și după aceea a plecat în oraș. Poate că această fotografie a fost făcută în aceeași zi, dar mult mai devreme.

— Nu. L-am abordat pe Adam Baye la școală...

— Ce ai făcut?

— L-am așteptat când a ieșit de la școală. I-am arătat și lui fotografia.

Ron se mulțumi să clatine din cap.

— A fugit când i-am arătat-o. În mod sigur e ceva acolo.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Însă amintește-ți că Spencer avea o vânătaie sub ochi când l-a găsit poliția.

— Păi, au explicat asta. Că, probabil, a leșinat și a căzut cu fața în jos.

— Sau poate că l-a lovit cineva.

Vocea lui Ron deveni aproape o șoaptă.

— Nu l-a lovit nimeni, Bets.

Betsy nu mai spuse nimic. Ron clipea din nou. Acum avea și lacrimi pe obraji. Ea întinse mâna, însă el se feri din calea ei.

— Spencer a amestecat calmante cu alcool. Poți să înțelegi asta, Betsy?

Ea nu răspunse.

— Nu l-a forțat nimeni să fure sticla aia de votcă din bar. Nu l-a forțat nimeni să ia pastilele alea din dulăpior. Unde le lăsasem eu. Unde le lăsasem eu la vedere. Știm asta, da? Era flaconul cu pastile pe care eu l-am lăsat acolo, la vedere. Flaconul pe care îl umpleam din nou mereu când, de fapt, ar fi trebuit să înving durerea și fără ele.

— Ron, nu este…

— Nu este ce? Crezi că eu nu văd?

— Ce să vezi? întrebă ea deși știa foarte bine. Te rog să mă crezi că nu te condamn pe tine, jur.

— Ba da, asta faci.

Ea clătină din cap. Ron nu mai era însă acolo ca s-o vadă. Ieșise deja din casă.

12.

Nash se pregătea să lovească din nou.

Stătea la pândă în parcarea mallului Palisades din Nyack. Mallul era o clădire enormă. Da, era adevărat că Mall of America de lângă Minneapolis era și mai mare, însă acesta era mai nou și avea în interior numai magazine mari, nu obișnuitele buticuri. Coridoarele erau foarte spațioase. Totul era imens.

Reba Cordova intrase în Target.

Își parcase mașina, o Toyota Acura MDX de culoare verde, destul de departe de intrare. Era un detaliu care, deși ar fi putut să-i fie de folos lui Nash, s-ar fi putut dovedi și riscant. Parcaseră dubița chiar lângă Toyota, pe partea șoferului. Nash fusese cel care elaborase planul. Pietra se afla acum înăuntru, urmărind-o pe Reba. Nash fusese și el în magazin, cumpărase ceva și se întorsese la mașină.

Acum aștepta mesajul de la Pietra.

Se gândise inițial să-și pună mustața, dar renunțase imediat. Așa ceva nu se potrivea deloc aici. Trebuia să aibă o înfățișare deschisă, cu care să câștige încrederea. Mustățile au un alt efect. Mustățile, în special cele stufoase, precum cea pe care o folosise cu Marianne, domină fața unui bărbat. Foarte puțini martori, atunci când li se cere să facă o descriere, sunt în stare să vadă mai mult decât mustața. Așa că mustața era foarte utilă de cele mai multe ori.

Nu și de data asta.

Nash aștepta în mașină și se pregătea. Își potrivi, mai întâi, părul cu ajutorul oglinzii retrovizoare, apoi se bărbieri cu o mașină de ras electrică.

Cassandrei îi plăcea când era ras proaspăt. Lui îi creștea barba foarte repede și, pe la ora cinci după-amiază, deja o zgâria. „Te rog să te bărbierești pentru mine, frumosule”, obișnuia să-i spună Cassandra, privindu-l în felul acela pieziș, care-l făcea să se topească. „Și am să-ți acopăr fața cu

sărutări.”

În urechi îi răsuna vocea ei. Inima încă îi sângera de durere. Se obișnuise demult cu ideea că avea să rămână așa pentru totdeauna. Că va trăi cu acea durere pentru tot restul vieții.

Era în mașină și privea oamenii care treceau prin parcare. Erau vii, respirau, în timp ce Cassandra lui era moartă. Fără îndoială că din frumusețea ei nu mai rămăsese nimic până acum. Era ceva greu de imaginat.

Telefonul bâzâi ușor. Pietra îi trimisese un mesaj:

Totul e sub control. Iese acum.

Nash își netezi sprâncenele și ieși din mașină. Se duse în spate și deschise ușile. Obiectul pe care-l cumpărase mai devreme din magazin era un scaun de copil pentru mașină Cosco Scenera, cel mai ieftin pe care-l găsise.

Aruncă o privire spre magazin.

Reba Cordova împingea un cărucior roșu în care se aflau mai multe pungi de plastic. Era imaginea unei femei fericite și fără probleme, aidoma multora dintre oițele care trăiau în zonele cu case din suburbii. Era oare o fericire reală sau numai o închipuire? Aveau tot ceea ce-și doreau. O casă frumoasă, două mașini, securitate financiară, copii. Nash se întreba dacă asta era ceea ce-și doreau toate femeile. Se gândi și la bărbații care lucrau în birouri și care le ofereau toate aceste lucruri și se întrebă dacă și aceștia se simțeau la fel.

În spatele femeii, o putea vedea pe Pietra. Aceasta se ținea la distanță. Nash cercetă discret zona. Un bărbat supraponderal, cu păr lung și barbă, își trase pantalonii tip salopetă cu care era îmbrăcat și porni spre intrarea în magazin. Dezgustător individ. Nash îl observase cum dăduse mai multe ocoale parcării, pierzând o groază de timp doar ca să poată prinde un loc cât mai aproape de intrare. Ca să meargă numai câțiva pași pe jos. America, țara obezilor.

Nash își poziționase furgoneta în așa fel, încât să fie cât mai aproape de portiera pe unde avea să urce Reba în mașina ei.

Se aplecă în interiorul mașinii și începu să-și facă de lucru cu scaunul pentru copil. Aranjă oglinda retrovizoare, astfel încât să poată să urmărească mișcările femeii. Reba acționă telecomanda și făcu să se deschidă portbagajul. El mai așteptă puțin ca ea să se apropie și mai mult.

— La naiba! zise Nash cu o voce mai degrabă amuzată decât nervoasă, dar destul de tare ca să fie auzit de Reba. Își ridică apoi capul din interiorul mașinii și afișă o expresie năucă. O zări pe Reba Cordova și îi zâmbi în cel mai pașnic mod cu putință.

— Un scaun pentru copil, se justifică el.

Reba Cordova era o femeie foarte atrăgătoare, cu trăsături fine, de păpușă. Îl privi ușor amuzată.

— Cei care au scris instrucțiunile astea de instalare erau probabil ingineri la NASA, continuă Nash.

Reba zâmbi plină de înțelegere.

— Da, uneori, le fac ridicol de complicate.

— Exact. Acum câteva zile, mă chinuiam să fixez un țarc pentru Roger. El e băiețelul nostru în vârstă de doi ani. Aveți și dumneavoastră așa ceva? Țarc, vreau să spun.

— Da, am avut și noi.

— Eram convins că trebuie să fie ceva extrem de ușor de instalat, dar… oricum, Cassandra, soția mea, spune că, oricât ar fi de simplu, eu tot…

— Așa e și soțul meu.

El începu să râdă. Reba râdea și ea. Nash își spuse că e un râs foarte plăcut. Se întrebă dacă soțul ei e în stare să-i aprecieze așa cum trebuie râsul, dacă e un om cu simțul umorului, în stare să-și facă nevasta să râdă și să se minuneze apoi de sunetul plăcut al râsului acestei femei cu trăsături de păpușă.

— Îmi pare teribil de rău că vă deranjez, spuse el jucând în continuare rolul bărbatului cumsecade, dar trebuie să-l iau pe Roger de la grădiniță și atât eu, cât și Cassandra suntem foarte stricți în ceea ce privește măsurile de siguranță.

— Oh, așa suntem și noi.

— Nu-l ducem niciodată cu mașina fără scăunelul lui

special și, pentru că am uitat să-l mut pe cel de acasă în mașina asta, am oprit aici să iau unul nou… știți cum e.

— Știu.

Nash ținea într-o mână manualul de instalare și o privea neajutorat.

— Credeți că ați putea arunca o privire?

Femeia ezita. Era o reacție normală – mai degrabă, un reflex necondiționat. La urma urmei, el nu era decât un străin pentru ea. Suntem antrenați, atât din punct de vedere biologic, cât și social, să ne ferim de străini. Evoluția speciei ne-a făcut însă să fim și politicoși cu semenii noștri. Se aflau într-un loc public, o parcare, și el părea un om cumsecade, un tată neajutorat pe care ar fi fost nepoliticos să-l lași de izbeliște, nu-i așa?

Aceste calcule se derulară foarte rapid în creierul Rebei. Nu-i luară mai mult de două, trei secunde. În final, politețea învinse simțul de conservare.

Exact așa cum se întâmplă de cele mai multe ori.

— Bineînțeles.

Femeia puse în portbagaj pungile cu cumpărături și porni spre el.

Nash se aplecă în interiorul mașinii.

— Cred că e din cauza cureluşei de aici…

Reba mai făcu un pas. Nash își îndreptă spinarea pentru a-i face loc. Aruncă rapid o privire de jur împrejur. Individul acela gras, cu barbă, continua să-și târâie pașii spre intrarea în magazin, însă fără îndoială că un astfel de specimen era mai degrabă cu gândul la mâncarea cu care avea să-și umple în curând căruțul. Uneori, era chiar mai bine să fie și alți oameni în jur. Totul era să nu intri în panică, să nu te grăbești, să nu te agiți.

Reba Cordova se aplecă în interiorul furgonetei și asta îi pecetlui soarta.

Nash fixă cu privirea ceafa expusă a femeii. Întinse rapid mâna dreaptă și-și înfipse vârful degetelor într-un punct situat undeva în spatele urechii. Cu cealaltă mână, îi acoperi gura. Lovitura opri, pur și simplu, circulația sângelui spre creier.

Reba dădu de câteva ori din picioare, însă totul nu dură decât câteva secunde. Nash apăsă puțin mai tare și femeia rămase nemișcată. O împinse rapid înăuntru, se sui și el în mașină și închise portiera glisantă. Pietra își făcu și ea apariția și, în trecere, închise portbagajul Toyotei. Nash smulse cheile din mâna Rebei. Blocă portierele Toyotei cu ajutorul telecomenzii. Pietra se așeză la volanul furgonetei și porni motorul.

— Așteaptă, zise Nash.

Pietra se întoarse spre el.

— N-ar trebui să ne grăbim?

— Stai calmă.

Nash se gândi câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— O să conduc eu furgoneta și vreau să iei tu cealaltă mașină.

— Cum? De ce să fac asta?

— Fiindcă dacă o lăsăm aici, or să-și dea seama de unde am răpit-o. Dacă luăm mașina cu noi, poate reușim să-i păcălim.

Nash îi aruncă Pietrei cheile mașinii. Apoi prinse mâinile Rebei cu cătușele de plastic. Îi vârî și un căluș de cârpă în gură. Femeia se trezi și începu să se zbată.

El îi luă fața în mâini, ca și cum ar fi vrut s-o sărute.

— Dacă încerci să scapi, zise el uitându-se fix în ochii ei de păpușă, mă duc și-o răpesc și pe Jamie. Și n-o să-i fie bine deloc. Mă înțelegi ce-ți spun?

Reba încremeni la auzul numelui copilului său.

Nash trecu la volan și-i spuse Pietrei:

— Vino după mine. Te rog să conduci cât mai firesc posibil.

În câteva secunde, cele două mașini părăsiră una după alta parcarea mallului.

•

Mike încerca să-și omoare timpul cu iPod-ul. Problema era că, în afară de hochei, nu mai avea niciun alt hobby. Nimic altceva nu reușea să-l relaxeze. Își iubea familia, îl pasiona munca pe care o făcea și îi plăcea hocheiul. Numai că, în curând, avea să fie nevoit să renunțe la sport. Vârsta își

spunea cuvântul. Îi venea foarte greu să recunoască, însă acesta era adevărul. Munca de la spital însemna multe ore petrecute în picioare, în sala de operație. Hocheiul îl ajutase întotdeauna să se mențină în formă. Probabil că sportul era, în continuare, benefic pentru inimă, însă nu-l mai țineau oasele. Îl dureau încheieturile. Crampele musculare erau tot mai dese și durau din ce în ce mai mult.

Mike simțea foarte acut că începuse să coboare pe panta roller coaster-ului vieții. La 35 sau 40 de ani începi să-ți dai seama că nu mai ești atletul care ai fost odată. Negarea este însă o armă destul de puternică și de eficientă. La cei patruzeci și șase de ani ai săi însă, Mike știa că, indiferent ce-ar fi făcut, coborâșul nu numai că n-avea să se oprească, ci chiar putea să se și accelereze.

Liniștitoare gânduri, nu-i așa?

Timpul trecea foarte greu. Nici măcar nu se mai obosea să-l sune pe Adam. Oricum, acesta putea să vadă mesajele dacă deschidea telefonul. Mike închise ochii și încercă să se lase pradă muzicii. Nu reuși, începu să patruleze prin încăpere. Nu mai avea stare. Se gândi să ia mașina și să dea o tură prin cartier, însă își dădu imediat seama că ar fi fost o mare prostie. Privirea îi căzu pe crosa de hochei. Poate că niște lovituri la poartă ar fi fost mai bune.

Telefonul începu să sune dintr-odată. Răspunse fără să se mai uite cine îl sunase.

— Alo?

— Vreo veste?

Era Mo.

— Nu.

— Vin la tine.

— Du-te la meci.

— Nu mă duc.

— Mo…

— Am vorbit deja cu un alt prieten să-i dau lui biletele.

— Tu nu ai alt prieten.

— Asta cam așa e, recunoscu Mo.

— Uite cum facem. Îi mai acordase jumătate de oră. Tu du-

te înainte și lasă-ne biletele la poartă.

Mo nu răspunse.

— Mo?

— Cât de tare îți dorești să-ți găsești băiatul?

— Ce vrei să spui?

— Ți-aduci aminte când ți-am cerut telefonul mobil?

— Da.

— Modelul pe care îl ai tu e prevăzut cu GPS.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— GPS. Înseamnă Global Positioning System.

— Știu ce înseamnă, Mo. Dar ce legătură are asta cu telefonul meu?

— Multe din noile modele de telefoane mobile au incluse funcția de GPS.

— A, un fel de triangulație cum am văzut la televizor, cu ajutorul antenelor din celule?

— Nu. Aceea era la TV. Și tehnologia asta e destul de veche. A pornit acum câțiva ani în urmă cu ceva numit SIDSA Personal Locator. Era folosită, în special, pentru bolnavii de Alzheimer. Puneai aparatul în buzunarul pacientului, ceva cam de mărimea unui pachet de cărți de joc, și, dacă acesta pornea la plimbare, aveai posibilitatea să-l găsești. Apoi, a apărut uFindKid, care face același lucru cu ajutorul telefoanelor mobile ale copiilor. Acum, chestia asta e inclusă în majoritatea aparatelor.

— Și are și Adam așa ceva în telefonul lui?

— Da, exact ca și în al tău. Îți dau adresa de internet. Intri acolo, plătești taxa de înscriere cu cardul. Se deschide apoi o hartă exact la fel precum cele de pe GPS-ul din mașină, cu numele străzilor și așa mai departe. Și îți arată exact unde se află telefonul.

Mike nu zise nimic.

— M-ai auzit?

— Da.

— Și?

— Mă gândesc.

Mike închise telefonul. Intră apoi pe Internet și tastă adresa

web a firmei de telefonie la care era abonat. Introduse numărul de telefon al lui Adam și tastă apoi parola de utilizator. În pagina care se deschise, găsi destul de ușor legătura la programul GPS, făcu clic pe ea și pe ecran apărură mai multe opțiuni. Puteai avea acces la o lună de servicii GPS pentru 49,99 dolari, șase luni pentru 129,99 sau un an întreg pentru 199,99. Fără să-și dea seama, Mike începu să calculeze care ar fi fost cea mai avantajoasă variantă. Se dezmetici însă brusc și făcu clic nervos pe varianta cu o lună de acces.

Durã câteva minute până să obțină aprobarea și apoi apărură alte opțiuni suplimentare. Într-un sfârșit, Mike reuși să facă să apară pe ecran harta SUA. Chiar în statul său, în New Jersey, se vedea un marker colorat. Dumnezeule, era simplu de tot! Făcu clic pe zoom și harta începu să se apropie, mai întâi regiunea, apoi statul, orașul și, în final, strada.

Programul plasa un punct de culoare roșie pe o stradă nu departe de casa lor. În bara de sus exista un buton pe care scria adresa cea mai apropiată. Mike făcu clic pe el, deși nu avea nevoie de așa ceva. Știa deja despre ce adresă era vorba.

Adam se afla în locuința familiei Huff.

13.

Ora 9 seara. Casa familiei Huff fusese încetul cu încetul învăluită în întuneric.

Mike își parcase mașina lângă trotuar, pe cealaltă parte a străzii. Se vedeau mai multe ferestre luminate. Pe aleea care ducea la garaj se aflau două mașini. Nu știa ce ar fi trebuit să facă în continuare. Mai încercă o dată telefonul lui Adam. Tot fără răspuns. Nu avea în agendă niciunul dintre numerele familiei Huff. Probabil, pentru că Daniel Huff era polițist.

Nu-i venea nicio idee. Nu știa cum ar fi putut explica ce căuta el acolo, fără să se dea de gol.

Ce putea să facă?

Se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă acasă. Era adevărat, băiatul era minor, iar băutura era un lucru periculos, dar oare nu făcuse și el la fel când era copil? Cum era când se duceau în pădure să bea bere sau când se strângeau în casa lui Pepe Feldman și făceau poștă câte o sticlă de tărie. Nici el, nici prietenii săi nu se omorau prea tare cu drogurile pe vremea aceea, însă nu de puține ori, mai ales când părinții săi erau plecați din oraș, se strângeau acasă la Weed{3} (o poreclă care ar fi trebuit să dea de gândit părinților) pentru câteva fumuri.

Deși trecuse și el prin asta, Mike reușise să reziste și nu o luase pe o cale greșită. Oare ar fi ajuns mai bine dacă și părinții lui l-ar fi urmărit cum face el acum cu copilul său?

Se uită la ușa casei. Poate că ar fi fost cel mai bine să aștepte aici. Să-l lase să bea, să petreacă, să facă ce vor ei acolo, iar el să aștepte aici și să se asigure, atunci când Adam avea să iasă din casă, că totul e în ordine. În felul ăsta, nu avea cum să se facă de râs și nici nu exista pericolul de a pierde încrederea fiului său.

Despre ce încredere era vorba?

Adam plecase de acasă și își lăsase sora singură. Adam refuzase să-i răspundă la telefon. Iar el, în calitate de părinte,

se comporta chiar mai rău decât atât. Ajunsese să-și spioneze propriul copil. Împreună cu Tia intraseră în calculatorul lui Adam.

Îi reveniră în minte cuvintele cântecului lui Ben Folds, „dacă tu nu ai încredere, nici pe tine nu se poate baza nimeni”.

În timp ce Mike se frământa, neștiind cum să procedeze în continuare, ușa de la intrarea locuinței Huff se deschise. Mike se lăsă să alunece pe scaunul mașinii, gest care i se păru imediat prostesc. Din casă nu ieșise însă niciunul dintre băieții pentru care venise acolo, ci Daniel Huff, căpitan în forțele de poliție ale orașului Livingston.

Tatăl care ar fi trebuit să fie plecat de acasă.

Mike nu știa ce să facă. Însă asta nu avea prea mare importanță. Daniel Huff venea cu pași hotărâți direct spre mașina lui Mike.

Acesta se ridică pe scaun și-l privi în ochi pe Huff. Polițistul nu-i zâmbi și nici nu-i făcu cu mâna; în același timp, fața acestuia nu era nici încruntată, nici amenințătoare. Poate că era doar o impresie, din cauza faptului că îi era cunoscută ocupația celui care se apropia de el, însă Mike se simțea ca în fața unui agent de circulație, care te-a tras pe dreapta și se uită la tine cu o expresie neutră, în stare să te facă să mărturisești singur că ai depășit viteza sau că ai un plic cu droguri în portbagaj.

Când Huff ajunse suficient de aproape, Mike coborî geamul și încercă un zâmbet.

— Bună, Dan, zise el.

— Bună seara.

— Am depășit viteza legală, domnule polițist?

Huff zâmbi ușor la încercarea de glumă și veni chiar lângă portieră.

— Permisul și talonul, vă rog.

Începură să râdă ușor amândoi, deși era clar că niciunul dintre ei nu găsea glumele astea deosebit de amuzante. Huff își puse mâinile în șolduri. Mike încercă să spună ceva. Știa că Huff aștepta o explicație. Nu era însă sigur că era pregătit să-i

ofere polițistului o astfel de explicație.

Partea amuzantă se încheiase și, după câteva secunde de tăcere, Daniel Huff se hotărî să spargă gheața.

— Te-am văzut că ai parcat aici, Mike, zise el și se opri.

— Uau, făcu Mike.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Mike încerca să nu se enerveze. Ce, dacă e polițist, are dreptul să vină la tine cu aerul ăsta superior, de om care le știe pe toate? Sau poate că omul are dreptate. La urma urmei, este destul de ciudat să vezi cum un bărbat pe care îl cunoști vine și face un fel de pândă în fața casei tale.

— Vrei să vii înăuntru?

— Îl caut pe Adam.

— De asta ai parcat aici?

— Da.

— Și de ce nu ai venit, pur și simplu, să bați la ușă?

Exact ca în filmele cu Columbo.

— Am vrut să dau, mai întâi, un telefon.

— Nu te-am văzut vorbind la telefon.

— De cât timp mă urmărești, Dan?

— De câteva minute.

— Am handsfree la telefon. Așa zice legea, că trebuie să folosești handsfree când ești în mașină.

— Nu și când e oprită. După ce ai parcat, poți să duci telefonul la ureche.

Mike se săturase de dansul ăsta stupid.

— Adam e aici, cu DJ?

— Nu.

— Ești sigur?

Huff se încruntă. Mike nu mai zise nimic.

— Am înțeles că băieții trebuiau să se întâlnească aici în seara asta, reluă el după un timp.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Asta am înțeles eu din mesajul pe care l-am primit. Că tu și cu Marge sunteți plecați undeva și că băieții se întâlnesc aici.

Huff se încruntă din nou.

— Că plecăm undeva?

— Da, în weekendul ăsta. Cam așa ceva.

— Și ți-ai imaginat că le-aș permite băieților să-și facă de cap aici în absența noastră?

Discuția nu pornise bine deloc.

— Dar de ce nu l-ai sunat pe Adam?

— L-am sunat. Se pare însă că nu-i merge telefonul. Uită destul de des să-l pună la încărcat.

— Așa că ai venit până aici.

— Exact.

— Și ai rămas în mașină, în loc să vii să bați la ușă?

— Uite ce e, Dan, știu că ești polițist, însă nu mă lua chiar așa, bine? Pur și simplu, îmi caut fiul.

— Adam nu e aici.

— Dar DJ? Poate știe el unde e Adam.

— Nici el nu-i acasă.

Mike așteptă ca Huff să se ofere să-și sune băiatul. Acesta nu făcu însă nimic. Mike nu insistă. Chestia asta mersese și așa prea departe. Chiar dacă băieții plănuiseră o petrecere cu băutură și cu droguri acasă la Huff, era clar că, în prezența acestuia, planul se schimbase. Nu voia să continue o discuție care nu-și avea rostul, cel puțin până nu avea să afle mai multe. Huff nu se numărase niciodată printre cunoscuții săi cei mai apropiați.

Și, de asemenea, cum să-i explice că ajunsese să-și spioneze propriul copil?

— Îmi pare bine că am stat de vorbă, Dan.

— Și mie, Mike.

— Dacă afli ceva de Adam…

— Poți să fii sigur că o să-l pun să te sune. O seară bună. Să conduci cu grijă.

•

— „Whiskers on kittens”[4], zise Nash.

Pietra trecuse acum la volan. Nash condusese furgoneta aproximativ patruzeci și cinci de minute, în timp ce Pietra venea după el cu cealaltă mașină. Lăsaseră mașina Rebei în

parcarea unui hotel Ramada din East Hanover. Polițiștii aveau să pornească cercetările din locul acela. Fără îndoială că aveau să se întrebe ce căuta o femeie căsătorită la un astfel de hotel, aflat atât de aproape de casă. Poate că avea o relație cu un alt bărbat. Soțul ei avea să insiste că acest lucru e imposibil.

Până la urmă, la fel ca și în cazul lui Marianne, probabil că lucrurile aveau să se lămurească. Până atunci însă, avea să treacă ceva timp.

Luaseră cu ei cumpărăturile făcute de Reba la Target. Dacă le-ar fi lăsat în portbagajul mașinii, poliția ar fi avut la dispoziție mai multe indicii. Nash căuta acum prin pungile cu cumpărături. Erau acolo mai multe articole de lenjerie, câteva cărți pentru copii și DVD-uri cu filme vechi.

— Reba, m-ai auzit ce-am spus? Nash ridică mâna în care ținea cutia unui DVD. „Whiskers on kittens."

Reba era imobilizată. Chiar și așa, legată de mâini și de picioare, în poziția aceea chinuită, femeia își păstrase aceleași trăsături pline de finețe, ca de porțelan. Nash îi scosese călușul din gură. Reba se uită la el și gemu.

— Nu încerca să te eliberezi, zise el. Nu vei reuși decât să faci să te doară și mai tare. O să ai timp pentru durere puțin mai încolo.

Reba înghiți din greu.

— Ce… ce vrei de la mine?

— Te-am întrebat despre filmul ăsta pe care l-ai cumpărat. Nash ridică din nou caseta DVD-ului. *Sunetul muzicii.* Un film clasic.

— Cine ești?

— Dacă îmi mai pui o singură întrebare, o să mă determini să încep să mă ocup de tine. Asta înseamnă că vei suferi mai mult și că vei muri mai curând. Și dacă mă superi prea mult, pun mâna pe Jamie și-i fac și ei același lucru. Ai înțeles?

Femeia începu să clipească repede de parcă Nash s-ar fi aplecat și i-ar fi tras o palmă. Ochii ei frumoși se umplură de lacrimi.

— Te rog…

— Îți aduci aminte de *Sunetul muzicii,* da sau nu?

Femeia încercă să se oprească din plâns, să-și înghită lacrimile.

— Reba?

— Da.

— Ce da?

— Da, reuși ea să spună. Îmi aduc aminte.

Nash îi zâmbi.

— Și cuvintele „whiskers on kittens”. Ți le amintești?

— Da.

— Din ce cântec sunt?

— Ce?

— Din ce cântec. Îți aduci aminte numele cântecului?

— Nu știu.

— Sigur îți amintești, Reba. Calmează-te și gândește-te.

Ea încercă să-și amintească, însă frica, după cum știa el atât de bine, avea un efect paralizant.

— Ești debusolată, zise el. Nu-i nimic. Cuvintele sunt din cântecul „My Favorite Things”. Acum îți aduci aminte?

Ea dădu din cap. Apoi, aducându-și aminte, spuse:

— Da.

Nash zâmbi satisfăcut.

— „Clopoțeii de la ușa de la intrare”, zise el.

Ea îl privea fără să înțeleagă nimic.

— Îți aduci aminte, nu? Julie Andrews are toți copiii în jurul ei și aceștia au avut un coșmar sau sunt speriați din cauza unei furtuni cu tunete, nu mai știu prea bine, și ea încearcă să-i liniștească și-i pune să se gândească fiecare la lucrul său favorit. Să uite de frică și să se gândească la lucrul lor favorit. Îți aduci aminte, nu-i așa?

Reba începu să plângă din nou, însă reuși să încuviințeze cu o mișcare a capului.

— Și încep să cânte „Doorbells”[5]. Gândește-te ce chestie. Cred că aș putea întreba un milion de oameni care sunt primele cinci obiecte la care țin cel mai mult în lume, și niciunul – nici măcar unul! – n-ar alege clopoțeii de la ușă.

Nash începu să râdă. Pietra îl imită.

— Te rog, făcu Reba. Te rog, spune-mi ce vrei de la mine.

— O să ajungem și la asta, Reba. Ai răbdare. Dar, mai întâi, o să-ți dau un indiciu.

Ea încetă să mai respire, așteptând.

— Numele Marianne îți spune ceva?

— Ce?

— Marianne.

— Ce-i cu ea?

— Ți-a trimis ceva.

Groaza din ochii femeii crescu brusc.

— Te rog să nu-mi faci rău.

— Îmi pare rău, Reba. Va trebui s-o fac. O să te fac să suferi groaznic.

Nash se duse apoi în partea din spate a furgonetei și-i arătă Rebei la ce se referea.

14.

Ajuns acasă, Mike trânti grăbit ușa și se repezi la calculator. Ardea de nerăbdare să intre pe site-ul care oferea localizare prin GPS și să vadă exact unde se afla Adam. Se gândea la ce se întâmplase. Mai mult ca sigur că GPS-ul oferea informații aproximative, nu exacte. Adam era undeva în vecinătate? În altă casă din cartier? În pădurea aflată în apropiere de casa familiei Huff?

Tocmai se pregătea să intre pe site, când auzi o bătaie în ușa de la intrare. Se ridică oftând și se uită pe fereastră. Era Susan Loriman.

Deschise ușa. Femeia avea părul pieptănat simplu și nu era machiată deloc, și cu toate astea Mike fu încercat din nou de un sentiment de vinovăție, pentru că o găsea totuși atât de atrăgătoare. Pur și simplu, așa sunt unele femei. Nu poți să-ți explici prea bine de ce sau cum reușesc să aibă acest efect asupra ta. În afară de faptul că arată bine, uneori, chiar grozav, aceste femei au și ceva nedefinit ce-l face pe orice bărbat să simtă că-i tremură genunchii. Era o senzație căreia Mike nu avea cum să i se împotrivească și pe care și-o asuma, convins că ar fi fost mai periculos dacă ar nega ce simțea pentru Susan.

— Bună, zise ea.

— Bună.

Femeia nu intră în casă. Asta ar fi oferit un prilej grozav de bârfe dacă i-ar fi văzut vecinii și, pe o stradă ca a lor, era mai mult ca sigur că cel puțin unul urmărea acum scena din spatele perdelelor. Susan rămase pe verandă, cu brațele încrucișate, ca o vecină care vine să ceară împrumut o cană cu zahăr.

— Știi de ce te-am sunat? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

El zăbovea, neștiind prea bine cum să abordeze această problemă delicată.

— După cum ți-am mai spus, trebuie să testăm toate rudele cele mai apropiate din punct de vedere biologic ale fiului tău.

— Am înțeles.

Lui Mike îi fugeau gândurile la modul în care îl expediase Daniel Huff, la calculatorul de la etaj, la GPS-ul care îl putea ajuta să dea de urma fiului său. Pe de altă parte, nu ar fi vrut s-o rănească pe femeia aflată în fața sa. Ar fi vrut s-o ia cu încetișorul, însă, din păcate, nu avea acum timp pentru prea multe subtilități.

— Asta înseamnă, spuse el într-un sfârșit, că va trebui să-l testăm și pe tatăl său biologic.

Susan clipi, ca și cum ar fi plesnit-o peste față.

— N-am vrut să te oblig...

— L-ați testat pe tatăl lui. Ai spus că nu există compatibilitate.

Mike o privi drept în ochi.

— Tatăl *biologic,* spuse el.

Ea se dădu un pas înapoi.

— Susan?

— Nu e Dante?

— Nu. Nu e Dante.

Susan Loriman închise ochii.

— O, Doamne. Nu poate fi adevărat.

— Din păcate, aceasta e realitatea.

— Ești sigur?

— Da. Tu nu știai?

Ea nu zise nimic.

— Susan?

— Și ai de gând să-i spui lui Dante?

Mike ezită neștiind prea bine cum să-i explice.

— Cred că nu.

— Crezi?

— Trebuie să luăm în considerare toate implicațiile etice și de natură legală.

— Nu poți să-i spui așa ceva. E în stare să-și piardă mințile.

Mike nu zise nimic, așteptând ca ea să continue.

— Își iubește foarte mult băiatul. Nu poți să-l lași fără asta.

— Principala noastră preocupare este binele lui Lucas.

— Și crezi că, dacă îi spui că Dante nu este tatăl lui adevărat, îi faci vreun bine?

— Nu, însă te rog să mă asculți cu atenție, Susan. Principala noastră preocupare este sănătatea lui Lucas. Asta e prioritatea numărul unu. Și numărul doi și numărul trei. Pentru sănătatea băiatului suntem gata să lăsăm deoparte orice altceva. Pentru sănătatea lui trebuie să-i găsim pe cel mai bun donator pentru transplant. Nu ți-am spus asta fiindcă vreau să-ți distrug familia. Ți-am spus-o în calitate de doctor, îngrijorat de starea pacientului meu. Trebuie să-l testăm și pe tatăl său biologic.

Ea își coborî privirea. Avea ochii umezi. Își mușcă buza de jos.

— Susan?

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

În mod normal, ar fi trebuit să insiste, însă nu avea niciun rost s-o facă chiar atunci. Oricum, nu se putea face nimic în seara aceea și avea și el problemele lui.

— Va trebui până la urmă să-l testăm și pe tatăl lui.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, bine?

— Bine.

Ea îl privi cu niște ochi triști.

— Nu-i spune lui Dante. Te rog, Mike.

Susan nu mai așteptă răspunsul. Se răsuci pe călcâie și plecă. Mike închise ușa și porni în sus, pe scări. Femeia asta avusese parte numai de necazuri în ultima vreme. *Susan Loriman, copilul tău suferă de o boală groaznică și are absolută nevoie de un transplant. A, și trebuie să-i spunem soțului tău că nu este adevăratul tată al băiatului*! *Ce mai urmează*? *Poate o excursie la Disneyland*!

Casa era atât de tăcută. Atât de ciudată. Încercă să-și aducă aminte când mai fusese ultima dată așa – fără copii, fără Tia –, dar nu reuși. Lui îi plăcea să fie singur în momentele de relaxare. Tia era exact pe dos. Voia să aibă multă lume în jurul ei tot timpul. Provenea dintr-o familie numeroasă și nu-i plăcea deloc să fie singură.

Mike deschise calculatorul și făcu clic pe pictograma programului de detecție prin GPS. Numele de utilizator rămăsese salvat, însă i se ceru să introducă parola. O voce în creierul său îi spunea să se oprească. Să-l lase pe Adam să se descurce singur. Să-l lase să învețe din propriile sale greșeli.

Încerca oare ca prin grija aceasta exagerată pe care o arăta fiului său să compenseze ceea ce-i lipsise lui în copilărie?

Tatăl lui Mike nu-i fusese niciodată alături când avusese nevoie de el. Nu că ar fi avut vreo vină. Antal Baye emigrase din Ungaria chiar înainte de căderea Budapestei, în 1956. La sosirea în Ellis Island nu știa boabă de engleză. Începuse ca spălător de vase și reușise să pună suficient deoparte ca să-și deschidă un mic local în Newark, nu departe de autostrada McCarter. Acolo muncea de dimineață până seara, șapte zile pe săptămână, ca să-și poată întreține familia.

Servea acolo trei mese pe zi, vindea reviste, ziare, țigări și poze cu jucători de baseball. Biletele de loterie erau o altă marfă căutată, deși lui Antal nu-i făcea nicio plăcere să le vândă. Avea sentimentul că face un deserviciu comunității, încurajând cheltuirea banilor câștigați cu greutate pe niște vise irealizabile. Nu avea astfel de procese de conștiință când era vorba de țigări – aici era vorba de alegerea fiecăruia și cumpărătorul știa de la început la ce riscuri se expunea. Ideea de a vinde iluzia unui câștig rapid îl deranja însă foarte tare.

Tatăl lui Mike nu avusese niciodată timp pentru meciurile sale de hochei din copilărie. Era interesat de tot ce avea legătură cu fiul său, îi punea mereu întrebări, dorea să știe orice detaliu, însă munca nu-i permitea niciun moment de destindere. Singura dată când venise la un meci, pe când Mike avea nouă ani și participa la o competiție în aer liber, tatăl său, epuizat din cauza muncii, adormise sprijinit de un copac. Chiar și cu acea ocazie, Antal era îmbrăcat cu șorțul alb purtat la local, stropit cu pete de grăsime de la sendvișurile cu șuncă pregătite de dimineață.

Aceasta era imaginea cu care avea să rămână: tatăl său, îmbrăcat cu șorțul alb, în spatele tejghelei, vânzând bomboane unor copii, stând cu ochii în patru după pungași, pregătind

rapid sendvișuri și hamburgeri pentru micul dejun.

Când Mike avea doisprezece ani, tatăl său încercă să oprească un hoț care voia să-i fure ceva din local. Acesta scosese o armă și-l împușcase mortal.

Localul fusese pus sub sechestru. Mama sa o luase razna și nu-și mai revenise decât pentru a se descoperi că suferea de Alzheimer. Era internată acum într-o clinică din Caldwell. Mike o vizita o dată pe lună. Mama lui nu-l mai recunoștea. Uneori, credea că e Antal și-l întreba dacă nu vrea să pregătească o salată de cartofi pentru prânz.

Asta e viața. Îți părăsești casa și pe toți cei care te iubesc, renunți la tot, străbați jumătate de lume, te stabilești într-o țară străină, te străduiești să-ți faci o viață nouă și vine un nenorocit și șterge toate astea printr-o simplă apăsare pe trăgaci.

Faptul că fusese lovit atât de dur, la o vârstă atât de fragedă, avusese un efect benefic asupra tânărului Mike. Devenise un jucător de hochei mai bun. Devenise un student mai bun. Învăța și muncea cu îndârjire, pentru că atunci când ești tot timpul ocupat nu mai ai timp să te gândești la ceea ce ar fi putut fi.

Pe monitor apăruse harta. De data asta punctul roșu pâlpâia. Asta însemna, după cum văzuse Mike în instrucțiuni, că persoana se deplasa, probabil, într-o mașină. Se explica acolo că circuitele de localizare GPS consumau foarte mult din capacitatea bateriei. Pentru a conserva energia, în locul unui semnal continuu, se emitea un impuls la fiecare trei minute. Dacă persoana se oprea din mișcare mai mult de cinci minute, GPS-ul se oprea automat și nu intra din nou în acțiune decât atunci când era sesizată din nou o mișcare.

Conform hărții, fiul său traversa acum podul George Washington.

Ce putea oare să caute Adam tocmai acolo?

Mike așteptă puțin. Era clar că Adam se afla într-o mașină. A cui? Punctul roșu ajunsese pe autostrada Cross Bronx, apoi o luă în jos pe Major Deegan și intră în Bronx. Unde se ducea băiatul ăsta? Nu mai înțelegea nimic. Douăzeci de minute mai

târziu, punctul roșu păru că se oprește pe o stradă numită Tower Street. Mike nu cunoștea deloc zona respectivă.

Ce era de făcut în continuare?

Să rămână în fața calculatorului și să urmărească punctul roșu? Nu prea avea sens. Dar și dacă se ducea acolo și încerca să-l găsească, Adam o putea lua iarăși din loc.

Privea fix la punctul acela roșu.

Făcu clic pe iconița care îi dădea adresa locului de pe hartă. 128 Tower Street. Căută un link care să-i spună ceva despre adresa respectivă. Era vorba despre o reședință privată. Comută pe imaginea din satelit. Nu descoperi nimic interesant, pur și simplu, acoperișuri de clădiri înconjurate de alte clădiri. Căută alte linkuri referitoare la cartier. Nimic care să-i ofere vreun indiciu.

Pe cine vizita oare fiul său acolo?

Căută numărul de telefon care corespundea adresei. Fiind vorba despre o clădire cu mai multe apartamente, trebuia, mai întâi, să afle un număr de apartament de acolo.

Ce să facă?

Făcu clic pe MapQuest. Adresa implicită sau de start purta numele „acasă”. Un cuvânt atât de simplu și totuși atât de cald și de personal. Rezultatul căutării îi spuse că putea ajunge la adresa de pe Tower Street în patruzeci și nouă de minute.

Se hotărî să plece într-acolo și să vadă despre ce era vorba.

Își strânse laptopul. Planul său era ca, în cazul în care nu avea să-l mai găsească pe Adam acolo, să încerce să intre din nou într-o rețea wireless pentru a-l localiza cu ajutorul GPS-ului.

Două minute mai târziu, Mike porni mașina și se îndreptă spre marele oraș.

15.

Intrând pe Tower Street, zona în care, potrivit indicațiilor GPS, ar fi trebuit să se afle Adam, Mike începu să caute cu privirea o figură sau vreo mașină cunoscută. Avea oare vreunul dintre ei carnet de conducere? Olivia Burchell, probabil. Nu împlinise ea șaptesprezece ani? Nu era sigur. Trebuia să mai verifice o dată, să vadă dacă nu cumva Adam plecase și de acolo. Trase mașina pe dreapta și deschise laptopul. Nu reuși să găsească nicio rețea wireless.

Pe trotuare nu se vedeau decât tineri, cei mai mulți îmbrăcați în negru, palizi la față. Fetele erau date pe buze cu ruj închis la culoare și aveau ochii înnegriți cu mascara. Aproape toți erau echipați cu lanțuri de diferite dimensiuni și piercinguri în cele mai neobișnuite locuri. Și, bineînțeles, tatuaje. Cel mai facil mod de a-ți demonstra independența și de a șoca, în același timp, este să te aliniezi și să faci exact ce fac și ceilalți. Nimeni nu se simte confortabil în propria sa piele. Cei săraci încearcă să arate ca bogații și-și cumpără adidași scumpi. Cei bogați vor să dea impresia că sunt băieți de cartier, ca un fel de scuză pentru răsfățul de care aveau parte acasă din partea părinților, răsfăț pe care aveau și ei să-l repete într-o bună zi. Sau lucrurile stăteau mult mai simplu decât își închipuia el? Era oare vorba despre faptul că se simțeau mai bine așa? Mike nu știa ce să creadă.

Oricare ar fi fost răspunsul, era mulțumit că, deocamdată, Adam se mărginise la îmbrăcămintea de culoare neagră. Fără tatuaje, fără piercinguri. Cel puțin până acum.

Tinerii emo – aflase de la Jill că acum nu se mai numeau gotici, ci emo, deși Yasmin o contrazicea și spunea că e, de fapt, vorba despre două categorii diferite – erau cei mai numeroși. Aceeași privire pierdută și aceleași trupuri scofâlcite, parcă lipsite de vlagă. Într-o parte se vedea o coadă lungă la intrarea într-un club de noapte. În alta, un bar foarte animat. Pe peretele unui local se putea citi „non-stop – 24 ore

din 24 – animatoare senzuale". Nu se putu opri să nu se întrebe dacă chiar dansa în permanență cineva acolo, chiar și la patru dimineața sau la două după-amiaza. Dar în prima zi de Crăciun sau de 4 Iulie? Și cine erau cei care puteau să meargă la școală sau la serviciu și după aceea să mai și frecventeze localul cu pricina la astfel de ore?

Se afla oare și Adam înăuntru?

Nu avea de unde să știe. Existau acolo zeci de astfel de localuri. La fiecare intrare, se vedeau bodyguarzi solizi, cu căști în urechi. Pe vremuri, numai la câteva cluburi întâlneai așa ceva. Acum, fiecare local avea cel puțin doi, toți cu tricouri negre, strânse pe corp, care le scoteau în evidență pectoralii și bicepșii, toți rași în cap, de parcă părul ar fi constituit un semn de slăbiciune.

Adam avea numai șaisprezece ani. În aceste cluburi, în mod normal, n-ar fi trebuit să fie permis accesul tinerilor sub douăzeci de unu de ani. Puțin probabil ca Adam, chiar cu un act de identitate fals, să poată să ajungă înăuntru. Cine putea ști însă cum stăteau lucrurile în realitate? Poate că existau acolo localuri cunoscute pentru faptul că patronii închideau ochii la astfel de încălcări ale legii. Așa s-ar fi putut explica și de ce Adam și prietenii săi bătuseră atâta drum până acolo. Existau astfel de localuri pentru adulți și în apropierea casei lor, însă acolo, cu siguranță, Adam n-ar fi putut intra.

Mike porni din nou mașina și o luă încet de-a lungul străzii, având laptopul deschis și așezat pe scaunul pasagerului. Trase pe dreapta și încercă să găsească o rețea wireless disponibilă. Găsi două, însă ambele erau parolate. Mai înaintă o sută de metri și apoi încercă din nou. De data asta avu noroc. Rețeaua *Netgear* nu avea niciun element de protecție. Făcu clic pe CONNECT și, în câteva secunde, avea acces la Internet.

Înregistrase linkul la pagina-gazdă a site-ului, așa că aceasta apăru imediat pe ecran. Tastă parola – ADAM – și așteptă să apară harta.

Punctul roșu se afla în același loc ca și ultima oară. Conform specificațiilor tehnice, precizia sistemului nu era mai mare decât câteva zeci de metri, așa că era destul de dificil de

spus cu exactitate unde se afla Adam. Un lucru era însă sigur: se afla foarte aproape de locul cu pricina. Mike închise calculatorul.

Văzu un loc liber lângă trotuar și trase mașina acolo. Ajunsese într-o zonă mult mai sărăcăcioasă. Multe dintre ferestrele clădirilor erau acoperite cu scânduri. Pereții din cărămidă, de un cafeniu murdar, se aflau în diverse stadii de degradare. Mai toate magazinele aveau vitrinele acoperite cu obloane metalice, mâzgălite cu graffiti. În aer, plutea un miros pătrunzător de sudoare amestecat cu ceva mai puternic. Mike avea senzația că se sufocă.

Personajele de sex feminin pe care le vedea nu erau în niciun caz studente sau funcționare.

Coborî din mașină. Fu abordat imediat de o femeie înaltă, de culoare, care îi spuse:

— Bună, Joe, nu vrei să te distrezi puțin cu Latisha?

Avea o voce foarte profundă, brațe puternice și palme mari. Mike nu mai era deloc sigur dacă era vorba despre o „ea” și nu despre un „el”.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigur? Ți-ai putea lărgi foarte mult orizontul.

— Bănuiesc că da, însă orizontul meu e suficient de lărgit și așa.

Se vedeau postere cu formații cu nume ciudate, de care nu mai auzise niciodată. În porticul de la intrarea unei clădiri, luminat de un bec chior, se vedea o femeie îmbrăcată foarte sumar, cu un copil în brațe. Zări pe o alee un fel de parcare improvizată. Pe un carton înfipt la intrare se putea citi: *10 dolari, toată noaptea.* Alături stătea în picioare un bărbat brunet, în tricou și pantaloni scurți, care număra banii. Individul ridică privirea și-l zări pe Mike.

— Dorești ceva, frate?

— Nu, nimic.

Mike își continuă drumul. Găsi adresa indicată de programul de localizare. O clădire cu apartamente, înghesuită între două cluburi foarte animate. Lângă ușa de intrare se aflau cel puțin o duzină de sonerii. Niciun nume – doar

numărul apartamentului.

Și acum?

Nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă.

Ar fi putut să rămână acolo, afară, și să-l aștepte pe Adam. La ce bun? Era ora zece seara. Zona de abia începea să se anime. Dacă, în ciuda interdicțiilor, fiul său venise într-adevăr să petreacă acolo, puteau să treacă ore bune până să iasă afară. Și în momentul acela ce avea să facă? Să sară în fața lui și să strige „Aha, te-am prins!”? Ce-ar fi câștigat? Cum ar fi putut explica prezența lui acolo?

La urma urmei, ce spera el și Tia să obțină cu toată afacerea asta?

În afară de violarea clară a intimității, spionarea pe care o făceau ei mai ridica o problemă. Cum ar fi trebuit să reacționezi în clipa în care descopereai că fiul tău face ceva dubios? Nu cumva dacă-l pedepsești și-l faci să-și piardă încrederea în tine obții un rezultat mai prost decât dacă l-ai lăsa să-și facă de cap o noapte?

Depinde.

Mike nu dorea nimic altceva decât să știe că fiul său e în siguranță. Atât și nimic mai mult. Își aduse aminte de cuvintele Tiei, despre datoria părinților de a-și însoți copiii în siguranță până la intrarea în viața de adult. El era doar parțial de acord cu această teorie. Această perioadă a adolescenței, atât de plină de frustrări, în care hormonii fac legea și în care orice emoție este ridicată imediat la puterea a zecea, trece atât de repede. Dacă ai putea să-l convingi pe un adolescent de acest adevăr, ar fi totul mult mai simplu. Numai că e foarte puțin probabil ca tânărul să te asculte.

Îi reveni în minte schimbul de mesaje între Adam și acel CeeJay8115. Reacția pe care o avusese Tia și ceea ce simțise el personal. Mike nu era deloc o persoană religioasă și nu credea în forțele spiritului. Atunci însă când, la muncă sau în viața de familie, simțea ceva, ca un fel de vibrații negative, prefera să nu li se opună. Erau momente în care simțea, pur și simplu, că era vorba despre ceva rău. Indiferent dacă era vorba despre un diagnostic pe care se pregătea să-l pună sau

de alegerea unei rute pentru un drum mai lung cu mașina.

Toate acele vibrații îi spuneau acum că fiul său se află în pericol.

Trebuia neapărat să-l găsească.

Dar cum?

N-avea nici cea mai mică idee. O luă înapoi pe stradă. Fu din nou abordat de câteva prostituate. Un individ îmbrăcat în costum, care pretindea că e reprezentantul unor tipe „foarte tari”, se oferi să-i facă rost de tot ce și-ar fi dorit în materie de sex. Nu reuși decât foarte greu să scape de el.

Unele fete se încruntau când simțeau privirea lui Mike ațintită asupra lor. Realiză brusc că era cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât majoritatea celor de pe stradă. Remarcă, de asemenea, că nu era chiar așa de simplu să intri într-unul din localurile de pe stradă. Majoritatea aveau un cordon de protecție la intrare, iar cei care doreau să intre trebuiau să aștepte îndărătul lui, până se deschidea ușa.

Mike tocmai se pregătea s-o ia spre dreapta, când privirea îi fu atrasă de ceva.

O jachetă cu însemnele liceului unde învăța fiul său.

Se răsuci rapid și-l văzu pe tânărul Huff, care se deplasa în direcția opusă.

Deși nu se vedea prea bine, era fără îndoială Huff, fiindcă acesta purta tot timpul jacheta aceea. Băiatul tocmai se pregătea să cotească pe o străduță laterală. Mike grăbi pasul. Când nu-l mai văzu pe tânăr, începu să alerge.

— Unde te grăbești așa, tataie?

Se izbise de un tânăr ras în cap, cu un lanț care îi atârna de buza de sus. Prietenii acestuia începură să râdă. Mike se încruntă și trecu mai departe. Strada devenise acum mai aglomerată. La următoarea intersecție, își dădu seama că majoritatea tinerilor din jur aveau tenul măsliniu. Se auzeau cuvinte în limba spaniolă. Fetele erau foarte sexy și erau îmbrăcate foarte sumar.

Îl zări din nou pe DJ Huff. Părea că ține un telefon mobil la ureche. Mike grăbi din nou pasul, încercând să-l ajungă. Și apoi? Ce avea să-i spună când se vor afla față în față? Mai

bine să se mulțumească să-l urmărească și să vadă unde se duce. Deși habar n-avea ce se întâmpla acolo, Mike simțea că ceva nu e în ordine. O teamă surdă începea să pună stăpânire pe el.

Coti la dreapta.

Huff se făcuse nevăzut.

Mike se opri. Încercă să-și dea seama unde ar fi putut ajunge tânărul în cele câteva secunde care trecuseră. În direcția aceea se vedea un singur club. Probabil că DJ Huff intrase acolo. Coada de la ușă era foarte lungă – cea mai lungă pe care o văzuse Mike în seara aceea. Erau acolo fără îndoială mai bine de o sută de tineri care așteptau să intre. Amestecați. Și emo, și latino, și afro-americani.

N-ar fi trebuit să-l găsească pe Huff așteptând la coadă?

Nu era obligatoriu. O limuzină tocmai se oprise în fața ușii. Din ea coborâră, mai întâi, două fete cu picioare până în gât. Apoi, își făcu apariția un individ cu un cap mai scund decât ele și le luă de braț. Bodyguardul de la intrare dădu la o parte cordonul de catifea și le făcu loc înăuntru.

Mike începu să alerge spre intrarea în club.

Bodyguardul – un individ de culoare, cu brațe de grosimea unui trunchi de copac – îi aruncă o privire plictisită, ca și cum ar fi avut în față un obiect lipsit de valoare.

— Trebuie să intru, spuse Mike.

— Numele.

— Nu sunt pe nicio listă.

Individul îl privi de sus.

— Cred că fiul meu e înăuntru. E minor.

Bodyguardul nu zise nimic.

— Uite ce e, continuă Mike, nu vreau să creez niciun fel de probleme…

— Atunci du-te și stai la coadă. Deși nu cred că ai vreo șansă să intri.

— Nu înțelegi. E vorba despre o urgență. L-am văzut pe prietenul lui intrând aici acum câteva secunde. Numele lui e DJ Huff.

Bodyguardul făcu un pas în direcția lui. Mai întâi, își

deplasă pieptul, suficient de lat pentru a juca tenis la perete, iar apoi și restul corpului.

— Sunt nevoit să te rog să pleci de aici.

— Băiatul meu e minor.

— Te-am auzit.

— Trebuie neapărat să-l scot de acolo sau va avea necazuri foarte mari.

Bodyguardul își trecu palma ca o lopată peste fața proaspăt rasă.

— Necazuri foarte mari zici?

— Da.

— Măi, măi, acum chiar că sunt îngrijorat.

Mike duse mâna la portofel și căută o bancnotă.

— Nu te obosi, spuse individul. Oricum, nu intri.

— Nu vrei să înțelegi.

Bodyguardul mai făcu un pas. Pieptul său era acum aproape lipit de fața lui Mike. Acesta strânse din ochi însă nu se dădu înapoi. Așa cum învățase la hochei – nu te dai niciodată înapoi. Ridică privirea și-l fixă pe bărbatul de culoare.

— Lasă-mă să trec, spuse Mike.

— Chiar că trebuie să pleci de aici.

— Te rog, dă-te la o parte.

— Nu mă dau la o parte.

— Nu vreau decât să-mi găsesc copilul.

— Nu e niciun minor înăuntru.

— Vreau totuși să intru.

— Atunci du-te și stai la coadă.

Mike continua să-l fixeze pe bodyguard. Niciunul dintre ei nu se mișca. Arătau ca doi boxeri profesioniști de categorii diferite care fuseseră chemați de arbitru în centrul ringului. Încordarea plutea în aer. Mike simți furnicături în palme. Știa să se bată. Nu ajungi atât de departe în hochei dacă nu știi să-ți folosești pumnii. Se întrebă dacă individul din fața lui era cu adevărat dur sau nu era vorba decât de o etalare de mușchi.

— Intru în club, zise Mike.

— Nu zău?

— Am prieteni la poliție, încercă Mike să blufeze. O să vină să răscolească tot locul ăsta. Dacă găsesc înăuntru minori, ai încurcat-o.

— Uau, uau, acum chiar că m-ai speriat.

— Te rog să te dai la o parte.

Mike făcu un pas spre dreapta. Bodyguardul făcu și el o mișcare și-i blocă înaintarea.

— Cred că-ți dai seama, spuse uriașul, că s-ar putea să iei câteva după ceafă.

Mike știa foarte bine regula: să nu arăți niciodată că ți-e frică.

— Nu zău!

— Avem de-a face cu un tip dur deci.

— Ești gata să începi?

Bodyguardul zâmbi. Avea niște dinți grozavi. Foarte regulați și de o albeață care ieșea în evidență în contrast cu pielea lui neagră.

— Nu. Și vrei să știi de ce? Fiindcă chiar dacă ai fi mai dur decât pari, ceea ce mă îndoiesc că e adevărat, îi am aici pe Reggie și pe Tyrone. Individul arătă cu degetul în direcția celorlalți doi bărbați îmbrăcați în negru. Noi nu ne aflăm aici ca să ne demonstrăm bărbăția, așa că nu avem nevoie să luptăm cinstit. Și dacă noi doi „începem” – bodyguardul repetă cuvântul imitând vocea lui Mike – sar și ei. Înțelegi?

Individul își încrucișă brațele la piept și atunci Mike văzu tatuajul.

Era o literă D, de culoare verde, imprimată pe antebraț.

— Cum te numești? întrebă Mike.

— Cum?

— Numele tău, repetă Mike. Care este numele tău?

— Anthony.

— Și numele de familie?

— De ce te interesează numele meu de familie?

Mike făcu un gest în direcția mâinii bodyguardului.

— Tatuajul cu litera D.

— N-are nicio legătură cu numele meu.

— Dartmouth?

Anthony îl privi în ochi. Apoi încuviință dând încet din cap.

— Și tu?

— *Vox clamantis in deserto,* răspunse Mike, reproducând mottoul universității.

— O voce care se aude în sălbăticie, traduse Anthony și zâmbi. N-am înțeles niciodată prea bine ce vor să spună cu asta.

— Nici eu, zise Mike. Ai făcut sport?

— Fotbal. În campionatul universitar. Tu?

— Hochei.

— Universitar?

— Și profesionist, spuse Mike.

Anthony ridică o sprânceană, vizibil impresionat.

— Ai copii, Anthony?

— Am un băiat în vârstă de trei ani.

— Și dacă ai fi convins că băiatul tău e în pericol, ar fi în stare trei bărbați, așa ca tine, ca Reggie și ca Tyrone, să te oprească să intri înăuntru?

Anthony expiră profund.

— De ce ești atât de sigur că băiatul tău e înăuntru?

Mike îi povesti despre DJ Huff, băiatul îmbrăcat cu jacheta care avea însemnele liceului.

— Puștiul ăla? Anthony clătină din cap. Să știi că n-a intrat aici. Crezi că aș lăsa să intre mucoși de ăștia? A fugit spre aleea aceea.

Bodyguardul arătă spre o intrare aflată la câțiva zeci de metri în sus pe stradă.

— Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă Mike.

— Îmi pare rău. Nu mă duc niciodată în zona aia. N-am niciun motiv. E un loc unde se adună drogații. Acum, îți cer și eu o favoare.

Mike rămase în așteptare.

— Toată lumea se uită la noi de-o bucată de vreme. Dacă te las să pleci așa, pur și simplu, îmi pierd credibilitatea – și în munca mea credibilitatea este foarte importantă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.
— Așa că o să ridic pumnul la tine, iar tu o să o iei la goană ca o fetiță speriată. Poți să fugi pe aleea aceea dacă vrei. Mă înțelegi?
— Pot să te rog ceva, mai întâi?
— Ce?
Mike își scoase portofelul.
— Ți-am spus deja, începu Anthony. Nu vreau…
Mike îi arătă o fotografie de-a lui Adam.
— L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta?
Bodyguardul înghiți în sec.
— E fiul meu.
— Nu e aici.
— Nu asta te-am întrebat.
— Nu l-am văzut niciodată. Am terminat?
Anthony îl apucă pe Mike de guler și-l amenință cu pumnul. Mike se făcu mic și zise cu o voce plângăcioasă:
— Te rog, nu! Îmi pare rău, plec imediat!
Se dădu și un pas înapoi. Bodyguardul îi dădu drumul. Mike începu să alerge. În urma lui, îl auzi pe Anthony spunând cu voce tare:
— Da, băiete, ar fi bine să fugi…
Câțiva dintre cei care asistaseră la scenă aplaudară. Mike continuă să alerge până ce dădu colțul și intră pe alee. Aproape că fu gata să se izbească de un șir de tomberoane de gunoi. Pe jos erau numai cioburi de sticlă care scrâșneau sub tălpile sale. Se opri brusc și aruncă o privire de jur împrejur. În afară de o femeie care se sprijinea de unul dintre tomberoane, nu se vedea nimeni altcineva. Femeia arăta groaznic și era, probabil, tot o prostituată. Avea pe cap o perucă cu șuvițe mov ce părea culeasă din tomberonul de care se sprijinea.
Zâmbi spre el și-și arătă dinții stricați.
— Bună, iubitule.
— Ai văzut un băiat trecând pe aici?
— O mulțime de băieți trec pe aici, iubitule.
Avea o voce dogită, lipsită de suflu. Era foarte slabă, palidă

la față, aspect tipic de drogată.

Mike își dădu seama că aleea era, de fapt, o fundătură. Nu se vedea nicio ieșire, nicio ușă. Doar câteva scări de incendiu coborau până la nivelul străzii. Păreau însă prea șubrede ca să fi încercat cineva să urce pe acolo. Dacă Huff intrase într-adevăr aici, unde era acum? Se strecurase oare din nou pe stradă, în timp ce el parlamenta cu Anthony? Sau cumva bodyguardul îl mințise doar ca să scape de el?

— Îl cauți pe elevul acela de liceu, iubitule?

Mike se opri brusc și o mai privi o dată pe drogată.

— Elevul de liceu. Atât de tânăr și de drăguț. Mă excit numai când vorbesc despre el.

Mike făcu un pas șovăielnic spre femeie, de parcă s-ar fi temut să nu o dărâme cu vibrațiile produse de tălpile sale.

— Da.

— Vino încoace, iubitule, și o să-ți spun unde e.

Încă un pas.

— Mai aproape, iubitule, că nu mușc. Asta dacă nu cumva ești amator de chestii din astea.

Femeia începu să râdă într-un fel care făcea să-ți înghețe sângele în vine. Mesteca gumă, dar aceasta nu putea acoperi mirosul de dinți stricați.

— Unde e băiatul?

— Ai ceva bani la tine?

— Am destui dacă-mi spui unde e.

— Vreau să-i văd mai întâi.

Lui Mike nu-i prea plăcea ce se întâmpla, însă nu știa ce altceva ar fi putut face. Scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari.

Femeia întinse o mână numai oase. Îi aduse aminte lui Mike de un personaj din *Tales from the Crypt.*

— Mai întâi, spune-mi unde e băiatul.

— Nu ai încredere în mine?

Mike nu avea timp de pierdut. Rupse bancnota în două și-i întinse femeii jumătate.

— Cealaltă jumătate după ce vorbești, spuse Mike. Unde este?

— De ce ai făcut asta, iubitule, oftă femeia. E chiar în spatele tău.

Mike tocmai dădu să se întoarcă când cineva îl pocni în ficat.

O lovitură la ficat, aplicată cum trebuie, te poate scoate din luptă, paralizându-te practic timp de mai multe secunde. Mike știa foarte bine toate astea. Nu lipsise prea mult ca lovitura pe care o primise să aibă același efect. Durerea era îngrozitoare. Deschise gura, însă nu reuși să scoată niciun sunet. Se prăbuși într-un genunchi. O a doua lovitură veni din lateral și-l izbi în ureche. Un obiect dur îi ricoșă în cap. Încerca să-și păstreze rațiunea, să reziste atacului, însă primi imediat o altă lovitură, cu piciorul de data asta, chiar sub coaste.

Se prăbuși pe spate.

Instinctul de conservare intră în acțiune.

Trebuie să te miști din locul ăsta, altfel ești pierdut.

Se rostogoli într-o parte și simți că-i intră ceva ascuțit în palmă. Probabil că cioburile alea de sticlă. Încercă să se ridice. Primi însă o nouă lovitură în cap. Avu senzația că tot creierul i se lipește de partea stângă a craniului. Cineva îl apucă de gleznă.

Lovi bezmetic cu piciorul. Simți cum călcâiul îi intră în ceva moale.

Se auzi un geamăt.

— La naiba!

Cineva sări pe el. Mike participase la destule bătăi în viața lui, deși mai toate avuseseră loc pe gheață. Reușise deci cu aceste ocazii să învețe câteva lucruri. Una dintre reguli spunea, de exemplu, să nu dai cu pumnul dacă nu e neapărată nevoie. Un pumn aruncat aiurea înainte îți poate rupe mâna. La distanță, da, poți să dai și cu pumnul. Aici era vorba însă despre un contact foarte strâns. Așa că își îndoi brațul și lovi puternic din umăr. Antebrațul său nimeri în ceva. Se auzi o trosnitură și mâna sa fu mânjită cu sânge.

Lovise nasul atacatorului.

Mai primi însă o lovitură și încercă să se rostogolească de acolo. Dădea sălbatic din picioare. Era întuneric, nu se vedea

nimic. Nu se auzeau decât gâfâituri. Încercă să lovească și cu capul.

— Ajutor! strigă el cât îl țineau puterile. Ajutor! Poliția!

Reuși să se ridice în picioare, clătinându-se.

Nu zări fețele celor care îl loveau. Era clar însă că era vorba de mai mult de doi. Săriră toți deodată asupra lui. Fu izbit de un tomberon de gunoi. Se prăbuși la pământ împreună cu atacatorii lui. Lupta din toate puterile, dar erau mult mai puternici decât el. Reuși să zgârie fața unuia cu unghiile. Cămașa îi fu sfâșiată de unul dintre atacatori.

Deodată, văzu lucirea unei lame de cuțit.

Imaginea îl paraliză. O fracțiune de secundă, probabil, suficient însă ca să primească o lovitură puternică în tâmplă. Căzu pe spate și capul i se izbi de pavaj. Unul dintre atacatori îi imobiliză mâinile. Altul îl apucă de picioare. Primi o lovitură foarte puternică în piept. Apoi, loviturile începură să cadă din toate părțile. Încercă să se miște, să pareze loviturile, însă mâinile și picioarele nu voiau să-l asculte.

Simțea că încetul cu încetul îl părăsesc puterile. Se predase.

Brusc, loviturile încetară. Greutatea care îl apăsa pe piept fu ridicată de acolo. Își putea mișca din nou picioarele.

Deschise ochii însă nu reuși să vadă nimic altceva decât umbre. Primi o ultimă lovitură în tâmplă, cu vârful pantofului. Totul în jurul lui începu să se întunece până nu mai rămase nimic.

16.

La ora trei dimineața, Tia îl sună din nou pe Mike.

Niciun răspuns.

Hotelul Four Seasons era grozav și camera era foarte bună. Tia savura plăcerea de a locui într-un astfel de hotel de lux – cine n-ar fi făcut la fel? Îi plăceau cearșafurile apretate, serviciul ireproșabil și faptul că era stăpână pe telecomandă. Muncise din greu până aproape de miezul nopții, făcând toate pregătirile pentru depoziția de a doua zi. Telefonul mobil fusese tot timpul în buzunar, pus pe vibrații. Toată seara, îl scosese de acolo, din când în când, și verificase ecranul, să vadă dacă nu cumva a sunat și ea nu a auzit.

Nu o sunase însă nimeni.

Pe unde naiba umbla Mike?

Sună și acasă și apoi formă și numărul de mobil al lui Adam. Simțea că o cuprinde panica. Spre deosebire de Adam, Mike era un bărbat în toată firea, care excela în tot ceea ce făcea. Asta și fusese ceea ce o atrăsese la el, în primul rând. Mike reușea s-o facă să se simtă în siguranță, protejată de toate relele din lume. Era ca o stâncă.

Nu știa ce să facă fără el.

Se gândi să se suie în mașină și să plece acasă. Drumul i-ar lua patru, poate cinci ore. Ar putea ajunge până dimineață. Însă ce să facă acolo? Să se ducă la poliție? Dar cu cine să stea de vorbă acolo la ora aceea?

Ora trei dimineața. Nu se putea gândi decât la o singură persoană pe care ar fi putut s-o sune la ora aceea.

Deși nu-l folosise niciodată, știa că numărul se găsea în memoria aparatului ei BlackBerry. Avea și Mike unul la fel și, folosind Microsoft Outlook, își sincronizaseră aparatele în așa fel, încât să aibă amândoi acces la aceeași carte de telefon electronică. Tot în comun își țineau și agenda zilnică, așa că fiecare era la curent cu programul și întâlnirile celuilalt.

Și, în felul acesta, demonstrau că nu aveau secrete unul față

de celălalt.

Iarăși aceeași problemă a secretelor și a gândurilor ascunse, despre frica ei, în calitate de mamă și soție, de aceste secrete. Nu avea însă acum vreme pentru asemenea reflecții. Găsi numărul și apăsă tasta verde.

Chiar dacă îl trezise, probabil, din somn, în vocea lui Mo nu se simțea deloc acest lucru.

— Alo?

— Tia la aparat.

— Ce s-a întâmplat?

Se simțea teama din vocea lui. Omul acesta nu avea nici soție, nici copii. S-ar fi putut spune, fără teama de a greși, că Mike era singurul lui prieten.

— Ai mai vorbit cu Mike?

— Ultima oară am vorbit pe la opt și jumătate. Dar ce s-a întâmplat? repetă el.

— Încerca să-l găsească pe Adam.

— Știu.

— Am vorbit cu el despre asta în jur de nouă, cred. De atunci n-am mai auzit nimic de el.

— L-ai sunat pe mobil?

Tia își dădu seama cum se simțea, probabil, Mike când îi punea și ea aceeași întrebare tâmpită.

— Bineînțeles.

— Am început să mă îmbrac, spuse Mo. Mă duc la voi să văd dacă e acasă. Cheia e ascunsă tot după piatra aceea de lângă stâlp?

— Da.

— OK, am plecat.

— Crezi că ar trebui să sun la poliție?

— Mai bine așteaptă să ajung eu acolo. Douăzeci, treizeci de minute cel mult. Poate că a adormit în fața televizorului sau așa ceva.

— Poți să crezi așa ceva, Mo?

— Nu. Te sun când ajung acolo.

Închise telefonul. Își dădu picioarele jos din pat. Camera de hotel își pierduse brusc orice farmec. Nu-i plăcea deloc să

doarmă singură, chiar și în hoteluri de lux ca acesta, cu cearșafurile lui scumpe. Avea nevoie să-și simtă soțul alături. Totdeauna. Se întâmpla foarte rar să nu-și petreacă noaptea împreună și atunci îi simțea lipsa mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Mike nu era neapărat un bărbat masiv, însă domina spațiul pe care-l ocupa. Iubea căldura trupului său alături de al ei, felul în care o săruta pe frunte când se ridica din pat, modul în care își odihnea brațul puternic pe spatele ei.

Își aduse aminte de o noapte în care Mike avusese niște dificultăți de respirație. După multe insistențe din partea ei, el recunoscuse, într-un sfârșit, că simte ceva ca o gheară în piept. Tia, care ar fi vrut să pară tare ca să nu-l sperie și mai mult, aproape că-și pierduse cumpătul când auzise asta. Până la urmă, se dovedise că nu era vorba decât de o indigestie, însă pe ea episodul o terminase. Parcă îl și vedea ținându-se de piept și prăbușindu-se la pământ. Atunci își dăduse seama. Realizase că acest lucru se putea întâmpla oricând, poate că nu chiar atunci, fiindcă asta se petrece în orice cuplu, indiferent dacă este un cuplu fericit sau nu, și își dăduse seama că ea nu avea să supraviețuiască unei asemenea nenorociri. Uneori, în timpul nopții, Tia se trezea, îl privea dormind și se ruga în gând: „Promite-mi, Doamne, că mă iei pe mine prima. Promite-mi."

Să sune la poliție.

Ce ar fi putut să facă poliția? Probabil că nimic. Tia știa că, potrivit celor mai recente modificări de procedură, în cazuri ca acesta, în care persoana era dispărută doar de câteva ore, poliția nu acționa decât dacă veneai cu dovezi serioase că fusese răpită sau că era în pericol.

Ea nu avea nimic.

În afară de asta, chiar dacă i-ar fi luat în considerare reclamația, cel mai probabil lucru pe care l-ar fi putut face poliția ar fi fost să trimită un echipaj până la ei acasă. Și acolo ar fi dat peste Mo. Ceea ce ar fi putut crea o încurcătură de care nu avea deloc nevoie acum.

Așa că mai bine să aștepte douăzeci sau treizeci de minute.

Îi venea să sune la Guy Novak, doar așa, să vorbească cu Jill, să-i audă vocea. Avea nevoie de ceva care s-o liniștească. Fir-ar să fie! Fusese atât de entuziasmată de această călătorie, se bucurase că stă în camera asta luxoasă, cu halatele de baie atât de pufoase, cu room-service, iar acum, tot ce-și dorea era să fie la ea acasă. Camera asta de hotel nu avea viață, nu avea căldură. Senzația de singurătate o făcea să tremure. Se ridică din pat și opri aerul condiționat.

Cât de fragil era totul. Această existență. Știm cu toții acest lucru, însă reușim să-l blocăm în mintea noastră – refuzăm să ne gândim la cât de ușor viețile noastre pot fi rupte în mii de bucăți, fiindcă dacă ne-am gândi tot timpul la asta am înnebuni. Dar ce fac cei care nu reușesc, cei care se tem tot timpul, care trebuie să ia medicamente ca să supraviețuiască? Pur și simplu, aceștia înțeleg realitatea, își dau seama cât de subțire e linia. Problema nu e că nu pot accepta realitatea, ci că nu o pot bloca mental.

Tia suferea și ea din cauza asta. Era acum geloasă pe șefa ei, pe Hester Crimstein, fiindcă aceasta nu avea pe nimeni. Poate că așa era mai bine. Desigur, văzut de departe, era mai bine să existe acei oameni la care să ții mai mult decât la propria ta persoană. În același timp însă, era și frica aceea cumplită că i-ai putea pierde. Se spune că ajungi sclavul obiectelor pe care le posezi. Nu e adevărat. Ești sclavul celor pe care îi iubești.

Acele ceasului nu voiau deloc să se miște.

Aștepta. Porni televizorul. La ora aceea din noapte se difuzau pe toate canalele mai mult reclame. Reclame pentru tot felul de cursuri, pentru locuri de muncă, pentru școli – probabil că singurii care se uitau la reclame la ora aceea erau cei cărora le lipseau toate astea.

Se făcu aproape ora patru când telefonul începu să sune în sfârșit. Tia îl apucă repede, văzu numărul lui Mo pe ecran și răspunse.

— Da?

— Nici urmă de Mike, zise Mo. Nici Adam nu e acasă.

•

Pe ușa biroului lui Loren Muse scria DETECTIVUL-ȘEF AL DISTRICTULUI ESSEX. Se oprea și citea în gând inscripția de fiecare dată când deschidea ușa. Biroul se afla în colțul din dreapta al clădirii. Ceilalți detectivi își aveau birourile la același etaj. Biroul lui Loren avea pereți din sticlă, iar ea nu ținea niciodată ușa închisă. Ori de câte ori avea nevoie de intimitate, ceea ce se întâmpla destul de rar, folosea una dintre încăperile destinate interogatoriilor.

La șase și jumătate dimineața, când ajunse ea la secție, îi găsi numai pe cei doi detectivi care fuseseră în tură de noapte și care se pregăteau să plece la șapte. Verifică, în primul rând, tabla ca să vadă dacă au mai apărut cazuri de omucidere peste noapte. Nu se întâmplase nimic. Apoi deschise calculatorul, în speranța că au sosit rezultatele din baza națională de date în legătură cu amprentele femeii necunoscute de la morgă. Nu sosise însă nimic.

Poliția din Newark descoperise o cameră de supraveghere în funcțiune, nu departe de locul unde fusese găsită femeia. În cazul în care ucigașul transportase cadavrul până acolo cu o mașină, existau șanse ca vehiculul să apară pe casetă. Bineînțeles că nu era atât de simplu să-ți dai seama care era mașina cu pricina. Probabil că pe casetă apăreau sute de mașini și, mai mult ca sigur, pe niciuna nu scria AM UN CADAVRU ÎN PORTBAGAJ.

Căută în calculator și descoperi bucuroasă că primiseră imaginile din Newark. În secție era liniște, așa că, de ce nu? Tocmai se pregătea să apese pe play, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Aveți o secundă, șefa?

Își băgase capul în birou detectivul Clarence Morrow. Era un bărbat de culoare, de aproape șaizeci de ani, cu o mustață stufoasă și căruntă și a cărui față arăta de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-o bătaie. Vocea îi era însă foarte blândă și, spre deosebire de toți ceilalți subordonați ai lui Muse, nu bea și nu înjura niciodată.

— Sigur, Clarence, ce s-a întâmplat?

— Era să vă sun acasă noaptea trecută.

— Chiar?
— Credeam că am aflat cum o cheamă pe femeia pe care am găsit-o.
La auzul acestei noutăți Loren își îndreptă spinarea.
— Și?
— Am primit un telefon de la poliția din Livingston în legătură cu un anume domn Neil Cordova. Locuiește acolo și e proprietarul mai multor frizerii. Căsătorit, cu doi copii, fără cazier. Ei, și individul ăsta spune că soția lui, Reba, a dispărut de-acasă, și descrierea ei seamănă foarte bine cu cea a femeii noastre.
— Dar? făcu Muse nerăbdătoare.
— Dar femeia a dispărut ieri – după ce am găsit noi cadavrul.
— Ești sigur?
— Absolut. Soțul spune că a văzut-o de dimineață, înainte să plece la serviciu.
— Poate că minte.
— Nu cred.
— S-a ocupat cineva de asta?
— La început, nu. Aici e însă chestia cea mai ciudată. Cordova cunoaște pe cineva din poliția de acolo. Știți cum e în orășelele astea. Se cunosc cu toții. Și i-au găsit mașina. Era parcată în East Hanover, lângă Ramada.
— A, zise Muse. Hotelul.
— Exact.
— Deci doamna Cordova nu era chiar dispărută?
— Ei bine, spuse Clarence mângâindu-și bărbia, aici vine partea ciudată.
— Adică?
— Bineînțeles că polițistul din Livingston a reacționat la fel ca dumneavoastră. Doamna Cordova are pe cineva și a uitat să se întoarcă la timp acasă sau ceva de genul ăsta. Și atunci m-a sunat pe mine, polițistul vreau să spun. Nu voia să fie el acela care îi dă vestea asta soțului, prietenului său. Așa că m-a sunat pe mine și m-a rugat s-o fac eu. Ca un serviciu între colegi.
— Continuă, te rog.

— Așa că l-am sunat pe Cordova. Îi explic că am găsit mașina soției sale în parcarea unui hotel din apropiere. El îmi spune că e imposibil. Eu îi spun că mașina e în continuare acolo, dacă vrea să meargă s-o vadă.

Clarence se opri brusc.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— N-aș fi trebuit să-i spun asta, nu? Acum îmi dau seama că poate fi considerată ca o încălcare a intimității femeii. Și dacă se ducea acolo cu un pistol? Nu mi-a trecut prin minte chestia asta. Clarence se încruntă. Ar fi trebuit să păstrez tăcerea în legătură cu mașina, nu?

— Nu-ți mai face atâtea probleme.

— Bine. Oricum, Cordova ăsta refuză să creadă ceea ce-i sugerez eu.

— La fel ca majoritatea bărbaților.

— Exact, însă după aia îmi zice ceva interesant. Că a început pentru prima dată să se îngrijoreze atunci când soția lui nu a apărut să-și ia fetița în vârstă de nouă ani de la ora de patinaj din Airmont. Ceva ce nu se mai întâmplase niciodată. Mi-a spus că soția lui plănuia să meargă până la mallul Palisades din Nyack – să cumpere ceva pentru copii de la Target – și apoi s-o ia pe fetiță de la patinaj.

— Și femeia nu a mai apărut de atunci?

— Exact. Neputând să ia legătura cu ea, cei de la patinoar l-au sunat pe tatăl fetiței. Cordova s-a dus și și-a luat fetița. S-a gândit că, probabil, soția lui e prinsă în trafic. Fusese un accident în dimineața aceea pe autostrada 287 și ea uita mereu să-și pună telefonul la încărcat, așa că, la început, deși îngrijorat, nu și-a făcut prea multe probleme. A intrat în panică după aceea, văzând că se face din ce în ce mai târziu și ea nu mai apare.

Muse căzu pe gânduri.

— Dacă doamna Cordova s-a întâlnit cu iubitul la hotel e posibil să fi uitat, pur și simplu, că trebuie să ia copilul de la patinaj.

— Sunt întrutotul de acord, cu excepția unui singur lucru.

Cordova intrase deja pe Internet și verificase cumpărăturile făcute de soția sa cu cartea de credit. Femeia chiar a fost ieri după-amiază la mall. Chiar a făcut cumpărături la Target. A cheltuit patruzeci și șapte de dolari și optsprezece cenți.

— Hmm. Muse îi făcu semn lui Clarence să ia loc. Deci femeia se duce la mall și apoi bate tot drumul ăla ca să se întâlnească cu iubitul, uitând de copilul care avea oră de patinaj chiar lângă mall. Loren îl privi în ochi pe detectiv. Chiar că e ciudat.

— Trebuia să-i auziți vocea, șefa, soțului, vreau să spun. Era distrus.

— Cred că ai putea verifica la Ramada, să vezi dacă o recunoaște cineva acolo.

— Deja am făcut asta. Mi-a trimis soțul ei o fotografie pe mail. N-a văzut-o nimeni acolo.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Probabil că s-au schimbat turele, plus că putea să se furișeze înăuntru după ce iubitul ei lua camera. Și mașina e tot acolo?

— Da. Și asta e ciudat, nu? De ce să lase mașina acolo? Ai o întâlnire de amor, te sui după aia în mașină și pleci acasă, nu? Deci chiar dacă a fost o întâlnire amoroasă, nu sunteți de părere că aici e vorba despre ceva care a degenerat? Poate a răpit-o sau s-a întâmplat ceva violent acolo…

— Sau poate a fugit cu individul.

— Aveți dreptate, e și asta posibil. Dar de ce să lași mașina? E o Acura MDX aproape nouă-nouță. Dumneavoastră ați fi lăsat-o acolo?

Muse ridică din umeri.

— Vreau să cercetez mai bine chestia asta, OK? zise Clarence.

— Chiar te rog. Muse se gândi câteva clipe. Te rog să mai faci ceva. Verifică dacă a mai fost reclamată dispariția vreunei alte femei în Livingston sau în împrejurimi. Chiar dacă a apărut după aceea. Sau chiar cazurile pe care poliția nu le-a luat prea în serios.

— Am făcut deja asta.

— Și?

— Nimic. A, dar a mai sunat o femeie să reclame dispariția soțului și a fiului său. Clarence își consultă carnețelul. Femeia se numește Tia Baye. Soțul, Mike, și băiatul, Adam.

— Și poliția locală lucrează la asta?

— Bănuiesc, nu știu prea bine.

— Dacă n-ar fi fost și băiatul care lipsește, spuse Muse, ne-am fi putut gândi că Baye ăsta e cel care a fugit cu doamna Cordova.

— Doriți să verific dacă există vreo legătură între cei doi?

— Dacă vrei. Oricum, dacă așa stau lucrurile, nu avem nicio crimă deocamdată. Doi adulți au voie să dispară împreună din când în când.

— Da, sigur. Însă știți ce, șefa?

Lui Loren îi plăcea foarte mult că el îi spunea „șefa”.

— Ce?

— Am o presimțire că e vorba despre altceva aici.

— Atunci vezi ce poți să mai afli, Clarence. Te rog să mă ții la curent.

17.

Era în mijlocul unui vis. Se auzi, mai întâi, o sonerie și apoi cuvintele: *Îmi pare atât de rău, tati*…

Mike realiză că, în realitate, undeva în întuneric, se auzea cineva care vorbea în spaniolă.

Cunoștea destul de bine această limbă – era imposibil să lucrezi într-un spital situat pe Strada 168 și să nu fii în stare să spui măcar câteva fraze cu termeni medicali – ca să-și dea seama că e vorba despre o femeie care se ruga. Încercă să-și îndrepte capul în direcția de unde venea sunetul, însă acesta nu voia să se miște. Acest lucru conta însă prea puțin. Oricum, în jurul lui era întuneric beznă. Avea senzația că-i pocnesc tâmplele și femeia aceea, care stătea pe întuneric, continua să se roage fără pauză.

Avea și el rugăciunea lui:

Adam. Unde este Adam?

Dură ceva timp până să-și dea seama că avea ochii închiși. Încercă să și-i deschidă. Acest lucru nu se petrecu de prima dată. Încercă să se concentreze asupra pleoapelor, asupra simplei operațiuni de ridicare a acestora. Dură nițel, dar, până la urmă, începu să clipească. Bătăile din tâmple se transformaseră acum în lovituri de ciocan. Mișcă o mână și apăsă cu degetele pe tâmplă, de parcă durerea ar fi putut fi oprită în acest fel.

Printre pleoapele întredeschise reuși să vadă tuburile cu neon fixate de tavanul alb. Rugăciunea în spaniolă se repeta la nesfârșit. În atmosferă, recunoscu un miros foarte familiar, o combinație de substanțe de curățat, de miasme de fluide corporale și de aer stătut. Capul lui Mike căzu pe stânga. Reuși să vadă spatele unei femei care era îngenuncheată lângă un pat. Ținea în mână un șirag de mătănii. Capul și-l sprijinise pe pieptul bărbatului întins în pat. Rugăciunea era mereu întreruptă de suspine.

Mike încercă să întindă o mână și să spună ceva liniștitor

femeii. Mike, medicul. În braț avea însă înfipt acul unei perfuzii și, deodată, își dădu seama că era, de fapt, pacient. Încercă să-și amintească ce se petrecuse, cum de putuse ajunge aici. Nu reuși de prima dată. Totul era în ceață. Trebuia să aștepte să i se mai limpezească mintea.

Își aduse aminte că se trezise cu o mare apăsare în suflet. O dăduse deoparte în tot timpul cât încercase să revină la realitate. Acum, amintirea ei revenise. Apăsarea aceea se reducea la un singur cuvânt:

Adam.

Totul se lega. Plecase să-l caute pe Adam. Își aduse aminte că stătuse de vorbă cu bodyguardul acela, cu Anthony. Cum pornise pe aleea aceea întunecoasă. Cum dăduse peste femeia aceea îngrozitoare, cu perucă…

Văzuse și un cuțit.

Fusese oare înjunghiat?

Spera să nu se fi întâmplat așa ceva. Se întoarse pe partea cealaltă. Văzu un alt pacient. Un bărbat de culoare ce avea ochii închiși. Mike căută cu privirea vreun membru al familiei, însă nu se vedea nimeni cunoscut. Acest lucru nu ar fi trebuit să-l surprindă – probabil că fusese adus aici de foarte puțin timp. Probabil că nici nu apucaseră s-o găsească pe Tia. Soția lui era la Boston. Îi trebuia ceva timp să ajungă de acolo. Jill se afla acasă la Yasmin Novak. Și Adam…?

În filme, când un pacient revine la viață așa cum făcuse el, descoperă că se află într-o rezervă, iar doctorul și asistenta sunt deja acolo, zâmbitori, gata să-i ofere toate răspunsurile, de parcă ar fi așteptat toată noaptea să se trezească. Aici nu se vedea niciun cadru medical. Mike știa prea bine care era procedura. Începu să caute butonul soneriei, îl găsi legat de bara patului și-l apăsă pentru a chema asistenta.

Trecu ceva timp până când aceasta să-și facă apariția. Greu de precizat cât. Timpul trecea parcă foarte greu aici. Rugăciunile femeii încetaseră. Se ridică în picioare și-și șterse lacrimile. Mike îl putea vedea acum pe bărbatul întins în pat. Mult mai tânăr decât femeia. Mama și fiul, își zise el. Oare de ce se aflau aici?

Se uită spre fereastra din spatele femeii. Jaluzelele erau ridicate și se vedea lumina soarelui.

Era zi deci.

Când își pierduse cunoștința era noapte. Cu multe ore în urmă. Sau poate zile. Cine știa? Apăsă din nou butonul soneriei. Panica punea stăpânire pe el. Durerea din cap devenea din ce în ce mai puternică – cineva parcă îl lovea cu un ciocan în tâmpla dreaptă.

— Gata, gata.

Mike întoarse capul spre ușă. Asistenta, o femeie masivă cu o pereche de ochelari de citit atârnați peste pieptul ei uriaș, venea agale. Numele ei, care se putea citi pe ecusonul de pe piept, era Bertha Bondy. Femeia se uită spre el și se încruntă.

— Bine ai revenit în lumea liberă, somnorosule. Cum te mai simți?

Mike avu nevoie de câteva secunde până să-și recapete vocea.

— Ca și cum m-aș fi pupat cu un camion.

— Probabil că ar fi fost mai bine așa. Ți-e sete?

— Mor de sete.

Bertha dădu din cap și-i duse la buze o cană cu apă. Avea un vag gust de medicament, însă lui Mike i se păru cea mai grozavă apă pe care o băuse vreodată.

— Te afli în spitalul Bronx-Lebanon, spuse asistenta. Îți amintești ce ți s-a întâmplat?

— Am fost atacat. Cred că de mai mulți indivizi.

— Hmm, hmm. Cum te numești?

— Mike Baye.

— Poți să spui pe litere numele de familie?

Mike presupuse că e vorba de un fel de test al capacităților sale cognitive, așa că, după ce-și spuse numele, adăugă, fără să fie întrebat:

— Sunt medic. Chirurg la New York-Presbyterian.

Femeia se încruntă parcă și mai mult, ca și cum ar fi primit un răspuns greșit.

— Pe bune?

— Da.

Aceeași privire încruntată.
— Am trecut? întrebă el.
— Ce să treci?
— Testul.
— Nu știu, nu eu sunt doctorul. O să vină și el imediat. Te-am întrebat cum te numești, pur și simplu, fiindcă nu știm cine ești. Ai ajuns aici fără portofel, fără telefon, chei sau altceva. Cei care te-au atacat ți-au luat tot ce aveai.

Mike ar fi vrut să mai spună ceva, însă un nou val de durere îi despică în două capul. Se luptă din greu să nu urle, numără în gând până la zece și trase adânc aer în piept. Parcă se mai liniștise, așa că reuși să vorbească din nou:
— Cât timp am fost inconștient?
— Toată noaptea. Șase, șapte ore.
— Cât e ora acum?
— Opt dimineața.
— Deci nu mi-a anunțat nimeni familia?
— Ți-am spus deja. Nu știam cine ești.
— Am nevoie de un telefon. Trebuie să-mi sun soția.
— Soția? Ești sigur?

Mike era ușor amețit. Probabil că era vorba despre efectul calmantelor pe care i le dăduseră. Oricum, nu reușea să descifreze absurditatea întrebării.
— Bineînțeles că sunt sigur.

Bertha ridică din umeri.
— Telefonul e chiar lângă pat, dar nu e conectat. O să-i rog să-ți facă legătura. Cred că va trebui să te ajute cineva să formezi și numărul, nu?
— Bănuiesc că da.
— Apropo, ai asigurare medicală? Trebuie să completăm niște formulare.

Lui Mike îi veni să zâmbească. Birocrația mai presus de toate.
— Am.
— O să trimit pe cineva de la recepție să-i dai toate datele personale. Doctorul trebuie să sosească din clipă în clipă ca să-ți povestească despre rănile pe care le ai.

— Cât de grave sunt?

— Ai încasat o bătaie destul de serioasă și, având în vedere că ai fost inconștient atâta timp, ai suferit, tară îndoială, o contuzie la cap. Dar, dacă nu te superi, aș prefera să-l las pe doctor să-ți spună toate astea. Mă duc să văd dacă pot să-l grăbesc un pic.

El înțelese de ce se ferea femeia. Asistentele nu aveau voie să pună diagnostice pacienților.

— Cât de puternică e durerea? întrebă Bertha.

— Medie.

— Ți-am dat niște calmante, așa că o să fie și mai rău, înainte de a fi mai bine. O să-ți aduc o perfuzie cu morfină.

— Mulțumesc.

— Mă întorc repede.

Femeia porni spre ușă. Lui Mike îi veni altceva în gând.

— Doamna asistentă?

Bertha se răsuci spre el.

— Nu e niciun polițist pe aici care așteaptă să stea de vorbă cu mine?

— Ce-ai spus?

— Am fost atacat și, după cum ați spus și dumneavoastră, jefuit. N-ar trebui să fie interesați polițiștii?

Femeia își încrucișă mâinile la piept.

— Și ce-ți închipui, că așteaptă pe hol să te trezești tu ca să te interogheze?

Bertha avea dreptate – iarăși clișeul văzut la televizor.

— Oricum, cei mai mulți nici nu raportează așa ceva.

— Cum adică, așa ceva?

Femeia se încruntă din nou.

— Vrei să sun eu la poliție?

— Mai bine după ce vorbesc cu soția mea.

— Mda, făcu ea. Cred că așa e cel mai bine.

Mike duse mâna în lateral, căutând butoanele de control ale patului. Mișcarea îi provocă un val de durere în cutia toracică. Plămânii parcă nu mai voiau să funcționeze. Reuși să găsească butoanele și apăsă pe cel de sus. Partea de sus a patului începu să se ridice. După ce mișcarea încetă, Mike făcu

câteva mișcări ca să încerce să se ridice. Întinse mâna după telefon și duse aparatul la ureche. Nu avea ton.

Tia probabil că era disperată.

Oare Adam se întorsese acasă?

Cine naiba fuseseră cei care îl atacaseră?

— Domnule Baye?

Era asistenta, care își făcuse apariția în cadrul ușii.

— Doctor Baye, o corectă el.

— O, proasta de mine, am uitat.

Se gândise că, dacă îi atrăgea atenția că e din aceeași tagmă profesională, s-ar putea să se bucure de mai multă atenție. La fel cum, atunci când un polițist este oprit pentru depășirea vitezei, primul lucru pe care îl face este acela să declare care îi este ocupația. Pe principiul „n-are ce să strice".

— S-a prezentat un polițist care spunea că se află aici pentru o problemă, spuse ea. Dorești să stai de vorbă cu el?

— Da, mulțumesc, dar ați putea să rezolvați și cu telefonul?

— În câteva clipe se rezolvă.

În încăpere își făcu apariția polițistul în uniformă. Era un bărbat mic de statură, figură de latino-american, cu o mustață subțire. Mike bănui că avea în jur de treizeci și cinci de ani. Bărbatul se prezentă drept ofițer Guttierez.

— Chiar doriți să faceți plângere? întrebă acesta.

— Bineînțeles.

Polițistul se încruntă, la fel cum făcuse Bertha mai înainte.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt cel care v-a adus aici.

— Vă mulțumesc.

— Cu plăcere. Știți unde v-am găsit?

Mike se gândi o secundă.

— Probabil pe aleea aceea, lângă club. Am uitat numele străzii.

— Exact.

Polițistul îl privea drept în ochi pe Mike și aștepta, într-un târziu, Mike înțelese.

— Nu e ceea ce credeți dumneavoastră, spuse el.

— Ce să cred eu?

— Că am fost făcut de o prostituată.

— „Făcut”?

Mike încercă să ridice din umeri.

— Am văzut o groază de filme.

— Să știți că eu nu sunt din cei care se grăbesc să tragă concluzii, însă iată ce știm până acum: ați fost găsit pe o alee frecventată de prostituate. Sunteți cu douăzeci sau cu treizeci de ani mai în vârstă decât tinerii care frecventează cluburile din zona aceea. Ați fost atacat, jefuit și bătut în același fel în care este aranjat un individ – aici polițistul făcu un semn de ghilimele cu degetele – „făcut de o prostituată sau de peștele ei”.

— Nu mă aflam acolo ca să acostez prostituate, spuse Mike.

— Da, sigur că da, vă aflați pe aleea aceea ca să admirați priveliștea. E nemaipomenită. Și vă rog să nu-mi povestiți despre miasmele de acolo. Nu trebuie să-mi explicați nimic. Cunosc locul.

— Îl căutam pe fiul meu.

— Pe aleea aceea?

— Da. L-am zărit acolo pe un prieten de-al lui… Durerea revenise. Începea să vadă încotro ducea discuția aceasta. Avea să-și piardă o groază de timp până să-l convingă pe polițist. Și după aceea? Ce putea să facă polițistul acesta?

Trebuia să vorbească cu Tia.

— A început din nou să mă doară foarte tare, spuse el.

Guttierez dădu din cap.

— Am înțeles. Uitați cum facem, vă dau cartea mea de vizită. Sunați-mă dacă vreți să-mi spuneți mai multe sau dacă vreți să faceți reclamație, OK?

Polițistul puse cartea de vizită pe noptieră și părăsi încăperea. Mike nici nu se uită la ea. Se luptă cu durerea, întinse mâna după telefon și formă numărul Tiei.

18.

Loren Muse viziona caseta de la camera de supraveghere aflată nu departe de locul în care fusese găsit trupul necunoscutei. Până în momentul acela, nu-i sărise nimic în ochi, dar la urma urmei, ce se aștepta să descopere acolo? Zeci de autovehicule trecuseră prin locul acela. Niciunul dintre ele nu putea fi eliminat cu certitudine. Cadavrul putuse fi cărat chiar și în portbagajul unei mașini foarte mici.

Cu toate acestea, continua să privească atentă imaginile. În final, cu toată osteneala ei, nu ajunse la niciun rezultat.

Clarence bătu la ușă și-și băgă din nou capul în birou.

— N-o să vă vină să credeți, șefa.

— Te ascult.

— În primul rând, l-am găsit pe bărbatul care dispăruse. Individul acela, Baye. Ghiciți unde era?

— Unde?

— Într-un spital din Bronx. I-a plecat soția de acasă și el iese repede în oraș și e jefuit de o prostituată.

Muse se uită la detectiv nevenindu-i să creadă.

— Un tip din Livingston se duce să caute prostituate într-o zonă ca aceea?

— Nu știu ce să zic – probabil că anumitor indivizi le place să se bălăcească în noroi. Însă nu ăsta e cel mai important lucru. Clarence se așeză fără să fie invitat, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Avea mânecile cămășii suflecate, și pe fața lui grăsuță se vedea o urmă de zâmbet.

— Mașina doamnei Cordova se află în continuare în parcarea hotelului, spuse ea. Polițiștii de acolo au bătut la mai multe uși. Femeia nu e acolo. Așa că am pornit-o înapoi.

— Înapoi?

— La ultimul loc pe unde știm cu siguranță că a trecut. Mallul Palisades. Este vorba despre un complex comercial foarte mare, unde există și niște măsuri de siguranță foarte riguroase. Așa că i-am sunat.

— Pe cei de la securitatea mallului?

— Exact. Și am descoperit că ieri, în jur de cinci după-masă, s-a prezentat un tip și a povestit că a văzut o femeie cu o Toyota Acura de culoare verde cum a băgat niște pungi în portbagaj și apoi s-a îndreptat spre o dubiță albă, parcată chiar lângă mașina ei, unde se afla un individ. Bărbatul declară că femeia a urcat în dubiță, singură, de bunăvoie, dar că, după aceea, s-a închis ușa. Tipul nu și-a pus prea multe întrebări, singurul lucru care l-a frapat a fost faptul că o altă femeie s-a urcat pe urmă în Toyota, iar, apoi, ambele mașini au plecat de acolo.

Muse se lăsă pe spate.

— Dubiță și Toyota?

— Exact.

— Și la volanul Toyotei era altă femeie?

— Da. Oricum, tipul se duce și raportează asta la biroul de securitate. Știți cum sunt tipii ăștia, nu? Nu acordă prea multă atenție – la urma urmei, ce pot ei să facă? Așa că se mulțumesc să înregistreze informația. Și-au amintit însă de ea când am sunat eu. Acum știm sigur că totul s-a întâmplat chiar lângă intrarea în Target. Individul a venit să raporteze la ora cinci și cincisprezece. Știm, de asemenea, că Reba Cordova și-a plătit cumpărăturile la Target la patru cincizeci și doi. Factura are ora marcată pe ea.

Parcă începeau să sune niște clopote, dar Muse nu era sigură încă de unde venea sunetul.

— Sună la Target, zise ea. Mai mult ca sigur că au și ei camere de supraveghere.

— Chiar acum suntem în legătură cu cei de la Target. Probabil că în vreo două ore primim rezultatul. Mai e ceva. Nu-mi dau seama dacă e important sau nu. Am reușit să descoperim ce a cumpărat de la Target. Niște DVD-uri cu desene animate, lenjerie pentru copii, haine – numai chestii pentru copii.

— Adică, nu cumperi așa ceva atunci când te pregătești să fugi cu amantul.

— Exact, în afară de cazul în care ai de gând să iei și copiii

cu tine, ceea ce ea nu a făcut. Mai mult decât atât, am deschis portbagajul mașinii aflate în parcarea hotelului și nu am găsit înăuntru nicio pungă cu cumpărături de la Target. Soțul ei a căutat și acasă, în eventualitatea că s-a oprit, mai întâi, pe acolo. Nici acasă s-a găsit nimic din ce cumpărase la Target.

Un fior făcu să i se ridice lui Muse părul de pe ceafă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă detectivul.

— Vreau raportul acela de la biroul de securitate al mallului. Aflați numărul de telefon al individului – tipul care a povestit că a văzut-o suindu-se în dubiță. Să vedem ce altceva își amintește – vehicule, descrieri ale pasagerilor, orice. Sunt sigură că persoanele de la mall nu l-au întrebat prea multe.

— OK.

Conversația dintre ei mai durã câteva minute, însă deja gândurile ei erau în altă parte, iar pulsul îi crescuse. Imediat cum Clarence părăsi încăperea, Muse îl sună pe Paul Copeland.

— Alo?

— Unde ești? întrebă Muse.

— Tocmai am reușit s-o culc pe Cara.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Cope.

— Când?

— Cât mai curând posibil.

— Trebuie să mă întâlnesc cu viitoarea mea nevastă la restaurant să stabilim ultimele detalii privind schema așezării la masă.

— Schema așezării la masă?

— Da, Muse. Schema așezării la masă. E chestia aia care îți arată unde stă fiecare la masă.

— Și te interesează pe tine asta?

— Câtuși de puțin.

— Atunci las-o pe Lucy să facă asta.

— Perfect, de parcă nu ar face-o deja. Mă trage după ea în toate locurile astea, însă eu n-am voie să vorbesc. Trebuie să stau acolo și să casc ochii.

— Păi, te pricepi la asta, Cope.

— Da, ai dreptate, însă pot să și gândesc.

— Tocmai de asta am nevoie de tine, spuse ea.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Am una dintre premonițiile mele ciudate și am nevoie de tine să-mi spui dacă e ceva serios sau dacă e cu totul aiurea.

— E ceva mai important decât cine stă la masă cu mătușa Carol sau cu unchiul Jerry?

— Nu, e doar un simplu caz de crimă.

— Atunci, o să mă sacrific. Vin imediat.

•

Sunetul telefonului o trezi pe Jill.

Se afla în dormitorul lui Yasmin. Aceasta încerca din răsputeri să le imite pe celelalte fete pretinzând că e moartă după băieți. Pe un perete avea un poster cu Zac Efron, vedeta din *High School Musical,* iar pe altul, unul cu gemenii Sprouse din *The Suite Life.* Exista și unul cu o fată, Miley Cyrus, din *Hannah Montana,* însă și așa Jill avea senzația că prietena ei exagerează.

Patul lui Yasmin era plasat lângă ușă, în timp ce al lui Jill, lângă fereastră. Ambele paturi erau pline cu animale din pluș. Yasmin îi spusese odată lui Jill că partea bună a unui divorț este întrecerea cine răsfață mai tare – ambii părinți se întrec în a face daruri. Yasmin o vedea pe mama sa doar de patru, cinci ori pe an, însă primea mereu cadouri de la ea. Avea cel puțin douăzeci de ursuleți din pluș din colecția Build-A-Bear, inclusiv unul îmbrăcat ca o majoretă și altul, aflat acum chiar lângă perna lui Jill, echipat ca un star pop, cu un microfon înfășurat în jurul gâtului. Multe alte jucării erau împrăștiate pe jos. Pe noptiere erau teancuri de reviste *J-14, Teen People* sau *Popstar*! Covorul era foarte lățos, cum îi povestiseră părinții ei că era moda prin anii ’70. Pe masă se afla un iMac nou-nouț.

Yasmin era foarte bună la calculatoare. La fel și Jill.

Jill se ridică în capul oaselor. Yasmin clipi și se uită la ea. Undeva, se auzea cineva vorbind la telefon. Domnul Novak. Pe măsuța dintre cele două paturi se afla un ceas Homer Simpson. Era ora șapte și un sfert dimineața.

Cam prea devreme pentru un apel telefonic, mai ales în

weekend.

Fetele se culcaseră foarte târziu noaptea trecută. Mai întâi, fuseseră în oraș și luaseră cina terminată cu o înghețată grozavă, împreună cu domnul Novak și enervanta lui prietenă, Beth. Aceasta avea, probabil, aproape patruzeci de ani și râdea la tot ce spunea domnul Novak, exact așa cum făceau, la școală, tipele moarte după băieți, ca să se uite aceștia la ele. Jill avusese impresia că era ceva ce trece cu vârsta, dar se părea că nu e chiar așa.

Yasmin avea o plasmă în dormitor. Tatăl ei le lăsase să vadă câte filme doresc. „E weekend”, spusese el zâmbind. „Bucurați-vă.” Așa că fetele își făcuseră floricele la cuptorul cu microunde și văzuseră câteva filme.

Jill se dădu jos din pat. Trebuia să se ducă la toaletă, însă acum trecea în revistă ce se petrecuse în seara trecută, se gândea dacă tatăl său reușise să dea de Adam. Era foarte îngrijorată. Îl sunase și ea pe Adam pe mobil. Putea înțelege că se ascundea și nu voia să stea de vorbă cu mama și cu tata, dar până acum nu se gândise la posibilitatea ca Adam să nu-i răspundă nici ei la telefon. Îi răspunsese de fiecare dată când îl sunase.

Nu și acum.

Și asta o făcu să fie îngrijorată și mai mult.

Își verifică telefonul mobil.

— Ce faci? o întrebă Yasmin.

— Verificam dacă nu m-a sunat Adam.

— Și te-a sunat?

— Nu. Nimic de la el.

Yasmin nu mai zise nimic.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi aceasta se deschise, și domnul Novak își băgă capul înăuntru.

— Hei, de ce v-ați sculat așa devreme?

— Ne-a trezit telefonul, răspunse Yasmin.

— Cine era? întrebă Jill.

Domnul Novak o privi drept în ochi.

— Era mămica ta.

Jill înlemni.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, draga mea, spuse domnul Novak și Jill își dădu seama imediat că e o minciună. M-a întrebat doar dacă nu poți să mai stai și azi la noi. Vă propun să mergem la mall mai târziu sau poate la un film. Ce părere aveți?

— De ce vrea să stau la dumneavoastră? întrebă Jill.

— Nu știu, scumpo. Mi-a spus doar că s-a ivit ceva neprevăzut și m-a rugat s-o ajut. Mi-a spus, de asemenea, să-ți transmit că te iubește și că totul e în ordine.

Jill nu zise nimic. Bărbatul mințea. Era sigură de asta. Și Yasmin își dăduse seama de asta. Se vedea după privirea ei. Dar nu avea niciun rost să mai insiste. Oricum, nu avea să afle nimic de la el. Cică așa le protejau ei, adulții, de parcă mințile lor de copii de unsprezece ani n-ar fi fost în stare să suporte adevărul.

— O să plec acum, zise domnul Novak.

— Unde? întrebă Yasmin.

— Mă duc până la birou. Trebuie să iau ceva de acolo. A trecut însă Beth pe aici și am rugat-o să stea cu voi. Acum e jos, se uită la televizor. Vorbiți cu ea, dacă doriți ceva.

Pe buzele lui Yasmin apăru un zâmbet malițios.

— A trecut pe aici?

— Da.

— Adică vrei să spui că nu a dormit aici? Sigur că nu, tati. Cât de mici crezi că mai suntem noi?

Novak se încruntă.

— Gata, ajunge, domnișoară.

— Cum spui tu, tati.

Acesta închise ușa. Jill se așeză pe marginea patului. Yasmin veni lângă ea.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă ea.

Jill nu răspunse, fiindcă nu se putea opri să nu se gândească la ce era mai rău.

•

Cope își făcu apariția în biroul lui Muse. Arată foarte bine în costumul ăsta albastru, nou-nouț, gândi ea.

— Azi are loc conferința de presă? întrebă ea.
— Cum ți-ai dat seama?
— După costumul ăsta grozav.
— Mulțumesc.
Loren îi întinse o foaie de hârtie.
— Uite ce tocmai am primit.
— Despre ce e vorba?
— Cererea lui Frank Tremont. Vrea să iasă la pensie.
— Uau, ce pierdere!
— Da.
Muse îl privi drept în ochi.
— Ce s-a întâmplat?
— Punerea în scenă de ieri, cu reporterul ăla.
— Ce-i cu ea?
— Să știi că n-am nevoie să mă salvezi tu.
— Nu asta a fost intenția mea. Mai degrabă, am vrut să-ți dau un impuls.
— Cum adică?
— Adică, ori aveai dovezile necesare ca să-l zdrobești pe Tremont, ori nu. Unul dintre voi ar fi urmat, oricum, să se facă de rahat.
— Ori eu, ori el, nu?
— Exact. Adevărul e că Tremont ăsta se ține numai de bârfe și-i strică și pe ceilalți. Voiam și eu să scap de el la fel de mult ca și tine.
— Să presupunem că n-aș fi avut dovezile alea.
Cope ridică din umeri.
— În cazul ăsta, tu ai fi fost cea care mi-ai fi prezentat demisia.
— Erai gata să-ți asumi un asemenea risc?
— Ce risc? Tremont e un tâmpit leneș. Dacă și ăsta e mai tare ca tine, atunci nu meriți să fii șef.
— *Touché.*
— Cred că ajunge. Bănuiesc că nu m-ai chemat să discutăm despre Frank Tremont. Ce s-a întâmplat?
Loren îi povesti despre dispariția Rebei Cordova – martorul de la Target, furgoneta, parcarea hotelului Ramada din East

Hanover. Cope se cufundă în fotoliu și o privi fix, cu ochii lui gri. Procurorul avea niște ochi minunați, din aceia care își schimbă culoarea în funcție de lumină. Loren Muse avea un fel de slăbiciune pentru Paul Copeland, însă cam la fel fusese atrasă și de predecesorul acestuia, un individ mult mai bătrân, ce arăta cu totul altfel. Poate că era vorba, pur și simplu, de atracția pe care o exercitau asupra ei bărbații învestiți cu autoritate.

Era însă o atracție nepericuloasă, mai degrabă un sentiment de admirație decât o pasiune reală. Imaginea lui Cope nu o ținea trează noaptea și nici nu-i apărea în vis, în ipostaze sexuale sau de altă natură. Era atrasă de Paul Copeland fără să tânjească după el. Ar fi vrut însă să găsească aceleași calități la bărbații cu care ieșea, dar, Dumnezeu știe de ce, nu reușise niciodată să dea de omul potrivit.

Muse cunoștea trecutul șefului său, nenorocirea prin care trecuse, calvarul recentelor dezvăluiri. Ba chiar fusese cea care îl ajutase să lase în spate trecutul și să meargă mai departe. Ca atâția alți bărbați pe care îi cunoștea, Paul Copeland fusese marcat de ceea ce pățise, însă, în cazul său, suferința fusese într-un fel în avantajul lui. Cei mai mulți dintre politicieni – și funcția lui exact asta era, una politică – au ambiție, însă nu știu ce-i suferința. Cope experimentase așa ceva și încă cu prisosință. În calitate de procuror, asta îl făcea mult mai solidar cu victimele, dar extrem de puțin dispus să accepte scuzele avocaților apărării.

Muse îi prezentă toate datele pe care le avea în legătură cu dispariția Rebei Cordova, fără să emită vreo ipoteză sau teorie. El continua s-o privească și să dea ușor din cap.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el după un timp. Tu bănuiești că această Reba Cordova are cumva legătură cu femeia necunoscută.

— Exact.

— Te gândești la un criminal în serie?

— E posibil să fie așa, deși, în mod normal, criminalii în serie operează singuri. În cazul de față a fost implicată și o altă femeie.

— OK, hai să auzim care este legătura, după tine, dintre cele două cazuri.

— În primul rând, modul de operare.

— Două femei albe, de aproximativ aceeași vârstă, spuse Cope. Una este găsită în Newark, îmbrăcată ca o prostituată. Cealaltă, ei bine, nu știm încă unde se află.

— Asta, pe de o parte, însă altul e elementul care mi-a atras atenție. Folosirea inducerii în eroare și a diversiunii.

— Fii mai explicită.

— Avem două femei albe din clasa de mijloc, ambele în jur de patruzeci de ani, care au dispărut, una după alta, într-un interval de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Deci suficiente similitudini chiar și atât. Însă, în plus, în primul caz, cel al femeii necunoscute, am stabilit deja că ucigașul a depus eforturi apreciabile ca să ne inducă în eroare, nu?

— Exact.

— Ei bine, a procedat la fel și în cazul Rebei Cordova.

— Lăsându-i mașina în fața hotelului?

Muse încuviință cu o mișcare a capului.

— În ambele cazuri, și-a dat toată silința să ne îndrume pe o pistă falsă. În cazul femeii necunoscute, a făcut în așa fel, încât să presupunem că e vorba despre o prostituată. În cazul Rebei Cordova a vrut să pară că e vorba despre o femeie care își înșală soțul și care a fugit cu iubitul ei.

Cope se strâmbă ușor.

— Să știi că teoria ta este destul de șubredă.

— Știu. Însă e totuși ceva. Câte femei de familie bună din Livingston fug așa de acasă?

— Se întâmplă și la case mai mari.

— Posibil, însă ar fi putut să planifice totul mult mai bine, nu? Pe când ea se duce, mai întâi, la mallul aflat nu departe de locul unde fetița sa ia lecții de patinaj, cumpără niște lucruri pentru copii, pentru ca apoi să le arunce și să fugă cu iubitul? Plus că avem și un martor, un individ pe nume Stephen Errico, care a văzut-o suindu-se în furgoneta aceea la Target. Și a văzut-o și pe cealaltă femeie plecând cu mașina ei.

— Asta în cazul că așa s-au întâmplat lucrurile.

— Sunt convinsă că așa a fost.

— OK, dar chiar și așa. Care poate fi legătura dintre Reba Cordova și femeia necunoscută?

Muse ridică o sprânceană.

— Am lăsat ce e mai important la urmă.

— Slavă Domnului.

— Să ne întoarcem puțin la Stephen Errico.

— Martorul de la mall?

— Exact. Errico își scrie raportul. Îl scrie singur, nu vreau să acuz în vreun fel pe tipii de la biroul de securitate. Ar părea un element lipsit de importanță. Am căutat însă pe Internet. Am descoperit că individul are chiar și un blog acolo și, după ce am stat de vorbă cu el, m-am convins că face parte din categoria acelora care văd conspirații peste tot. În plus, lui Errico îi face plăcere să-și atribuie diverse merite în poveștile astea. E tipul acela de individ care se duce la mall și speră să ajute la prinderea unui hoț.

— Înțeleg.

— În același timp, asta îl face foarte atent la detalii. Errico a declarat că a văzut o femeie, care se potrivește cu descrierea Rebei Cordova, suindu-se într-o furgonetă Chevrolet, albă. Mai mult decât atât, omul a reținut și numărul de pe plăcuța de înmatriculare.

— Și?

— Am verificat în baza de date. Numărul apare ca aparținând unei anume Helen Kasner din Scarsdale, New York.

— Și femeia asta are într-adevăr o furgonetă albă?

— Are și a fost ieri la mallul Palisades pentru cumpărături.

Cope dădu din cap.

— Deci bănuiești că a schimbat cineva plăcuțele de înmatriculare?

— Exact. O metodă veche, dar încă eficientă – furi o mașină ca să comiți o crimă și îi și pui alte plăcuțe de înmatriculare ca să-i induci în eroare pe cei care o văd. Cei mai mulți dintre criminali nu-și dau însă seama că, pentru a obține un efect și mai mare, e bine să iei plăcuțe de la un vehicul de aceeași

marcă cu cel furat. Pentru a crea cât mai multă confuzie.

— Deci furgoneta din parcare a fost furată?

— Nu ești de acord?

— E posibil, răspunse Cope. Asta adaugă și mai multă greutate raportului întocmit de domnul Errico. Înțeleg de ce ești atât de îngrijorată în privința Rebei Cordova, însă tot nu reușesc să stabilesc care e legătura cu femeia necunoscută.

— Uită-te puțin la asta.

Loren răsuci monitorul calculatorului spre procuror. Cope își concentră întreaga atenție asupra ecranului.

— Ce e asta?

— Imaginile luate de o cameră de supraveghere, instalată pe o clădire nu departe de locul unde a fost găsită femeia necunoscută. M-am mai uitat la casetă încă o dată azi-dimineață, convinsă că e o pierdere de vreme. Însă acum... Muse apăsă pe tasta PLAY. Pe ecran apăru o furgonetă de culoare albă. Apăsă pe PAUSE și imaginea încremeni.

Cope se apropie și mai mult de monitor.

— O furgonetă albă.

— Da, o furgonetă Chevrolet albă.

— Probabil că există mii de furgonete Chevrolet albe, înregistrate în New York și New Jersey, zise Cope. Poți să vezi și plăcuța de înmatriculare?

— Da.

— Bănuiesc că e vorba despre numărul doamnei Kasner.

— Nu.

Cope se încruntă.

— Nu?

— Nu. E cu totul alt număr.

— Și ce e atât de important?

Ea făcu un gest în direcția ecranului.

— Plăcuța de înmatriculare – JYL-419 – aparține unui anume David Pulkingham din Armonk, New York.

— Și acest David Pulkingham are o furgonetă albă?

— Da.

— E posibil să fie individul pe care îl căutăm?

— Are șaptezeci și trei de ani și nu figurează în evidențele

poliției.

— Deci te gândești la o altă schimbare de plăcuțe de înmatriculare?

— Da.

Clarence Morrow își vârî capul pe ușă.

— Șefa?

— Da.

Detectivul îl zări pe Paul Copeland și își îndreptă spinarea, pregătindu-se să salute.

— Bună dimineața, domnule procuror.

— Bună, Clarence.

Clarence rămase în așteptare.

— E în ordine, spuse Muse. Ce noutăți ai?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Helen Kasner.

— Și?

— Am rugat-o să verifice numărul de pe plăcuța de înmatriculare. Ai avut dreptate. Plăcuțele au fost schimbate și ea nici nu și-a dat seama.

— Altceva?

— Da, cel mai important lucru. Știți care este numărul de înmatriculare fixat acum pe mașina ei? Clarence arătă cu degetul spre furgoneta de pe ecranul monitorului. E numărul domnului David Pulkingham.

Muse îl privi pe Cope în ochi, zâmbi și întoarse palmele spre cer.

— E suficient pentru a face legătura?

— Da, spuse Cope. E clar.

19.

— Hai să mergem, șopti Yasmin.

Jill o privi pe prietena ei. Mica mustață care provocase atâtea necazuri dispăruse, însă Jill continua s-o vadă acolo. Mama lui Yasmin venise de unde locuia ea acum – de undeva din sud, Florida, parcă – și o dusese la un cabinet unde făcuse electroliză. O ajutase să-și îmbunătățească înfățișarea însă nu schimbase deloc coșmarul pe care trebuia să-l suporte la școală.

Erau așezate la masa din bucătărie. Beth, „prietena de săptămâna aceea”, cum îi spunea Yasmin, încercase să le impresioneze la micul dejun cu o omletă cu cârnăciori, completată cu „faimoasele clătite marca Beth”. Fetele ziseseră însă pas și preferaseră niște fulgi de porumb cu lapte.

— Bine, fetelor, poftă bună, le urase Beth printre dinți. Mă duc în grădină să fac puțină plajă.

De îndată ce Beth ieșise pe ușă, Yasmin se ridicase de la masă și se dusese tiptil lângă ușile de sticlă care dădeau spre terasă. Beth nu se vedea pe afară. Yasmin se uită în stânga, apoi în dreapta. După ce văzu ce căuta, începu să zâmbească.

— Ce e acolo? întrebă Jill.

— Vino să vezi.

Jill se ridică și se duse lângă prietena sa.

— Uită-te acolo. Lângă copacul ăla mare.

— Nu văd nimic.

— Uită-te cu atenție, zise Yasmin.

Jill avu nevoie de câteva secunde până să-și dea seama ce văzuse Yasmin acolo atât de amuzant.

— Beth s-a dus acolo să fumeze?

— Exact. S-a ascuns în spatele copacului și și-a aprins o țigară.

— Dar de ce se ascunde?

— Poate că nu vrea să fumeze în fața unor fetițe ușor influențabile, răspunse Yasmin cu un zâmbet malițios pe buze.

Sau poate că Beth nu vrea ca tatăl meu să afle că fumează. Nu-i plac deloc fumătorii.

— Ai de gând s-o dai de gol?

Yasmin zâmbi și ridică din umeri.

— Cine poate ști? Noi pârâm pe toată lumea, nu?

Fetița începu să caute printr-o poșetă. Jill oftă.

— E poșeta lui Beth?

— Da.

— N-ar trebui să faci așa ceva.

Yasmin îi aruncă o privire mirată și continuă să scormonească printre lucrurile lui Beth.

Jill veni mai aproape de ea și-și aruncă și ea privirea în interiorul poșetei.

— Ceva interesant?

— Nu. Yasmin puse poșeta la loc pe tejghea. Hai cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

Cele două prietene o luară în sus, pe scări. În baia aflată în capul scărilor se afla o fereastră. Fetele aruncară o privire. Beth se vedea foarte clar acum. Trăgea din țigară ca și cum până atunci s-ar fi zbătut pe sub apă și deodată cineva îi aruncase un furtun cu oxigen. Trăgea adânc în piept și închidea ochii la fiecare fum.

Yasmin plecă de lângă geam fără să mai spună vreun cuvânt și-i făcu un semn lui Jill s-o urmeze. Intrară în camera tatălui ei. Yasmin se duse direct la comodă și trase sertarul de sus.

Jill nu era prea șocată. Era vorba despre unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun. Le plăcea teribil să exploreze. Jill presupunea că toți copiii făceau așa ceva, oricum, din cauza asta, tatăl ei o poreclise „Harriet spioana". Mereu umbla prin locuri unde n-ar fi trebuit să umble. Când avea opt ani, descoperise niște fotografii vechi într-un sertar unde-și ținea mama ei lucrurile. Erau ascunse mai în spate, sub un teanc de vederi din străinătate.

Într-una dintre fotografii se vedea un băiat ce părea cam de vârsta ei la ora aceea – opt sau nouă ani. Stătea în picioare lângă o fetiță, probabil, cu un an sau doi mai mică decât el.

Jill o recunoscuse imediat în fetița din poză pe mama ei. Pe spatele fotografiei, cineva scrisese cu grijă „Tia și Davey” și anul.

Nu auzise niciodată până atunci vorbindu-se în familie de vreun Davey. Cotrobăitul prin casă o învățase însă o lecție foarte importantă. Și anume că părinții au și ei secretele lor.

— Uite aici, spuse Yasmin.

Jill se uită în sertar. Chiar deasupra se vedea un pachet de prezervative.

— Uau!

— Crezi că le folosește cu Beth?

— Nu vreau să mă gândesc la așa ceva.

— Cum crezi că mă simt eu? E tatăl meu. Yasmin închise sertarul și deschise altul de mai jos. Jill? Vocea lui Yasmin se transformase în șoaptă.

— Ce-i?

— Uită-te aici.

Yasmin își băgă mâna printre tricouri, ciorapi, găsi o cutie metalică și se opri. Scoase ceva de acolo și zâmbi.

Jill sări înapoi speriată.

— Ce naiba?

— E un pistol.

— Știu și eu ce e!

— Și e încărcat.

— Pune-l la loc. Nu-mi vine să cred că tatăl tău ține în casă o armă încărcată.

— Foarte mulți părinți au așa ceva. Vrei să-ți arăt cum se ridică piedica de siguranță?

— Nu.

Yasmin făcu totuși demonstrația, neținând seama de răspunsul ei. Ambele fetițe priveau arma ca vrăjite. Yasmin i-o întinse și prietenei sale. La început, Jill își retrase mâna, refuzând-o, dar forma și culoarea obiectului o făcură să-și învingă teama. O luă în palmă și începu să o cântărească. Se minună de greutatea ei, de răceala metalului, de simplitatea obiectului atât de periculos.

— Vrei să-ți spun ceva? întrebă Yasmin.

— Da.

— Da' îmi promiți că nu spui nimănui?

— Normal că nu spun.

— După ce am găsit pistolul prima dată, am început să-mi imaginez cum ar fi să-l folosesc asupra domnului Lewiston.

Jill așeză cu grijă arma pe comodă.

— Văd totul foarte clar, ca într-un film, înțelegi? Aș intra în clasă. Pistolul, în ghiozdan. Alteori, îmi imaginez că-l aștept după ore, îl ucid când toți au plecat, șterg amprentele de pe armă și plec fără să mă vadă nimeni. Sau mă duc la el acasă – știu unde locuiește, în West Orange – și-l ucid acolo, fără să mă suspecteze cineva. Într-o altă variantă, o fac chiar în timpul orei, în prezența tuturor, ca să vadă și ceilalți colegi, și poate îndrept pistolul și asupra lor, dar îmi revin repede și alung această imagine, aduce prea mult cu Columbine{6}, și eu nu sunt deloc o nebună care a luat-o razna.

— Yasmin?

— Da.

— Să știi că, uneori, ajungi să mă sperii.

Yasmin zâmbi.

— Era doar așa, o idee, știi doar. Fără niciun pericol. Nu am de gând să fac nimic de genul ăsta.

Tăcere.

— Va plăti până la urmă, zise într-un sfârșit Jill. Ești convinsă de asta, nu? Domnul Lewiston, vreau să zic.

— Sper, spuse Yasmin.

Auziră o mașină care parca pe alee. Domnul Novak se întorsese acasă. Yasmin luă calmă pistolul, îl puse în spatele sertarului și aranjă lucrurile de deasupra. Nu se grăbea deloc. Nici chiar atunci când se auzi ușa de jos deschizându-se, și tatăl ei strigă:

— Yasmin? Fetelor?

Yasmin închise sertarul, zâmbi și porni spre ușă.

— Venim imediat, tati!

•

Tia nu-și mai pierdu timpul cu strânsul bagajelor.

De îndată ce termină discuția cu Mike, coborî în holul

hotelului. Brett se freca la ochi de somn, iar părul său arăta ca o claie ce nu cunoscuse niciodată pieptenul. Se oferise s-o ducă până în Bronx cu mașina. Dubița lui Brett era plină cu aparatură și mirosea groaznic, însă partenerul ei nu ridică deloc piciorul de pe accelerație. Pe drum, Tia dădu mai multe telefoane. Mai întâi, îl trezi din somn pe Guy Novak și-i povesti pe scurt că Mike avusese un accident și-l întrebă dacă poate să mai aibă grijă de Jill câteva ore. Guy acceptă imediat.

— Ce să-i spun lui Jill? o întrebă el.

— Spune-i doar că s-a ivit o problemă. Nu vreau să-și facă griji degeaba.

— Am înțeles.

— Îți mulțumesc, Guy.

După ce Guy închise, Tia rămase cu privirea pironită pe șoseaua din fața ei, ca și cum acest lucru ar fi putut să scurteze din durata călătoriei. Încercă să recapituleze ce se întâmplase. Mike îi povestise că folosise GPS-ul ca să vadă unde se află Adam. Reușise să-l localizeze într-un loc ciudat din Bronx. Se dusese cu mașina acolo, i se păruse că-l vede pe tânărul Huff și apoi fusese atacat.

Adam era în continuare dat dispărut – sau poate, la fel ca și ultima dată, se hotărâse, pur și simplu, să lipsească de-acasă o zi sau două.

Sună apoi acasă la Clark. După aceea, la Olivia. Niciunul dintre ei nu-l văzuse pe Adam. Sună și la familia Huff, însă acolo nu-i răspunse nimeni. Toată seara trecută și chiar și în dimineața aceea, pregătirea depoziției o ajutase să uite în parte de groaza față de cele ce se întâmplau acasă. Liniștea se terminase odată cu apelul lui Mike de la spital. Acum teroarea se instalase pe deplin și nu-i mai dădea pace. Nu mai reușea să-și găsească locul pe scaunul mașinii.

— Ești bine? o întrebă Brett.

— Da.

Nu era însă bine deloc. Îi tot venea în minte noaptea în care Spencer Hill dispăruse de acasă și se sinucisese. Își amintea cum o sunase Betsy…

L-a văzut cumva Adam pe Spencer…?

Panica din vocea lui Betsy.

Tia închise ochii. Dintr-odată, nu mai putea să respire. Parcă o apăsa o forță teribilă pe piept. Deschise gura încercând să tragă aer în piept.

— Vrei să deschid un geam? întrebă Brett.

— Nu, nu-i nevoie. Sunt bine.

Se chinui să-și revină și după aceea sună la spital. Reuși să dea de doctor, însă nu putu să afle de la acesta alte detalii decât cele pe care le știa deja. Mike fusese bătut și jefuit. Din câte știa doctorul, mai mulți indivizi îl atacaseră pe o alee. Mike suferise o contuzie gravă și fusese fără cunoștință timp de câteva ore. Acum se odihnea și avea să fie bine în scurt timp.

O sună apoi acasă pe Hester Crimstein. Șefa ei își manifestă un interes destul de scăzut față de problemele ei familiale, dar se arătă teribil de îngrijorată în legătură cu cazul la care lucra.

— Băiatul tău a mai fugit de acasă și cu alte ocazii, nu? întrebă Hester.

— O singură dată.

— Probabil că exact despre asta e vorba și acum, nu crezi?

— Mi-e teamă că e mai mult decât atât.

— Ce poate să fie? întrebă Hester nervoasă. Ascultă, la ce oră e programată depoziția?

— La trei după-masă.

— O să solicit o amânare. Dacă nu ni se acordă, va trebui să te întorci.

— Glumiți, nu-i așa?

— Din câte mi-am dat seama, tot nu poți să faci mare lucru dacă vii aici. Poți să ții legătura prin telefon. Și când se termină, o să-ți trimit avionul meu să te ia de pe Teterboro.

— Nu înțelegeți. E vorba despre familia mea.

— Ba înțeleg perfect. E vorba de câteva ore după care te întorci la ei. Oricum, nu ai cum să-i ajuți dacă vii aici. Pe de altă parte, e vorba despre un om nevinovat pe care-l paște pericolul de a-și petrece următorii 25 de ani după gratii dacă dăm noi greș acum.

Tia avu inițial impulsul de a-i trânti telefonul în nas, însă reuși să se calmeze suficient ca să-i spună:

— Haideți să vedem dacă obținem amânarea.

— Te sun de îndată ce aflu ceva.

Ajungând în camera lui Mike, descoperi că Mo se afla deja acolo. Prietenul soțului său patrula prin încăpere cu pumnii strânși.

— E bine, zise el când o văzu intrând. Tocmai a adormit.

Tia traversă salonul. În încăpere, se mai aflau două paturi ocupate cu pacienți. Ei erau singurii vizitatori. Când văzu cum arăta Mike, Tia avu senzația că un bloc de beton o lovește din plin în stomac.

— Dumnezeule…

Mo veni în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri.

— Arată mult mai rău decât e în realitate.

Ea își dorea din tot sufletul să fie așa. Nu știuse la ce trebuie să se aștepte, dar ce vedea acum întrecea orice închipuire. Ochiul drept al lui Mike era umflat. Avea o tăietură pe un obraz făcută parcă cu o lamă de ras și o vânătaie pe celălalt. Buza spartă. Un braț era sub pătură, însă pe celălalt antebraț se vedeau două vânătăi uriașe.

— Ce-au fost în stare să-i facă! șopti ea.

— Sunt niște oameni morți, spuse Mo. Mă auzi? Nu mă las până nu pun mâna pe ei. Și nu o să-i bat, să știi. O să-i ucid.

Tia puse palma pe fruntea soțului ei. Bărbatul ei. Bărbatul ei atât de frumos și de puternic. Se îndrăgostise de bărbatul acesta la Dartmouth. Împărțiseră același pat, avuseseră copii împreună, îl alesese ca tovarăș pentru tot restul vieții. Nu era ceva la care să te gândești prea des, însă ăsta era adevărul. Faptul că, dintre toți, alegi un singur individ cu care să-ți împărți viața – era ceva înfricoșător. Cum de permisese ea ca între ei să se producă o distanțare, chiar atât de neînsemnată cum părea? Cum de lăsase ea ca rutina să devină rutină și nu făcuse tot ce fusese în puterea ei ca fiecare secundă a vieții lor împreună să fie cât mai intens trăită, cât mai pasională?

— Te iubesc atât de mult, șopti ea.

El clipi de câteva ori și apoi deschise ochii. Primul lucru pe

care-l văzu în ochii lui fu frica – și poate că ăsta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. În tot acest timp de când îl cunoștea pe Mike, nu văzuse niciodată frică în ochii lui. Nu-l văzuse niciodată plângând. Bănuia că o făcea câteodată, însă era tipul de bărbat care nu o arăta. El trebuia să fie umărul puternic pe care ea să se sprijine. Oricât de demodat ar fi părut, exact asta își dorea el de la ea.

Mike se uita speriat în gol, cu ochii măriți, ca și cum ar fi văzut un atacator imaginar.

— Mike, șopti Tia. Sunt aici, cu tine.

Privirea lui o întâlni pe a ei, însă frica nu-i dispăru din ochi. Nu dădea niciun semn că prezența ei acolo îl liniștea. Tia îi luă mâna într-a ei.

— Ai să te faci bine, spuse ea.

El continua s-o privească fix și ea înțelese de ce era atât de speriat, chiar înainte ca el să deschidă gura.

— Ce știi de Adam? Unde e?

20.

Dolly Lewiston zări din nou mașina trecând prin dreptul casei lor.

Și din nou mașina încetini. La fel ca data trecută. Și ca data de dinaintea acesteia.

— Iarăși el, zise Dolly.

Soțul ei, profesorul Joe Lewiston, care preda la copiii din clasa a cincea, nu schiță niciun gest. Corecta niște lucrări și se prefăcea a fi foarte concentrat la ceea ce făcea.

— Joe?

— Te-am auzit, Dolly, se răsti el. Ce-ai vrea să fac?

— Nu are niciun drept. Femeia urmări mașina pierzându-se în depărtare. Poate că ar trebui să sunăm la poliție.

— Ca să le spunem ce?

— Că se învârte pe aici.

— Merge pe stradă. Nu face nimic împotriva legii.

— Dar încetinește când ajunge aici.

— Nici asta nu e împotriva legii.

— Le putem povesti ce s-a întâmplat.

El scoase un fel de fornăit, fără să-și ridice capul din hârtii.

— Sunt sigur că polițiștii vor fi teribil de impresionați.

— Și noi avem un copil.

Dolly Lewiston putea să o vadă pe micuța Allie, fetița lor în vârstă de trei ani, pe ecranul calculatorului. Site-ul grădiniței K-Little Gym îți oferea posibilitatea să-ți urmărești copilul cu ajutorul unor camere web la toate activitățile organizate acolo, așa că părinții știau în orice moment ce făceau odraslele lor. Tocmai de aceea aleseseră grădinița aceea.

Lucrau amândoi ca învățători. Joe preda la clasa a cincea la școala din Hillside. Ea la clasa a doua în Paramus. Dolly ar fi vrut să renunțe la slujbă, însă aveau nevoie de ambele salarii. Soțului ei îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, însă dragostea ei pentru elevi se pierduse undeva pe drum. Unii ar fi putut spune că își pierduse pasiunea pentru profesorat după

nașterea lui Allie, însă ea știa că era mai mult decât atât. Deși unii părinți își manifestaseră nemulțumirea, reușise să treacă peste criticile lor și continua totuși să-și facă meseria. Avea senzația că singurul lucru care o mai interesa acum era să urmărească site-ul de la K-Little, să se asigure că micuța ei e în siguranță.

Guy Novak, bărbatul care trecea cu mașina prin fața casei lor, nu reușise să aibă grijă de fetița lui. Pe de-o parte, Dolly era în stare să înțeleagă pe deplin frustrările acestuia. Asta nu însemna însă că avea să-l lase să facă vreun rău familiei ei. Viața se reduce de cele mai multe ori la o luptă care pe care și în orice caz nu avea să permită ca familia ei să piardă.

Întoarse capul și-l privi pe Joe. Avea ochii închiși și capul îi căzuse în piept.

Veni în spatele lui și-și puse palmele pe umerii soțului. El tresări la atingerea ei. Deși durase numai o secundă, vibrația se transmise în tot trupul ei. Soțul ei fusese atât de tensionat în ultimele săptămâni. Ea nu-și retrase mâinile și simți cum, treptat, Joe începe să se relaxeze. Începu să-i maseze umerii. Știa cât de mult îi plăcea lui asta. După câteva minute, simți că încordarea mușchilor lui dispare.

— Va fi bine, zise ea.

— Pur și simplu, mi-am pierdut cumpătul.

— Știu.

— Eram atât de prins de lecție, așa cum sunt întotdeauna, și când…

— Știu.

Într-adevăr, ea știa foarte bine. Tocmai de aceea, Joe Lewiston era un profesor atât de bun. Punea pasiune în ceea ce făcea. Știa să păstreze trează atenția elevilor săi, le spunea glume și, deși uneori mai sărea calul, reușise să-și câștige simpatia copiilor. Erau atenți și învățau mai ușor. Existaseră destui părinți ușor deranjați de extravaganțele profesorului, însă numărul celor care îi luaseră apărarea era cu mult mai mare. Era un învățător foarte căutat și era o adevărată luptă să reușești să-ți înscrii copilul la domnul Lewiston. Părinții erau încântați că odraslele lor veneau cu plăcere la școală și

aveau un profesor care făcea totul cu mult entuziasm. Spre deosebire de Dolly.

— I-am făcut un mare rău fetiței aceleia, spuse el.

— Fără să vrei. Copiii și părinții țin la fel de mult la tine.

El nu spuse nimic.

— O să treacă peste asta, Joe. O să uite și totul o să fie bine.

Lui Joe începu să-i tremure buza de jos. Era gata să cedeze. Îl iubea atât de mult, îl admira pentru calitățile lui de profesor, însă știa foarte bine că nu e deloc un bărbat puternic, deși lăsa această impresie celor din jur. Joe provenea dintr-o familie mare, fiind cel mai mic dintre șase frați, însă tatăl său se purtase foarte dur cu el. Nu-l lua niciodată în serios, râdea de el că e cel mai mic și cel mai slab și, tocmai de aceea, Joe se eliberase devenind spiritual și amuzant. Pentru Dolly, Joe Lewiston era cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, dar un bărbat căruia ea îi descoperise slăbiciunea.

Nu o deranja prea tare lucrul ăsta. În familia lor, Dolly era cea care trebuia să fie puternică. Ea era cea care trebuia să țină familia unită.

— Îmi pare atât de rău că mi-am ieșit din fire, spuse Joe într-un sfârșit.

— Lasă, că nu e nimic.

— Cred că ai dreptate. O să treacă.

— Exact. Îl sărută pe gât și apoi în locul acela din spatele urechii. Locul lui favorit. Îl linse ușor cu limba. Aștepta să-l audă gemând așa cum făcea de obicei. Nu și de data asta. Dolly îi șopti în ureche:

— Ce-ar fi să lași puțin corectarea lucrărilor astea, hmm?

Deși aproape imperceptibil, el se trase ușor într-o parte.

— Ar trebui să termin totuși.

Dolly se îndreptă și făcu un pas înapoi. El își dădu seama că greșise și încercă s-o împace. Era prea târziu. Cu toată slăbiciunea lui, în materie de sex, Joe avusese întotdeauna inițiativa, însă în ultimele luni, de când îl luase gura pe dinainte, se schimbase.

— O lăsăm pe altă dată, zise Dolly și se întoarse cu spatele la el.

— Unde pleci? întrebă el.

— Ies puțin, zise Dolly. Trebuie să mă duc până la magazin și după aia trec s-o iau pe Allie. Tu termină de corectat lucrările alea.

Dolly Lewiston urcă la etaj, se conectă la Internet și căută acolo adresa lui Guy Novak. Încercă să-și verifice și corespondența electronică venită pe adresa de la școală – mereu era câte un părinte care se plângea acolo –, însă descoperi că mailul tot nu funcționa, la fel ca în ultimele două zile.

— Tot nu-mi merge mailul, strigă ea.

— O să mă uit eu să văd ce are, se auzi răspunsul lui Joe de jos.

Dolly scoase la imprimantă harta cu adresa lui Guy Novak, împături hârtia în patru și o băgă în buzunar. În drum spre ieșire, se opri și-l sărută pe Joe pe creștet. El îi spuse că o iubește.

Ea își luă cheile și porni în căutarea lui Guy Novak.

•

Tia înțelese de pe fețele lor că polițiștii nu luau în serios dispariția lui Adam.

— Mă gândeam că poate anunțați prin stație răpirea, spuse ea.

Cei doi polițiști formau un cuplu aproape comic. Bărbatul în uniformă era de origine latino-americană, mic de statură și se numea Guttierez. Femeia era înaltă, de culoare, și se prezentase drept detectiv Clare Schlich. Aceasta fu cea care răspunse:

— Dispariția fiului dumneavoastră nu îndeplinește condițiile necesare.

— De ce nu?

— Trebuie să existe dovezi că a fost răpit.

— Dar nu are decât șaisprezece ani și a dispărut de acasă.

— Da.

— Ce alte dovezi vă mai trebuie?

Schlich ridică din umeri.

— Un martor ar fi perfect.

— Nu toate răpirile se fac în prezența unor martori.

— Corect, doamnă. Însă avem nevoie de dovezi că a fost o răpire sau o amenințare de natură fizică. Aveți așa ceva?

Era greu să te superi pe ei. Își notaseră conștiincioși toate informațiile. Nu afirmaseră că îngrijorarea părinților ar fi fără temei, însă era clar că nu aveau să lase totul deoparte și să direcționeze toate forțele poliției în rezolvarea acestui caz. Clare Schlich își exprimase foarte clar poziția prin tonul întrebărilor sale:

Ați monitorizat calculatorul fiului dumneavoastră?

Ați activat GPS-ul de pe mobilul lui?

Erați atât de îngrijorat din cauza comportamentului său, încât să-l urmăriți până în Bronx?

A mai fugit de acasă și înainte?

Tia nu avea cum să-i acuze pe polițiști, deși timpul trecea și Adam lipsea în continuare.

Guttierez fusese cel care vorbise cu Mike mai devreme. Acum i se adresă din nou acestuia:

— Ați spus că l-ați văzut pe Daniel Huff junior – DJ Huff – pe strada aceea? Și că era posibil să fi fost împreună cu fiul dumneavoastră?

— Da.

— Tocmai am vorbit cu tatăl lui. E polițist, știați asta?

— Știam.

— Mi-a spus că fiul lui a fost acasă toată noaptea.

Tia îl privi pe Mike. Văzu cum ceva explodează în spatele ochilor lui. Mai văzuse asta și altă dată la el. Își puse palma pe brațul lui, dar asta nu reuși să-l calmeze.

— Minte, spuse Mike.

Polițistul ridică din umeri. Tia îl urmări pe Mike cum se înroșește la față. El ridică privirea spre ea, apoi spre Mo, și zise:

— Plecăm de aici. Acum.

Doctorul îi recomandase lui Mike să mai stea o zi în spital, însă era clar că acest lucru nu avea să se întâmple. Tia știa că

nu avea niciun rost să mai joace rolul soției îngrijorate. Știa că Mike era în stare să se refacă în urma rănilor căpătate. Știa cât e de puternic. Era cea de-a treia bătaie serioasă în care fusese implicat de când îl știa ea – primele două avuseseră loc când încă mai juca hochei. Mike avusese mai multe copci decât orice alt jucător, își spărsese nasul de două ori, însă niciodată nu lipsise de la vreun meci – de cele mai multe ori, le dusese la bun sfârșit chiar și pe cele în care fusese rănit.

Tia știa că nu are niciun rost să se certe cu el pe tema asta și nici nu voia lucrul ăsta. Voia să-l vadă cât mai repede dat jos din pat și plecat în căutarea fiului lor. Știa că așteptarea acolo, în spital, nu putea decât să-i facă mult mai rău.

Mo îl ajută să se ridice în șezut. Tia îl ajută să se îmbrace. Hainele erau pline de sânge. Acest lucru nu provocă nicio reacție din partea lui Mike. Se ridică în picioare. Tocmai se pregăteau să iasă din încăpere, când telefonul Tiei începu să vibreze. Aceasta se rugă în gând ca cel care suna să fie Adam. Nu era el.

Hester Crimstein nu se obosi s-o salute.

— Vreo veste în legătură cu băiatul?

— Niciuna. Poliția nu face nimic. Zic că a fugit de acasă.

— Și nu e așa?

Tia se blocă.

— Eu nu cred asta.

— Brett mi-a povestit că-l spionai, spuse Hester.

Brett cu gura lui cea mare, își zise Tia în gând.

Grozav.

— I-am monitorizat activitatea online.

— Tot aia.

— Adam nu ne-ar face așa ceva.

— Da, știu, așa spun toți părinții.

— Îmi cunosc băiatul.

— Și asta am mai auzit-o. După o pauză, Hester adăugă: Vești proaste: nu am reușit să obțin amânarea.

— Hester…

— Înainte să apuci să-mi răspunzi că nu te duci înapoi la Boston, ascultă ce vreau să-ți spun. Am aranjat ca o limuzină

să vină să te ia. Mașina se află acum chiar în fața spitalului.

— Nu pot…

— Te rog doar să mă asculți, Tia. Îmi datorezi măcar asta. Șoferul te va duce la aeroportul Teterboro, care e foarte aproape de casa ta. Am acolo avionul meu particular. Ai telefonul mobil cu tine. Dacă afli ceva despre băiat, șoferul te duce imediat. Există un telefon și în avion. Tot așa, dacă te sună cât timp ești în aer, pilotul are instrucțiuni să te ducă unde vrei tu. Poate că Adam este găsit în altă parte, nu știu, în Philadelphia să zicem. O să plătesc eu să ai avionul la dispoziție.

Mike întoarse capul și îi aruncă o privire întrebătoare. Tia clătină din cap și le făcu semn să meargă mai departe.

— Când ajungi la Boston, continuă Hester, îi iei individului depoziția. Dacă se întâmplă ceva în timpul ăsta, te oprești imediat și te întorci acasă cu avionul meu. De la Boston la Teterboro e un zbor de numai patruzeci de minute. Există șansa să-l prinzi când tocmai intră pe ușă și-ți aruncă una dintre motivațiile alea stupide de adolescent, drept scuză că a fost la băut cu prietenii. Oricum ar fi, ajungi înapoi acasă în câteva ore.

Tia își freca rădăcina nasului.

— Nu ți se pare corect ce ți-am propus? întrebă Hester.

— Ba da.

— Perfect.

— Însă nu pot să fac ce mi-ați spus.

— De ce nu?

— Nu aș fi în stare să mă concentrez.

— Asta-i o prostie. Ți-am spus doar ce vreau eu cu depoziția aceea.

— Dumneavoastră vreți ca eu să flirtez cu bărbatul acela. Soțul meu e în spital…

— Deja a ieșit de acolo. Știu totul, Tia.

— Bine, atunci soțul meu a fost atacat și băiatul meu lipsește în continuare. Chiar credeți că aș fi în stare să flirtez cu omul ăla ca să obțin depoziția aia nenorocită?

— Să fii în stare? Cui naiba îi pasă dacă ești în stare sau

nu? Pur și simplu, trebuie s-o faci. E în joc libertatea unui om, Tia.

— Va trebui să găsiți pe altcineva.

Tăcere.

— Ăsta e răspunsul tău final? întrebă Hester.

— Da, e răspunsul meu final, zise Tia. O să mă coste slujba?

— Nu astăzi, răspunse Hester. Însă curând. Pentru că acum știu că nu mă pot baza pe tine.

— O să muncesc din greu ca să vă recâștig încrederea.

— Nu o s-o mai recâștigi. Nu prea sunt obișnuită să acord o a doua șansă. Am prea mulți avocați care lucrează pentru mine și care nu au nevoie de așa ceva. Așa că o să te trec din nou la munca de jos până ai să pleci singură. Păcat. Eram convinsă că ai potențial.

Hester Crimstein închise telefonul.

Ieșiră din spital. Mike o privi în ochi.

— Tia?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Mo îi duse acasă cu mașina.

Tia întrebă:

— Și acum ce facem?

Mike înghiți o pastilă.

— Poate că ar fi bine să te duci s-o iei pe Jill.

— OK. Și voi unde vă duceți?

— Pentru început, vreau să stau puțin de vorbă cu căpitanul Daniel Huff, să văd de ce a mințit.

21.

— Individul ăsta, Huff, e polițist, nu? întrebă Mo.

— Da.

— Așa că n-o să se lase intimidat prea ușor. Parcaseră deja mașina în apropierea casei în care locuia familia Huff, aproape în același loc în care așteptase Mike în seara precedentă, înainte ca totul să înceapă să explodeze în jurul lui. Acum nu mai avea răbdare să-l asculte pe Mo. Porni ca din pușcă spre ușa de intrare. Mo începu să alerge după el. Mike bătu la ușă și așteptă câteva secunde. Apăsă apoi pe butonul soneriei și așteptă din nou.

Niciun răspuns.

Mike ocoli casa și se duse la ușa din spate. Bătu și acolo. Nimic. Își făcu mâinile pâlnie la ochi și încercă să vadă ceva înăuntru. Nicio mișcare. Încercă chiar și clanța. Ușa era încuiată.

— Mike?

— Individul minte, Mo.

Ajunseră din nou la mașină.

— Unde mergem? întrebă Mo.

— Lasă-mă pe mine să conduc.

— Nu. Unde vrei să mergem?

— La secția de poliție. Acolo unde lucrează Huff.

Distanța era foarte mică, mai puțin de doi kilometri. Ce aproape de casă avea serviciul Daniel Huff! Ce noroc pe individul ăsta! Nu trebuia să piardă, ca el, ore întregi în trafic în fiecare zi, să treacă podul într-un sens și în celălalt. Oare cum de ajunsese să se gândească la astfel de tâmpenii tocmai acum? Își dădu seama că începuse să respire cam ciudat și că Mo îl urmărea cu coada ochiului.

— Mike?

— Ce e?

— Trebuie să-ți păstrezi cumpătul.

Mike se încruntă.

— Tocmai tu te-ai găsit să-mi spui asta!

— Da, tocmai eu. Poți să fii cât de ironic vrei, însă te rog să mă crezi că am motive foarte bine întemeiate ca să te îndemn la prudență. Nu câștigi nimic dacă intri într-o secție de poliție cu capsa pusă.

Mike nu făcu niciun comentariu. Secția de poliție se afla sus, pe un deal, în clădirea unei foste biblioteci. Parcarea era foarte mică. Mo începu să dea roată în căutarea unui loc liber.

— Ai auzit ce-am spus?

— Da, Mo, te-am auzit.

Nu reușeau să găsească niciun loc de parcare.

— Mai bine mă duc să caut și-n spate.

— N-avem timp pentru asta. Mă descurc singur de-aici.

— Nu te las singur.

Mike se întoarse spre prietenul său.

— Doamne, urât te mai uiți!

— N-am nimic împotrivă dacă îți place s-o faci pe șoferul. Să știi însă că nu ești dădaca mea, Mo. Așa că lasă-mă aici. Oricum, trebuie să mă duc singur să stau de vorbă cu Huff. Prezența ta acolo i-ar putea trezi anumite suspiciuni. Dacă mă duc singur am șansa să vorbesc cu el ca de la tată la tată.

Mo trase mașina pe dreapta.

— Să ții minte ce ai spus acum.

— La ce te referi?

— Că o să vorbești cu el ca de la tată la tată. Și el e părinte ca și tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te las să-ți dai seama singur.

Mike simți o durere ascuțită în coaste când se ridică și coborî din mașină. Durerea avea însă un efect foarte special asupra lui. În primul rând, la el pragul de suportabilitate era foarte ridicat. În al doilea rând, se putea spune că, de cele mai multe ori, simțea durerea ca pe ceva reconfortant. Îi plăcea cum îl dureau mușchii după o sesiune dură de exerciții fizice. Când se afla pe gheață, adversarii încercau să-l intimideze, aplicându-i lovituri dure, fără să-și dea seama că acestea aveau un efect contrar asupra lui. Parcă chiar ar fi avut nevoie

de astfel de lovituri pentru a putea da tot ce avea mai bun în el.

Se aștepta ca secția de poliție să fie pustie. Mai fusese acolo o singură dată, ca să obțină aprobarea să-și parcheze mașinile pe stradă pe timpul nopții. Conform unei dispoziții încă în vigoare, în orașul lor era ilegal să-ți lași mașina parcată pe stradă după ora două noaptea. La ei se repara însă aleea care ducea la garaj și, de aceea, se dusese la poliție ca să obțină o derogare pe timp de o săptămână.

Atunci nu găsise acolo decât un singur polițist la recepție, toate birourile din spate fiind pustii.

Acum, se aflau acolo cel puțin cincisprezece polițiști, cu toții foarte agitați.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Polițistul în uniformă care îl abordase i se părea mult prea tânăr ca să lucreze la recepție. Probabil că era din nou vorba de modul în care televiziunea deformează percepțiile, însă Mike își imaginase întotdeauna că acolo ar trebui să se găsească numai veterani cu părul cărunt, cu mare experiență. Puștiul din fața lui nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani și se uita la fața lui cu un interes nedisimulat.

— Ați venit în legătură cu vânătăile acelea?

— Nu, răspunse Mike. Ceilalți polițiști măriseră parcă brusc ritmul. Se deplasau încoace și încolo, fluturând foi de hârtie în mână, strigau unii la alții și gesticulau ținând receptoarele telefoanelor sprijinite cu bărbia. Am venit să vorbesc cu ofițerul Huff.

— Vreți să spuneți domnul căpitan Huff?

— Exact.

— Pot să vă întreb în ce problemă?

— Spuneți-i că-l caută Mike Baye.

— După cum vedeți, suntem destul de ocupați în clipa de față.

— Am văzut, spuse Mike. Ceva important?

În privirea tânărului polițist se citi clar că nu era treaba lui Mike ce se petrecea în secția de poliție. Mike reuși totuși să prindă câteva frânturi de conversație despre o mașină parcată

lângă un hotel din lanțul Ramada, dar nimic mai mult.

— Sunteți amabil să luați loc acolo până încerc eu să-l găsesc pe domnul căpitan Huff?

— Sigur că da.

Mike se îndreptă spre o bancă lipită de perete și se așeză lângă un bărbat îmbrăcat în costum, care completa niște formulare.

Unul dintre polițiști spuse cu voce tare:

— Am verificat tot personalul. Se pare că nimeni n-a văzut-o.

Cuvintele erau fără niciun înțeles pentru Mike, care se chinuia din răsputeri să-și păstreze cumpătul.

Huff îl mințise.

Acum urmărea nerăbdător mișcările tânărului de la recepție. Acesta închise telefonul și-l căută cu privirea. Mike înțelese imediat că veștile nu erau deloc bune.

— Domnule Baye?

— Doctor Baye, îl corectă Mike. Nu fusese vorba de aroganță, ci, pur și simplu, de speranța că va fi tratat altfel în calitate de medic.

— Domnule doctor Baye. Mi-e teamă că suntem foarte ocupați în dimineața asta. Domnul căpitan Huff m-a rugat să vă transmit că vă va suna el de îndată ce se eliberează puțin.

— Nu cred că am timp pentru asta, spuse Mike printre dinți.

— Cum ați spus?

Spațiul în care lucrau polițiștii forma o singură încăpere mare. Exista un perete despărțitor din lemn la intrare, cam de un metru înălțime – de ce exista oare în toate secțiile așa ceva? Pe cine ar fi putut opri un astfel de paravan? – de care se putea trece printr-o portiță batantă. În spate se vedea foarte clar o ușă pe care scria căpitan cu litere mari. Mike se puse brusc în mișcare, ceea ce îi provocă un nou val de durere, și depăși tejgheaua de la recepție.

— Domnule?

— Nu vă faceți probleme, știu drumul.

Împinse portița și începu să alerge în direcția biroului

căpitanului.

— Opriți-vă imediat!

Mike era convins că tânărul nu avea să tragă în el, așa că își continuă drumul. Ajunse la ușă înainte ca să apuce cineva să-l oprească. Încercă clanța. Ușa nu era încuiată.

Huff se afla la masa de lucru și vorbea la telefon.

— Ce naiba…?

Tânărul de la recepție își făcu imediat apariția, gata să se arunce asupra lui Mike, însă Huff îi făcu semn să se oprească.

— E în ordine.

— Vă rog să mă scuzați, domnule căpitan. S-a năpustit aici pur și simplu.

— Nu e nicio problemă. Închide ușa, te rog.

Polițistul nu părea deloc împăcat cu situația, însă execută ce i se ceruse. Unul dintre pereții biroului era din sticlă. Tânărul rămase acolo, urmărind cu privirea ce se petrecea înăuntru. Mike îi aruncă o privire apoi își îndreptă atenția asupra lui Huff.

— M-ai mințit, zise el fără nicio altă introducere.

— Sunt foarte ocupat acum, Mike.

— L-am văzut pe băiatul tău chiar înainte de a fi atacat.

— N-aveai cum să-l vezi fiindcă era acasă.

— Asta e o minciună.

Huff nu se ridicase. Nici nu-l invitase pe Mike să ia loc. Se mărgini să-și ducă mâinile la ceafă și se lăsă pe spate.

— Crede-mă că nu am timp de asta acum.

— Fiul meu a fost la voi acasă. Apoi a plecat în Bronx.

— De unde știi tu toate astea, Mike?

— Am un dispozitiv GPS montat în telefonul băiatului.

Huff ridică din sprâncene.

— Uau.

Fără îndoială că știa deja asta. Îl informaseră colegii lui, polițiști, din New York.

— De ce continui să minți, Huff?

— Cât de precis e GPS-ul ăla?

— Poftim?

— Poate că nu s-a întâlnit deloc cu DJ. Poate că era pe

undeva în vecini. Băieții Lubektin locuiesc doar la două case distanță de noi. Sau poate a fost la noi acasă, dar nu l-am mai găsit acolo când am ajuns eu. Sau poate a ajuns doar până în apropiere, a vrut să intre, dar după aceea s-a răzgândit.

— Tu vorbești serios?

Se auzi o bătaie în ușă. Un alt polițist își băgă capul înăuntru și zise:

— A venit domnul Cordova.

— Duceți-l în camera A, spuse Huff. Vin și eu în două secunde.

Polițistul dădu din cap și închise ușa. Huff se ridică în picioare. Era un bărbat înalt, cu părul pieptănat spre spate. În mod obișnuit, avea calmul acela specific polițiștilor, pe care îl etalase și seara trecută, când ieșise înaintea lui Mike. Era la fel de calm și acum, însă dădea impresia că face eforturi serioase să se stăpânească. Îl privi pe Mike drept în ochi. Acesta îi înfruntă privirea.

— Fiul meu a fost acasă toată noaptea.

— Asta e o minciună.

— Trebuie să plec. Am încheiat discuția asta.

Huff porni spre ușă. Mike i se așeză în cale.

— Trebuie să stau de vorbă cu fiul tău.

— Dă-te la o parte, Mike.

— Nu.

— Fața ta…

— Ce-i cu ea?

— Se pare că ai luat deja suficientă bătaie, zise Huff.

— Vrei să încerci?

Huff nu zise nimic.

— Haide, Huff. Am luat deja bătaie. Vrei să încerci din nou?

— Din nou?

— Poate erai și tu acolo.

— Ce?

— În orice caz, fiul tău a fost. Știu sigur. Așa că te invit să încerci. Dar, de data asta, față în față. Unu la unu. Fără o ceată care să sară pe mine când mă uit în altă parte. Haide.

Lasă jos arma și încuie ușa. Spune-le tipilor de afară să ne lase singuri. Hai să vedem cât de tare ești.

Pe fața lui Huff apăru o urmă de zâmbet.

— Și tu crezi că asta o să te ajute să-ți găsești fiul?

De-abia atunci Mike înțelese ce voise Mo să spună. Îl provocase pe Huff la o înfruntare față în față și unu la unu, când, de fapt, aici era vorba tocmai despre ce îi atrăsese atenția Mo: de o înfruntare ca de la părinte la părinte. Nu că asta l-ar fi impresionat prea tare pe Huff, dacă ar fi menționat-o. Din contră. Mike încerca să-și salveze copilul și Huff făcea exact același lucru pentru băiatul lui. Lui Mike nu-i păsa câtuși de puțin de DJ Huff, iar lui Huff nu-i păsa deloc de Adam Baye.

Amândoi încercau să-și protejeze copiii. Huff era gata să lupte pentru asta. Orice s-ar fi întâmplat, Huff nu și-ar fi trădat copilul. Același lucru era valabil și în cazul celorlalți părinți – ai lui Clark sau ai Oliviei – și aici era greșeala lui Mike. Atât el, cât și Tia stătuseră de vorbă cu niște adulți care ar fi fost în stare să sară peste o grenadă ca să-și protejeze odraslele. Pentru a afla ceva trebuiau să treacă de aceste santinele.

— Adam a dispărut, spuse Mike.

— Am înțeles.

— La New York, am vorbit cu poliția de acolo despre asta. Aici cu cine trebuie să vorbesc pentru a fi ajutat să-mi găsesc copilul?

•

— Spune-i Cassandrei că mi-e dor de ea, șopti Nash.

După care, în sfârșit, o lăsă pe Reba Cordova să-și dea duhul.

Nash pomi apoi spre depozitul U-Store-It de lângă autostrada 15.

Trase mașina cu spatele la platforma depozitului pe care îl închiriase. Deja se înnoptase. În afară de ei, la ora aceea, nu mai era nimeni acolo. Băgase cadavrul într-un tomberon de gunoi, ca o măsură suplimentară de protecție, pentru situația, foarte puțin probabilă, că va trece cineva pe acolo.

Containerele erau nemaipomenite pentru ce avea el nevoie. Își aduse aminte că citise undeva despre o răpire, în care victima fusese ținută într-unul dintre aceste containere. Victima se sufocase în mod accidental și-și pierduse viața. Nash știa însă și alte povești – și încă unele care făceau să-ți înghețe sângele în vine. Vezi postere cu persoane dispărute, copii nevinovați, femei care nu s-au mai întors acasă într-o bună zi și, de multe ori, fără ca nimeni să bănuiască, ei se află, de fapt, imobilizați în locuri ca acest depozit.

Nash știa că polițiștii se bazau pe faptul că un criminal are un mod specific de acțiune. Probabil că era adevărat – cei mai mulți criminali nu erau prea dotați intelectual –, însă Nash nu avea de gând să se comporte așa cum se așteptau ei. Pe Marianne o bătuse atât de rău, încât să nu poată fi recunoscută, însă de data asta nici nu se atinsese de fața Rebei. Motivul era pur logistic. Știa că are posibilitatea să ascundă adevărata identitate a lui Marianne. Nu același lucru era însă valabil în cazul Rebei. Mai mult ca sigur, soțul acesteia îi anunțase deja dispariția. Dacă ar fi apărut încă un cadavru, chiar desfigurat, poliția ar fi făcut imediat legătura cu Reba Cordova.

Așa că își schimbase radical modul de operare. Cadavrul nu avea să fie descoperit niciodată.

Asta era cheia. Nash lăsase cadavrul lui Marianne într-un loc unde putea fi găsit, Reba, însă, se evaporase, pur și simplu. Îi lăsaseră mașina în parcarea hotelului. Poliția avea să-și închipuie că se dusese acolo pentru o întâlnire amoroasă. Aveau să meargă pe pista asta, să investigheze dacă nu cumva avea un iubit. Poate că femeia chiar avea pe cineva. În cazul ăsta, poliția avea să-și îndrepte atenția asupra individului. Indiferent însă dacă femeia avea sau nu o relație extraconjugală, cât timp cadavrul nu era găsit, nu puteau întreprinde nimic și erau nevoiți să meargă pe varianta că fugise de acasă. În orice caz, nu aveau cum să facă legătura între Marianne și Reba.

Așa că avea să o țină aici. Cel puțin o vreme.

În spatele ochilor Pietrei nu era nimic altceva decât moarte.

Cu ani în urmă, Pietra era o tânără și frumoasă actriță care trăia în țara ce pe atunci se numea Iugoslavia. Apoi începuseră epurările etnice. Soțul și fiul ei fuseseră uciși în prezența ei, în chinuri groaznice. Pietra nu fusese atât de norocoasă – reușise să supraviețuiască. Pe vremea aceea, Nash era un fel de mercenar și se afla și el acolo. El fusese cel care o salvase. Ceea ce mai rămăsese din ea. De atunci, Pietra revenea la viață doar atunci când trebuia să acționeze, ca atunci, la bar, când o răpiseră pe Marianne. În rest, în spatele ochilor ei era numai moarte. Restul fusese distrus de soldații sârbi.

— I-am promis Cassandrei, spuse Nash. Sper că mă înțelegi, nu?

Pietra îi evita privirea. El îi studie profilul.

— Nu-ți place ce am făcut, nu-i așa?

Pietra nu spuse nimic. Așezaseră cadavrul Rebei într-un amestec de rumeguș și gunoi de grajd. Așa avea să reziste ceva timp. Nash nu voia să riște furând o altă plăcuță de înmatriculare. Cu ajutorul unei bucăți de bandă izolatoare, făcu din F un E – asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Într-un colț al depozitului, avea mai multe elemente cu care putea „deghiza” furgoneta. O pereche de benzi magnetice imprimate cu o reclamă la Tremesis Paints. O alta pe care scria CAMBRIDGE INSTITUTE. Nash alese o folie adezivă pe care o cumpărase toamna trecută, la o conferință religioasă. Pe folie scria cu litere mari:

DUMNEZEU NU CREDE ÎN ATEI

Nash zâmbi. Ce tâmpenie! Chestia era că un asemenea text sărea în ochi. Cei care citeau puteau fi ori impresionați, ori ofensați. Oricum, era ceva ce remarcai. Și când ești atent la lucruri din astea, nu mai dai prea multă importanță numărului de înmatriculare al mașinii.

Se urcară în mașină.

Până s-o întâlnească pe Pietra, Nash nu credea în zicala că ochii sunt oglinda sufletului. În cazul acestei femei, lucrul era însă evident. Avea niște ochi minunați, albaștri cu puncte

galbene, însă puteai vedea foarte clar că în spatele lor nu era nimic, că stinsese cineva acolo o lumină imposibil de reaprins.

— A trebuit s-o fac, Pietra. Tu poți să mă înțelegi.

Ea vorbi într-un sfârșit.

— Ți-a făcut plăcere s-o ucizi și s-o lași acolo.

Nu-l judeca. Era o simplă constatare. Îl cunoștea pe Nash de prea multă vreme, ca acesta să încerce să se apere.

— Și ce-i cu asta?

Ea îi evită privirea.

— Ce s-a întâmplat, Pietra?

— Eu am știut ce s-a întâmplat cu familia mea, zise ea.

Nash nu spuse nimic.

— Am fost martoră la chinurile îngrozitoare în care au murit soțul și fiul meu. Și ei au văzut cum eram eu chinuită. A fost ultima imagine pe care au văzut-o înainte de a muri – pe mine suferind alături de ei.

— Știu asta, zise Nash. Ai spus că mi-a făcut plăcere. Dar sunt convins că și ție ți-a făcut, nu?

Ea răspunse fără nici cea mai mică ezitare:

— Da.

Cei mai mulți ar fi crezut probabil că o victimă, care trecuse prin asemenea chinuri oribile, nu putea fi decât oripilată la vederea sângelui. Lumea nu funcționa însă chiar așa. Violența dă naștere la violență – și asta nu numai într-un mod strict referitor la răzbunare. Un copil molestat ajunge la maturitate să molesteze și el copii nevinovați. Fiul traumatizat de un tată care îi abuzează mama este foarte probabil să ajungă într-o bună zi să-și bată și el soția.

De ce oare?

De ce noi, oamenii, nu învățăm niciodată lecția? Ce se întâmplă în interiorul nostru de ajungem să fim atrași de lucruri care ar trebuie să ne creeze repulsie?

După ce fusese salvată de Nash, în toată perioada de recuperare petrecută în spital, Pietra nu se gândise decât la răzbunare. La trei săptămâni după ce ieșise din spital, Pietra, împreună cu Nash dăduseră de urma unuia dintre soldații care îi torturaseră familia. Reușiseră să-l prindă. Nash îl legase. Îi

dăduse Pietrei o foarfecă de grădină și o lăsase singură cu soldatul. Abia după trei zile, nenorocitul reuși să moară. La sfârșitul primei zile, soldatul ajunsese s-o implore pe Pietra să-l omoare mai repede. Ea nu o făcuse.

Savurase fiecare moment.

Majoritatea ajung, în final, la concluzia că răzbunarea este o irosire emoțională. Se simt atât de goliți după ce fac rău unei alte ființe umane, chiar dacă e vorba despre cineva care merită. Nu și Pietra. Experiența prin care trecuse îi trezise dorința pentru mai mult. Simplificând, ăsta era principalul motiv pentru care se afla acum alături de acest bărbat.

— Deci, de ce e atât de diferit de data asta? întrebă el.

Răspunsul nu veni imediat.

— Să nu știi, zise Pietra în șoaptă. Să nu știi *niciodată.* Da, îi facem să sufere, îi chinuim… nicio problemă. Pietra aruncă o privire înapoi, în direcția depozitului. Însă să faci un bărbat să trăiască tot restul vieții întrebându-se ce s-a întâmplat cu femeia pe care o iubea. Pietra clătină din cap. Asta e groaznic.

Nash îi puse mâna pe umăr.

— Nu avem cum să facem altfel acum. Înțelegi, nu?

Pietra încuviință cu o mișcare a capului.

— Dar după aceea?

— Da, Pietra. După aceea. După ce terminăm asta, o să-l lăsăm să afle adevărul.

22.

Guy Novak merse cu spatele pe aleea care ducea la garaj. Strângea cu atâta putere volanul, încât i se albiseră nodurile degetelor. Continua să stea acolo, în mașină, cu piciorul pe frână, dorind din răsputeri să simtă și altceva decât acea cumplită senzație de neputință.

Își văzu imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Părul începuse să i se rărească. Încet-încet, cărarea cobora tot mai către ureche. Probabil că deja îl vorbeau pe la spate că se piaptănă în așa fel, încât să-și ascundă chelia.

Se privea în oglindă și nu-i venea să creadă că era el cel de acolo. Nu avea ce face cu părul. Va trebui să continue să se pieptene la fel. Mai bine niște șuvițe decât chelia strălucitoare.

Luă mâna dreaptă de pe volan și trase frâna de mână. Apoi opri motorul. Mai aruncă o ultimă privire spre bărbatul din oglindă.

Ce figură jalnică!

Halal bărbat! Să treci cu mașina prin fața casei și să încetinești puțin. Asta da, dovadă de bărbăție. Oare îți este chiar atât de frică să-l înveți minte pe ticălosul care ți-a nenorocit copilul?

Ce fel de tată ești? Ce fel de bărbat?

Un neputincios.

A, da, sigur, se dusese, la fel ca orice puști mucos, să se plângă la directorul școlii. Bineînțeles că în afară de câteva remarci pline de compasiune și de înțelegere, directorul nu făcuse absolut nimic. Lewiston preda în continuare. Lewiston continua să vină seara acasă, unde-l așteptau nevasta și copilul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mama lui Yasmin, soția sa, îl părăsise pe Guy când fetița nu împlinise încă doi anișori. Cei mai mulți o acuzaseră pe ea, fiindcă își părăsise familia, însă adevărul era că Guy nu fusese suficient de bărbat pentru ea. Fosta lui soție începuse să calce strâmb și, după o vreme, ajunsese să nici nu-i mai pese dacă el

știe asta sau nu.

Asta fusese însă cu soția lui. O femeie pe care nu fusese destul de puternic s-o țină lângă el.

Acum era vorba însă de copilul lui.

Yasmin. Iubita lui fiică. Singurul lucru cu adevărat important pe care reușise să-l realizeze în viață. Să fie tatăl unui copil. Să îl crească. Să aibă grijă de el.

Nu asta trebuia să fie cea mai importantă misiune a lui?

Bună treabă, Guy.

Tocmai când e nevoie de tine, n-ai curajul să lupți pentru copilul tău. Ce-ar fi spus tatăl lui despre toată chestia asta? Fără îndoială, i-ar fi aruncat privirea aceea care îl făcea să se simtă atât de neînsemnat. I-ar fi spus că e o mămăligă, fiindcă, dacă cineva ar fi îndrăznit să facă așa ceva cuiva dintre apropiații bătrânului, George Novak l-ar fi învățat minte.

Așa ar fi trebuit să se poarte și el.

Ieși din mașină și se îndreptă spre casă. Trăia aici de mai bine de doisprezece ani. Își aduse aminte cum venise aici, pentru prima dată, mână în mână cu fosta lui soție, să vadă casa. Își aduse aminte de zâmbetul ei. Îl înșela oare încă de pe atunci, fără ca el să știe? Probabil. Mult timp după ce ea plecase, Guy continuase să se întrebe dacă Yasmin era cu adevărat a lui. Degeaba încerca să nu se mai gândească, să-și spună că nu are nicio importanță. Până la urmă, nu mai suportase. Cu doi în urmă, făcuse, pe ascuns, un test de paternitate. Urmaseră trei săptămâni de așteptare dureroasă, dar, în final, când primise rezultatul, se dovedise că meritase.

Yasmin era copilul lui.

Poate părea patetic, însă faptul că aflase adevărul îl făcuse să fie un tată mai bun. Făcea tot posibilul ca ea să fie fericită. Dorințele ei aveau întotdeauna întâietate. O adora pe Yasmin, o îngrijea cât de bine putea. El, pe care tatăl său îl umilise atât de mult.

Și cu toate astea nu reușise s-o protejeze.

Se mai uită o dată la casă. Dacă se hotăra cu adevărat s-o pună în vânzare, nu i-ar fi stricat un strat proaspăt de vopsea. Și gardul viu ar mai fi trebuit tuns un pic.

— Hei!

O voce necunoscută de femeie. Guy se întoarse și-și miji ochii în lumina soarelui. Încremeni văzând că era vorba despre soția lui Lewiston care tocmai cobora din mașină. Femeia venea drept spre el. Se putea citi, după expresia de pe fața ei, că e foarte furioasă.

Rămase pironit locului, incapabil să facă vreo mișcare.

— Cum îți permiți să treci mereu cu mașina prin fața casei mele? se răsti femeia.

— E o țară liberă, reuși să îngaime Guy, care nu stătea tocmai bine la capitolul prezență de spirit.

Dolly Lewiston nu se oprise. Continua să înainteze spre el, cu o viteză care-l făcu să se teamă că se va izbi de el. Își duse instinctiv brațele înainte și făcu un pas înapoi. Încă o jalnică dovadă de slăbiciune. După ce că nu avusese curajul să-și răzbune copilul, acum ajunsese să-i fie frică până și de soția celui care-i făcuse rău.

Femeia se opri într-un târziu și-i vârî un deget în față.

— Să-mi lași în pace familia, ai auzit?

Guy avu nevoie de ceva timp ca să-și revină.

— Știți ce i-a făcut soțul dumneavoastră fiicei mele?

— A fost o greșeală.

— Și-a bătut joc de un copil de unsprezece ani.

— Știu ce a făcut. A fost o prostie. Îi pare foarte rău. Nici nu știi cât de rău îi pare.

— A transformat viața fetiței mele într-un iad.

— Și ce vrei acum? Ca și viața noastră să fie la fel?

— Soțul dumneavoastră trebuie să plece din școală, zise Guy.

— Pentru o vorbă pe care a scăpat-o fără să-și dea seama?

— I-a distrus copilăria.

— Hai că exagerezi!

— Chiar nu vă amintiți cum era în copilărie, cu copiii care ajungeau ținta batjocurii celorlalți, câte trebuiau să îndure în fiecare zi? Fetița mea era un copil fericit. Nu perfectă, nu. Dar fericită. Și acum…

— Te rog să mă crezi că-mi pare rău. Sincer. Însă vreau să-

mi lași familia în pace.

— Dacă ar fi lovit-o – vreau să spun, dacă i-ar fi dat o palmă sau așa ceva – ar fi fost dat imediat afară, nu? Ceea ce i-a făcut el lui Yasmin e mult mai grav decât o simplă palmă.

Dolly Lewiston rămase câteva clipe tăcută, privindu-l drept în ochi.

— Chiar vorbești serios?

— Nu o să-l las să scape nepedepsit.

Femeia făcu încă un pas către el. De data asta, Guy nu se mai dădu înapoi. Fețele lor se aflau acum la doar câțiva centimetri distanță. Vocea ei se transformase în șoaptă.

— Chiar crezi că porecla pe care a primit-o e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla?

El deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

— Te iei de familia mea, domnule Novak. De familia mea. De oamenii la care țin eu cel mai mult pe lume. Soțul meu a făcut o greșeală. Și-a cerut scuze. Tu nu te lași însă și vrei să ne faci rău. Dacă așa stă situația, să știi că ne vom apăra.

— Dacă vă referiți la tribunal…

Femeia râse ușor.

— O, nu, zise ea tot în șoaptă. Nu mă refer la tribunal.

— Dar la ce?

Dolly Lewiston își înclină ușor capul spre dreapta.

— Ați fost agresat fizic vreodată, domnule Novak?

— E o amenințare?

— Nu, e o simplă întrebare. Ai spus că ceea ce a făcut soțul meu a fost mai grav decât o agresare fizică. Te rog să mă crezi, domnule Novak, că nu este. Cunosc anumite persoane. Dacă vorbesc cu ele – dacă fac numai o aluzie că încearcă cineva să-mi facă rău sunt în stare să vină într-o noapte când tu dormi. Când fiica ta doarme.

Guy simți că i se usucă gura. Încercă să-și oprească tremurai genunchilor.

— Asta chiar că sună a amenințare, doamnă Lewiston.

— Nu este. Este o realitate. Dacă vrei să ne faci rău, noi n-o să stăm cu mâinile în sân. O să răspund prin toate mijloacele pe care le am la dispoziție, înțelegi?

El nu răspunse.

— Fă-ți un bine, domnule Novak. Ai mai bine grijă de fiica dumitale, nu de soțul meu. Lasă-l în pace.

— Nu pot.

— Atunci o să vezi ce înseamnă adevărata suferință.

Dolly Lewiston se răsuci pe călcâie și plecă fără să mai spună vreun cuvânt. Lui Guy îi tremurau genunchii. O urmări cu privirea cum se urcă în mașină și pleacă. Femeia nu se uită înapoi, însă el era sigur că avea un zâmbet triumfător pe buze.

E nebună, își zise el.

Și trebuia oare ca din cauza asta să dea înapoi? Nu dăduse destul înapoi toată viața? Nu era asta principala problemă – că era un om pe care-l călcau toți în picioare?

Deschise ușa și intră în casă.

— S-a întâmplat ceva?

Era Beth, ultima sa prietenă. O femeie care nu mai știa ce să facă pentru a-i intra în voie. Adevărul e că toate făceau la fel. Era așa o penurie de bărbați din categoria lui de vârstă, încât toate încercau din răsputeri să se facă plăcute și, în același timp, să nu pară chiar atât de disperate. Niciuna dintre ele nu reușea însă. Ăsta e necazul cu disperarea. Poți să încerci s-o maschezi prin tot felul de mijloace, însă mirosul străbate toate straturile cu care ai acoperit-o.

Guy ar fi vrut să treacă peste asta. Ar fi vrut ca și femeile cu care ieșea să reușească să treacă peste obstacol și să-l poată vedea așa cum era el în realitate. Nu se întâmpla însă așa și toate relațiile rămâneau la un nivel superficial. Prietenele sale ar fi vrut, fără îndoială, mai mult. Cu toate astea, încercau din răsputeri să nu pară prea insistente și tocmai asta crea o anumită senzație de presiune. Ar fi vrut să se apropie mai mult de sufletul lui, dar el nu era pregătit să-l deschidă pentru ele. Cele mai multe preferau însă să rămână lângă el chiar și în aceste condiții, prelungind relația până când le dădea el papucii.

— Nimic. Totul e în ordine, spuse Guy. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Nicio problemă.

— Fetele sunt bine?

— Da. A venit mama lui Jill și a luat-o acasă. Yasmin e sus, în camera ei.

— Perfect.

— Ți-e foame, Guy? Vrei să-ți pregătesc ceva?

— Doar dacă mănânci și tu cu mine.

Beth îi zâmbi și asta îl făcu să se simtă oarecum vinovat. Toate femeile cu care se întâlnea îl făceau să se simtă superior și, în același timp, lipsit de orice valoare. Îl cuprinse din nou un sentiment de dezgust față de propria lui persoană.

Ea veni lângă el și-l sărută pe obraz.

— Du-te și te odihnește un pic până pregătesc eu masa.

— OK, mă duc să-mi verific mesajele.

Guy deschise calculatorul și găsi un singur mesaj nou în cutia poștală. Fusese trimis de la o adresă Hotmail care nu-i spunea nimic și conținea un text care îl făcu să-i înghețe sângele în vine.

> *Ascultă-mă cu atenție. Cred că ar trebui să-ți ascunzi arma mai bine.*

•

Tia aproape că regreta că refuzase oferta șefei ei. Era acasă, însă parcă nu se mai simțise niciodată la fel de inutilă ca acum. Sunase pe la toți prietenii lui Adam, însă nimeni nu știa nimic. Era din ce în ce mai îngrijorată. Jill, care se pricepea foarte bine să citească stările sufletești ale părinților săi, își dăduse, bineînțeles, seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— Unde e Adam, mami?

— Nu știm, draga mea.

— L-am sunat și eu pe mobil. Nu mi-a răspuns.

— Știu. Încercăm să-l găsim.

Tia se uită în ochii fetiței. Ce privire de adult. Cel de-al doilea născut crește atât de diferit față de primul. Pe primul născut îl cocoloșim prea mult. Îi supraveghem fiecare pas. Avem senzația că fiecare răsuflare a sa face cumva parte din planul divin al Domnului. Pământul, Luna, Soarele, stelele – toate se învârt în jurul primului născut.

Se gândea acum la secrete, la obsesiile și temerile ascunse ale fiecăruia și la felul în care încercase ea să le afle pe cele ale fiului ei. Se întrebă dacă această dispariție nu era cumva o confirmare a faptului că avusese dreptate. Fiecare are problemele lui. Chiar și ea, Tia, avea o mulțime de spaime. Își obligase întotdeauna copiii să poarte echipament de protecție când făceau sport sau când plecau cu bicicleta. Aștepta în stația de autobuz până îi vedea urcați în mașina care îi ducea la școală. Chiar și acum, deși era conștientă că Adam devenise prea mare pentru așa ceva, se ascundea și-l urmărea până se urca în autobuz. Nu-i plăcea să-i lase să traverseze străzi aglomerate sau să-i știe că pleacă cu bicicleta în centrul orașului. Nu-i prea lăsa să meargă la școală cu alți copii, fiindcă se temea că mamele acestora nu conduc suficient de atent.

Era atentă la fiecare poveste tragică în care fuseseră implicați copii – fiecare accident de mașină, fiecare caz de înec, de răpire, fiecare prăbușire de avion, orice. Trăgea cu urechea și apoi venea acasă și căuta online toate articolele despre evenimentele respective. Degeaba încerca Mike s-o liniștească, spunându-i că șansele ca tocmai lor să li se întâmple așa ceva sunt de unu la un milion.

Asemenea evenimente se întâmplă întotdeauna unor oameni care există cu adevărat. Și uite că acum li se întâmplau chiar lor.

Fuseseră oare numai simple obsesii de-ale ei sau avusese dreptate?

Telefonul începu să sune și Tia îl înșfacă rapid sperând din tot sufletul ca la capătul celălalt să fie Adam.

— Alo?

— Doamna Baye? Aici e detectivul Schlich.

Era polițista aceea înaltă pe care o cunoscuse la spital. Spaima puse din nou stăpânire pe ea. Uneori, ai senzația că ai ajuns în punctul în care nu are ce să te mai sperie, însă loviturile repetate nu reușesc să te imunizeze complet.

— Da?

— Telefonul fiului dumneavoastră a fost găsit într-un

tomberon aflat nu departe de locul unde a fost atacat soțul dumneavoastră.

— Deci a fost totuși acolo?

— Noi am luat în calcul de la început și varianta aceasta.

— Și cineva i-a furat telefonul.

— Asta e o altă problemă. Noi bănuim că motivul pentru care telefonul a fost abandonat acolo e că cineva – probabil fiul dumneavoastră – l-a văzut pe soțul dumneavoastră și și-a dat seama că a fost urmărit cu ajutorul mobilului.

— Însă nu știți cu certitudine acest lucru.

— Nu, doamnă Baye.

— Acum, că ați făcut această descoperire, aveți de gând să tratați cazul ăsta cu mai multă seriozitate?

— L-am tratat cu toată seriozitatea de la început, răspunse Schlich.

— Știți la ce mă refer.

— Da. Vă rog să mă credeți însă că strada aceea se numește Vampire Row{7} fiindcă e pustie în timpul zilei. Nu e nimeni acolo. Așa că abia diseară, când cluburile și barurile se deschid din nou, vom merge acolo să punem câteva întrebări.

Deci alte ore lungi de așteptare.

— Vă anunțăm cum aflăm ceva.

— Vă mulțumesc.

Tia tocmai închidea telefonul când văzu o mașină intrând pe alee. Se duse lângă fereastră și o văzu pe Betsy Hill, mama lui Spencer, cum coboară din mașină și se îndreaptă spre ușa de la intrare.

•

Ilene Goldfarb se trezise devreme și pusese de cafea. Apoi, îmbrăcată în halat și papuci de casă, ieșise din casă și coborâse până la cutia poștală ca să ia corespondența. Herschel, soțul ei, se afla încă în pat. Băiatul, Hal, venise târziu acasă noaptea trecută, lucru normal pentru un adolescent aflat în ultimul an de colegiu. Hal fusese acceptat deja la Princeton, aceeași universitate pe care o urmase și ea. Băiatul muncise din greu ca să ajungă aici. Acum își putea permite să se și relaxeze, iar ea era de acord cu asta.

Soarele dimineții încălzea bucătăria. Ilene ședea pe scaunul ei favorit și-și strânsese picioarele sub ea. Dădu la o parte publicațiile medicale. Erau o mulțime. Soțul ei era tot medic, cardiolog, la spitalul Valley din Ridgewood, considerat un specialist foarte bun din nordul statului New Jersey.

Ilene sorbi din cana cu cafea și încercă să citească ziarul. Gândurile îi zburau însă la micile plăceri ale vieții și la cât de puțin își putea permite să se bucure de ele. Se gândea la Herschel, soțul său care dormea sus, la cât de bine arăta atunci când se cunoscuseră în facultate, la modul în care relația lor reușise să reziste în ciuda orelor nesfârșite de muncă și a rigorii din școală, din perioada internatului, a rezidențiatului și apoi a specializării.

Se gândea la sentimentele ei față de acest bărbat, sentimente care, odată cu trecerea anilor, se maturizaseră și se metamorfozaseră în ceva ce ei i se păruse a fi teribil de reconfortant. Se gândea cât de surprinsă fusese de propunerea făcută recent de Herschel, de a încerca o „separare de probă”, acum că Hal se pregătea să-și ia zborul.

„Ce-a mai rămas?”, o întrebase Herschel desfăcându-și brațele în lături. „Dacă stai și te gândești cu adevărat la noi ca la un cuplu, ce-a mai rămas, Ilene?”

Era acum singură în bucătărie, așezată la mai puțin de un metru de locul de unde bărbatul alături de care trăise douăzeci și patru de ani îi pusese această întrebare, și în urechi continua să-i răsune ecoul cuvintelor lui.

Ilene se sacrificase, muncise din greu ca să obțină ceea ce visase dintotdeauna: o carieră de succes, o familie frumoasă, o casă mare, respectul colegilor și al cunoscuților. Și acum soțul ei se întreba ce rămăsese de pe urma eforturilor ei. Chiar așa, ce rămăsese? Topirea aceea a sentimentelor fusese atât de puțin perceptibilă, atât de graduală, încât nici n-o băgase de seamă. Sau poate că nici nu-i păsase. Poate că nici nu-și dorise mai mult. Cine naiba putea să știe?

Aruncă o privire în sus, pe scări. Fu tentată să sară de pe scaun, să urce scările și să se strecoare în pat alături de Herschel. Să facă dragoste așa cum făceau pe vremuri, să-l

facă să uite întrebarea aceea, însă nu reuși să se ridice. Pur și simplu, nu mai avea forța necesară. Rămase pe scaun, cu picioarele strânse sub ea, sorbi din nou din cafea și se șterse la ochi.

— Bună dimineața, mamă.

Hal deschise frigiderul și începu să bea direct din sticla cu suc de portocale. În mod normal, i-ar fi făcut morală – încercase să-l corecteze ani de-a rândul – dar, la urma urmei, Hal era singurul din casă care bea suc de portocale și pierduse deja prea mult timp mustrându-l că bea direct din sticlă. Mai avea puțin și pleca la universitate. Timpul pe care-l mai aveau de petrecut împreună se scurgea îngrozitor de repede. De ce să-l mai consume cu astfel de prostii?

— Bună, dragul meu. Te-ai întors acasă târziu aseară?

El ridică din umeri și continuă să bea. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți și cu un tricou. Sub braț ținea mingea de baschet.

— Te duci la colegiu, la sală? întrebă ea.

— Nu, la Heritage. Băiatul mai trase o dușcă și apoi o întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce să se fi întâmplat?

— Parcă ai ochii roșii.

— N-am nimic.

— Și i-am văzut și pe indivizii ăia.

Se referea, fără îndoială, la agenții FBI. Aceștia veniseră la ei acasă și-i puseseră mai multe întrebări despre munca ei, despre Mike și alte chestii care i se păruseră total lipsite de sens. În mod normal, ar fi trebuit să stea de vorbă cu Herschel despre discuția aceea, însă soțul ei părea mai degrabă preocupat de pregătirile pe care le făcea pentru a-și petrece restul vieții fără ea.

— Credeam că nu ești acasă, spuse ea.

— Mă oprisem să-l iau pe Ricky și i-am văzut. Păreau de la poliție sau cam așa ceva.

Ilene nu spuse nimic.

— Nu erau de la poliție?

— Era ceva lipsit de importanță. N-are rost să-ți faci

probleme.

Hal nu mai insistă și plecă. Douăzeci de minute mai târziu, telefonul începu să sune. Ilene aruncă o privire spre ceas. Ora opt dimineața. Dacă n-ar fi fost zi liberă, în mod normal la ora aceea s-ar fi aflat în plină activitate la spital. Operatorii greșeau destul de des și îi sunau chiar și pe doctorii ieșiți din tură.

Verifică ecranul telefonului și văzu că era numărul familiei Loriman.

— Alo?

— Bună dimineața. Susan Loriman la telefon.

— Da. Bună dimineața.

— N-am vrut să vorbesc cu Mike despre această – Susan Loriman se opri, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit – problemă. Despre găsirea unui donator pentru Lucas.

— Înțeleg, spuse Ilene. Am câteva ore de primire la birou, marți, dacă doriți…

— N-am putea să ne întâlnim azi?

Ilene se pregătea să protesteze. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să protejeze o femeie care avusese nesăbuința să intre într-o astfel de încurcătură. Se gândi puțin și ajunse la concluzia că, de fapt, nu era vorba despre Susan Loriman. Era vorba despre Lucas, pacientul ei.

— Ba cred că da.

23.

Tia deschise ușa înainte ca Betsy Hill să apuce să bată și o întrebă pe aceasta fără nicio altă introducere:

— Știi unde e Adam?

Întrebarea o descumpăni pe Betsy. Femeia făcu ochii mari și rămase nemișcată. Văzu însă expresia de pe fața Tiei și clătină repede din cap.

— Nu, spuse ea. N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi.

— Atunci de ce ai venit aici?

Betsy Hill clătină din cap.

— Adam a plecat de acasă și voi nu știți unde e?

— Da.

Betsy se făcu albă la față. Tia își dădu brusc seama că absența lui Adam trezise amintiri dureroase în mintea femeii din fața ei. Cum de nu făcuse oare până acum legătura cu ceea ce i se întâmplase lui Spencer?

— Tia?

— Da.

— Ai verificat pe acoperișul liceului?

Acolo unde fusese găsit Spencer.

Întrebarea nu mai lăsa loc de alte discuții. Tia o strigă pe Jill și-i spuse că iese puțin – deși nu avea încă vârsta, fetița era destul de mare ca să rămână singură acasă câteva minute – și apoi, cele două femei începură să alerge spre mașina lui Betsy.

În timp ce Betsy conducea, Tia stătea nemișcată pe locul pasagerului. Abia după ce trecură de a doua intersecție, Betsy zise:

— Am vorbit cu Adam ieri.

Tia auzise cuvintele însă nu reușise să pătrundă înțelesul lor.

— Cum?

— Ai auzit de site-ul cu amintiri pe care l-au făcut pentru Spencer pe MySpace?

Tia încercă să se concentreze, să se elibereze pentru o clipă de disperarea care o paraliza. Site-ul lui Spencer pe MySpace. Își aduse aminte că auzise despre așa ceva în urmă cu câteva luni.

— Da.

— A apărut acolo o nouă fotografie.

— Nu înțeleg.

— O fotografie făcută chiar înainte ca Spencer să moară.

— Am crezut că a fost singur în noaptea aceea, spuse Tia.

— Așa am crezut și eu.

— Tot nu înțeleg care e legătura.

— Am impresia, începu Betsy, că Adam a fost cu Spencer în noaptea aceea.

Tia întoarse capul ca s-o privească în ochi. Betsy se uita drept înainte, pe șosea.

— Și ai vorbit despre asta cu el ieri?

— Da.

— Unde?

— În parcare, după ce a ieșit de la școală.

Tia își aminti dintr-odată schimbul de mesaje cu CeeJay8115:

CeeJay8115: *Ce s-a întâmplat*?

HockeyAdam1117: *M-a oprit mama lui după școală.*

— De ce n-ai venit să vorbești cu mine? întrebă ea.

— Pentru că nu aveam nevoie de explicația ta, Tia, răspunse Betsy cu o voce nervoasă. Voiam să aud ce are Adam de spus.

În fața ochilor celor două femei apăru clădirea masivă, placată cu cărămidă, a liceului. Tia nici nu așteptă ca Betsy să parcheze mașina, deschise portiera și țâșni spre clădire. Își aduse aminte că trupul lui Spencer fusese găsit pe acoperișul unuia dintre corpurile mai joase ale liceului, un binecunoscut loc de fumat al elevilor. Se ajungea foarte ușor acolo, de pe o cornișă decorativă din dreptul ferestrei și apoi sus, sprijinindu-te pe suportul burlanului.

— Așteaptă-mă, o strigă Betsy.

Deși era sâmbătă, în parcare se aflau destul de multe

mașini. În special SUV-uri. Aveau loc mai multe meciuri de baseball și fotbal. Părinții așteptau în tribune, unii cu pahare de cafea în mână, alții vorbind la telefon sau făcând fotografii. Tiei nu-i plăcuse niciodată să asiste la competițiile sportive la care participa Adam, fiindcă îi provocau emoții prea mari. Îi disprețuia pe părinții care nu trăiau decât pentru realizările sportive ale progeniturilor lor și își dorea să nu ajungă niciodată ca ei. Însă atunci când propriul său copil era pe teren, intensitatea cu care trăia fiecare reușită sau fiecare eșec al acestuia o consuma.

Tia își șterse lacrimile și continuă să alerge. Se opri brusc când ajunse în locul unde ar fi trebuit să se afle cornișa ce ieșea din perete.

Lespedea dispăruse.

— Au distrus-o după ce l-au găsit pe Spencer, zise Betsy, care ajunsese lângă ea. Au vrut să se asigure că nu se mai poate ajunge acolo. Scuză-mă, am uitat să-ți spun.

Tia se uită în sus, spre acoperiș.

— Copiii știu cum să găsească o altă cale, spuse ea.

— Știu.

Cercetară amândouă peretele clădirii, dar nu găsiră nicio cale prin care s-ar fi putut urca cineva pe acoperiș. Porniră în grabă spre intrarea din față a clădirii. Ușa era încuiată, așa că bătură în ea până când își făcu apariția un paznic, pe al cărui buzunar de uniformă scria KARL.

— E închis, zise paznicul prin ușă.

— Trebuie să ajungem pe acoperiș, strigă Tia.

— Pe acoperiș? Paznicul se încruntă. Pentru ce naiba vreți să urcați acolo?

— Vă rugăm, zise Tia. Trebuie să ne lăsați să intrăm.

Privirea paznicului se mută spre dreapta și, când o văzu pe Betsy Hill, bărbatul fu străbătut de un fior. Fără îndoială că o recunoscuse. Fără să mai spună vreun cuvânt, își scoase cheile și deschise ușa.

— Pe aici, zise el.

Acum alergau toți trei. Tiei îi bătea inima atât de tare, că-i era frică să nu-i iasă din coșul pieptului. Avea ochii plini cu

lacrimi. Karl deschise o ușă și arătă cu degetul spre colțul încăperii. Acolo se afla o scară fixată de perete, de genul celor instalate pe submarine. Tia nu șovăi nicio secundă. Se repezi spre scară și începu să urce. Betsy venea imediat în urma ei.

Ajunseră pe acoperiș, însă se aflau în partea cealaltă a clădirii. Începură să alerge pe suprafața acoperită cu smoală și pietriș. Acoperișul nu avea însă același nivel pe toată suprafața. La un moment dat, fură nevoite să sară în jos aproape înălțimea unui etaj. Niciuna dintre ele nu ezită nicio clipă.

— După colțul acela, strigă Betsy.

Dădură colțul și se opriră brusc.

Nu se afla niciun trup acolo. Ăsta era cel mai important lucru. Adam nu fusese acolo. Pe acoperiș fusese totuși cineva.

Se vedeau mai multe sticle de bere sparte. Se aflau pe jos atât mucuri de țigări obișnuite, cât și mucuri de țigări cu marijuana. Nu din cauza lor rămase însă Tia nemișcată, ci din cauza lumânărilor.

Zeci de lumânări. Cele mai multe erau consumate în întregime, transformate într-o masă de ceară înnegrită. Tia se aplecă și atinse câteva. Unele dintre ele erau încă maleabile, ca și cum și-ar fi încheiat arderea abia cu puțin timp în urmă.

Tia se răsuci pe călcâie. Betsy Hill era acolo. Stătea nemișcată și se uita țintă la lumânări.

— Betsy?

— Aici l-au găsit pe Spencer, zise ea. Exact unde se află lumânările astea. Exact aici. Am urcat aici înainte să-l ia pe Spencer. Am insistat să fac asta. Voiau să-l dea jos de pe acoperiș și eu am spus nu. Voiam să-l văd eu mai întâi. Voiam să văd locul unde murise băiatul meu.

Betsy făcu un pas înainte. Tia nu se mișcă de pe loc.

— Am urcat pe cornișa de lângă fereastră. Cea pe care au spart-o după aceea. Unul dintre polițiști a vrut să mă ajute. I-am zis să mă lase dracului în pace. Ron credea că am înnebunit. A încercat să mă facă să renunț. Eu însă am urcat pe acoperiș. Și Spencer era chiar aici. Exact unde te afli tu acum. Stătea culcat pe o parte. Cu picioarele strânse sub el

într-o poziție fetală. Până la zece ani, dormea cu degetul mare în gură. Tu ți-ai privit vreodată copiii cum dorm, Tia?

Tia încuviință cu o mișcare a capului.

— Cred că toți părinții fac asta.

— De ce oare?

— Pentru că par atât de inocenți și neajutorați.

— Posibil. Betsy zâmbi. Eu cred însă că ne uităm la ei când dorm fiindcă e singura ocazie când putem să-i admirăm pe îndelete fără ca acest lucru să pară ieșit din comun. Dacă te uiți așa la ei în timpul zilei, vor zice că ai înnebunit. Însă atunci când dorm…

Vocea ei se stinse. Se roti pe loc și zise:

— Acoperișul ăsta e foarte mare.

Tia fu luată prin surprindere de schimbarea bruscă a subiectului.

— Cred că da.

— Acoperișul, repetă Betsy. Este mare. Peste tot sunt împrăștiate cioburi de sticlă.

O privi pe Tia. Aceasta nu știa ce să spună.

— Ai dreptate.

— Cine a aprins lumânările astea, continuă Betsy, a ales exact locul unde a fost găsit Spencer. Niciun ziar nu a publicat detaliul ăsta. Cum de a știut totuși? Dacă Spencer a fost singur în noaptea aceea, de unde a știut persoana asta cu atâta precizie să aprindă lumânările exact în locul în care a murit el?

•

Mike bătu la ușă și așteptă. Mo rămăsese în mașină. Se aflau într-o zonă cu locuințe, nu departe de locul în care Mike fusese atacat. Dorea să ajungă din nou pe aleea aceea, să vadă dacă își amintește ceva, un detaliu. Din păcate, nu avea niciun indiciu, niciun capăt de care să se apuce.

O sunase pe Tia ca să-i spună că nu avusese noroc cu Huff. Ea îi povestise despre vizita pe care o făcuse la școală, împreună cu Betsy. Aceasta era încă la ei acasă.

— Adam a fost mult mai retras după moartea lui Spencer, zise Tia.

— Știu.

— Deci e posibil ca în noaptea aia să se fi întâmplat mai multe.

— Ce anume?

Tăcere.

— Betsy și cu mine trebuie să mai stăm de vorbă, spuse Tia.

— Să fii atentă, bine?

— Ce vrei să spui?

Mike nu răspunse, însă amândoi știau despre ce e vorba. Deși niciunul nu voia s-o recunoască, deși era îngrozitor dacă stăteai să te gândești, era foarte posibil ca interesele lor și cele ale familiei Hill să nu mai fie aceleași.

— Hai mai bine să-l găsim mai întâi, zise Tia.

— Exact asta și încerc să fac acum. Tu ai grijă acolo, eu încerc să aflu ceva aici.

— Te iubesc, Mike.

— Și eu te iubesc.

Mike bătu din nou în ușă. Niciun răspuns. Ridică mâna să bată a treia oară, când ușa se deschise. Era Anthony, bodyguardul. Acesta își încrucișă brațele masive la piept și spuse uitându-se la Mike:

— Arăți ca naiba.

— Mulțumesc.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— Am intrat pe internet și am căutat printre fotografiile recente ale celor din echipa de fotbal de la Dartmouth. Am avut noroc că ai absolvit anul trecut. Adresa ta e încă în anuarul universității.

— Isteț, zise Anthony zâmbind ușor. Noi, ăștia de la Dartmouth, suntem foarte isteți.

— Am fost atacat pe aleea aia.

— Mda, știu. Cine crezi că a chemat poliția?

— Tu?

Anthony ridică din umeri.

— Hai să facem o plimbare, zise el și închise ușa.

Era îmbrăcat sport, în pantaloni scurți și în unul dintre tricourile acelea strâmte, fără mâneci, care îi scoteau în

evidență mușchii.

— E doar un aranjament pe durata verii, spuse Anthony. Slujba de la club. Însă îmi place ce fac acolo. În toamnă, mă înscriu la Drept, la Columbia.

— Și soția mea a făcut Dreptul.

— Da, știu. Și tu ești medic.

— De unde știi toate astea?

Anthony rânji.

— Ce, credeai că ești singurul care poate obține informații de la facultate?

— Te-ai uitat pe Internet.

— Nu. L-am sunat pe tipul care antrenează acum echipa de hochei – un anume Ken Karl, care a jucat și în echipa de fotbal pe post de apărător. I-am spus cum arăți și i-am povestit că te-ai lăudat că ai jucat și la profesioniști. „Mike Baye”, a spus el imediat. Mi-a mai zis că ai fost unul dintre cei mai buni jucători de hochei pe care i-a avut universitatea. Recordurile stabilite de tine încă nu au fost depășite.

— Asta înseamnă că facem parte din aceeași echipă, Anthony?

Uriașul nu răspunse.

Începu să coboare treptele care duceau în stradă. Din dreapta, își făcu apariția un tânăr de culoare.

— Yo, Ant! îl salută acesta pe bodyguard și cei doi executară o strângere de mână foarte complicată înainte de a se despărți.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ai fost atacat de trei sau patru indivizi. Eu am auzit zgomotul luptei. Când am ajuns acolo, băieții au luat-o la fugă. Unul dintre ei avea un cuțit în mână. Am fost convins că ți-au făcut felul.

— Deci tu i-ai pus pe fugă?

Anthony ridică din umeri.

— Îți mulțumesc.

O altă ridicare din umeri.

— Ai reușit să te uiți la ei?

— Fețele nu le-am văzut. Însă pot să-ți spun că erau albi.

Tatuați peste tot. Îmbrăcați în haine închise la culoare. Slăbănogi. Probabil, sub influența drogurilor. Păreau foarte supărați. Unul își ținea mâna la nas și înjura. Anthony zâmbi. Bănuiesc că tu i-ai spart nasul.

— Și tot tu i-ai chemat și pe polițiști?

— Mda. Dar nu pot să cred că te-ai dat deja jos din pat. După cum arătai, eram convins c-o să stai pe tușă cel puțin o săptămână.

Continuau să meargă în timp ce vorbeau.

— Spuneai că l-ai văzut aseară pe puștiul acela îmbrăcat cu jachetă cu număr pe spate. L-ai mai văzut și înainte? întrebă Mike.

Anthony nu răspunse.

— L-ai recunoscut și pe fiul meu când ți-am arătat fotografia.

Uriașul se opri din mers. Își puse ochelarii de soare. Mike nu-i mai putea vedea ochii.

— Relația noastră se cam încheie aici, Mike.

— Spuneai că nu-ți vine să crezi că am ieșit așa de repede din spital.

— Da, așa am spus.

— Nu vrei să știi de ce m-am dat așa de repede jos din pat?

Anthony ridică din umeri.

— Nu am reușit încă să-mi găsesc fiul. Numele lui e Adam. Are numai șaisprezece ani și cred că se află în mare pericol.

Bodyguardul începu din nou să meargă.

— Îmi pare rău de fiul tău.

— Vreau doar să-mi dai niște informații.

— Ai senzația că aș fi de la Pagini Aurii? Eu trăiesc și muncesc acolo. Nu obișnuiesc să vorbesc despre ceea ce văd.

— Te rog să nu-mi vii cu tâmpenia cu „legea străzii”.

— Nici tu cu prostia că „aceia care au absolvit la Dartmouth se ajută unii pe alții”.

Mike puse o mână pe brațul uriașului.

— Am cu adevărat nevoie de ajutorul tău.

Anthony se trase înapoi și începu să meargă mai repede. Mike grăbi și el pasul.

— Să știi că nu te las să pleci, Anthony.

— Bănuiesc că nu, zise acesta și se opri. Ți-a plăcut acolo?

— Unde?

— La Dartmouth.

— Da. Mi-a plăcut foarte mult.

— Și mie. Parcă eram într-o altă lume. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— În cartierul nostru, nu auzise nimeni de școala aia.

— Și cum ai ajuns acolo?

Anthony zâmbi și-și aranjă ochelarii pe nas.

— Te întrebi cum de-a ajuns un negru sărac ca mine la o universitate atât de exclusivistă ca Dartmouth?

— Da, răspunse Mike. Exact asta mă întreb.

— Eram bun la fotbal, chiar bun de tot. Fusesem recrutat în Division 1A{8}. Aș fi putut ajunge chiar în campionatul universitar.

— Dar?

— Dar, în același timp, îmi cunoșteam foarte bine limitele. Nu eram suficient de bun ca să trec la profesioniști. Deci, ce rost ar fi avut? Dacă m-aș fi axat numai pe sport, școala ar fi fost o simplă formalitate. Așa că am acceptat oferta celor de la Dartmouth. Am făcut și sport și am obținut și o diplomă muncită. Indiferent ce mă mai așteaptă în viață, voi fi întotdeauna absolvent al uneia dintre universitățile din Ivy League.

— Și acum te pregătești pentru Drept.

— Exact.

— Și după aceea? După ce termini Dreptul?

— Vreau să rămân aici. Nu fac studiile astea ca să evadez. Îmi place să trăiesc aici și vreau să ajut ca viața să fie mai bună pentru oamenii mei.

— E grozav să știi că te-ai ridicat prin propriile forțe.

— Da, dar nu e la fel de grozav să fii informator.

— Trebuie să mă ajuți, Anthony. Să știi că mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă despre universitate.

— Dar trebuie să-ți salvezi copilul.

— Exact.
— Nu știu sigur, dar cred că l-am mai văzut pe acolo pe băiatul tău. Pentru mine, toți arată la fel, cu tricourile alea negre și cu fețele posomorâte, de parcă i-ar deranja teribil că au tot ce își doresc. Să-ți spun sincer, nu mă omor prea tare după puștii ăștia. Cei din cartierul meu se droghează ca să uite de sărăcie. Dar ei? S-au săturat, probabil, de casele alea mișto în care locuiesc, de părinții care nu știu ce să le mai facă.
— Să știi că nu e chiar atât de simplu, zise Mike.
— Poate că nu.
— Te rog să mă crezi că și eu am pornit-o de jos. Uneori, mă gândesc că pentru cei ca noi e mai ușor. Ambiția e ceva firesc atunci când n-ai nimic. Știi mult mai clar ce ai de făcut.
Anthony nu spuse nimic.
— Adam e un copil bun. Pur și simplu, trece acum printr-o perioadă mai dificilă. Datoria mea este să-l protejez și să-l ajut să găsească drumul înapoi.
— Foarte bine zis: datoria ta, nu a mea.
— L-ai văzut și seara trecută, Anthony?
— E posibil. Nu sunt prea sigur.
Mike îl privi în ochi pe uriaș.
— Există în zona aceea un club pentru minori. Oficial, cică, e un loc sigur, unde adolescenții pot intra legal. Au tot felul de activități, dans, consiliere, asistență psihologică, însă se pare că asta e doar o fațadă ca să-și poată face de cap nestingheriți.
— Și unde e clubul ăsta?
— La două, trei străzi de locul unde muncesc eu.
— Și când ai spus că activitățile alea sunt numai de fațadă, la ce te referi?
— Tu ce crezi? Droguri, băutură, chestii din astea. Unii zic că le spală creierele acolo și ajung un fel de automate. Eu nu cred. Un lucru însă e sigur. Cei care nu sunt membri ocolesc locul ăla.
— Și asta ce înseamnă?
— Înseamnă că are reputația unui loc periculos. Probabil, controlat de mafioți. Nu știu. Însă pot să-ți spun cu siguranță că nu-și bagă nimeni nasul în ceea ce se petrece acolo.

— Și crezi că acolo se ducea fiul meu?

— Dacă se afla în zona aceea și are numai șaisprezece ani, da. Cred că acolo s-a dus.

— Și locul ăsta are și un nume?

— Club Jaguar, din câte știu. Uite, îți scriu adresa.

După ce primi hârtia cu adresa, Mike îi întinse și el o carte de vizită.

— Ai aici toate numerele mele de telefon.

— Da, bine.

— Dacă îl vezi undeva pe băiatul meu…

— Să știi că nu sunt angajat pe post de dădacă, Mike.

— Foarte bine. Fiindcă nici copilul meu nu mai e un bebeluș.

•

Tia avea în mână fotografia cu Spencer Hill pe acoperișul școlii. Se întorseseră la ei acasă.

— Nu înțeleg cum ai putut să-ți dai seama că Adam este cel din spate.

— Nu știam cine e, spuse Betsy, însă modul în care a reacționat Adam m-a convins că el a fost acolo.

— Poate că s-a speriat, pur și simplu, când a văzut o fotografie cu prietenul lui mort.

— E posibil, zise Betsy. Tonul cu care o spusese indica însă foarte clar că exclude această posibilitate.

— Și ești sigură că fotografia a fost făcută chiar în noaptea în care a murit?

— Da.

Tia dădu din cap și nu mai zise nimic. Jill era sus și se uita la televizor.

— Și ce semnificație au toate astea, Betsy? întrebă Tia, după o perioadă mai lungă de tăcere.

— Toți spun că nu l-au văzut pe Spencer în noaptea aia. Pretind că băiatul meu a fost singur.

— Și tu zici că fotografia asta demonstrează că nu a fost singur?

— Da.

— Și dacă n-a fost singur, cu ce schimbă asta ce s-a

întâmplat?

Trecură mai multe secunde foarte lungi până ce Betsy răspunse:

— Nu știu.

— Ți-a lăsat un mesaj prin care îți spunea că se sinucide, nu?

— Un mesaj pe telefon. Putea fi trimis de oricine altcineva.

Tia își dădu seama din nou foarte clar că se situa pe o poziție adversă față de Betsy. Fiecare își apăra propriul copil. Dacă ceea ce susținea Betsy în legătură cu fotografia era adevărat, atunci Adam mințise, iar în această situație, ce se întâmplase oare cu adevărat în noaptea aceea?

Așa că Tia se hotărî să nu pomenească nimic despre schimbul de mesaje cu CeeJay8115, în special despre cel în care era vorba despre o mamă care îl abordase pe Adam. Nu era deocamdată momentul. Trebuia să afle mai multe.

— Am trecut cu vederea anumite semne, spuse Betsy.

— Ce fel de semne?

Betsy Hill închise ochii.

— Betsy?

— L-am spionat odată. De fapt, spionat e cam mult spus... Spencer era la calculator și, când a ieșit din cameră, m-am furișat înăuntru. Să văd la ce se uita. Mă înțelegi? N-ar fi trebuit să fac asta. Mă simțeam teribil de vinovată să-i violez astfel intimitatea.

Tia nu spuse nimic.

— Și am intrat pe browser ca să văd la ce site-uri se uitase.

Tia o încurajă cu o mișcare a capului.

— Și... erau site-uri despre sinucidere. Erau povești cu tineri care se sinuciseseră. N-am stat să văd prea bine. Problema e că n-am făcut nimic în legătură cu asta. Pur și simplu, am închis-o în mine.

Tia îl privi pe Spencer cel din fotografie. Căuta vreun semn care să indice că băiatul acela avea să fie mort în câteva ore, ca și cum astfel de semne s-ar fi putut desluși pe fața tânărului.

— I-ai arătat fotografia lui Ron? întrebă ea.

— Da.

— Și el ce a zis?

— M-a întrebat cu ce schimbă asta situația actuală. Fiul nostru s-a sinucis, mi-a spus el, așa că nu știu ce vrei să demonstrezi, Betsy? El e convins că fac toate astea ca să mă eliberez.

— Și nu e adevărat?

— Eliberare, repetă Betsy aproape scuipând silabele, ca și cum cuvântul ar fi avut un gust greu de suportat. Ce înseamnă asta? Că undeva e o ușă prin care trec și o închid în urma mea, iar Spencer rămâne de cealaltă parte? Dar eu nu vreau asta, Tia. Îți poți imagina ceva mai obscen decât imaginea asta?

Cele două femei tăcură și, pentru o vreme, singurul zgomot care se auzi fu sonorul filmului la care se uita Jill.

— Poliția crede că fiul tău a fugit de-acasă, spuse Betsy, după un timp. Și că al meu s-a sinucis.

Tia încuviință cu o mișcare a capului.

— Dar hai să presupunem că nu au dreptate. Să presupunem că se înșală în legătură cu ambii băieți.

24.

Nash se afla în mașină și se gândea la următoarea mutare pe care trebuia s-o facă.

Avusese o copilărie normală. Fără îndoială că un psihiatru nu ar fi fost tocmai de acord cu această afirmație și ar fi început să caute în trecutul său urme de abuzuri sexuale sau de constrângeri cu substrat religios. Nash însă știa că nu era nimic ciudat de descoperit în trecutul său. Avusese parte de niște părinți și niște frați foarte buni. Poate prea buni. Gata oricând să-l apere, așa cum fac toate familiile pentru unul de-al lor. Privind retrospectiv, e foarte posibil ca ei să-și fi dat cumva seama că fac o greșeală, însă e foarte greu pentru o familie să accepte adevărul.

Nash fusese un copil inteligent, așa că reușise să-și dea seama destul de devreme că era cumva „defect". Se spune că persoanele instabile din punct de vedere mental nu realizează că ceva nu e în regulă. O teorie complet greșită. Nash își dăduse seama că în creierul său firele nu erau conectate cum trebuie. Știa că era diferit de ceilalți, că nu se încadra în normă. Asta nu-l făcea însă să se simtă cumva inferior, dar nici nu-i provoca vreun sentiment de superioritate. Mintea lui pătrundea, pur și simplu, în zone foarte întunecate și-i plăcea ce se găsea acolo. Nu avea aceleași senzații precum ceilalți și nu simțea față de suferința semenilor săi compasiunea mimată de alții.

Ăsta era cuvântul-cheie: „mimată".

Pietra stătea lângă el, pe scaunul pasagerului.

— Oare de ce se consideră oamenii atât de speciali? întrebă el.

Femeia nu răspunse.

— De ce uită oare că planeta asta – dar, ce vorbesc eu – amărâtul ăsta de sistem solar este de o micime care depășește capacitatea noastră de înțelegere, închipuie-ți că te afli pe o plajă foarte lungă. Te apleci și iei în mână un fir de nisip.

Unul singur. Apoi te uiți în susul și în josul plajei și vezi că aceasta se întinde cât vezi cu ochii. Poți să crezi că, în comparație cu tot universul, întregul nostru sistem solar este la fel de mic cum e firul de nisip față de plaja aceea?

— Nu știu ce să zic.

— Ai dreptate să îți manifești anumite îndoieli, fiindcă nu e adevărat. Sistemul nostru solar este mult, mult mai mic. Imaginează-ți nu numai plaja pe care te afli, ci toate plajele de pe planetă. Gândește-te la tot nisipul de pe toate plajele din lume și apoi uită-te din nou la firul de nisip. Ei bine, întreg sistemul nostru solar – ca să nu mai vorbim despre planeta asta nenorocită – este la fel de mic față de restul universului cum e firul de nisip față de restul nisipului de pe toate plajele din lume. Îți dai seama cât de neînsemnați suntem?

Pietra nu zise nimic.

— Dar să lăsăm comparația asta, continuă Nash, fiindcă omul nu înseamnă nimic nici măcar pe planeta pe care trăiește. Hai să ne limităm deocamdată la planeta Pământ, vrei?

Femeia încuviință dând din cap.

— Știai că dinozaurii au trăit pe planeta asta mai mult decât oamenii?

— Da.

— Faptul că nici măcar pe planeta asta minusculă oamenii nu au fost stăpâni tot timpul ar trebui să fie o dovadă suficientă că nu suntem deloc speciali. Dar, hai să mergem puțin mai departe. Ai idee de câte ori a fost mai mare perioada de dominație a planetei de către dinozauri? De două ori? De cinci? De zece ori?

Pietra îl privi drept în ochi.

— Nu știu.

— De patruzeci și patru de mii de ori mai mare. Bărbatul își însoțea acum vorbele cu gesturi ample, stăpânit în întregime de măreția demonstrației pe care o făcea.

— Gândește-te puțin. De patruzeci și patru de mii de ori mai mare. Asta înseamnă mai mult decât o sută douăzeci de ani pentru fiecare zi de viață a omenirii. Poți să-ți imaginezi

așa ceva? Crezi că vom rezista de patruzeci și patru de mii de ori mai mult decât am supraviețuit până acum?

— Nu, spuse ea.

Nash se lăsă pe spate.

— Nu reprezentăm nimic. Noi, oamenii. Nimic. Și cu toate astea avem senzația că am fi speciali. Ne închipuim că Dumnezeu ne consideră drept favoriții săi. Ce glumă bună.

În facultate, Nash studiase teoriile lui John Locke{9} – ideea că guvernarea cea mai bună este cea care se implică cel mai puțin, deoarece, simplist vorbind, este cea mai apropiată de starea naturală, de ceea ce a intenționat Dumnezeu. În această stare suntem însă doar niște animale, ca toate celelalte. E lipsit de sens să credem că am fi mai mult decât atât. Ce prostie să-ți închipui că omul este mai presus, dar dragostea și prietenia sunt altceva decât rătăciri ale unei minți superioare, ale unei minți capabile să sesizeze inutilitatea existenței umane și, din această cauză, trebuie să inventeze mijloace care să-i abată atenția de la ea.

Era oare Nash cel cu adevărat normal, fiindcă era în stare să vadă întunericul – sau toți ceilalți se complăceau în minciună?

Cu toate astea, o lungă perioadă, Nash își dorise foarte mult normalitatea.

Își dăduse seama, destul de devreme, că inteligența sa este mult peste medie. În timpul liceului, fusese un elev de nota 10 și obținuse aproape punctajul maxim la testele SAT{10}. Se înscrisese la Williams College{11} și-și alesese ca domeniu principal de studiu filosofia. Se străduise în toți acei ani să-și țină în frâu nebunia. Însă nebunia voia să iasă la iveală cu tot dinadinsul.

Așa că se hotărâse să o lase.

Exista în el un instinct aproape primar, care îi spunea că trebuie să-și protejeze familia. Ceilalți locuitori ai planetei însă nu contau pentru el. Erau simple decoruri de fundal, nimic mai mult. Adevărul era – și ajunsese să afle destul de devreme asta – că simțea o plăcere intensă în momentul când le făcea rău altora. Era ceva care existase mereu în el. Ceva la

care nu avea nicio explicație. Unii oameni găsesc plăcere într-o ușoară adiere a vântului, alții într-o îmbrățișare sau într-o aruncare reușită la baschet. Nash o găsea atunci când făcea să dispară un alt locuitor al planetei. Nu-și dorise el lucrul ăsta, era însă ceva de care era conștient și împotriva căruia, uneori, se putea lupta, iar, alteori, nu.

Apoi o cunoscuse pe Cassandra.

Fusese aidoma experimentelor acelea din chimie, în care totul începe cu un lichid clar și în care cineva adaugă un strop de ceva – un catalizator – și totul se schimbă. Culoarea, consistența, textura, totul. Cassandra fusese pentru el un astfel de catalizator.

Se cunoscuseră, ea îl atinsese, iar el se transformase.

Se îndrăgostise. Dintr-odată viața era altfel pentru el. Căpătase speranțe și dorința de a se schimba și de a-și petrece viața alături de o altă persoană. Se cunoscuseră la universitate, în timpul celui de-al doilea an de studii. Cassandra, pe lângă că era o fată foarte frumoasă, avea și altceva. Toată lumea o iubea, însă nu era vorba numai de dorința aceea, în primul rând sexuală, asociată, de obicei, relațiilor stabilite în timpul studenției. Cassandra era tipul de fată pe care ai fi vrut s-o duci acasă. Ea te făcea să-ți dorești o familie a ta, o casă drăguță, cu gazon în față, era o femeie cu care puteai să-ți crești copiii. Erai fermecat, într-adevăr, în primul rând, de frumusețea ei, dar și de bunătatea nemărginită care se ghicea în ea. Era o ființă specială, care n-ar fi fost în stare să facă rău nimănui și, instinctiv, puteai să-ți dai seama de asta.

Nash intuise puțin din asta și în Reba Cordova, și de aceea avusese o umbră de remușcare atunci când o ucisese. Se gândise la soțul femeii, la ceea ce avea să simtă acesta, pentru că, deși nu-i păsa câtuși de puțin ce ar putea simți o altă ființă omenească, era vorba despre o suferință pe care o experimentase și el.

Cassandra.

Nu numai părinții și cei cinci frați ai ei o adorau, dar chiar și un străin căruia îi zâmbea simțea un fior în piept. Acasă, îi

spuneau Cassie. Lui Nash nu-i plăcuse numele ăsta. Pentru el, ea era Cassandra lui iubită și, în ziua în care se căsătoriseră, el înțelesese ce înseamnă să fii „binecuvântat”.

Reveniseră de mai multe ori la Williams cu ocazia reuniunilor promoției lor și, de fiecare dată, trăgeau la Porches Inn. Așa și-o amintea el pe Cassandra, în casa aceea cu pereții gri, cu capul odihnindu-se pe abdomenul lui, cu ochii pironiți în tavan, în timp ce el îi mângâia părul. Așa și-o amintea, asta era imaginea care rămăsese în memoria lui, imaginea pe care o avea înainte de a începe să se simtă rău. Îi spuseseră apoi că are cancer și o tăiaseră, iar mult iubita lui Cassandra murise exact ca orice altă creatură insignifiantă de pe această planetă neînsemnată.

Da, Cassandra murise, și atunci el își dăduse seama că totul nu fusese decât o glumă. După moartea ei, Nash nu mai avusese nici tăria, nici motivul să încerce să-și înfrâneze nebunia. Nu mai era nevoie. Odată eliberată, nebunia nu mai putuse fi stăpânită.

Familia Cassandrei încercase să-l consoleze. Erau niște oameni plini de „credință” și încercaseră să-i explice cât de „binecuvântat” fusese el că o avusese alături și că ea îl aștepta acolo, în locul acela minunat unde ajungem cu toții. Familia ei mai trecuse printr-o tragedie – fratele cel mai mare al Cassandrei fusese ucis în urmă cu trei ani, cu prilejul unui jaf care luase o turnură nefericită – însă, despre Curtis, fratele ei, se putea spune că și-o căutase cu lumânarea, fiindcă fusese un mare scandalagiu. Cassandra fusese, pur și simplu, devastată când aflase de moartea fratelui ei și plânsese zile în șir, astfel încât Nash fusese pe punctul de a-și da frâu liber nebuniei, dorind să găsească o cale prin care să-i aline suferința. Până la urmă, credința familiei fusese mai puternică, și se consolaseră cu gândul că moartea lui Curtis făcea parte din planul măreț al lui Dumnezeu.

Dar cum să explici pierderea cuiva atât de nevinovat și de iubitor de oameni ca soția lui, Cassandra?

Nu ai cum. Părinții încercau să se consoleze, vorbind despre viața de apoi, însă nici ei nu credeau în asta. Nimeni altcineva

nu credea. De ce să mai verși atâtea lacrimi în fața morții, dacă, după aceea, urmează fericirea eternă? De ce să suferi din cauza pierderii unei ființe iubite, dacă știi că ea se află acum într-un loc mai bun? Nu e o dovadă teribilă de egoism faptul că nu vrem ca persoanele pe care le iubim să-și găsească pacea veșnică? Dacă am crede cu adevărat că urmează să ne petrecem eternitatea în paradis, alături de cei dragi, n-ar mai trebui să ne temem de nimic, pentru că viața nu e decât o secundă față de eternitate.

Însă Nash știa că toată lumea plânge, fiindcă undeva, în adâncul sufletului, știm că totul nu e decât o păcăleală.

Cassandra nu se afla alături de fratele ei, Curtis, într-o baie de lumină albă. Ceea ce rămăsese din ea, ceea ce nu fusese distrus de cancer și de chimioterapie, putrezea undeva sub pământ.

La înmormântare, familia ei vorbise despre soartă, despre planurile Domnului. Aceasta fusese soarta iubitei lor Cassandra: să aibă o trecere scurtă prin viață, să-i înalțe pe toți cei care o cunoscuseră. Aceasta fusese și soarta lui: să se înalțe și, brusc, la moartea ei, să se prăbușească cu zgomot de la înălțime. Ceea ce se întâmplase îl pusese pe gânduri. Chiar când soția lui trăia, fuseseră anumite momente în care îi venise greu să-și înfrâneze pornirile întunecate. Ar fi fost el în stare să păstreze până la sfârșit echilibrul? Nu cumva fusese programat încă de la naștere să se întoarcă la întuneric și să provoace în jurul său distrugere, chiar dacă soția lui n-ar fi murit?

Așa ceva era imposibil de știut. Oricum, aceasta fusese soarta lui.

— N-ar fi spus niciodată nimic, se auzi vocea Pietrei.

El își dădu seama că se referea la Reba Cordova.

— Nu avem de unde să știm lucrul ăsta.

Pietra își îndreptă privirea spre peisajul de afară.

— Până la urmă, poliția o să identifice cadavrul lui Marianne, spuse el. Sau o să-și dea seama cineva că a dispărut. Și atunci o să înceapă să pună întrebări. Tuturor celor care au cunoscut-o. Așa că Reba nu ar fi avut cum să nu vorbească.

— Sacrifici foarte multe vieți.
— Doar două, până acum.
— Și mai sunt și supraviețuitorii. Viețile lor sunt distruse.
— Da.
— De ce?
— Știi foarte bine răspunsul.
— Vrei să spui că Marianne a declanșat tot ce a urmat?
— Declanșat nu este cuvântul cel mai potrivit. A schimbat dinamica lucrurilor.
— Și pentru asta a trebuit să moară?
— A luat o decizie care a influențat și care avea potențialul de a distruge alte vieți.
— Și pentru asta a trebuit să moară? repetă Pietra.
— Toate deciziile pe care le luăm au o anumită greutate. Ne jucăm de-a Dumnezeu în fiecare zi. Atunci când o femeie își cumpără o pereche de pantofi scumpi, nu se gândește că banii pe care i-a cheltuit ar fi putut salva un om care moare de foame. Dintr-un anumit punct de vedere, pantofii aceia înseamnă pentru ea mai mult decât viața unui om. Cu toții ucidem ca să ne facem viața mai confortabilă. Nu ne gândim niciodată în termenii aceștia. Dar asta facem.
Pietra nu răspunse.
— Ce se petrece cu tine, Pietra?
— Nimic. Las-o baltă.
— I-am promis Cassandrei.
— Știu. Mi-ai mai spus.
— Nu trebuie să ne pierdem cumpătul, Pietra.
— Crezi că putem?
— Da.
— Și pe câți mai omorâm, în afară de ea?
Nash fu luat prin surprindere de întrebarea ei.
— Chiar are vreo importanță pentru tine? Te-ai săturat?
— Pur și simplu, vreau să știu. Astăzi. În afară de femeia asta, pe câți mai omorâm?
Nash căzu pe gânduri. Realiză brusc că poate Marianne îi spusese adevărul chiar de la început. În cazul acesta, era nevoit să se întoarcă de unde plecase și să investigheze

problema chiar de la sursă.

— Dacă avem noroc, spuse el într-un sfârșit, doar pe unul singur.

•

— O exista cineva mai plictisitor decât femeia asta? întrebă Loren Muse.

Clarence zâmbi. Verificau amândoi extrasele de cont și facturile Rebei Cordova. Absolut nimic care să sară în ochi. În ultima vreme, femeia cumpărase, în special, alimente, rechizite și haine pentru copii. Un aspirator de la Sears pe care îl returnase după câteva zile. Un cuptor cu microunde de la P.C. Richard. Pe lista locurilor unde își făcea cumpărăturile apărea și un restaurant chinezesc de unde comanda mâncare la pachet în fiecare seară de marți.

Și mailurile erau la fel de insipide. Le scria altor părinți în legătură cu diverse activități de la școală. Era în corespondență cu instructorul de dans al uneia dintre fetițe și cu antrenorul echipei de fotbal din care făcea parte cealaltă. Era înscrisă la un club de tenis și primea, uneori, mesaje de acolo. Îi scrisese surorii sale ca să o roage să-i recomande un profesor care s-o ajute pe Sarah, una dintre cele două fetițe, care avea probleme cu cititul.

— Habar n-aveam că astfel de oameni chiar există, zise Muse.

Nu era adevărat. Se întâlnea mereu la Starbucks cu acest gen de femei care veneau cu țâncii după ele. Majoritatea absolviseră, la un moment dat, o universitate, intelectuale deci, însă nu reușeau să vorbească despre nimic altceva decât despre odraslele lor, de parcă alt subiect nici c-ar mai fi existat. Se lăudau până și cu ce făceau plozii la oliță, erau nemaipomenit de mândre de primele cuvinte ale acestora și de cât de frumos se jucau cu ceilalți copii. Deși Muse nutrea un amestec de dispreț și milă față de aceste ființe îndobitocite, nu se putea abține să nu le și invidieze un pic.

Jurase să nu ajungă niciodată să semene cu aceste mămici, dacă ar fi fost să aibă vreodată copii. Dar cine putea ști? Declarații radicale ca asta o duceau cu gândul la cei care

spuneau că, atunci când vor fi bătrâni, mai bine se omoară decât să ajungă în vreun azil sau să fie o povară pentru copii – și acum, aproape toți cunoscuții ei aveau părinți care se aflau ori la azil, ori erau o povară, și niciunul dintre bătrânii aceștia nu voia să moară.

E ușor să judeci cu asprime când privești din afară.

— Ce știm despre alibiul soțului? întrebă ea.

— Cordova a fost interogat de polițiștii din Livingston. Pare să aibă un alibi foarte solid.

Muse făcu un gest spre hârtiile de pe masă.

— Și soțul e la fel de plicticos ca și soția?

— Mai am încă de lucru cu mailurile și cărțile lui de credit, însă până acum cam așa e.

— Altceva?

— Păi, plecând de la presupunerea că Reba Cordova a fost răpită de același criminal sau de aceiași criminali care au ucis-o pe femeia necunoscută, am trimis oamenii prin zone unde bântuie prostituatele, să vadă dacă nu a fost aruncat vreun cadavru pe acolo.

Loren Muse nu credea în varianta aceasta, însă era ceva care merita să fie cercetat. Unul dintre scenariile posibile era că un criminal în serie, ajutat de voie sau de nevoie de o complice, răpea femei care locuiau în suburbii, le ucidea și apoi le făcea să arate ca niște prostituate. Începuseră să caute prin bazele de date, încercând să afle dacă vreo altă victimă din orașele din vecinătate se potrivea acestui tipar. Fără niciun rezultat, deocamdată.

Oricum, Muse nu prea acorda prea multe șanse de câștig acestei teorii. Știa că psihologii și-ar fi frecat mâinile de bucurie dacă ar fi dat peste un asemenea caz. Ar fi făcut imediat apologia teoriei mamă-prostituată, însă Muse nu era deloc convinsă că despre asta era vorba aici. Exista o întrebare care nu se potrivea deloc cu această teorie și asta nu-i dăduse pace chiar din clipa în care ajunsese la concluzia că femeia necunoscută nu e o prostituată: de ce nu reclamase nimeni dispariția femeii necunoscute?

Existau, după părerea ei, două răspunsuri posibile la

această întrebare. Unu, nimeni nu știa că femeia dispăruse. Cei care o cunoșteau știau că e plecată în vacanță sau într-o călătorie de afaceri, de exemplu. Doi, fusese ucisă de cineva care o cunoștea. Și acel cineva nu avea niciun interes să anunțe dispariția ei.

— Unde se află soțul acum?

— Cordova? E tot cu polițiștii din Livingston. Se pregătesc să meargă din casă în casă să întrebe dacă a văzut cineva o furgonetă albă.

Muse luă un creion de pe masă și începu să roadă radiera aflată la un capăt.

Se auzi o bătaie în ușă. Ridică privirea și-l văzu în cadrul ușii pe proaspătul viitor pensionar, Frank Tremont.

A treia zi la rând, în același costum maro, observă Muse. Impresionant.

El se uita fix la ea și aștepta. Muse nu avea acum timp pentru așa ceva, însă își zise că, probabil, e mai bine să termine cât mai repede.

— Clarence, te superi dacă te rog să ne lași puțin singuri?

— Bineînțeles că nu, șefa.

Clarence îl salută pe Frank cu o ușoară mișcare a capului când trecu pe lângă el. Acesta nu-i răspunse la salut. După ce Clarence ieși din încăpere, Tremont clătină din cap și o întrebă pe un ton sarcastic:

— Am auzit bine sau chiar ți-a spus „șefa”?

— Stau foarte prost cu timpul, Frank.

— Ai primit cererea mea?

Se referea la cererea de pensionare.

— Da, am primit-o.

Tăcere.

— Am ceva pentru tine, zise Tremont.

— Poftim?

— Plec abia la sfârșitul lunii viitoare, spuse el. Așa că trebuie să muncesc până atunci, nu?

— Corect.

— Așa că am descoperit ceva.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu, sperând ca individul să

termine repede ce avea de spus.

— Am făcut câteva investigații în legătură cu furgoneta albă. Cea care a apărut în ambele cazuri.

— Te ascult.

— Nu cred că a fost furată, cel puțin nu din zona noastră. Nu a fost raportat niciun furt care să se potrivească. Așa că am început să caut pe la firmele de închirieri.

— Și?

— Am descoperit câteva cazuri de furgonete închiriate. I-am verificat pe toți și nu am găsit nimic deosebit.

— Deci pista asta se încheie aici.

Frank Tremont zâmbi.

— Te deranjează dacă mă așez puțin?

Muse îi făcu semn cu mâna spre scaunul din fața ei.

— Am mai încercat încă ceva, spuse el după ce se așeză. Vezi tu, individul acesta e destul de deștept. Așa cum ai spus și tu. A aranjat ca prima victimă să pară a fi prostituată. A parcat mașina celei de-a doua victime lângă hotelul acela. A schimbat plăcuțele de înmatriculare. Așa că am început să mă gândesc. Ce altă metodă există să faci ușor rost de o mașină greu de identificat decât furtul sau închirierea?

— Te ascult.

— Cumpărarea uneia la mâna a doua pe Internet. Ai intrat vreodată pe unul dintre site-urile astea?

— Sinceră să fiu, nu.

— Se vând o mulțime de mașini în felul ăsta. Chiar și eu am cumpărat una anul trecut, de pe site-ul autoused.com. Poți să găsești adevărate chilipiruri acolo – și, având în vedere că e vorba despre tranzacții de la persoană la persoană, actele sunt destul de greu de urmărit. Vreau să spun că, dacă pe dealeri îi putem controla, cine se apucă să caute o mașină cumpărată pe Internet?

— Și?

— Am sunat la două firme mari de vânzări online. I-am rugat să se uite în bazele de date și să caute furgonetele Chevrolet de culoare albă, vândute în zona noastră în ultima lună. Am găsit șase. Le-am verificat pe toate. Patru au fost

plătite cu cecuri, așa că avem adresele cumpărătorilor. Două au fost plătite cu bani gheață.

Muse căzu pe gânduri. Încă mai ținea în gură radiera creionului.

— Ce chestie. Cumperi o mașină la mâna a doua. Plătești cu banii jos. Dai un nume fals sau nu dai niciun nume. Primești actele mașinii, dar nu te duci s-o înregistrezi și nici nu o asiguri. Furi o plăcuță de înmatriculare de la o mașină de aceeași marcă și pleci la drum.

— Exact, zise Tremont și zâmbi. Numai că există un mic amănunt.

— Care e acela?

— Individul care le-a vândut mașina…

— Le-a vândut?

— Da. Unui bărbat însoțit de o femeie. Amândoi în jur de 35 de ani. N-am insistat prea mult asupra descrierii lor, fiindcă s-ar putea să avem noroc aici. Tipul care a vândut mașina, un anume Scott Parsons din Kasselton, lucrează la Best Buy. Au acolo un sistem de securitate foarte bun. Totul digital, înregistrează tot ce se întâmplă. Omul e de părere că există o înregistrare cu cei doi. A rugat un tip de la departamentul tehnic să verifice. Am trimis o mașină după el, vreau să-i arăt niște fotografii din baza noastră de date.

— Putem să punem și un desenator să facă niște schițe după descrierea lui?

Tremont încuviință din cap.

— M-am ocupat deja de asta.

Era o pistă destul de solidă – în orice caz, cea mai bună pe care o aveau până acum. Muse nu prea știa ce să zică.

— Ce altceva mai avem? întrebă Tremont.

Ea îl puse la curent cu faptul că studiul facturilor, al mailurilor și al convorbirilor telefonice nu le oferise niciun indiciu suplimentar. Tremont se lăsă pe spate și-și încrucișă mâinile pe burtă.

— Când am intrat în birou, mestecai guma aia foarte concentrată. Ce te frământă?

— Lumea zice că s-ar putea să fie vorba despre un criminal

în serie.

— Și tu nu crezi asta, zise Tremont.

— Da, nu cred.

— Nici eu, zise Tremont. Hai să recapitulăm ce avem până acum.

Muse se ridică și începu să patruleze prin încăpere.

— Două victime. Până acum, doar atât – cel puțin în zona noastră. Am oameni care caută și alte victime, dar hai să presupunem că nu mai găsim altele. Hai să presupunem că este vorba numai despre Reba Cordova – care s-ar putea să fie încă în viață – și despre femeia necunoscută.

— Corect, zise Tremont.

— Și hai să facem un pas mai departe. Hai să presupunem că există un motiv pentru care aceste două femei sunt victime.

— Cum ar fi?

— Încă nu știu, însă te rog să mă urmărești. Dacă există un mobil… sau mai bine nu. Chiar dacă nu este niciun mobil comun și presupunem că nu este opera unui criminal în serie, trebuie neapărat să existe o legătură între cele două victime.

Tremont dădu din cap, începând să înțeleagă unde voia ea să ajungă.

— Și dacă există o legătură între ele, spuse el, s-ar putea foarte bine să se și cunoască una pe cealaltă.

— Exact, zise Muse și se opri brusc.

— Și, dacă Reba Cordova o știa pe femeia necunoscută…, continuă Tremont zâmbind și ridică ochii spre ea.

— Atunci e posibil și ca Neil Cordova s-o cunoască pe necunoscută. Sună la poliția din Livingston. Spune-le să-l trimită încoace pe Cordova. Poate reușește el s-o identifice pe femeie.

— Am plecat, zise el și se ridică.

— Frank?

Detectivul se opri și se întoarse spre ea.

— Ai făcut o treabă foarte bună.

— Pentru că sunt un polițist bun, replică el.

Muse nu zise nimic.

Tremont arătă cu degetul spre ea.

— Și tu ești un polițist bun, Muse. Poate chiar unul foarte bun. Însă nu ești un șef bun. Un șef bun ar fi știut cum să scoată ce-i mai bun de la polițiștii lui. Tu n-ai fost în stare. Mai ai de învățat până să știi cum să conduci o echipă.

Muse clătină din cap.

— Bine, Frank, asta e situația. Din cauza talentelor mele manageriale ai dat-o în bară și ai zis că femeia necunoscută e prostituată. Îmi cer scuze.

Tremont zâmbi.

— Ăsta era cazul meu.

— Și ți-ai bătut joc de el.

— E posibil să fi greșit nițel la început, însă sunt în continuare aici. N-are importanță ce gândesc eu despre tine sau ce părere ai tu despre mine. Important este să găsim criminalul.

25.

Mo parcă mașina în fața clădirii a cărei adresă o primiseră de la Anthony.

— Ce chestie! Nici n-o să-ți vină să crezi! spuse el.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem urmăriți.

Mike înțelese instinctiv că nu trebuie să se întoarcă și să se dea astfel de gol. Așa că rămase în mașină și așteptă.

— Un Chevrolet albastru parcat lângă o mașină, mai jos pe stradă. Doi tipi, amândoi cu șepcuțe și ochelari de soare.

Cu o seară înainte, aceeași stradă fusese plină de lume. Acum, era practic goală. Puținele personaje prezente ori dormitau în fața ușilor de la intrare, ori își târau picioarele pe asfaltul fierbinte.

— Intră tu, spuse Mo. Eu o să sun un prieten să-l rog să verifice numărul de înmatriculare al mașinii de acolo.

Mike încuviință cu o mișcare a capului. Coborî din mașină și nu se uită decât cu coada ochiului în direcția mașinii suspecte. Nu reuși să vadă mare lucru, însă nu dori să mai insiste. Se îndreptă spre intrarea în clădire. Pe ușa metalică, de culoare gri, era scris: CLUB JAGUAR. Mike apăsă pe butonul soneriei. Se auzi un bâzâit și ușa se deschise.

Pereții erau vopsiți într-o culoare galben-deschis, asociată în mod obișnuit cu restaurantele McDonald's sau cu saloanele din spitalele pentru copii. Pe peretele din dreapta, se vedea un avizier plin cu tot felul de anunțuri: consiliere în diverse domenii, lecții de muzică, grupuri de discuții, ședințe de terapie în grup pentru alcoolici sau dependenți de droguri, pentru persoane abuzate fizic sau psihic. Autorul unui anunț căuta pe cineva cu care să închirieze împreună un apartament. Cineva vindea o canapea pentru o sută de dolari. O altă persoană încerca să scape de un amplificator pentru chitară.

Ajunse în fața recepției. Tânăra cu inel în nas, care se afla acolo, ridică privirea și spuse:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mike avea în mână fotografia lui Adam.

— L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta? întrebă el și așeză fotografia pe tejghea, în fața femeii.

— Eu sunt doar secretară aici, răspunse ea.

— Secretarele au ochi ca și toți ceilalți oameni. Te-am întrebat dacă l-ai văzut vreodată.

— Nu pot să vorbesc despre clienții noștri.

— Nu îți cer să vorbești despre ei. Te-am întrebat doar dacă l-ai văzut.

Tânăra strânse din buze. Putea vedea acum că avea piercinguri și în zona gurii. Se uita la el și nu mai zise nimic. Mike își dădu seama că încercările sale nu aveau sorți de izbândă.

— E vreun șef pe aici cu care aș putea sta de vorbă?

— Probabil, ar fi Rosemary.

— Perfect. Pot să vorbesc cu ea?

Secretara ridică receptorul telefonului. Acoperi microfonul cu palma și începu să vorbească cu voce scăzută. Zece secunde mai târziu, îi zâmbi lui Mike și îi spuse:

— Domnișoara McDevitt vă poate primi acum. A treia ușă pe dreapta.

Indiferent la ce se așteptase Mike, Rosemary McDevitt fu o apariție surprinzătoare. Tânără, mică de statură, degajând un fel de senzualitate intrinsecă, care îl ducea cu gândul la o puma. Avea o șuviță de culoare mov în părul negru și un tatuaj care îi șerpuia în sus pe gât. Purta o vestă neagră din piele, fără mâneci. Pielea brațelor era bronzată și avea un fel de curele din piele în jurul bicepșilor.

Femeia se ridică în picioare și-i întinse mâna.

— Bine ai venit.

El îi strânse mâna.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mă numesc Mike Baye.

— Bună, Mike.

— Bună ziua. Îl caut pe fiul meu.

Rosemary McDevitt luă fotografia lui Adam și se uită la ea.

Pe fața ei nu se putea citi nimic.

— Îl cunoști? întrebă Mike.

— Știi doar că nu pot să răspund la întrebarea asta.

Femeia încercă să-i dea înapoi fotografia, însă Mike nu făcu niciun gest ca s-o ia. Tacticile agresive nu-i fuseseră până atunci de prea mare folos, așa că își mușcă buza de jos și respiră adânc.

— Nu îți cer să-ți calci angajamentele de confidențialitate…

— Ba da, Mike, zise ea, zâmbind grațios. Exact asta îmi ceri să fac.

— Nu încerc decât să-mi găsesc fiul. Atâta tot.

Ea își îndepărtă brațele.

— Ai impresia că aici e biroul de obiecte pierdute?

— Fiul meu a dispărut.

— Locul ăsta e un sanctuar, Mike, mă înțelegi ce vreau să spun? Copiii vin aici ca să scape de abuzurile părinților lor.

— Mi-e teamă că fiul meu ar putea fi în pericol. A plecat fără să spună nimănui. A venit aici noaptea trecută…

Ea ridică mâna și-i făcu semn să se oprească.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit aici noaptea trecută. Asta ai spus mai devreme, Mike, nu?

— Exact.

Femeia își îngustă ochii.

— De unde știi asta, Mike?

Modul în care îi repeta numele îi provoca o senzație ciudată.

— Cum ai spus?

— De unde știi că a fost aici?

— Asta chiar că nu are nicio importanță.

Ea zâmbi și se dădu un pas înapoi.

— Ba este foarte important.

Mike avea nevoie de un protest ca să schimbe subiectul. Aruncă o privire de jur împrejur.

— Ce se întâmplă, de fapt, în locul ăsta?

— Suntem un fel de hibrid. Rosemary îi aruncă o privire care indica foarte clar că nu reușise s-o păcălească prin

devierea de la subiect. Imaginează-ți un centru pentru adolescenți, dar ceva extrem de modern.

— În ce sens?

— Îți mai aduci aminte de programele alea de baschet nocturne?

— Da, în anii nouăzeci. Ca să nu mai fie atâția copii pe străzi.

— Exact. Nu o să analizez acum dacă au dat rezultate sau nu, însă adevărul e că acele programe erau orientate spre copiii săraci și, pentru mulți dintre ei, aveau în mod clar un caracter rasist.

— Și voi sunteți altfel?

— În primul rând, noi nu ne adresăm numai săracilor. Știu că poate părea cam de dreapta ce am să spun, însă nu cred că prin metodele noastre am putea oferi cine știe ce ajutor tinerilor de culoare sau albilor mai săraci. Aceștia ar trebui să primească ajutor în cadrul propriilor lor comunități. Și, pe termen lung, nu sunt deloc sigură că am avea cum să-i facem mai rezistenți la tentațiile de care au parte la tot pasul. Ei trebuie făcuți să înțeleagă că viitorul lor nu depinde de droguri sau de arme și, pentru asta, mă îndoiesc că un joc de baschet ar fi suficient.

Un grup de adolescenți trecu pe coridor, toți îmbrăcați gotic, în negru, cu tot felul de accesorii metalice. Aveau pantaloni cu manșete foarte mari, care acopereau în întregime pantofii.

— Bună, Rosemary.

— Bună, băieți.

Rosemary se întoarse spre Mike.

— Unde locuiești?

— În New Jersey.

— În suburbii, nu?

— Da.

— Tinerii din orașul tău cum își fac de cap?

— Nu știu. Droguri, băutură.

— Exact. Vor să petreacă. Au impresia că totul îi plictisește – poate chiar așa o fi, cine știe? – și vor să iasă de acolo ca să-

și facă de cap, să meargă în cluburi, unde să se simtă bine. Ei nu vor să joace baschet. Asta facem noi aici.

— Îi ajutați să-și facă de cap?

— Nu așa cum îți imaginezi tu. Vino, o să-ți arăt.

Femeia o luă înainte de-a lungul coridorului vopsit în galben. Mergea dreaptă, cu capul sus și umerii trași spre spate. Mike o urma îndeaproape. Rosemary avea o cheie în mână. Descuie o ușă și apoi începu să coboare niște trepte.

Ajunseră într-un fel de club de noapte. De-a lungul pereților, se vedeau bănci pe care erau așezate perne. Mese rotunde cu taburete în jurul lor. Exista și un ring de dans și un pupitru pentru DJ. Nu exista niciun glob cu oglinzi, ci mai multe lămpi colorate care se mișcau și își schimbau intensitatea luminii într-un mod prestabilit. Pe peretele din spate, se vedeau vopsite în stil graffiti cuvintele: CLUB JAGUAR.

— Asta e ceea ce vor tinerii, spuse Rosemary McDevitt. Un loc unde să se destindă. Să petreacă și să-și facă noi prieteni. Nu servim alcool, ci niște băuturi care seamănă a alcool. Avem barmani chipeși și chelnerițe frumoase. Oferim tot ceea ce oferă cluburile de calitate. Cel mai important lucru este însă acela că avem grijă de ei. Înțelegi? Tineri ca fiul tău încearcă să obțină acte de identitate false, numai ca să poată intra în cluburi. Vor să cumpere droguri sau alcool chiar dacă sunt minori. Noi încercăm să evităm asta, canalizându-le energia într-un mod mai sănătos.

— Cu ajutorul locului ăstuia?

— În cea mai parte, da. Oferim, de asemenea, și consiliere, dacă au nevoie de așa ceva. Avem cercuri de lectură, de terapie în grup. Avem și un loc destinat jocurilor pe calculator, Playstation 3, și tot felul de alte chestii asociate, în mod obișnuit, unui centru pentru tineri. Însă locul ăsta e cheia. Datorită lui suntem considerați atât de cool.

— Am auzit zvonuri cum că le vindeți băutură.

— Circulă unele zvonuri nefondate. Sunt lansate de celelalte cluburi care văd cum își pierd clienții în favoarea noastră.

Mike nu făcu nicio remarcă în plus.

— Uite, să presupunem că fiul tău vine în oraș să-și facă de cap. Poate să se ducă pe Third Avenue, aflată aici, în apropiere, și să-și cumpere cocaină de pe o alee. La cincizeci de metri de sediul nostru, stă un tip care vinde heroină. Copiii găsesc tot ce își doresc. Sau se strecoară într-un club unde pot să se îmbete sau poate fi chiar mai rău. Aici, noi îi protejăm. Pot să refuleze în siguranță.

— Primiți și copii ai străzii?

— Nu-i dăm afară, însă există alte organizații mai bine înzestrate pentru acest tip de activități. Noi nu încercăm să le schimbăm modul de viață, fiindcă, în mod sincer, nu credem că treaba asta ar putea da rezultate. Un copil care a luat-o pe căi greșite sau care provine dintr-o familie destrămată are nevoie de mai mult ajutor decât putem noi să oferim. Obiectivul nostru este reprezentat de copiii buni. Pe ei vrem noi să-i împiedicăm să calce greșit. Problema cu aceștia este cu totul alta – părinții din ziua de azi sunt prea implicați în creșterea lor. Își urmăresc copiii șapte zile pe săptămână, douăzeci și patru de ore pe zi. Tinerii nu mai au nicio posibilitate să-și dea frâu liber pornirilor rebele.

Era exact ceea ce îi spusese și el Tiei de mai multe ori de-a lungul anilor. Suntem prea tot timpul pe capul lor. Când era mic, Mike pleca singur în oraș. Sâmbăta se juca cu ceilalți copii în Branch Brook Park și nu venea acasă decât seara târziu. Acum, copiii nu mai traversau nicio stradă fără ca el sau Tia să nu-i țină sub supraveghere, temându-se să... să nu ce, exact?

— Deci le puneți la dispoziție locul ăsta?

— Exact.

Mike dădu din cap neîncrezător.

— Cine e proprietarul clubului?

— Eu. Am început acum trei ani, după ce fratele meu a murit din cauza unei supradoze de droguri. Greg a fost un copil foarte bun. Avea numai șaisprezece ani. Nu făcea sport, așa că nu era cine știe ce prietenos. Părinții noștri și societatea, în general, îl țineau sub un control prea strict. Era,

probabil, a doua oară când lua droguri.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri și o porni spre scară. El o urmă în tăcere.

— Domnișoară McDevitt?

— Rosemary, zise ea.

— Rosemary. Nu vreau ca fiul meu să pățească și el ceva asemănător. Băiatul a venit aici seara trecută. Nu s-a întors acasă și nu știm unde se află.

— Nu am cum să te ajut.

— L-ai mai văzut vreodată până acum?

Ea continua să meargă înainte fără să se întoarcă.

— Am o misiune mult mai importantă aici, Mike.

— Deci fiul meu nu e important?

— Nu asta am vrut să spun. Însă nu stăm de vorbă cu părinții. În nicio situație. Acesta e un loc destinat numai adolescenților. Dacă se află…

— Nu o să spun nimănui.

— Face parte din regulile instituției.

— Și dacă Adam ar fi în pericol?

— Atunci te-aș ajuta dacă aș putea. Însă acum nu este cazul.

Mike ar fi vrut s-o contrazică, însă zări un grup de tineri pe coridor.

— Clienți de-ai tăi? întrebă el, intrând în urma ei în birou.

— Clienți și ajutoare de-ale noastre.

— Ajutoare?

— Un fel de băieți buni la toate. Ne ajută să păstrăm curățenia. Noaptea petrec și ei ca toți ceilalți. Și, în același timp, supraveghează clubul.

— Ca niște bodyguarzi?

Ea dădu ușor din cap într-un mod nedefinit.

— Poate că e un cuvânt prea dur. Pur și simplu, îi ajută pe cei nou-veniți să se integreze. Ne ajută să menținem controlul. Stau cu ochii în patru, ca nu cumva să ia droguri în baie, chestii de genul ăsta.

Mike făcu o grimasă.

— Ca deținuții care controlează închisoarea.

— Sunt niște copii foarte buni.

Mike se uită la ei. Apoi își mută privirea înapoi la Rosemary. O studie câteva clipe. Femeia era într-adevăr frumoasă. Avea o față ca de fotomodel, făcea gropițe în obraji când zâmbea. Se uită din nou la indivizii îmbrăcați în negru. Erau patru sau cinci, și fiecare încerca să pară foarte dur, fără însă să reușească.

— Rosemary?

— Da?

— E ceva în demonstrația ta care nu merge, zise Mike.

— În demonstrația mea?

— Modul în care te lauzi cu locul ăsta. Pe de o parte, ceea ce spui tu pare a fi de bun-simț.

— Și pe de alta?

Mike o privi fix în ochi.

— Cred că e o mare prostie. Unde e fiul meu?

— Acum chiar că trebuie să pleci.

— Dacă îl ascunzi pe undeva pe aici, să știi că o să-ți dărâm locul ăsta cărămidă cu cărămidă.

— În momentul de față, te afli fără permisiune într-o proprietate privată, domnule doctor Baye. Femeia întoarse capul spre grupul de tineri aflat pe coridor și le făcu un semn ușor. Aceștia făcură un pas înainte și-l înconjurară pe Mike. Te rog să pleci acum.

— Și, dacă nu plec, îi pui pe băieții tăi să mă dea afară?

Cel mai înalt dintre tinerii îmbrăcați în negru pufni disprețuitor și zise:

— Se pare că ai mai fost dat afară și din altă parte, tipule.

Ceilalți începură să râdă. Voiau cu toții să pară foarte duri, și nu le reușea deloc.

Mike își calcula următoarea mișcare. Individul cel înalt avea, probabil, peste douăzeci de ani. Slăbănog, cu un măr al lui Adam foarte proeminent. Ar fi putut să-l dea jos cu un pumn sau i-ar fi putut aplica o lovitură cu antebrațul în gâtul ăla slăbănog, să nu mai fie în stare să vorbească ca lumea două săptămâni după aceea. Însă, fără îndoială, ceilalți ar fi

sărit pe el. Probabil că s-ar fi descurcat cu încă unul sau doi, dar nu cu toți.

Nu se hotărâse încă ce metodă să aplice, când privirea îi fu atrasă în altă parte. Ușa de la intrare se deschise și pe coridor își făcu apariția încă un tânăr. Individul avea un plasture mare peste nas și niște ochi negri, strălucitori, care îi atraseră atenția lui Mike.

Un nas spart foarte recent, își zise el.

Nou-venitul bătu palma cu câțiva băieți aflați la intrare.

— Ce faci, Carson, omule! zise unul dintre ei. Mike remarcă faptul că nou-venitul se bucura de respectul celorlalți.

— Rosemary? zise Mike hotărându-se brusc.

— Da.

— Tu nu numai că îl cunoști pe fiul meu, tu mă cunoști și pe mine.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Mi te-ai adresat puțin mai înainte cu doctor Baye, zise Mike, continuând să urmărească mișcările individului cu nasul spart. De unde știai că sunt medic?

Nu mai așteptă să audă răspunsul. Oricum, n-avea niciun sens. Țâșni spre ușă, împingându-l pe tânărul înalt din fața sa. Individul cu nasul spart – Carson – îl văzu venind și făcu ochii mari. Apoi, cu o mișcare bruscă, deschise ușa și ieși afară din clădire. Mike grăbi pasul și apucă ușa înainte ca aceasta să se închidă complet.

Ajuns și el afară, descoperi că tânărul cu nasul spart se afla la vreo patru metri în fața lui.

— Hei! strigă Mike.

Individul se opri și se întoarse spre el. O șuviță de păr negru îi acoperea un ochi.

— Ce ai pățit la nas?

Carson zâmbi disprețuitor.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Mike continua să înainteze cu pași repezi spre tânărul oprit în mijlocul străzii. Ceilalți ieșiseră și ei din clădire. Cu coada ochiului, îl văzu pe Mo cum iese din mașină și vine spre ei. Erau acum doi contra șase – însă unul dintre cei doi era Mo.

Balanța nu mai era chiar așa de înclinată în defavoarea lui.

Mike ajunse chiar lângă individ și-i spuse:

— O gașcă de căcăcioși lași au sărit asupra mea când nu eram atent. Asta s-a întâmplat cu fața mea.

Carson încercă să-și păstreze tonul batjocoritor.

— Îmi pare teribil de rău.

— Mulțumesc, însă uite care e poanta. Unul dintre lașii care m-au atacat aseară s-a ales cu nasul spart, așa ca tine.

Carson ridică din umeri.

— Așa se întâmplă la bătaie.

— Ai dreptate. Mă gândesc dacă nu cumva căcăciosul ăla n-ar vrea să-și ia revanșa. Ca de la bărbat la bărbat. Unu la unu.

Șeful găștii îmbrăcate în negru aruncă o privire în spatele lui Mike, să vadă dacă suporterii lui erau pe poziții. Tinerii îi făcură semne de încurajare, pregătindu-și lanțurile și boxurile. Își flexau degetele și își umflau piepturile.

Înainte însă ca vreunul dintre ei să apuce să facă vreo mișcare, Mo se repezi la tânărul înalt și-l apucă de gât. Individul încercă să zică ceva, însă Mo îl strângea atât de tare, încât era imposibil să scoată vreun sunet.

— Dacă face vreunul un singur pas înainte, îi zise Mo, o să te fac să suferi rău de tot. Nu pe cel care se mișcă. Pe tine. O să te fac să suferi rău de tot, ai înțeles?

Individul încercă să încuviințeze dând din cap.

Mike se uită din nou la Carson.

— Ești gata să începem?

— Hei, n-am nimic cu tine, omule!

— În schimb, am eu ceva cu tine.

Mike îl împinse ușor. Exact ca într-o bătaie din curtea școlii. Ceilalți tineri se uitau unul la altul, neștiind ce să facă. Mike îl împinse din nou pe Carson.

— Hei, ce faci?

— Ce i-ați făcut fiului meu?

— Ce? Cui?

— Fiului meu, Adam Baye. Unde e?

— De unde crezi că știu eu?

— Ai sărit asupra mea seara trecută, nu-i așa? Dacă nu vrei

acum să-ți iei bătaia vieții tale, ar fi bine să vorbești.

Înainte însă ca tânărul să apuce să răspundă, o voce strigă puternic:

— Nu mișcă nimeni! FBI!

Mike întoarse capul. Erau cei doi indivizi cu șepcuță, cei care îi urmăriseră până aici. Aveau amândoi arme în mână. Arme îndreptate spre el. În cealaltă mână țineau legitimațiile de serviciu.

— Michael Baye? întrebă unul dintre bărbații înarmați.

— Da.

— Sunt Darryl LeCrue, de la FBI. Vă rog să veniți cu noi.

26.

După ce își luă rămas-bun de la Betsy Hill, Tia închise ușa și porni în sus pe scări. Trecu tiptil prin fața camerei lui Jill și intră la Adam. Deschise biroul fiului său și începu să cotrobăie prin el. Instalarea softului acela de supraveghere i se păruse atunci ceva atât de normal – de ce se simțea atât de ciudat acum? Atât de vinovată? Avea senzația că toată această invazie asupra intimității fiului ei fusese ceva teribil de greșit.

Nu se opri însă și căută mai departe.

Adam era încă un copil. În sertarele biroului nu se mai făcuse curățenie de secole, așa că erau pline de urme ale diverselor etape ale copilăriei lui Adam, exact ca straturile geologice date la iveală în vreo falie terestră. Poze ale jucătorilor de baseball, jetoane Pokémon, un Yamaguchi a cărui baterie murise demult, tot felul de nimicuri pe care copiii le colecționează și apoi le aruncă. Adam fusese un copil mult mai liniștit decât ceilalți de vârsta lui în ceea ce privește aceste obiecte. Nici nu insista prea mult ca să le obțină și nici nu le dădea deoparte imediat după ce le primea.

Tia constată cu surprindere că majoritatea se aflau încă în sertarele biroului.

Se mai aflau acolo o mulțime de pixuri și de creioane, penarele pe care nu le lua niciodată la școală (deși Tia îl certa mereu în privința asta), abțibilduri de colecție, cumpărate cu ocazia unei excursii la Disney World, în urmă cu câțiva ani, și bilete rupte de la peste douăzeci de meciuri în care jucaseră cei de la Rangers. Tia atinse biletele și se gândi imediat la concentrarea cu care fiul ei obișnuia să urmărească meciurile de hochei. În fața ochilor îi apăru imaginea fiului și a soțului ei care se bucurau împreună ori de câte ori marca Rangers, ridicându-se în picioare, lovind pumnul și cântând imnul acela stupid.

Începu să plângă.

Trebuie să te aduni, Tia.

Se răsuci spre calculator. Aici era condensată acum lumea lui Adam. Piesa de rezistență a camerei unui copil era calculatorul. Cu ajutorul lui, Adam putea juca online tot felul de jocuri. Participa la forumuri de discuții atât cu prietenii săi, cât și cu necunoscuți. Făcea conversație cu personaje reale sau virtuale pe Facebook și MySpace. Jucase, pentru o vreme, chiar și pocher online, însă se plictisise destul de repede, spre ușurarea părinților săi. Pe YouTube urmărea filmulețe și tot felul de materiale mai mult sau mai puțin amuzante. Jocurile și simulatoarele reprezentau o lume în care te puteai izola, așa cum Tia reușea să se izoleze în universul creat de lectura unei cărți și era al naibii de greu de spus dacă era bine sau rău.

În afară de asta, mai era și invazia copleșitoare a sexualității, care o aducea la exasperare. Oricât s-ar fi străduit un părinte să țină sub control avalanșa de informații cu care era bombardat copilul său, acest lucru era imposibil. Dai drumul la radio dimineața și programul e plin de glume obscene sau aluzii la sâni, infidelitate sau orgasm. Orice revistă sau orice program de televiziune este plin de imagini sau aluzii cu conotație sexuală. Cum să faci față la tot acest asediu fără sfârșit? Îi spui, pur și simplu, copilului că nu e bine? Dar ce anume nu e bine în problema sexualității?

Nu e de mirare că mulți găsesc salvarea în măsuri radicale, cum ar fi abstinența. Însă nici aceasta nu e un răspuns corect. Pe de o parte, nu ai vrea ca ei să înțeleagă de la tine că sexul e ceva greșit sau vreun păcat, dar, în același timp, nici nu ai vrea să-i știi că se gândesc tot timpul la asta. Ai vrea să le explici că e ceva normal și sănătos, dar care trebuie evitat. Cum să realizeze un părinte echilibrul ăsta?

— Bună, mami.

Jill își făcu apariția în cadrul ușii. Își privea cu ochi mari mama, surprinsă, probabil, gândi Tia, s-o găsească în camera lui Adam.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Nu dură mai mult de o secundă, cel mult două, suficient însă ca Tia să simtă un ghimpe rece în piept.

— Bună, draga mea.

Jill avea în mână telefonul Tiei.

— Mă lași să mă joc BrickBreaker{12}?

Fetiței îi plăceau la nebunie jocurile instalate pe aparatul BlackBerry al mamei sale. În mod normal, Tia ar fi certat-o pentru faptul că nu îi ceruse voie înainte să ia telefonul. Cu toate observațiile ei, la fel ca marea majoritate a celorlalți copii, Jill nu avea nicio jenă când era vorba să umble cu lucrurile părinților ei. Se juca cu telefonul, asculta muzică la iPod-ul Tiei, folosea calculatorul din dormitorul lor, pe motiv că era mai puternic decât al ei, sau îi uita telefonul mobil prin tot felul de locuri, așa încât Tia nu-l găsea niciodată când avea nevoie de el.

Nu era însă momentul acum să-i țină obișnuita predică.

— Sigur. Te rog însă să mă anunți imediat dacă sună.

— Bineînțeles. Jill aruncă o privire prin încăperea fratelui ei. Ce faci aici?

— Încerc să găsesc ceva.

— Ce?

— Nici eu nu știu prea bine. Un indiciu în legătură cu locul unde ar putea fi fratele tău, cred.

— N-o să pățească nimic rău, nu?

— Bineînțeles, draga mea, nu fi îngrijorată. Apoi, aducându-și aminte că viața merge înainte și că ceea ce ne ajută să nu ne pierdem mințile este tocmai normalitatea acestei vieți, Tia întrebă: Tu nu ai lecții de făcut?

— Mi le-am făcut deja.

— Foarte bine. În rest, totul e bine?

Jill ridică din umeri.

— Vrei să vorbim despre ceva?

— Nu, n-am nicio problemă. Pur și simplu, sunt îngrijorată din cauza lui Adam.

— Știu, iubita mea. Cum merge treaba la școală?

Aceeași ridicare din umeri. Prostească întrebare. O întrebare pe care Tia o pusese ambilor săi copii de sute de ori de-a lungul anilor și pe care continua s-o pună, deși, nici măcar o dată, nu obținuse mai mult de o ridicare din umeri sau un „bine”, ori un „ce-ai vrea să fie la școală?”

Tia ieși din camera băiatului său. Nu era nimic care s-o ajute acolo. În dormitor, o aștepta raportul de la E-SpyRight. Închise ușa și începu să-l citească. Prietenii lui Adam, Clark și Olivia, îi trimiseseră amândoi mai multe mailuri în dimineața aceea. Deși mesajele erau oarecum criptate, Tia reuși să înțeleagă că amândoi voiau să afle unde e prietenul lor și menționau faptul că părinții lui sunaseră la ei acasă.

Nu găsi niciun mail de la DJ Huff.

Foarte ciudat. DJ și Adam obișnuiau să-și trimită o mulțime de mesaje. Și, brusc, nimic, ca și cum DJ ar fi știut că Adam nu e acasă și nu poate să-i răspundă.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Mami?

— Poți să intri.

Jill întredeschise ușa.

— Am uitat să-ți spun. Au sunat de la cabinetul doctorului Forte. M-au programat pentru marți.

— Perfect, bine că mi-ai spus.

— Mami, dar de ce trebuie să mă duc la doctorul Forte? Doar am fost de curând la dentist.

Din nou ceva care îi aducea aminte că viața își urma cursul. Tia îi era recunoscătoare fiicei sale.

— Poate că o să fie nevoie să-ți punem un aparat dentar.

— Deja?

— Da. Știi doar că și Adam a avut… Tia se opri brusc și întoarse capul spre raportul de la E-SpyRight. Nu de acesta avea nevoie. Îi trebuia cel în care fusese vorba despre petrecerea din casa familiei Huff.

— Mami? Ce s-a întâmplat?

Avuseseră grijă să toace rapoartele, imediat după ce le citiseră, însă era sigură că nu și pe acela, pe care îl păstrase ca să i-l arate și lui Mike. Unde era? Începu să caute printre hârtiile de pe noptieră.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc, scumpa mea, mă descurc.

Raportul nu era acolo. Tia se ridică în picioare și se duse la calculator. Intră pe Internet și apoi pe site-ul E-SpyRight.

Introduse parola și apoi, după ce apăru pagina principală, apăsă tasta care o ducea la rapoartele arhivate. Introduse data pe care o căuta și solicită raportul din ziua respectivă. Când acesta își făcu apariția pe ecran, Tia începu să deruleze textul până ajunse la mailul referitor la petrecerea de la Huff. Nu mesajul în sine o interesa, deși, dacă stătea să se gândească puțin la toate câte se întâmplaseră de atunci, fusese un mesaj tare ciudat. Mike se dusese acasă la Huff și nu numai că nu găsise acolo nicio petrecere, dar descoperise chiar că Daniel Huff se afla acasă.

Își schimbaseră planurile cei doi Huff?

Nu asta o interesa acum. Tia deplasă cursorul în zona pe care cei mai mulți ar fi considerat-o, probabil, cea mai puțin relevantă, și anume coloanele unde era specificată ziua, dar și ora.

Programul nu indica numai ora la care fusese trimis mailul, ci și momentul în care acesta fusese deschis de Adam.

— Mami, ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă o secundă, draga mea.

Tia puse mâna pe telefon și sună la cabinetul doctorului Forte. Era sâmbătă, însă era convinsă că, din cauza activităților școlare, în care erau implicați copiii și în weekend, mulți dintre dentiștii din zona lor țineau deschis și sâmbăta. Telefonul sună o dată, de două ori. Tia își verifică ceasul. Era gata să renunțe, când, după ce sunase de șase ori, o voce se auzi la celălalt capăt:

— Aici cabinetul doctorului Forte.

— Bună dimineața, aici e Tia Baye. Mama lui Adam și a lui Jill.

— Da, doamnă Baye. Cu ce vă pot ajuta?

Tia încercă să-și amintească numele secretarei doctorului Forte. Fusese doar de atâtea ori la cabinetul acestuia, îi știa pe toți de acolo.

— Caroline la telefon, nu?

— Da, doamnă Baye.

— Caroline, vreau să te rog ceva. Știi, poate ți se pare puțin cam ciudat, însă am mare nevoie de ajutorul tău.

— Cu mare plăcere, doamnă Baye. O să încerc să fac tot posibilul, deși săptămâna viitoare suntem cam aglomerați.

— Nu, nu e vorba de asta. Adam al meu a avut o programare pe optsprezece, după școală, la patru fără un sfert.

Niciun răspuns la celălalt capăt.

— Vreau să aflu dacă a fost acolo.

— Adică vă interesează dacă a venit sau nu la cabinet?

— Exact.

— A venit, cu siguranță. Altfel, v-aș fi sunat.

— Și știi și dacă a venit la ora stabilită?

— Pot să vă dau și ora la care a venit, dacă asta vă ajută. Trebuie să fie înregistrată în condica de intrare.

— Da, ar fi grozav dacă ai putea să te uiți.

Mai trecură câteva secunde. La celălalt capăt, se auzea foșnetul foilor de hârtie.

— Să știți, doamnă Baye, că Adam a sosit la clinică mai devreme – a semnat la trei și douăzeci.

Era și normal, își spuse Tia în gând. Venise direct de la școală.

— Și în cabinet a intrat exact la timp, adică la patru fără un sfert. Asta doreați să aflați?

Tia aproape că scăpă telefonul din mână. Ceva nu era bine aici. Mai verifică o dată informațiile de pe ecran.

Mailul despre petrecerea de la Huff fusese trimis la 3:32 PM. Același mail fusese citit la 3:37 PM.

La ora aceea, Adam nu se afla acasă.

Nu mai înțelegea nimic.

— Îți mulțumesc, Caroline, spuse ea și încheie convorbirea cu secretara. Îl sună apoi imediat pe Brett, expertul în calculatoare.

— Alo, se auzi vocea acestuia.

Tia se hotărî să-l pună pe individ în defensivă și-l atacă fără nicio altă introducere.

— Îți mulțumesc foarte mult că i-ai spus totul lui Hester.

— Tia, tu ești? Să știi că-mi pare foarte rău.

— Da, sigur că da.

— Nu, serios. Doar știi că lui Hester îi place să știe tot ce

mișcă în jurul ei. Poți să crezi că monitorizează toate calculatoarele din birouri? Cică citește unele mailuri numai ca să se distreze. Crede că dacă suntem pe proprietatea ei…

— Dar eu nu eram pe proprietatea ei.

— Știu, te rog să mă ierți.

Era momentul să treacă la atac.

— Conform raportului E-SpyRight, fiul meu a citit un mail la trei treizeci și șapte.

— Și?

— La ora aceea el nu era acasă. Putea să-l fi citit de pe un alt calculator?

— Spuneai că așa scrie în raportul E-SpyRight?

— Da.

— Atunci răspunsul este nu. Programul E-SpyRight monitorizează doar activitățile pe care le desfășoară fiul tău la calculatorul din camera lui. Dacă a intrat pe Internet și a citit mailul de pe un alt calculator, chestia asta nu are cum să apară în raport.

— Deci cum îți explici tu asta?

— Hmm. Ești sigură că nu era acasă?

— Foarte sigură.

— Înseamnă că e vorba despre altcineva. Cineva care avea acces la calculatorul lui.

Din nou Tia nu mai știa ce să creadă.

— Tot în raport scrie că a fost șters la trei treizeci și opt.

— Deci cineva a intrat pe calculatorul fiului tău, a citit mailul și apoi l-a șters.

— Deci e posibil ca Adam să nu fi văzut deloc mailul ăla, nu?

— Exact.

Tia tăie rapid de pe listă principalii suspecți: atât ea, cât și Mike se aflau la serviciu la ora aceea, iar Jill fusese acasă la Yasmin.

Niciunul dintre ei nu se afla acasă.

Cum era posibil atunci ca să le fi pătruns cineva în casă, fără să lase urme de spargere? Se gândi imediat la cheia de rezervă pe care o ascundeau sub piatra de lângă stâlp.

Telefonul începu să bâzâie. Se uită pe ecran și văzu că era vorba despre Mo.

— Brett, trebuie să închid acum. Te sun mai târziu. Tia apăsă o tastă și trecu la celălalt apelant.

— Mo?

— Știu că nu o să-ți vină să crezi, spuse acesta, însă Mike a fost arestat de FBI.

•

Loren Muse se afla împreună cu Neil Cordova într-o cameră improvizată pentru interogatorii și avusese deja timp să-l studieze pe îndelete.

Bărbatul nu era prea înalt, bine clădit, și avea o față atrăgătoare, aproape fără niciun cusur. Semăna parcă mult prea bine cu soția sa. Loren știa asta, fiindcă Cordova adusese mai multe fotografii în care apărea alături de Reba – în vacanțe, pe plajă, la petreceri, în curtea din spatele casei. Cei doi formau un cuplu fotogenic, erau doi oameni sănătoși, cărora le plăcea să pozeze obraz lângă obraz. Fericirea lor se citea în fiecare fotografie.

— Vă rog s-o găsiți. Era pentru a treia oară când Neil Cordova spunea acest lucru.

Ea replicase deja de două ori, spunând: „Facem tot ce stă în puterile noastre", așa că se abținu să o mai spună o dată.

— Vreau să-mi dați voie să cooperez cu dumneavoastră, dacă se poate.

Neil Cordova era tuns proaspăt și era îmbrăcat în sacou cu cravată, ca și cum asta s-ar fi așteptat de la el, ca și cum ținuta îngrijită l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Lui Loren îi săriră imediat în ochi pantofii bine lustruiți ai bărbatului. Și tatăl ei fusese foarte preocupat de lustrul încălțărilor pe care le purta. „Poți să judeci un om după modul în care își lustruiește pantofii", obișnuia el să-i spună fiicei sale. Un lucru bine de ținut minte. Atunci când, la paisprezece ani, Loren găsise cadavrul tatălui ei în garaj – intrase acolo și-și trăsese un glonț în cap – pantofii acestuia străluceau ca de obicei.

Bun sfat, tată. Mulțumesc pentru indicațiile tale prețioase.

— Știu cum se întâmplă, continuă Cordova. Soțul e

întotdeauna în fruntea listei de suspecți, nu-i așa?
Muse nu răspunse.
— Și bănuiți că Reba avea o relație extraconjugală, fiindcă mașina ei se afla în parcarea hotelului, însă vă jur, nu e adevărat. Trebuie să mă credeți.
Fața lui Muse era lipsită de orice expresie.
— Deocamdată, luăm în considerare toate ipotezele.
— Sunt gata să fac testul cu poligraful, n-am nevoie de niciun avocat, fac tot ce spuneți dumneavoastră. Dar nu vreau să mai pierdeți timpul cu o pistă greșită. Reba nu a fugit de acasă, știu sigur asta. Și eu nu am nicio legătură cu ce s-a întâmplat cu ea.
Nu trebuie să crezi pe nimeni. Asta era regula. Muse interogase la viața ei suspecți al căror talent actoricesc l-ar fi putut băga și pe De Niro în șomaj. Dovezile păreau însă a fi în favoarea bărbatului din fața ei și ceva din interiorul ei îi spunea că Neil Cordova nu minte.
La urma urmei, acest lucru nu conta prea mult în momentul respectiv. Îl adusese acolo pe Neil Cordova pentru a identifica cadavrul femeii necunoscute. Avea nevoie de cooperarea lui, indiferent dacă bărbatul era considerat suspect sau nu. Așa că îi spuse:
— Domnule Cordova, eu nu cred că i-ați făcut niciun rău soției dumneavoastră.
Muse văzu expresia de ușurare de pe chipul bărbatului. Aceasta nu dură însă decât o clipă. Aici nu era vorba despre el. Omul era cu adevărat îngrijorat în legătură cu femeia aceea frumoasă lângă care apărea în fotografii.
— A existat ceva care s-o afecteze pe soția dumneavoastră în ultima vreme?
— Nu, cred că nu. Sarah, fetița noastră în vârstă de opt ani, are ceva probleme cu cititul. Le-am spus asta și polițiștilor din Livingston, când m-au întrebat același lucru. Reba era puțin îngrijorată din cauza asta.
Ceea ce îi spunea el nu o ajuta prea mult pe Muse, însă, cel puțin, îl făcea să vorbească.
— Dați-mi voie să vă întreb ceva ce poate părea puțin

ciudat, zise ea.

El încuviință din cap și se aplecă să audă mai bine, dorind cu disperare să fie de folos.

— V-a spus Reba ceva despre vreo prietenă care avea necazuri?

— Nu prea știu la ce vă referiți când ziceți necazuri.

— Păi, hai să începem cu dispariția de acasă. Există, printre cei pe care îi cunoașteți, cineva care să fi dispărut de acasă?

— Vreți să spuneți, așa, ca soția mea?

— Da. Așa sau în alt fel. Sau să mergem mai departe. Este vreunul dintre prietenii dumneavoastră plecat de acasă, chiar și în vacanță?

— Familia Friedman este în Buenos Aires pentru o săptămână. Reba și doamna Friedman sunt foarte apropiate.

— Bun. Loren știa că Clarence lua notițe și că, după aceea, avea să verifice unde se afla familia Friedman. Altcineva?

Neil Cordova se concentra și-și mușca interiorul obrazului.

— Încerc să mă gândesc la ce-ar mai putea fi.

— Relaxați-vă, nu e nicio grabă. Poate ceva ciudat în legătură cu cunoscuții dumneavoastră, vreo problemă, orice.

— Reba mi-a spus că soții Colders merg la ședințe de consiliere familială.

— Foarte bine. Altceva?

— Tonya Eastman a făcut de curând o mamografie și rezultatul n-a fost prea bun. Nu i-a spus încă soțului ei, fiindcă îi e teamă că o părăsește. Așa mi-a spus Reba. Chestii din astea vă interesează?

— Exact. Mai spuneți.

El continuă să reproducă alte câteva bârfe pe care le auzise de la Reba. Clarence lua de zor notițe. Când Cordova păru să-și fi epuizat toată rezerva de informații, Loren îl privi drept în ochi.

— Domnule Cordova, vreau să vă rog să-mi faceți o favoare. Nu pot să vă dau prea multe explicații în legătură cu motivul sau…

El o întrerupse.

— Doamnă inspector Muse, nu vă mai pierdeți timpul și

spuneți-mi ce vreți să fac!

— Avem un cadavru aici. În mod sigur, *nu* este vorba despre cadavrul soției dumneavoastră, înțelegeți? *Nu* este soția dumneavoastră. Este al unei femei găsite moartă cu o noapte înainte. Nu știm cine poate fi.

— Și bănuiți că eu aș putea ști?

— Nu vreau decât să aruncați și dumneavoastră o privire.

Neil Cordova își îndreptă spatele, un pic parcă prea hotărât.

— OK, zise el. Haideți să mergem.

Muse se gândise inițial să-i arate niște fotografii și să-l scutească de contactul cu cadavrul. Ajunsese apoi la concluzia că fotografiile n-ar fi avut același efect. Probabil că le-ar fi folosit dacă fața femeii ar fi fost întreagă, nu un amestec de așchii de oase și carne sfărâmată. De asemenea, niciuna dintre fotografiile acelea de la gât în jos, cu înălțimea și greutatea notate pe margine, n-ar fi avut un efect prea mare.

Neil Cordova nu pusese nicio întrebare în legătură cu locul în care se desfășura interogatoriul, însă acest lucru era de înțeles, având în vedere starea de surescitare în care se afla. Se aflau pe Norfolk Street, la sediul morgii din Newark. Muse îi dăduse întâlnire acolo ca să nu mai piardă timpul cu deplasarea de la un sediu la altul.

Loren deschise ușa. Cordova încerca să-și țină capul drept. Mergea cu pași măsurați, însă umerii căzuți spuneau mai multe.

Cadavrul era pregătit. Medicul legist Tara O'Neill înfășurase mai multe straturi de tifon în jurul capului. Acesta fu primul lucru pe care Neil Cordova îl remarcă în legătură cu cadavrul – bandajele care te duceau imediat cu gândul la o mumie văzută în filme. Vru să știe de ce fusese acoperită așa.

— Fața ei a suferit niște vătămări foarte grave, răspunse Muse.

— Și atunci cum aș putea să o recunosc?

— Sperăm să reușiți după structura corpului, poate după greutate sau după altceva.

— Eu cred că totuși mi-ar fi mai ușor dacă i-aș vedea fața.

— Vă rog să mă credeți că nu v-ar ajuta, domnule Cordova.

El înghiți în sec și se uită din nou la cadavru.
— Ce s-a întâmplat cu femeia aceasta?
— A fost omorâtă în bătaie.
Cordova se întoarse brusc spre Muse.
— Și credeți că așa ceva s-a întâmplat și cu soția mea?
— Nu știu.
Cordova închise o clipă ochii, încercând să-și revină. Apoi, îi deschise și dădu din cap.
— OK, am înțeles.
— Știu că nu vă e ușor.
— Nu vă faceți probleme.
Loren îi văzu ochii umezi. Cordova se șterse cu mâneca. Era în gestul său ceva atât de copilăresc, încât Loren se abținu cu greu să nu-l mângâie pe mână. Îl urmări cum se întoarce din nou cu fața spre cadavru.
— O cunoașteți?
— Nu cred.
— Nu vă grăbiți.
— Problema e că nu are nimic pe ea. Ochii lui erau ațintiți în continuare asupra capului bandajat, ca și cum i-ar fi fost rușine să se uite mai jos. Adică vreau să spun că, chiar dacă ar fi o persoană cunoscută, n-aș fi avut cum s-o văd vreodată în felul acesta, mă înțelegeți?
— Înțeleg. Credeți că ar ajuta dacă am îmbrăca-o cu ceva?
— Nu, nu e nevoie. Doar că... Neil Cordova se încruntă.
După ce bărbatul studiase gâtul victimei, acum privirea lui coborâse pe picioare.
— Puteți s-o întoarceți?
— Pe burtă?
— Da. Vreau să-i văd dosul gambelor.
Muse îi aruncă o privire medicului legist și Tara O'Neill chemă un asistent. Cei doi apucară cu grijă cadavrul și-l întoarseră pe burtă. Cordova făcu un pas înainte. Loren nu se mișcă, nedorind să-l deranjeze. Medicul legist și asistentul se îndepărtară și ei de masa de disecție.
Privirea lui Neil Cordova se fixă pe încheietura piciorului drept.

Acolo se afla un semn din naștere.

Trecură mai multe secunde.

— Domnule Cordova? zise Muse într-un sfârșit.

— Știu cine este femeia aceasta.

Muse aștepta. Bărbatul începuse să tremure și-și duse o mână la gură. Apoi închise ochii.

— Domnule Cordova?

— E Marianne, spuse el. Dumnezeule, e Marianne.

27.

Ilene Goldfarb intră în local și se așeză la masa unde o aștepta Susan Loriman.

— Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să ne întâlnim, zise Susan.

Îi propusese inițial să meargă undeva în afara orașului, dar, până la urmă, Ilene respinsese ideea. Oricine le-ar fi văzut acum ar fi putut presupune, pur și simplu, că erau două doamne ce luau prânzul în oraș, o activitate pentru care, de fapt, Ilene nu avea niciodată timp și care nici nu o atrăgea în mod deosebit. Prefera să stea cât mai mult la spital și nu-și dorea câtuși de puțin să fie o doamnă care mănâncă în oraș.

Chiar și când erau copiii mai mici, rolul de mamă tradițională nu o pasionase prea mult. Nu avusese niciodată impulsul să renunțe la cariera medicală pentru a sta acasă și a juca un rol mai important în viața copiilor ei. Din contră – abia așteptase să se termine concediul de maternitate ca să se poată întoarce la lucru. Și se părea că nici familia nu suferise prea mult. E adevărat că nu fusese mereu alături de ei, însă tocmai acest lucru îi învățase să fie independenți, să aibă o atitudine mult mai sănătoasă față de viață.

Cel puțin așa îi plăcuse ei să creadă.

Anul trecut însă, se organizase, la spital, o petrecere în cinstea ei. Veniseră mulți din foștii ei medici interni și rezidenți să-și prezinte omagiile celei care îi îndrumase în carieră. Ilene îl auzise, din întâmplare, pe unul dintre cei mai buni studenți ai ei povestindu-i lui Kelci ce dedicată profesoară fusese mama ei. Întrebată apoi dacă nu era grozav de mândră să aibă o mamă ca Ilene Goldfarb, Kelci, deja cu un pahar sau două de băutură la bord, răspunsese: „Își petrecea atât de mult timp la spital, încât nu prea am avut cum să-mi dau seama de asta”.

Da. Carieră, copii, căsnicie fericită – jonglase parcă cu prea multă ușurință cu aceste lucruri.

Acum însă avea senzația că nu mai reușește și că mingile cad la pământ una după cealaltă. Chiar și cariera ei putea fi în pericol, dacă ceea ce îi spuseseră agenții aceia era adevărat.

— Aveți noutăți de la băncile de organe? întrebă Susan.

— Nu.

— Eu și Dante ne-am pregătit să organizăm o campanie, să găsim donatori. Eu am fost la școala unde învață Lucas. Și Jill, fata lui Mike, e elevă acolo. Am vorbit cu câțiva dintre profesori. Le-a plăcut ideea. Vrem să o organizăm sâmbăta viitoare, să adunăm cât mai multe semnături ale oamenilor dispuși să doneze.

— E posibil să găsim ceva, zise Ilene dând din cap.

— Și continuați și dumneavoastră să căutați, nu? Vreau să spun, e o șansă, nu?

Ilene nu reușea deloc să împărtășească entuziasmul femeii din fața sa.

— Nu vreau să vă faceți prea multe speranțe.

Susan Loriman își mușcă buza de jos. Emana, fără niciun efort, o frumusețe pe care era dificil să n-o invidiezi. Ilene observase cum o luau razna bărbații în preajma unei astfel de frumuseți. Chiar și Mike vorbea cu o vibrație ciudată în voce când în încăpere se afla Susan Loriman.

Chelnerița își făcu apariția cu o cană mare de cafea în mână. Ilene îi făcu semn să-i umple ceașca, însă Susan o întrebă ce feluri de ceai de plante au. Chelnerița se uită la ea de parcă i s-ar fi cerut să aducă un purgativ. Susan îi spuse că e bun orice fel de ceai. Femeia reveni cu un pliculeț de Lipton și-i umplu cana cu apă fierbinte.

Susan rămase cu privirea ațintită spre cana aburindă, de parcă acolo s-ar fi ascuns cine știe ce secret divin.

— Am avut probleme la nașterea lui Lucas. Chiar cu o săptămână înainte de naștere am făcut pneumonie și tușeam atât de tare, că mi-am fracturat o coastă. Au trebuit să mă ducă la spital. Durerea era greu de imaginat. Dante a stat cu mine tot timpul. Nu m-a lăsat nicio clipă singură.

Susan își duse încet cana la buze, folosind ambele mâini, ca și cum ar fi ocrotit o pasăre rănită.

— Când am descoperit că Lucas e bolnav, am avut o discuție. Dante a făcut uz de toată bravada de care e în stare, aproape convingându-mă și pe mine că aveam să învingem boala stând uniți, ca o familie. „Noi suntem familia Loriman”, tot repeta el, deși, după aceea, a ieșit afară și a plâns de credeam că o să-și ia zilele.

— Doamnă Loriman?

— Vă rog să-mi spuneți Susan.

— Susan, am înțeles ideea. E un tată perfect. I-a schimbat scutecele când era mic, l-a învățat să joace fotbal când a mai crescut și ar fi distrus dacă ar afla că nu este el tatăl copilului. E corect?

Susan duse din nou la buze cana cu ceai. Ilene se gândea acum la Herschel, la faptul că nu mai rămăsese nimic din căsnicia lor. Se întrebă dacă nu cumva Herschel avea deja o altă relație, probabil, cu secretara aceea proaspăt divorțată, care știa să râdă la toate glumele lui.

„*Ce a rămas, Ilene*?”

Un bărbat care întreabă așa ceva a căutat fără îndoială rezolvarea în afara căsniciei. Doar Ilene era cea care își dădea seama prea târziu că el plecase demult.

— Nu cred că înțelegeți, spuse Susan Loriman într-un târziu.

— Nu prea cred că am nevoie să înțeleg. E clar că nu doriți ca el să afle. Asta am înțeles-o. Am înțeles că Dante ar suferi foarte mult. Așa că nu e nevoie să-mi spuneți mai multe. Chiar nu am timp pentru așa ceva. Probabil că am putea discuta despre cum ar fi trebuit să vă gândiți la toate astea cu nouă luni înainte de nașterea lui Lucas, însă e weekend, timpul meu liber și am și eu problemele mele. De asemenea, ca s-o spun pe șleau, nu-mi pasă prea mult de problemele dumneavoastră de conștiință, doamnă Loriman. Tot ceea ce mă interesează este sănătatea fiului dumneavoastră. Dacă ruperea căsniciei dumneavoastră ar putea ajuta la vindecarea acestui copil, aș fi prima care să vă semneze actele de divorț. Am reușit să mă fac înțeleasă?

— Da.

Susan își plecă privirea. A o face pe mironosița – era o expresie de care Ilene auzise, dar abia acum vedea cum se traduce în practică. Câți bărbați ar putea rezista oare acestui gest?

Nu era însă deloc bine să amestece aici propriile ei sentimente. Ilene trase adânc aer în piept, încercă să se detașeze de repulsia ei față de adulter, de teama în fața unui viitor fără bărbatul cu care alesese să-și împartă viața, de îngrijorarea produsă de întrebările puse de agenții federali.

— Nu văd însă de ce ar trebui ca el să afle, spuse ea.

Susan ridică privirea și în ochii ei se putea citi o licărire de speranță.

— Îl putem aborda pe tatăl biologic cu multă discreție, continuă Ilene. Să-l rugăm să dea o probă de sânge.

Speranța dispăru la fel de brusc.

— Nu putem face asta.

— De ce nu?

— E imposibil.

— Ei bine, Susan, mai mult decât atât nu se poate. Ilene ridicase tonul acum. Eu încerc să te ajut, însă nu mai vreau să-mi pierd timp ascultându-te ce soț grozav e Dante. Îmi pasă de soarta familiei tale, dar numai până la un punct. Eu sunt doctorița copilului tău. Nu sunt nici duhovnic, nici psihiatru. Dacă ceea ce cauți tu este înțelegere sau iertare, eu nu sunt persoana potrivită. Cine este tatăl copilului?

Susan închise ochii.

— Nu înțelegeți.

— Dacă nu îmi dai un nume, mă duc și-i spun totul soțului tău.

Ilene nu voise să spună asta, însă furia o făcuse să-și piardă controlul.

— Ești în stare să pui secretul ăsta înaintea sănătății copilului tău. Eu nu voi fi de acord cu așa ceva.

— Vă rog.

— Cine e tatăl, Susan?

Susan Loriman întoarse capul într-o parte și-și mușcă din nou buza de jos.

— Cine e tatăl?

Într-un sfârșit, ea răspunse:

— Nu știu.

Ilene Goldfarb clipi uimită de câteva ori. Răspunsul plutea în aer, între ele, o prăpastie pe care Ilene nu era prea sigură cum o va trece.

— Am înțeles.

— Ba nu, nu ați înțeles.

— Ai avut mai mulți iubiți. Știu că e poate jenant, dar hai să încercăm să vorbim cu fiecare.

— N-am avut mai mulți iubiți. N-am avut niciun iubit.

Ilene rămase în așteptare, neștiind prea bine cum să reacționeze.

— Am fost violată.

28.

Mike ședea pe un scaun în camera de interogatorii și încerca să-și păstreze calmul. Pe peretele din fața sa, se afla o oglindă mare, de formă dreptunghiulară, prin care, probabil, era urmărit de partea cealaltă a peretelui. Ceilalți pereți erau vopsiți în verdele acela specific toaletelor din școli. Dușumeaua era acoperită cu un linoleum de culoare gri.

În încăpere se mai aflau doi bărbați. Unul era așezat într-un colț, aproape ca un elev pedepsit. Avea un carnețel în care nota și ținea capul în jos. Celălalt bărbat – individul care scosese arma și insigna în fața clubului – era negru și avea un mic diamant fixat în lobul urechii stângi. Acesta se plimba prin cameră cu o țigară neaprinsă în mână.

— Sunt agentul special Darryl LeCrue, spuse individul. Iar acesta este Scot Duncan. Vi s-au citit drepturile?

— Da.

LeCrue dădu din cap.

— Sunteți de acord să discutați cu noi?

— Sunt.

— Atunci vă rog să semnați declarația de pe masă.

Mike se execută. Într-o situație obișnuită nu ar fi făcut așa ceva. Știa care-i sunt drepturile. L-ar fi sunat pe Mo și acesta ar fi găsit-o pe Tia. Ar fi venit împreună aici, cu ea pe post de avocat sau i-ar fi adus un altul. El n-ar fi vorbit nimic până la sosirea lor. Acum, nu-i păsa câtuși de puțin de toate acestea.

LeCrue continua să patruleze prin cameră.

— Știți de ce ați fost adus aici? întrebă el.

— Nu.

— N-aveți nici măcar o idee?

— Niciuna, răspunse Mike.

— Ce căutați la Club Jaguar?

— Dar dumneavoastră de ce mă urmăreați?

— Domnule doctor Baye?

— Da.

— Eu sunt fumător. Știați asta?

Întrebarea îl puse în încurcătură pe Mike.

— Am văzut țigara.

— E aprinsă?

— Nu.

— Și credeți că asta îmi convine?

— N-am de unde să știu.

— Exact. Să știți că obișnuiam să fumez chiar în camera asta. Nu pentru că aș fi vrut neapărat să-i intimidez pe suspecți suflându-le fumul în ochi, deși am făcut și asta uneori. Nu, obișnuiam să fumez, pentru că îmi place acest lucru. Fumatul mă relaxează. Acum, cu legile astea noi, nu mai am voie să-mi aprind țigara. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Cu alte cuvinte, legea nu mai permite unui om să se relaxeze. Asta mă enervează teribil. Am nevoie de țigările mele. Așa că atunci când mă aflu în încăperea asta, sunt foarte supărat. Am țigara asta în mână și aș da orice ca s-o aprind. Dar nu pot. E ca și cum ți-ai duce calul la apă, dar nu l-ai lăsa să bea. Să știți că nu am nevoie de compătimirea dumneavoastră. Am vrut doar să înțelegeți cum stă situația, fiindcă ați reușit deja să mă enervați. Bărbatul lovi cu palma în tăblia mesei, dar își păstră calmul vocii. Nu am de gând să răspund la întrebările dumneavoastră. Dumneavoastră veți răspunde la ale mele. E clar?

— Poate că ar trebui totuși să-mi aștept avocatul, zise Mike.

— Perfect. LeCrue se întoarse către bărbatul așezat în colțul camerei. Scott, avem suficiente dovezi ca să-l arestăm?

— Da.

— Minunat. Hai s-o facem. Îl băgăm la răcoare în weekend. Când crezi că va putea avea loc audierea pentru stabilirea cauțiunii?

Duncan ridică din umeri.

— Oricum, nu mai devreme de mâine-dimineață.

Mike încercă să nu lase să i se citească panica pe față.

— Pentru ce sunt acuzat?

LeCrue ridică din umeri.

— Găsim noi ceva, nu-i așa, Scott?

— Sigur.

— Așa că totul depinde numai de dumneavoastră, domnule doctor. Am senzația că ați dori să plecați de aici cât mai repede. Așa că haideți s-o luăm de la început și să vedem unde ajungem. Ce căutați la Club Jaguar?

Mike ar fi putut să continue să se opună, însă nu era convins că ar fi fost cea mai bună soluție. La fel și așteptatul până la sosirea Tiei. Trebuia să iasă de acolo și să-l găsească pe Adam.

— Îl căutam pe băiatul meu.

Se aștepta ca LeCrue să înceapă să-i pună întrebări în legătură cu asta, însă agentul se mulțumi să dea din cap.

— Și erați cât pe ce să începeți o bătaie, nu?

— Da.

— Și asta credeți c-ar fi putut să vă ajute să vă găsiți băiatul?

— Așa speram atunci.

— Vă rog să fiți puțin mai explicit.

— Am fost în zona aceea și seara trecută, începu el.

— Da, știm.

Mike se opri.

— M-ați urmărit și în seara trecută?

LeCrue zâmbi, îi arătă țigara pe care o ținea în mână și-și arcui întrebător o sprânceană.

— Povestiți-ne despre fiul dumneavoastră, spuse el.

Luminița de alarmă începu să pâlpâie. Lui Mike nu-i plăcea deloc treaba asta. Nu-i plăcea că fusese amenințat, nu-i plăcea că fusese urmărit și, mai presus de orice, nu-i plăcea absolut deloc modul în care LeCrue îl chestiona în legătură cu fiul său. Ce putea însă să facă?

— Lipsește de acasă. Am crezut că s-ar putea să fie la Club Jaguar.

— Din cauza asta v-ați dus acolo ieri-seară?

— Da.

— V-ați gândit că s-ar putea să fie acolo?

— Da.

Și Mike le povesti totul. Nu avea niciun motiv să n-o facă – spusese același lucru și polițiștilor.

— Și de ce sunteți așa de îngrijorat de absența lui?

— Ar fi trebuit să mergem împreună la meciul cu Rangers ieri-seară.

— Meciul echipei de hochei?

— Da.

— Au pierdut, dacă nu știați.

— Nu știam.

— Au făcut totuși un meci bun. Au împărțit o groază de lovituri. LeCrue zâmbi din nou. Sunt unul dintre puținii negri care se uită la hochei. Îmi plăcea baschetul înainte, însă meciurile din NBA au început să mă plictisească. Prea multe faulturi, înțelegeți ce vreau să spun?

Mike bănuia că e vorba despre vreo tehnică de distragere a atenției.

— Cred că da.

— Deci, când băiatul dumneavoastră nu și-a făcut apariția, ați plecat să-l căutați în Bronx?

— Da.

— Și ați fost atacat.

— Da. După o clipă, Mike continuă: Dar, dacă voi mă urmăreați, cum se face că nu mi-ați sărit în ajutor?

LeCrue ridică din umeri.

— Cine a spus că vă urmăream?

Scott Duncan își ridică și el privirea din carnet și zise:

— Sau cine zice că nu v-am ajutat?

Tăcere.

— Ați mai fost vreodată în localul acela?

— În Club Jaguar? Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Ca să fim cât se poate de clari: vreți să spuneți că înainte de noaptea trecută n-ați mai fost niciodată în Club Jaguar?

— Nici măcar noaptea trecută n-am fost.

— Cum ați spus?

— Nici noaptea trecută n-am reușit să ajung. Am fost atacat

înainte să ajung acolo.

— Chiar, cum ați reușit să intrați pe aleea aceea?

— Urmăream pe cineva.

— Pe cine?

— Îl cheamă DJ Huff. E coleg de clasă cu fiul meu.

— Deci vă mai întreb încă o dată, vreți să spuneți că n-ați mai fost niciodată în Club Jaguar?

Mike încercă să-și ascundă exasperarea din voce.

— Exact. Domnule agent LeCrue, există vreo posibilitate să grăbim puțin chestia asta? Fiul meu a dispărut. Sunt foarte îngrijorat din cauza asta.

— Îmi dau seama că sunteți. Așa că hai să mergem mai departe, bine? Ce ne puteți spune despre Rosemary McDevitt, președinta și fondatoarea clubului?

— Ce-i cu ea?

— Când v-ați întâlnit prima oară cu ea?

— Astăzi.

LeCrue se întoarse spre Duncan.

— Poți să crezi așa ceva, Scott?

Scott Duncan își ridică mâna și întoarse de câteva ori palma cu fața în sus și în jos.

— Cam greu să cred așa ceva.

— Vă rog să mă ascultați, spuse Mike, încercând din răsputeri ca vocea sa să nu sune prea disperat. Trebuie să ies de aici ca să-mi pot căuta băiatul.

— Nu aveți încredere în poliție?

— Ba da. Pur și simplu, nu cred că pentru ei fiul meu reprezintă o prioritate.

— Cred că aveți dreptate. Haideți să vă mai întreb ceva. Știți ce e aceea o pharm-party?

Mike se gândi un pic.

— Termenul nu mi-e complet necunoscut, însă nu pot în niciun chip să-l plasez în context.

— Poate vă pot ajuta eu, domnule doctor Baye. Sunteți medic, nu-i așa?

— Da.

— Atunci e corect să mă adresez dumneavoastră cu

apelativul doctor. Nu-mi place deloc să-i spun doctor oricărui tâmpit care are o diplomă – până și individul care mă ajută cu lentilele de contact la Pearle Express cică e doctor. Înțelegeți ce vreau să spun?

Mike încercă să-l readucă pe agent la fondul problemei.

— M-ați întrebat ce știu despre pharm-party?

— Da, aveți dreptate. Și dumneavoastră vă grăbiți și eu bat câmpii. Așa că voi fi foarte direct. Sunteți medic și știți desigur cât de scumpe sunt medicamentele, nu-i așa?

— Da, știu.

— Așa că, hai să vă zic ce este o pharm-party. Pe scurt, adolescenții fură calmante din dulăpiorul cu medicamente al părinților. În ziua de azi, în fiecare familie, există cu siguranță cineva care ia pe rețetă medicamente, ca Vicodin, Adderall, Ritalin, Xanax, Prozac, OxyContin, Percocet, Demerol, Valium și aș mai putea continua tot așa. Și tinerii ăștia, după ce le fură, se adună cu toții și pun într-un vas ce are fiecare și le amestecă. Și după aceea se droghează.

LeCrue se opri. Pentru prima dată de la începutul interogatoriului, puse mâna pe un scaun și se așeză călare pe el. În tot acest timp, îl urmări cu privirea pe Mike. Acesta nici nu clipi.

După un timp, Mike spuse:

— Deci acum știu ce este aceea o pharm-party.

— Da, acum știți. Oricum, așa începe totul. Copiii ăștia își dau seama că drogurile astea sunt ceva legal – nu ca marijuana sau cocaina. Poate că fratele mai mic ia Ritalin, fiindcă e hiperactiv. Tatăl ia OxyContin să mai scape de durerea provocată de operația suferită la genunchi. Și așa mai departe. Sunt medicamente foarte ușor de procurat.

— Am înțeles ce vreți să spuneți.

— Chiar ați înțeles?

— Da.

— Vă dați seama cât de ușor se poate aranja totul? Nu aveți și dumneavoastră pe acasă droguri din acestea, luate pe rețetă?

Mike se gândi imediat la genunchiul său, la rețeta pentru

Percocet, pastilele pe care se străduia să le ia cât mai rar posibil. Acestea se găseau, într-adevăr, în dulăpiorul din baie. Ar fi fost el în stare să observe vreodată dacă ar fi lipsit câteva? Ce să mai zicem despre părinții care nu au cunoștințe medicale? Ar fi trezit vreun semn de întrebare în mintea acestora lipsa câtorva pastile?

— Așa cum ați spus deja, în aproape fiecare casă există cel puțin un astfel de medicament.

— Exact, așa că urmăriți-mă un pic. Știți, în calitate de medic, cât de scumpe sunt pastilele astea. Acum ați aflat despre petrecerile cu acest tip de droguri luate pe rețetă. Hai să presupunem că sunteți un fel de antreprenor. Ce faceți știind toate aceste lucruri? Treceți la un nivel superior. Încercați să scoateți și un profit din chestia asta. Să zicem că vă ocupați cu asta și observați că scade profitul. Atunci, probabil că-i îndemnați pe copii să fure mai multe pastile din dulăpioarele părinților. Poate că le faceți chiar rost de pilule înlocuitor.

— Pilule înlocuitor?

— Desigur. Dacă, să presupunem, pastilele cu drog sunt albe, puneți în locul lor niște aspirină. Cine ar putea să-și dea seama? Sau ați putea pune pilule cu zahăr care nu au alt efect decât acela că seamănă perfect cu acelea originale. Înțelegeți? Cine ar fi în stare să-și dea seama de diferență? Există o cerere imensă pe piața neagră pentru drogurile luate pe rețetă. Așa că ați putea chiar să vă faceți o mică făbricuță pentru pilule înlocuitor. Însă dumneavoastră aveți gândire de antreprenor. Nu o să vă limitați la niște amărâte de petreceri cu câte opt copii. Vreți ceva grandios. Vreți să atrageți în chestia asta sute, dacă nu chiar mii de puștani. Să-i adunați, în ceva de genul, hai să zicem, unui club de noapte.

Mike înțelesese.

— Dumneavoastră credeți că așa ceva se petrece la Club Jaguar.

Își aminti brusc că și sinuciderea lui Spencer Hill avusese legătură cu medicamentele furate din casă. Cel puțin așa se spunea. Că furase droguri din dulăpiorul de medicamente al

părinților și că luase o doză prea mare.

LeCrue încuviință cu o mișcare a capului și apoi continuă:

— Ați putea – dacă ați avea cu adevărat calități de antreprenor – să treceți și la un alt nivel. Toate medicamentele astea sunt foarte valoroase pe piața neagră. Fie că e vorba despre flaconul ăla vechi de Amoxicilină care nu se mai termină odată. Sau poate de pastilele de Viagra pe care le ține bunicul în casă. Le ține cineva evidența, domnule doctor?

— Foarte rar.

— Exact, și chiar dacă observi că lipsesc câteva te gândești că de la farmacie ți-au dat mai puține sau că ai uitat data, sau că ai luat una în plus și nu-ți mai amintești. Efectiv, nu ai cum să-ți dai seama că adolescentul din casa ta le-a luat. Vă dați seama ce grozav e?

Mike ar fi vrut să-l întrebe ce au toate astea de-a face cu el și Adam, dar se abținu.

LeCrue se aplecă spre el și spuse în șoaptă:

— Domnule doctor…

Mike rămase în așteptare.

— Știți care ar fi următorul nivel pe scara antreprenorială?

— LeCrue? se auzi vocea lui Duncan.

LeCrue întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat, Scott?

— Ție chiar îți place cuvântul ăsta, *antreprenorial*.

— Da, îmi place. Agentul se întoarse spre Mike. Vă place și dumneavoastră, domnule doctor?

— E un cuvânt grozav.

LeCrue începu să râdă ușor de parcă ar fi fost doi vechi prieteni.

— Și un puști din ăsta isteț, cu calități antreprenoriale, e în stare să găsească metode prin care să scoată și mai multe medicamente din casă. Cum? Probabil că sună la farmacie și solicită refacerea stocului mai devreme ca acesta să se termine. Dacă ambii părinți lucrează și există un serviciu de livrări la domiciliu, le primești tu, care ajungi acasă înaintea lor. Și dacă părinții încearcă și ei să ceară același lucru și sunt refuzați la farmacie, își închipuie, fără îndoială, că e o eroare

sau că nu au numărat cum trebuie. Înțelegeți, odată pornit pe drumul ăsta, există o mulțime de căi prin care poți să faci bani frumoși. Pur și simplu, nu ai cum să dai greș.

În creierul lui Mike își făcuse loc întrebarea evidentă: era oare posibil ca Adam, băiatul lui, să fi fost implicat în așa ceva?

— Și pe cine să pedepsești, până la urmă? Gândiți-vă puțin. E vorba despre câțiva copii de oameni înstăriți, toți minori, care își permit să angajeze cei mai buni avocați și care au făcut ce? Au luat din casă câteva medicamente obținute legal, cu rețetă. Cui îi pasă? Vă dați seama cât de ușor se pot câștiga acești bani?

— Bănuiesc că da.

— *Bănuiți,* domnule doctor Baye? Haideți, vă rog, să nu ne mai jucăm. Nu e vorba de bănuială aici. Știți cu siguranță. Știți, de asemenea, și cum lucrăm noi. Nu ne interesează să arestăm câțiva copii tâmpiți care vor să-și facă de cap. Pe noi ne interesează peștele cel mare. Dacă peștele ăsta mare e suficient de deștept, el sau ea – hai să presupunem că e o ea, ca să nu fim acuzați de sexism – îi poate face pe puștii ăștia să manevreze drogurile în locul ei. Așa fraieri cum sunt, probabil că se simt foarte importanți dacă o tipă care arată foarte bine le acordă puțină atenție și sunt în stare să facă tot ce le cere ea, înțelegeți ce vreau să spun?

— Sigur, răspunse Mike. Vă gândiți că asta face Rosemary McDevitt la clubul acela. Ea e proprietara, iar toți adolescenții ăștia merg acolo. Pe de o parte, e foarte plauzibil.

— Dar pe de alta?

— Să facă asta tocmai o femeie al cărei frate a murit din cauza unei supradoze de droguri?

Pe fața lui LeCrue apăru un zâmbet.

— V-a spus și dumneavoastră povestea aceea lacrimogenă? Despre fratele care nu avea unde să se distreze, așa că a exagerat cu drogurile și a murit?

— Nu e adevărat?

— E numai ficțiune, vă rog să mă credeți. Pretinde că e dintr-un orășel numit Breman, din Indiana, și am verificat

bazele de date de acolo. Niciun caz care să semene cu povestea ei nu s-a întâmplat acolo sau în împrejurimi.

Mike nu zise nimic.

Scott Duncan își ridică privirea din însemnările sale.

— Tipa e tare totuși.

— A, nimic de zis, recunoscu LeCrue. O gagică clasa întâi.

— Un bărbat se poate prosti în fața unei femei care arată așa.

— Ai dreptate, Scott. Ăsta e și modul ei de operare. Îi atrage pe tipi și-i determină să facă ce vrea ea. Nu că mi-ar displăcea să fiu și eu nițel printre tipii ăia, înțelegeți ce vreau să spun, domnule doctor?

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

— Păi, sunteți homosexual?

Mike rezistă tentației de a-și da ochii peste cap.

— Da, sigur, sunt homosexual. Putem să mergem totuși mai departe?

— Femeia asta se folosește de bărbați, domnule doctor. Nu numai de copiii ăia tâmpiți. Se folosește și de bărbați mai în vârstă.

Agentul se opri și așteptă. Mike se uită la Duncan, apoi din nou la LeCrue.

— Acum vine faza în care eu rămân cu gura căscată și-mi dau brusc seama că vorbiți despre mine?

— Nu, cum să ne închipuim așa ceva?

— Bănuiesc că-mi veți explica imediat.

— Pentru că, la urma urmei – LeCrue își întinse mâinile în lături ca un student la teatru – dumneavoastră tocmai ne-ați spus că azi ați întâlnit-o pe femeia asta pentru prima dată, nu?

— Exact.

— Și noi vă credem pe cuvânt. Așa că, hai să vă întreb altceva. Cum vă descurcați cu slujba? La spital, vreau să spun.

Mike oftă.

— Hai să zicem că m-ați dat gata cu schimbarea asta bruscă a subiectului. Uitați ce e, nu am nici cea mai mică idee despre ce credeți voi că am făcut. Bănuiesc că are legătură cu acest Club Jaguar, nu fiindcă aș fi făcut ceva, ci pentru că ar trebui

să fiu tâmpit ca să nu-mi dau seama. În mod normal, ar trebui să aștept să-mi vină avocatul sau măcar soția, care e tot avocat. Dar, așa cum am repetat de câteva ori, băiatul meu a dispărut. Așa că, haideți să nu mai pierdem timpul. Spuneți-mi ce doriți să știți ca să mă pot întoarce la căutarea lui.

LeCrue ridică dintr-o sprânceană.

— Mă trec fiorii când un suspect începe să vorbească așa, ca un bărbat adevărat. Și pe tine, nu, Scott?

— Sfârcurile, încuviință Scott dând din cap. Mi se întăresc când aud așa ceva.

— Înainte să ne înfierbântăm prea tare, haideți să vă mai pun câteva întrebări ca să încheiem. Aveți un pacient pe nume William Brannum?

Din nou Mike se gândi câteva secunde ce să facă și, până la urmă, se decise să coopereze.

— Din câte îmi aduc aminte, nu.

— Nu vă amintiți numele tuturor pacienților pe care îi aveți?

— Numele ăsta nu-mi spune nimic, însă e posibil să fie în evidența colegei mele.

— Vă referiți la Ilene Goldfarb?

Oamenii ăștia își cunosc meseria, se gândi Mike.

— Da, aveți dreptate.

— Am întrebat-o și pe dânsa. Nici ea nu-și amintește numele ăsta.

Mike reuși cu greu să se abțină și să nu întrebe imediat: *Cum, ați interogat-o și pe ea*? Încercă să-și păstreze cumpătul și să nu facă niciun gest. Deci vorbiseră deja și cu Ilene. Ce naiba se petrecea aici?

Pe fața lui LeCrue apăruse din nou rânjetul acela.

— Sunteți gata să trecem la următorul nivel antreprenorial, domnule doctor Baye?

— Bineînțeles.

— Perfect. Dați-mi voie să vă arăt ceva.

LeCrue se întoarse spre Duncan. Acesta îi întinse un plic din hârtie maro. LeCrue își băgă țigara neaprinsă în gură și băgă în plic degetele sale pătate cu nicotină. Scoase de acolo o foaie

de hârtie și o împinse pe masă, în direcția lui Mike.

— Vă spune ceva hârtia asta?

Mike se uită la foaia de hârtie. Era o copie xerox a unei rețete. În partea de sus se vedeau numele său și al lui Ilene. Mai jos, era adresa lor de la spital și numerele autorizațiilor de practică medicală. Medicamentul prescris era OxyContin și beneficiarul era William Brannum.

Rețeta era semnată de doctorul Michael Baye.

— Vi se pare cunoscută?

Mike reuși să se stăpânească și nu zise nimic.

— Pentru că doamna doctor Goldfarb spune că nu e rețeta ei și că nu-l cunoaște pe pacient.

LeCrue scoase din plic o altă foaie de hârtie. O altă rețetă. De data asta pentru Xanax. Semnată tot de doctorul Michael Baye. Apoi încă una.

— Niciunul dintre numele astea nu vă spune nimic?

Mike continua să tacă.

— A, uite, asta e interesantă. Vreți să știți de ce?

Mike ridică privirea.

— Pentru că e o rețetă scrisă pentru Carson Bledsoe. Știți cine e ăsta?

Mike bănuia despre cine era vorba, totuși spuse:

— Ar trebui să știu?

— E tânărul ăla cu nasul spart pe care tocmai îl amenințați când v-am oprit noi.

Deci ăsta era nivelul antreprenorial despre care vorbea LeCrue, își spuse Mike în gând. Să prinzi în gheare copilul unui doctor, iar după aceea, să furi rețete în alb de la acesta și apoi să le completezi tu.

— Acum, în cel mai bun caz – vreau să spun dacă divinitatea se hotărăște să zâmbească în direcția dumneavoastră – vă veți pierde numai licența și dreptul de practică. Asta, repet, în cazul cel mai fericit. Veți înceta să mai practicați medicina.

Mike știa că nu are rost să vorbească.

— Vedeți, noi lucrăm la cazul ăsta de multă vreme. Club Jaguar era ținut sub supraveghere. Știam ce se petrece acolo.

Am fi putut aresta câțiva puști bogați, însă, repet, dacă nu retezi capul, toată osteneala n-are niciun rost. Seara trecută, am primit un pont în legătură cu o întâlnire importantă ce urma să se desfășoare acolo. Asta e problema acestui nivel antreprenorial: ai nevoie de intermediari. Crima organizată face eforturi serioase să pătrundă pe această piață. Pot să obțină de pe urma unor medicamente ca OxyContin profituri la fel de mari ca și de pe urma cocainei, poate chiar mai mari. Deci, stăteam la pândă, cu ochii în patru. Și seara trecută lucrurile au început s-o ia razna. Dumneavoastră, doctorul, al cărui nume figura pe rețete, v-ați făcut apariția în zonă. Ați fost atacat. Și apoi, astăzi, ați venit din nou și ați făcut scandal. Ne-am temut că întreaga întreprindere Club Jaguar își va strânge cortul și jucăriile și ne va lăsa cu buzele umflate. Așa că ne-am hotărât să intervenim.

— N-am nimic de spus.

— Ba eu cred că aveți.

— O să-mi aștept avocatul.

— Cred că mai bine ar fi să continuați să colaborați cu noi, fiindcă nu credem că dumneavoastră ați scris rețetele alea. Am reușit să facem rost și de niște rețete adevărate pe care le-ați completat dumneavoastră. Am comparat scrisul dumneavoastră cu acela de pe rețetele-problemă. Acolo nu e scrisul dumneavoastră. Asta înseamnă că ori ați dat chiar dumneavoastră formularele altcuiva – ceea ce e o infracțiune foarte gravă –, ori v-au fost furate.

— N-am nimic de spus.

— Nu aveți cum să-l protejați, domnule doctor. Toți credeți că acest lucru e posibil. Toți părinții fac așa. Însă nu în felul acesta. Știm că fiecare doctor ține câteva rețete și acasă. Pentru situațiile în care ar trebui să dați consultații acolo. Este ușor să furi medicamente din dulăpiorul din baie. Probabil, e și mai ușor să furi formulare de rețete.

Mike se ridică în picioare.

— Cred că voi pleca acum.

— În niciun caz. Fiul dumneavoastră e unul dintre copiii ăia bogați despre care am vorbit, însă ceea ce a făcut îl poate

costa foarte scump. Poate fi acuzat de conspirație și de distribuție de narcotice. E o treabă foarte serioasă – maximum douăzeci de ani într-o închisoare federală. Însă noi nu-l vrem pe băiatul dumneavoastră. O vrem pe Rosemary McDevitt. Putem ajunge la o înțelegere.

— Îmi aștept avocatul, spuse Mike.

— Perfect, zise LeCrue. Pentru că simpatica dumneavoastră avocată tocmai a venit.

29.

Violată.

Ilene Goldfarb nu știa ce să spună. Avusese parte, în ultima vreme, de tot felul de vești proaste, însă ceea ce tocmai auzise o luase complet pe nepregătite. Până la urmă, se mărgini la banala platitudine pe care o folosim cu toții în aceste ocazii.

— Îmi pare rău.

Ochii lui Susan nu erau, pur și simplu, închiși, ci strânși, exact așa cum face un copil. Continua să țină cana de ceai cu amândouă palmele, protejând-o. Ilene simți impulsul de a le atinge, însă până la urmă renunță. Chelnerița pornise spre ele, dar Ilene îi făcu semn cu capul că nu e momentul. Susan ținea în continuare ochii închiși.

— Nu i-am spus niciodată lui Dante.

O chelneriță trecu pe lângă masa lor cu o tavă plină cu farfurii. Cineva strigă cerând apă. O femeie așezată la masa vecină încerca să tragă cu urechea, însă privirea pe care i-o aruncă Ilene o făcu să se întoarcă cu spatele.

— N-am mai spus asta nimănui. Când mi-am dat seama că sunt însărcinată, m-am gândit că e copilul lui Dante. Cel puțin așa am sperat. Dar apoi s-a născut Lucas și am știut că nu e așa. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Să merg mai departe. Să trec peste ce s-a întâmplat.

— N-ai reclamat la poliție violul?

Susan clătină din cap.

— Să nu spui nimănui. Te rog.

— Bine.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Susan?

Aceasta ridică privirea.

— Știu că este vorba despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă…, începu Ilene.

— Acum unsprezece ani, spuse Susan.

— Exact. Însă poate că ar trebui totuși să declari asta la

poliție.

— Ce?

— Dacă e prins, îl putem testa. Poate e deja în închisoare. Violatorii, de obicei, nu se opresc la o singură victimă.

Susan clătină din cap.

— Păi, începem campania de căutare a donatorilor la școală.

— Îți dai seama ce șanse mici avem să găsim ce ne trebuie?

— Poate vom găsi ceva.

— Susan, trebuie să mergi la poliție.

— Te rog, nu mai insista.

Un gând trecu prin mintea lui Ilene.

— Violatorul e cumva cineva cunoscut?

— Ce? Nu.

— Eu cred că ar trebui să te gândești foarte serios la ceea ce ți-am spus.

— Nu va fi prins, bine? Trebuie să plec. Susan se ridică în picioare. Dacă aș ști că există cea mai mică șansă de a-mi ajuta copilul, aș face-o. Însă nu există. Vă rog, doamnă doctor Goldfarb. Ajutați-mă cu campania de găsire a unui donator. Ajutați-mă să găsesc o altă cale. Vă rog, acum știți adevărul. Trebuie să uitați ce v-am spus.

•

Profesorul Joe Lewiston ștergea tabla cu buretele. Multe se schimbaseră în școală de-a lungul anilor, inclusiv înlocuirea tablelor din sticlă verde, pe care se scria cu creta, cu cele albe, care se ștergeau mult mai ușor, însă Joe se încăpățânase să păstreze această rămășiță a unor vremuri apuse. În praful de cretă, în scârțâitul acesteia pe tablă, în ștergerea cu buretele, exista ceva care îl ținea cumva legat de trecut, care îi amintea cine era și de unde venea.

Buretele fusese un pic prea ud. Apa se scurgea acum în josul tablei. Începu să urmărească dârele de apă cu buretele, făcând mișcări sus-jos, încercând ca, prin concentrarea asupra operațiunii acesteia simple, să uite de toate.

Aproape că funcționa.

Această încăpere era pentru el „Tărâmul lui Lewiston”.

Copiilor le plăcea aici, însă nu chiar atât de mult cum îi plăcea lui. Își dorea din tot sufletul să fie diferit, să nu stea ca o momâie în fața lor, să nu le țină niște lecții învechite conform programei, să nu rămână cu nimic în amintirea lor. Dorea ca elevii să se simtă în largul lor în clasa lui. Ei aveau jurnale – așa că își făcuse și el unul. El le citea pe ale lor și le dădea voie și lor să-l citească pe al lui. Nu țipa niciodată la ei. Când un copil răspundea bine îi punea un semn în dreptul numelui. Dacă băiatul sau fata făceau vreo poznă, ștergea unul dintre semnele făcute în dreptul lor. Era foarte simplu. Nu-i scotea afară din clasă și nu-i plăcea să-i facă de râs în fața colegilor lor.

Vedea cum ceilalți profesori îmbătrânesc în fața ochilor săi, cum le scade entuziasmul cu trecerea fiecărui an. Nu era și cazul lui. Când avea de predat istoria, se îmbrăca în costume de epocă. Problemele de matematică erau transformate în adevărate jocuri, în care căutarea soluției devenea o aventură. Îi punea pe elevi să-și facă propriile filme. Atâtea lucruri minunate se petrecuseră în această încăpere, în Tărâmul lui Lewiston, și trebuise să vină ziua aceea în care mai bine ar fi stat acasă, fiindcă avusese probleme cu stomacul și se mai stricase și aerul condiționat și simțea că i se face rău și…

De ce spusese cuvintele alea? Dumnezeule, ce lucru oribil fusese în stare să facă unui copil.

Porni calculatorul. Îi tremurau mâinile. Tastă adresa de internet a soției sale. Noua parolă era JoeLovesDolly.

E-mailul funcționa. Nu avea nimic.

Dolly nu se prea pricepea la calculatoare sau la Internet. El intrase pe contul ei și-i schimbase parola. Din cauza asta „nu mai funcționa” poșta electronică. Ea folosea vechea parolă și evident nu se putea loga.

Acum, în siguranța încăperii pe care o iubea atât de mult, Joe Lewiston putea verifica în liniște mesajele sosite pe adresa soției sale. Spera din tot sufletul să nu mai vadă din nou mesaje din partea aceluiași expeditor.

Nu avu însă noroc.

Își mușcă buza stăpânindu-se cu greu să nu țipe. Nu mai

avea să treacă prea mult până ce Dolly avea să se întrebe ce se întâmplă totuși cu e-mailul. Avea la dispoziție cel mult o zi, nu mai mult. Nu credea însă că o zi avea să fie suficientă.

•

Tia o duse din nou pe Jill la Yasmin acasă. Guy Novak nu dădu niciun semn că ar fi fost nedumerit sau deranjat de chestia asta. Oricum, Tia n-ar fi avut timp să răspundă la întrebările lui. Se grăbea să ajungă la biroul local al FBI-ului, situat la nr. 26 pe Federal Plaza. Hester Crimstein își făcu și ea apariția acolo după câteva minute. Cele două femei se întâlniră în camera de așteptare.

Fără nicio altă introducere, Hester spuse:

— Hai să stabilim distribuția: tu vei juca rolul soției iubitoare, în timp ce eu voi fi celebra vedetă TV care a acceptat să-ți reprezinte soțul.

— Perfect.

— Să nu spui nicio vorbă acolo. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot.

— De asta v-am și chemat.

Hester Crimstein pomi spre ușă, o deschise și năvăli în încăpere. Tia o urma îndeaproape. Mike ședea la o masă. În încăpere, se mai aflau doi bărbați. Unul stătea într-un colț. Celălalt era chiar în fața lui Mike și se ridică în picioare, în clipa în care cele două femei intrară în încăpere.

— Bună ziua. Sunt agentul special Darryl LeCrue.

— Nu mă interesează, spuse Hester.

— Pardon!

— Niciun pardon. Clientul meu este arestat?

— Avem motive să credem că…

— Nu mă interesează. La întrebarea asta se răspunde cu da sau nu. Este clientul meu arestat?

— Sperăm că nu va…

— Încă o dată, nu mă interesează. Hester întoarse capul spre Mike. Domnule doctor Baye, vă rog să vă ridicați și să părăsiți imediat încăperea. Soția dumneavoastră vă va conduce în sala de așteptare, unde vă rog să mă așteptați amândoi.

— Stați puțin, doamnă Crimstein, făcu LeCrue.
— Îmi cunoașteți numele?
El ridică din umeri.
— Da.
— De unde?
— V-am văzut la televizor.
— Vreți un autograf?
— Nu.
— De ce nu? Nu contează – oricum, nu vi-l dădeam. Clientul meu a stat suficient timp aici. Dacă ați fi vrut să-l arestați, ați fi făcut-o până acum. Așa că el o să iasă de aici, și noi vom purta o mică discuție. Dacă o să consider eu că e necesar, o să-l chem înapoi să vorbească cu dumneavoastră. E clar?
LeCrue aruncă o privire spre colegul său așezat în colțul camerei.
Hester zise:
— Răspunsul corect este: „Clar ca bună ziua, doamnă Crimstein”. Apoi, uitându-se la Mike zise: Puteți pleca.
Mike se ridică în picioare și ieși din încăpere împreună cu Tia. Ușa se închise în urma lor. Prima întrebare pe care o puse Mike când ajunse afară fu:
— Unde e Jill?
— E la familia Novak.
El încuviință din cap.
— Vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat? întrebă Tia.
El începu să-i povestească – despre cum ajunsese la Club Jaguar, despre întâlnirea cu Rosemary McDevitt, despre cum era să fie bătut din nou, despre cum săriseră agenții pe el, despre cum îl interogaseră și despre acuzațiile pe care i le aduseseră.
— Club Jaguar, zise Mike la sfârșit. Adu-ți aminte de mesajele pe care le primea Adam.
— De la CeeJay8115, spuse Tia.
— Exact. Nu era vorba despre inițialele numelui unei persoane. Sunt primele litere de la Club Jaguar.
— Și 8115?

— Nu știu. Poate e un număr de ordine.

— Și crezi că această Rosemary, nu știu cum, e implicată?

— Da.

Tia căzu pe gânduri.

— Într-un fel se leagă. Spencer Hill fura medicamente din dulăpiorul familiei. Așa a și murit. Poate că în urma unei astfel de pharm-party. Poate că au organizat așa ceva acolo, pe acoperiș.

— Și crezi că a fost și Adam acolo?

— E posibil. Nu voiau, probabil, decât să petreacă. Au amestecat medicamentele alea, credeau că nu li se va întâmpla nimic…

Tia se opri brusc.

— Deci Spencer s-a sinucis? întrebă Mike.

— A trimis textele alea, nu?

Tăcură amândoi. Niciunul nu voia să ajungă la alte concluzii.

— Acum, trebuie să-l găsim pe Adam, zise Mike într-un sfârșit. Hai să ne concentrăm mai întâi pe asta, de acord?

Tia încuviință printr-o mișcare a capului. Ușa de la camera de interogatorii se deschise și Hester veni spre ei.

— Nu aici. Hai să ieșim afară ca să vorbim, zise ea continuându-și drumul fără să se oprească.

Mike și Tia se ridicară imediat și porniră după ea. Intrară cu toții în cabina liftului, însă nici aici Hester nu deschise gura. Ajunseră la parter, traversară holul și ieșiră din clădire.

— În mașină, zise Hester.

Venise cu o limuzină din aceea lungă, cu televizor și pahare din cristal. Le făcu semn să se așeze pe locurile cele mai bune și ea se așeză în fața lor, cu spatele la șofer.

— Nu am încredere în clădirile guvernamentale, spuse Hester. Bănuiesc că ai pus-o la curent pe soția ta, continuă ea adresându-i-se lui Mike.

— Da, i-am povestit totul.

— Așa că, probabil, vă imaginați ce am discutat. Au intrat în posesia a zeci de rețete false ce par completate de tine. Indivizii ăștia de la Club Jaguar au fost suficient de deștepți să

folosească mai multe farmacii. Au luat medicamente din statul ăsta, din afara statului, de pe Internet. Și completarea rețetelor a urmat aceeași cale. Teoria agenților federali este destul de clară.

— Ei cred că Adam a furat rețetele astea, zise Mike.

— Exact. Și au și destule dovezi.

— Cum ar fi?

— Au dovezi că fiul vostru a participat la astfel de petreceri cu medicamente. Cel puțin, așa pretind ei. De asemenea, erau pe stradă aseară, lângă acest Club Jaguar. L-au văzut pe Adam intrând înăuntru și, puțin mai târziu, te-au văzut și pe tine acolo.

— Au văzut cum am fost atacat?

— Cică te-ai furișat pe aleea aia și nu au descoperit decât abia mai târziu că ești și tu acolo. Ei supravegheau intrarea în club.

— Și Adam era acolo?

— Așa zic ei. Însă nu vor să-mi dea mai multe detalii. De exemplu, dacă l-au văzut plecând pe Adam sau nu. Însă fiți siguri că și ei doresc la fel de mult ca și voi să-l găsească pe fiul vostru. Vor să-l oblige să depună mărturie împotriva clubului sau a celor care se află în spatele lui. Adam nu e decât un copil, zic ei. Nu va păți nimic dacă e de acord să coopereze.

— Și dumneavoastră ce ați spus? întrebă Tia.

— La început, am făcut câteva fandări. Am negat că fiul vostru ar ști ceva în legătură cu petrecerile alea sau cu rețetele furate. Apoi am încercat să aflu care este oferta lor concretă în materie de acuzații. Deocamdată nu au un răspuns clar.

— Adam n-ar face așa ceva. N-ar fura rețetele tatălui său, interveni Tia.

Hester îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, și Tia își dădu seama cât de naiv sunase lamentația sa.

— Nu contează ce crezi tu sau ce cred eu. Îți spun doar care este teoria lor. Și au și un mijloc de presiune. Pe dumneavoastră, domnule doctor Baye.

— Ce vreți să spuneți?

— Cică nu ar fi pe de-a întregul convinși că nu ați fi implicat în afacerea asta. De exemplu, aseară, ce căutați la Club Jaguar? De unde știați de existența acestui loc, dacă nu erați implicat?

— Îmi căutam fiul.

— Și de unde știați că fiul dumneavoastră era acolo? Nu-i nevoie să răspundeți, știm cu toții care e răspunsul. Însă cred că ați înțeles ce vreau să spun. Ei vor să demonstreze că lucrați împreună cu această Rosemary McDevitt. Sunteți adult și medic. Ar fi o mare victorie pentru ei dacă ar reuși să vă bage la răcoare. Ar fi pe prima pagină a ziarelor. Și dacă ați avea naivitatea să credeți că totul se rezolvă dacă o încasați dumneavoastră în locul băiatului, pot să demonstreze că sunteți amândoi implicați. Începutul l-a făcut Adam. A participat la petrecerile alea. El și tipa de la Club Jaguar au descoperit o metodă de a face bani cu ajutorul unui doctor adevărat. Așa că v-au abordat pe dumneavoastră.

— Asta e o nebunie.

— Nu, nu este. Rețetele dumneavoastră se află în mâinile lor. Din punctul lor de vedere, e vorba despre dovezi foarte solide. Aveți idee despre ce bani e vorba? OxyContin costă o avere. La fel și celelalte medicamente. Iar dumneavoastră, domnule doctor Baye, veți fi dat drept exemplu în legătură cu modul în care aveți grijă de rețetele pe care le eliberați. Probabil că aș reuși să vă scot din asta. Însă cu ce preț?

— Deci ce ne sfătuiți?

— Deși, la început, eram împotriva cooperării cu ei, cred că, până la urmă, asta ar fi cea mai bună soluție. Însă e prematur să vorbim despre asta acum. În primul rând, trebuie să-l găsim pe Adam. Să stăm de vorbă cu el și să aflăm exact ce s-a întâmplat aici. Abia după aia vom putea să luăm o decizie documentată.

•

Loren Muse îi întinse o fotografie lui Neil Cordova.

— Aceasta e Reba, zise bărbatul.

— Da, știu, spuse Muse. Imaginea e de la camera de luat vederi de la Target, acolo unde a făcut cumpărături ieri.

El ridică privirea spre ea.

— Și cum ne poate ajuta fotografia asta?

— O vedeți pe femeia de aici? întrebă Muse punând degetul pe fotografie.

— Da.

— O cunoașteți?

— Nu cred. Mai aveți și altă imagine, din alt unghi?

Muse îi întinse altă fotografie. Neil Cordova se concentră, dorindu-și din tot sufletul să poată să descopere ceva tangibil care să-i ajute în descoperirea soției sale. Până la urmă însă, fu nevoit să clatine din cap.

— Cine e femeia asta?

— Avem un martor care a văzut-o pe soția dumneavoastră suindu-se într-o furgonetă și pe o altă femeie urcându-se la volanul mașinii ei. L-am pus să se uite la imaginile luate de camerele de supraveghere. Zice că asta e femeia care a plecat cu mașina soției dumneavoastră.

Neil Cordova privi din nou fotografia.

— Nu o cunosc pe această femeie.

— Bine, domnule Cordova, vă mulțumesc. Mă întorc imediat.

— Pot să păstrez fotografia? Poate îmi amintesc ceva.

— Bineînțeles.

El o privi fix, încă sub impresia cumplită lăsată de identificarea cadavrului. Muse ieși din încăpere și se îndreptă spre biroul lui Paul Copeland. Fata de la recepție îi făcu semn cu mâna. Bătu la ușa procurorului. Se auzi vocea acestuia dinăuntru invitând-o să intre.

Cope se afla în fața unui monitor. La sediul lor, geamurile cu oglindă, folosite pentru a-i studia pe cei care erau interogați, fuseseră înlocuite cu camere video. Cope urmărise discuția ei cu Neil Cordova. Acesta se putea vedea în continuare pe monitor.

— Am mai descoperit ceva, îi spuse Cope.

— Da?

— Marianne Gillespie a locuit la hotelul Travelodge din Livingston. Ar fi trebuit să plece azi-dimineață de acolo.

Avem, de asemenea, o cameristă care a văzut-o pe Marianne aducând un bărbat în camera de hotel.

— Când?

— Nu e prea sigură, însă crede că acum patru, cinci zile în urmă, imediat după ce s-a cazat acolo.

Muse dădu din cap.

— Asta e grozav.

Cope continua să privească ecranul monitorului.

— Poate că ar trebui să organizăm o conferință de presă. Să dăm publicității imaginea femeii surprinsă de camera de supraveghere. Poate găsim pe cineva care poate s-o identifice.

— Poate. Nu prea îmi place să ies în fața presei.

Cope continua să-l studieze pe soțul femeii dispărute. Muse ar fi vrut să știe ce se întâmpla în mintea lui. Procurorul avusese și el parte de atâta suferință, inclusiv de pierderea primei sale soții. Muse aruncă o privire împrejur și zări pe masă cinci aparate iPod noi, sigilate în cutiile lor.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

— iPod.

— Știu asta. Vreau să spun, pentru cine sunt?

Privirea lui Cope nu se putea dezlipi de pe ecranul monitorului.

— Eram aproape convins că el a făcut-o.

— Cordova? Nu.

— Știu. Se vede clar cât suferă.

Tăcere.

— Aparatele iPod sunt pentru domnișoarele de onoare, spuse Cope într-un sfârșit.

— Drăguț.

— Poate că ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Cu Cordova?

Cope încuviință cu o mișcare a capului.

— S-ar putea să ajute, spuse ea.

— Lui Lucy îi plac melodiile triste, zise Cope. Știai asta, nu?

Deși era domnișoară de onoare, Muse nu o cunoștea suficient de bine pe viitoarea soție a lui Copeland, ca să cunoască acest amănunt. Încuviință, oricum, din cap, însă

Cope continua să se uite fix la monitor.

— În fiecare lună îi fac câte un CD. Probabil că ai să râzi de mine. Însă ei îi place. În fiecare lună caut cele mai triste melodii pe care le pot găsi. Uite, luna asta am „Congratulation” cu Blue October și „Seed”, cu Angie Aparo.

— N-am auzit nici de unul, nici de celălalt.

El zâmbi.

— Vei auzi în curând. Cadoul în asta constă. Toate melodiile astea vor fi încărcate pe iPod.

— Grozavă idee, spuse Muse simțind un ghimpe de gelozie. Ei cine îi făcea CD-uri?

— Mă tot întrebam de ce îi plac atât de mult cântecele astea lui Lucy. Știi? Stă pe întuneric, ascultă cântecele astea și plânge. Muzica are acest efect asupra ei. Nu reușeam să înțeleg. Și luna trecută? Am găsit cântecul acela al lui Missy Higgins. Ai auzit de ea?

— Nu.

— E nemaipomenită. În cântecul ăsta e vorba despre fostul ei iubit, cum nu suportă ea ideea că o altă mână îl mângâie pe el acum, deși e conștientă că trebuie să-l uite.

— Trist.

— Exact. Și Lucy e fericită acum, nu? Adică, vreau să spun că ne simțim atât de bine. Ne-am găsit unul pe altul și, în curând, urmează să ne căsătorim. Așa că de ce continuă ea să asculte melodiile astea triste?

— Mă întrebi pe mine?

— Nu, Muse, încerc să-ți explic ceva. N-am înțeles multă vreme despre ce e vorba. Acum știu. Melodiile astea triste sunt pentru ea ca un fel de diversiune, o suferință controlată. Poate ceva care să te ajute să-ți imaginezi că adevărata suferință va fi cumva la fel cu cea din cântece. Însă nu e deloc așa. Lucy știe și ea asta, bineînțeles. Nu ai cum să te pregătești pentru adevărata durere. Pur și simplu, trebuie s-o lași să-ți rupă sufletul când vine.

Telefonul lui Cope începu să sune. Acesta își luă, în sfârșit, privirea de pe ecranul monitorului și răspunse la telefon.

— Copeland, zise el. Apoi, după câteva secunde, ridică

privirea spre Muse. Au dat de rudele lui Marianne Gillespie. Mai bine te-ai duce acolo.

30.

De îndată ce fetele rămaseră singure în dormitor, Yasmin începu să plângă.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Jill.

Yasmin arătă cu capul spre calculator și zise:

— Oamenii sunt atât de groaznici.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ți arăt. E atât de oribil.

Jill își trase un scaun și se așeză lângă prietena ei. Începu să-și roadă o unghie.

— Yasmin?

— Da.

— Sunt foarte îngrijorată din pricina fratelui meu. Și s-a întâmplat ceva și cu tata. De asta m-a adus mama aici.

— Ai întrebat-o pe mama ta ce se întâmplă?

— Nu vrea să-mi zică.

Yasmin își șterse lacrimile și începu să bată la tastatură.

— Încearcă tot timpul să ne protejeze, nu?

Jill nu știa dacă Yasmin vorbește serios sau e numai sarcastică. Sau amândouă. Yasmin întorsese din nou privirea spre monitor.

— Așteaptă puțin. Uite, aici e. Uită-te și tu.

Era vorba despre o pagină MySpace intitulată „*Bărbat sau femeie*? – *Povestea lui XY*”. Pe fundalul paginii se vedeau siluete de gorile și maimuțe. La rubrica filme favorite erau listate *Planet of the Apes* și *Hair*. Cântecul care se auzea la deschiderea paginii era *Shock the Monkey* al lui Peter Gabriel. Pagina conținea mai multe fragmente video de pe National Geographic, toate despre maimuțe. Era și un filmuleț de pe YouTube, intitulat *Dancing Gorilla*.

Cea mai mare grozăvie era însă imaginea implicită – o fotografie a elevilor din clasa lor, în care Yasmin avea barbă.

— Nu pot să cred, șopti Jill.

Yasmin începu din nou să plângă.

— Cum ai dat de asta?
— Marie Alexandra, ticăloasa aia, mi-a trimis adresa. A trimis-o și la jumătate din clasă.
— Dar cine a făcut pagina asta?
— Nu știu. Dar sunt convinsă că ea e autoarea. Mi-a trimis adresa zicând că e grozav de indignată, însă parcă puteam s-o aud cum se hlizește la telefon.
— Și a trimis-o și la alții?
— Da. Lui Heidi și lui Annie și…
Jill clătină din cap.
— Îmi pare rău.
— Îți pare rău?
Jill nu răspunse.
Yasmin se înroșise la față.
— Cineva va plăti pentru asta.
Jill își privi prietena cu atenție. Pe vremuri, Yasmin era atât de dulce. Îi plăcea să cânte la pian, să danseze și râdea la glumele tâmpite din filme. Acum Jill nu vedea pe fața ei decât ură. Asta o speria. Atât de multe se întâmplaseră în ultimele zile. Fratele ei fugise de acasă, tatăl său intrase în nu știu ce încurcătură, iar acum, Yasmin era mai furioasă ca oricând.
— Fetele?
Era domnul Novak care striga de la parter. Yasmin își șterse lacrimile. Deschise ușa și strigă:
— Da, tăticule?
— V-am făcut niște floricele de porumb.
— Venim jos imediat.
— Beth și cu mine ne-am gândim să mergem cu toții până la mall. Poate vedem un film sau vă jucați la jocurile video. Ce ziceți?
— Venim jos imediat.
Yasmin închise ușa.
— Tata face orice ca să plece de acasă. E foarte agitat în ultima vreme.
— De ce?
— S-a întâmplat o chestie foarte ciudată. Soția lui Lewiston a venit aici.

— Acasă la voi? Imposibil!

Yasmin dădu din cap, privind-o cu ochii mari.

— Adică cred că era ea. N-am mai văzut-o niciodată, însă conducea mașina aceea rablagită cu care vine el la școală.

— Și ce s-a întâmplat?

— Au început să se certe.

— Dumnezeule!

— N-am auzit ce-și spuneau. Însă ea arăta teribil de furioasă.

„Floricelele de porumb sunt gata!” se auzi din nou de jos.

Cele două fete coborâră la parter. Guy Novak le aștepta. Pe buze avea un zâmbet chinuit.

— La IMAX rulează *Spider-Man,* spuse el.

Clopoțelul de la intrare începu să sune.

Guy Novak se întoarse brusc spre ușă. Se vedea că întreg trupul i se încordase.

— Tăticule?

— Mă duc să văd cine e, zise el și porni spre ușă.

Cele două fete veneau după el, păstrând o mică distanță. Beth își făcuse și ea apariția. Domnul Novak se uită pe gemuleț, se încruntă și deschise ușa. Sub porticul de la intrare se afla o femeie. Jill se uită la Yasmin. Aceasta clătină din cap. Femeia care venise nu era soția lui Lewiston.

— Cu ce vă pot ajuta? zise Guy.

Femeia se uită peste umărul lui, le văzu pe fete, apoi își întoarse din nou privirea spre el.

— Sunteți domnul Guy Novak? întrebă ea.

— Da.

— Mă numesc Loren Muse. Putem vorbi puțin între patru ochi?

•

Ușa se deschise în fața lui Loren.

Le văzu pe cele două fetițe din spatele lui Guy Novak. Una era probabil fiica lui, iar cealaltă, probabil, era a femeii care se zărea în spatele lor. Femeia, după cum observase ea imediat, nu era Reba Cordova. Tipa părea relaxată, însă niciodată nu puteai fi prea sigur. Muse continuă s-o analizeze,

căutând să surprindă vreun semn că femeia s-ar fi aflat acolo împotriva voinței ei.

În holul de la intrare nu se vedeau urme de sânge sau de bătaie. Fetele, deși timide, păreau a nu suferi de nimic. Înainte să sune la ușă, Muse își lipise urechea de ușă, dar nu auzise nimic neobișnuit. Doar vocea lui Guy Novak care anunța că sunt gata floricelele de porumb și le invita pe fete la film.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Guy Novak.

— Cred că ar fi mai bine să vorbim numai noi doi.

Accentuă cuvintele „numai noi doi”, sperând că bărbatul va înțelege. Acest lucru nu se întâmplă însă.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el.

Muse nu voia să spună că e de la poliție cât timp fetele stăteau acolo, așa că se aplecă ușor în față, le privi pe fete, apoi se uită fix în ochii lui.

— Cred că ar fi mai bine dacă am vorbi între patru ochi, domnule Novak.

În sfârșit, el prinse mesajul. Se întoarse spre femeie și-i spuse:

— Beth, vrei tu să te duci cu fetele la bucătărie să le dai floricele de porumb?

— Bineînțeles.

Muse le urmări cum dispărură după colț. În tot acest timp, îl supraveghea cu coada ochiului pe Guy Novak. Individul părea nițel cam agitat, însă ceva din gesturile lui spunea că iritarea se datora mai degrabă apariției ei neașteptate decât vreunui sentiment de frică.

Clarence Morrow, Frank Tremont și câțiva polițiști locali se aflau în preajmă. Colegii ei cercetau pe ascuns zona din jurul casei. Se gândiseră la posibilitatea ca acest Guy Novak s-o fi răpit pe Reba Cordova și s-o fi sechestrat aici, însă, pe măsură ce secundele treceau, această posibilitate părea din ce în ce mai îndepărtată.

Guy Novak n-o invită în casă.

— Ei?

Muse își scoase insigna.

— Cred că glumiți, spuse el. Familia Lewiston v-a trimis

aici?

Muse nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi familia Lewiston, însă se hotărî să continue pe această pistă. Făcu un gest cu capul ce putea însemna foarte bine și da și nu.

— Nu pot să cred. N-am făcut decât să trec cu mașina prin fața casei lor. Atât. De când e asta împotriva legii?

— Depinde, spuse Muse.

— Depinde de ce?

— De intențiile dumneavoastră.

Guy Novak își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Știți ce i-a făcut individul ăsta fiicei mele?

Muse habar n-avea, însă, indiferent despre ce era vorba, era ceva care îi provoca multă agitație lui Guy Novak. Asta îi plăcea – era exact lucrul cu care putea ea să lucreze.

— Mi-ar plăcea să aud și varianta dumneavoastră, zise ea.

Bărbatul din fața ei începu să turuie în legătură cu ceva ce spusese un profesor despre fiica sa. Muse îi urmărea cu atenție figura. La fel ca și în cazul lui Neil Cordova, nu avea deloc senzația că individul joacă un rol pentru a o induce pe ea în eroare. Guy Novak încerca acum s-o convingă despre nedreptatea suferită de fetița lui, Yasmin, și-și exprima indignarea că profesorul nu fusese pedepsit în niciun fel.

Când bărbatul din fața ei se opri un pic să respire, Muse îl întrebă repede:

— Și soția dumneavoastră ce părere are?

— Nu sunt căsătorit.

Muse știa deja acest lucru.

— A, am crezut că doamna care era cu fetele…

— Beth. E doar o prietenă a mea.

Muse tăcu din nou, așteptând să vadă ce mai are el de zis.

Guy Novak trase adânc aer în piept și zise:

— OK, am înțeles mesajul.

— Mesajul?

— Bănuiesc că familia Lewiston a sunat la poliție și m-a reclamat. Am înțeles mesajul. O să discut cu avocatul meu despre ce voi face în continuare.

Direcția asta nu duce nicăieri, își spuse Muse în sinea ei.

Era timpul să schimbe vitezele.

— Pot să vă întreb altceva?

— Bineînțeles.

— Cum a reacționat mama lui Yasmin la ceea ce s-a întâmplat?

El își îngustă ochii.

— De ce mă întrebați lucrul ăsta?

— Am motivele mele și vă rog să răspundeți.

— Mama lui Yasmin nu se prea implică în viața fiicei sale.

— Totuși. Un incident atât de important în viața fetiței…

— Marianne ne-a părăsit când Yasmin era foarte mică. Locuiește acum în Florida și nu-și vede fata decât de patru, cinci ori pe an.

— Când a fost ultima dată pe aici?

Bărbatul se încruntă.

— Ce are asta de-a face cu… stați puțin, pot să mai văd o dată insigna dumneavoastră?

Muse își scoase din nou insigna. De data asta, Guy Novak o studie cu atenție.

— Sunteți de la poliția districtului?

— Da.

— Vă supărați dacă sun la birou la dumneavoastră să vă verific identitatea?

— Cum doriți. Muse băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită. Poftiți!

El citi cu voce tare.

— Detectiv-șef, Loren Muse.

— Mda.

— Șef, repetă el. Ce sunteți dumneavoastră, o prietenă a familiei Lewiston?

Din nou Loren nu se putu opri să nu se întrebe dacă Guy Novak se prefăcea sau chiar vorbea serios.

— Spuneți-mi când ați văzut-o ultima data pe fosta dumneavoastră soție.

El începu să-și frece bărbia.

— Am crezut că ați spus că are legătură cu familia Lewiston.

— Vă rog să-mi răspundeți la întrebări. Când ați văzut-o ultima dată pe fosta dumneavoastră soție?

— Acum trei săptămâni.

— De ce a venit aici?

— Ca s-o vadă pe Yasmin.

— Ați stat de vorbă cu ea?

— Nu prea. Am văzut-o când a venit s-o ia pe Yasmin. Mi-a promis că o s-o aducă înapoi la timp. De obicei, Marianne respectă orele stabilite. Probabil, fiindcă nu vrea să stea prea mult cu fiica ei.

— Ați mai vorbit de atunci?

— Nu.

— Hmm. Știți unde stă de obicei când vine în vizită?

— La Travelodge, aproape de mall.

— Știați că a dormit acolo în ultimele patru nopți?

El o privi surprins.

— Mie mi-a spus că e în drum spre Los Angeles.

— Când v-a spus asta?

— Am primit un mail de la ea, nu știu, cred că ieri.

— Pot să-l văd?

— Mailul? L-am șters.

— Știți dacă fosta dumneavoastră soție are un iubit sau nu?

Bărbatul pufni ușor.

— Sunt sigur că a avut mai mulți, însă nu m-a interesat niciodată subiectul ăsta.

— Și bărbați din zona asta?

— Au fost bărbați de peste tot.

— Puteți să-mi dați vreun nume?

Guy Novak scutură energic din cap.

— V-am spus că nu mă interesează subiectul și nici nu-mi pasă.

— De ce sunteți atât de „pornit”, domnule Novak?

— Nu știu dacă „pornit” este cuvântul cel mai potrivit. Guy Novak își scoase ochelarii, se încruntă și încercă să curețe cu poala cămășii o pată invizibilă de pe una dintre lentile. Am iubit-o pe Marianne, însă vă rog să mă credeți că n-a meritat-o. Parcă îi plăcea să-și facă singură rău. Orașul ăsta o plictisea.

Eu o plictiseam. Ajunsese să-și bată joc de toată lumea. Și-a abandonat propria fiică și apoi nu a încetat să ne dezamăgească. Acum doi ani, i-a promis lui Yasmin că o va duce la Disney World. M-a sunat cu două zile înainte de excursie, ca să-mi spună că s-a anulat totul. Fără să-mi dea nicio explicație.

— Plătiți pensie alimentară?

— Nu, eu am obținut custodia copilului.

— Mai are soția dumneavoastră prieteni pe aici?

— Nu am de unde să știu, însă mă îndoiesc.

— Dar Reba Cordova?

Guy Novak se gândi puțin.

— Erau bune prietene când Marianne trăia aici. Foarte apropiate. N-am reușit niciodată să aflu de ce. Da, aveți dreptate. Cred că, dacă Marianne a păstrat vreo legătură cu cineva de pe aici, acea persoană nu poate fi decât Reba.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Reba Cordova?

El se uită în sus și apoi spre dreapta.

— A trecut ceva timp de atunci. Nu mai știu, probabil, la o petrecere la școală sau cam așa ceva.

Muse se gândi că, dacă bărbatul din fața sa știa despre moartea fostei sale soții, atunci individul știa și să se prefacă foarte bine.

— Reba Cordova a dispărut.

Guy Novak deschise gura, apoi o închise la loc.

— Și dumneavoastră credeți că Marianne are vreo legătură cu asta?

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Și-a făcut foarte mult rău singură. Însă nu cred că ar fi în stare să facă rău altcuiva, în afară, probabil, de propria ei familie.

— Domnule Novak, aș vrea să stau puțin de vorbă cu fiica dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că noi credem că fosta dumneavoastră soție a fost ucisă.

O spusese fără nicio altă introducere și acum aștepta o

reacție din partea lui. Reacția însă întârzia să vină. Era ca și cum cuvintele ei ar fi ajuns la el unul câte unul și avea nevoie de foarte mult timp ca să le proceseze pe toate. Pentru câteva secunde, bărbatul nu zise nimic. Stătea nemișcat și se holba la ea. Apoi făcu o figură de parcă n-ar fi auzit bine.

— Eu nu… *credeți* că a fost ucisă?

Muse întoarse capul și făcu un semn cuiva aflat în spatele ei. Clarence porni spre ușă.

— Am descoperit pe o alee un cadavru. O femeie îmbrăcată ca o prostituată. Neil Cordova bănuiește că este vorba despre fosta dumneavoastră soție, Marianne Gillespie. Ceea ce am dori acum de la dumneavoastră, domnule Novak, este să mergeți împreună cu colegul meu, detectivul Morrow, până la morgă, ca să vedeți și dumneavoastră cadavrul. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Marianne e moartă? întrebă el cu o voce stinsă.

— Așa credem noi, însă avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să fim siguri. Detectivul Morrow vă va duce acolo și vă va pune și el câteva întrebări. Prietena dumneavoastră, Beth, poate să rămână aici cu fetele. O să rămân și eu. Vreau să-i pun fiicei dumneavoastră câteva întrebări în legătură cu mama ei, dacă nu vă supărați.

— Nicio problemă, spuse el. Părea că se resemnase și se calmase. Dacă s-ar fi bâlbâit și ar fi tușit ca să-și ascundă emoția, probabil că Muse ar fi continuat interogatoriul. Fostul soț e întotdeauna în fruntea listei suspecților. Asta nu înseamnă că era sută la sută convinsă că individul nu era implicat. Poate că era doar un actor de talia lui De Niro. Ceva îi spunea însă că nu el era făptașul. Oricum, Clarence avea să-i mai pună niște întrebări.

— Sunteți gata, domnule Novak? întrebă Clarence.

— Trebuie să-i spun și fetiței.

— Aș prefera să nu-i spuneți, zise Muse.

— Ce-ați spus?

— Cum v-am mai spus, nu știm cu siguranță dacă e vorba despre soția dumneavoastră sau nu. O să-i pun și eu niște întrebări, dar n-o să-i spun niciun cuvânt despre mama ei. O

să las asta în sarcina dumneavoastră, dacă va fi cazul.

Deși era destul de nelămurit, Guy Novak încuviință cu o mișcare a capului.

— OK.

Clarence îl apucă de braț și-i spuse cât de blând putea:

— Haideți să mergem, domnule Novak. Pe aici.

Muse nu mai așteptă să-i vadă plecați pe alee. Intră în casă și porni spre bucătărie. Fetele așteptau acolo curioase, prefăcându-se că mănâncă floricele de porumb.

Una dintre ele întrebă:

— Cine sunteți dumneavoastră?

Muse reuși să zâmbească ușor.

— Mă numesc Loren Muse. Lucrez pentru administrația districtului.

— Unde este tatăl meu?

— Tu ești Yasmin?

— Da.

— Tatăl tău îl ajută pe unul dintre ofițerii mei. O să vină înapoi foarte curând. Până atunci, aș vrea să-ți pun câteva întrebări, bine?

31.

Betsy Hill ședea pe jos, pe podea, în camera fiului său. Ținea în mână telefonul mobil al lui Spencer. Bateria murise demult. Ținea în mână un aparat care nu funcționa, se uita la el și nu știa ce să facă în continuare.

În ziua imediat următoare celei în care fusese găsit cadavrul fiului său, dăduse aici peste Ron. Soțul ei începuse să strângă lucrurile din încăpere – exact așa cum strânsese și scaunul din bucătărie al lui Spencer. Betsy îl oprise în termeni foarte fermi, și Ron renunțase.

A patra zi după moartea lui Spencer, se întinsese pe podeaua camerei lui și începuse să plângă. Stomacul o durea îngrozitor. Ar fi vrut să moară, să intre, pur și simplu, într-o stare de agonie din care să nu mai iasă. Acest lucru nu se întâmplase.

Era din nou acolo și simțea aceeași durere sfâșietoare. Începu să netezească cearșafurile de pe pat. Își înfundă fața în pernă, însă mirosul lui dispăruse.

Cum se putuse întâmpla așa ceva?

Îi reveni în minte convorbirea pe care o avusese cu Tia Baye. Își dădu seama că nu însemnase practic nimic. Tot ceea ce conta era faptul că Spencer era mort. În privința asta, Ron avea dreptate. Cunoașterea adevărului nu avea cum să schimbe realitatea și nici măcar nu avea cum să ajute la alinarea durerii ei. Cunoașterea adevărului nu avea cum s-o facă să uite, fiindcă, de fapt, ea nici nu voia acest lucru. Cum ar fi fost posibil ca o mamă ca ea, care dăduse atât de tare greș cu propriul său copil, să vrea să meargă mai departe, să înceteze să mai sufere, să primească un fel de eliberare?

— Bună.

Ridică privirea. Era Ron, care stătea în cadrul ușii. Ron care încerca să-i zâmbească. Betsy își vârî telefonul în buzunarul de la spate.

— Ești bine?

— Ron?

El așteptă ca ea să continue.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea.

— Știu.

— Asta n-o să-l aducă înapoi, continuă ea. Știu asta. Nici măcar n-o să ne facă să ne simțim mai bine. Însă cred că trebuie să aflăm adevărul.

— De ce?

— Nu știu.

Ron încuviință din cap. Intră în încăpere și se aplecă spre ea. Pentru o clipă, ea își imagină că soțul său vrea să o cuprindă în brațe și întreg trupul îi fu străbătut de un spasm. Ron simți reacția de respingere a soției sale și se opri. Clipi de câteva ori și apoi își îndreptă spinarea.

— Mai bine plec, zise el.

Se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Betsy scoase telefonul din buzunar. Îi puse încărcătorul și-l porni. Cu telefonul în mână se încolăci pe podea în poziție fetală și începu din nou să plângă. O fi fost ceva ereditar? Se gândea că în aceeași poziție fusese găsit și fiul său pe acoperișul acela rece și tare.

Deschise lista ultimelor convorbiri ale lui Spencer. Nu se aștepta la nicio surpriză. Mai făcuse asta și înainte. Spencer îl sunase pe Adam Baye de trei ori în noaptea aceea. Ultima dată vorbise cu prietenul lui cu o oră înainte de a posta textul prin care își anunța sinuciderea. Fusese un apel foarte scurt, de numai un minut. Adam spusese că nu reușise să înțeleagă nimic din ce zicea Spencer. Era oare o minciună?

Poliția găsise telefonul pe acoperiș, lângă cadavrul lui Spencer.

Acum aparatul se găsea în mâna ei. Închise ochii.

Era pe jumătate adormită, când auzi telefonul sunând. Pentru o clipă, avu senzația că sună aparatul din mâna ei, însă își dădu seama imediat că era vorba despre telefonul fix.

Nu avea putere să se ridice de jos și se gândi să-l lase pe robot. Apoi se gândi că s-ar putea să fie Tia Baye. Reuși cu

greu să se ridice. Exista un telefon fix și în camera lui Spencer. Numărul care apăruse pe ecran era necunoscut.

— Alo?

La celălalt capăt nu se auzea nimic.

— Alo?

După încă o secundă, se auzi o voce înecată în lacrimi:

— V-am văzut că erați împreună cu mama pe acoperiș.

Betsy se ridică în picioare.

— Adam?

— Îmi pare rău, doamnă Hill.

— De unde suni? întrebă ea.

— Dintr-o cabină telefonică.

— De unde?

Nu se mai auzeau decât niște scâncete înfundate.

— Adam?

— Obișnuiam să mă întâlnesc cu Spencer în păduricea din spatele casei dumneavoastră. Acolo unde era leagănul acela. Îl mai știți?

— Da.

— Ne-am putea întâlni acolo.

— Foarte bine, când?

— Ne plăcea acolo, fiindcă îi puteam vedea de departe pe cei care se apropiau. Dacă spuneți cuiva unde sunt o să-l văd. Promiteți-mi că nu o veți face.

— Îți promit. Când ne întâlnim?

— Peste o oră.

— Bine.

— Doamnă Hill?

— Da?

— Eu sunt vinovat pentru moartea lui Spencer.

•

De îndată ce dădură colțul, Mike și Tia putură să-l vadă pe tânărul cu părul lung care patrula în fața casei lor.

— Acela nu e Brett, de la voi de la firmă?

Tia încuviință cu o mișcare a capului.

— El mi-a zis despre e-mailul acela. Despre petrecerea de la Huff.

Intrară pe alee. Susan și Dante Loriman se aflau și ei în fața casei. Dante le făcu semn cu mâna. Mike îi răspunse și apoi o privi pe Susan. Aceasta ridică și ea mâna, ușor forțat, și apoi se îndreptă spre ușă. Mike îi răspunse și apoi întoarse capul. Nu avea acum timp pentru asta.

Începuse să-i sune telefonul. Se uită la numărul de pe ecran și se încruntă.

— Cine e? întrebă Tia.

— Ilene, răspunse el. Agenții federali au interogat-o și pe ea. Trebuie să vorbesc cu ea.

Tia dădu din cap.

— Mă duc să vorbesc cu Brett, zise ea și coborî din mașină.

Brett continua să patruleze prin fața ușii, cu capul în pământ, foarte agitat, vorbind de unul singur. Tia îl strigă și tânărul se opri brusc.

— Cineva se joacă cu calculatorul vostru, Tia, zise el.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să verific calculatorul lui Adam ca să fiu sigur.

Tia ar fi vrut să întrebe mai multe, însă își dădu brusc seama că n-ar fi făcut decât să piardă timpul. Deschise repede ușa și-l lăsă pe Brett înăuntru. Acesta știa drumul.

— Ați mai spus cuiva ce am pus în calculator? întrebă Brett.

— Despre programul spion? Nu. Adică vreau să spun, până aseară, când am dat declarații la poliție.

— Și înainte de asta? N-ați mai spus nimănui?

— Nu. Nu era ceva de care să fim deosebit de mândri, nici eu, nici Mike. A, stai puțin, mai e și prietenul nostru, Mo.

— Cine?

— E un fel de naș de-al lui Adam. Mo nu i-ar face niciodată rău fiului nostru.

Brett ridică din umeri. Se aflau acum în camera lui Adam. Calculatorul era pornit. Brett se așeză pe scaun și începu să tasteze rapid. Deschise căsuța de mail a lui Adam și apoi porni un program necunoscut. Tia îl urmărea fără să înțeleagă nimic.

— Ce vrei să găsești?

Brett își netezi părul după urechi și rămase cu privirea fixată pe ecran.

— Stai puțin. Mailul despre care m-ai întrebat tu a fost șters, îți amintești? Am vrut să văd dacă nu avea cumva vreo funcție de stabilire a momentului expedierii mesajului și am descoperit că nu. După aceea… Brett se opri brusc. Stai puțin… OK.

— Ce-i O.K.?

— E ciudat, nu e O.K. Ai spus că Adam era deja plecat de acasă când a primit mailul. Însă știm că mesajul a fost citit de pe calculatorul ăsta, da?

— Da.

— Ar mai fi putut să-l citească altcineva?

— Nu prea. Nu mai era nimeni acasă.

— Pentru că asta e chestia interesantă. Nu numai că mesajul a fost citit de pe calculatorul lui Adam, ci și a fost trimis tot de acolo.

Tia îl privi uimită.

— Deci tu spui că a pătruns cineva la noi în casă, a pornit calculatorul lui Adam, a trimis de pe el un mesaj în legătură cu o petrecere la familia Huff, l-a deschis, și apoi l-a șters?

— Cam așa ceva.

— Dar de ce ar face cineva așa ceva?

Brett ridică din umeri.

— Vrei să știi care e singurul motiv care-mi vine în minte? Să-și bată joc de tine.

— Dar nu mai știa nimeni despre E-SpyRight. Doar eu, Mike, Mo și – Tia încercă să-l privească pe tânăr în ochi, dar acesta își feri privirea – tu.

— Hei, nu te uita la mine.

— Dar tu i-ai spus lui Hester Crimstein.

— Îmi pare rău că am făcut asta. Însă ea e singura care mai știe.

Tia căzu pe gânduri. Se uită cu atenție la Brett, la unghiile lui murdare, la fața nerasă și la tricoul boțit și se întrebă cum de încredințase o asemenea sarcină unui om pe care îl cunoștea atât de puțin.

De unde știa ea că tot ceea ce-i spune Brett este adevărat?

Îi arătase că se poate conecta de oriunde și că poate primi rapoarte chiar și în Boston. De ce n-ar fi putut presupune că Brett își pusese și el o parolă acolo, una care să-i permită să citească și el rapoartele generate de programul spion? Cine putea ști ce face cu exactitate programul instalat de el? Doar se știe că marile companii au programe spyware care le spun ce site-uri accesezi. Magazinele îți dau cardurile alea de discount, tocmai ca să poată urmări ce produse cumperi. Dumnezeu știe ce instalează firmele de calculatoare pe computerul pe care îl cumperi. Având în vedere ce puțin costă spațiul de înmagazinare în zilele noastre, e foarte posibil să existe acolo un program care îți monitorizează întreaga activitate.

Nu era deloc greu de imaginat că Brett știe mai multe decât îi spunea ei.

•

— Alo?

— Mike? se auzi vocea lui Ilene.

Mike îi urmări pe Tia și pe Brett cum intră în casă. Își lipi telefonul de ureche.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu Susan Loriman despre tatăl biologic al lui Lucas.

Mike nu se aștepta la asta.

— Când?

— Astăzi. M-a sunat ea și ne-am întâlnit la restaurant.

— Și?

— Și e o pistă închisă.

— Tatăl adevărat?

— Da.

— Cum așa?

— Nu vrea să se știe.

— Numele tatălui? Puțin îmi pasă.

— Nu numele tatălui.

— Dar ce, atunci?

— Mi-a spus care e motivul pentru care nu ne ajută să

mergem pe pista asta.
— Nu înțeleg.
— Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Mi-a explicat mie situația. Nu putem merge mai departe.
— Nu înțeleg de ce.
— Nici eu nu înțelegeam înainte ca Susan să-mi explice.
— Și vrea ca motivul să rămână secret?
— Corect.
— Presupun că este vorba despre ceva rușinos pentru ea. De asta a vorbit, probabil, cu tine și nu cu mine.
— Nu aș folosi chiar termenul rușinos.
— Dar ce termen ai folosi?
— Am senzația că nu ai încredere în judecata mea.
Mike mută telefonul la cealaltă ureche.
— În situații normale, Ilene, aș avea o încredere oarbă în tine.
— Dar?
— Tocmai am scăpat din arestul celor de la FBI.
Tăcere.
— Au vorbit și cu tine, nu? întrebă Mike.
— Da, au vorbit.
— Și de ce nu mi-ai spus și mie?
— Ei mi-au cerut să nu suflu o vorbă. Mi-au zis că, dacă vorbesc cu tine, compromit o investigație federală foarte importantă. M-au amenințat că mă dau în judecată și că-mi pot pierde dreptul de practică.
Mike nu spuse nimic.
— Și te rog să nu uiți, continuă Ilene cu o voce iritată, că pe rețetele alea este trecut și numele meu.
— Știu.
— Ce naiba se petrece, Mike?
— E o poveste lungă.
— Chiar ai făcut ce pretind ei?
— Bănuiesc că mă știi suficient de bine ca să-ți răspunzi singură la întrebarea asta.
— Mi-au arătat rețetele alea. Mi-au dat o listă cu medicamentele prescrise. Niciunul dintre oamenii aceia nu

este pacientul nostru. Și jumătate din medicamentele prescrise nu le-am folosit niciodată.

— Știu.

— E vorba despre cariera mea aici, spuse Ilene. Știi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Vocea ei trăda o suferință mult mai profundă decât se putea ghici la prima vedere.

— Îmi pare rău, Ilene. Mă străduiesc să rezolv cât mai bine situația asta.

— Cred totuși că merit mai mult decât să-mi spui că „e o poveste lungă".

— Adevărul e că nici eu nu știu exact ce se întâmplă. Știu doar că Adam a dispărut. Și că trebuie să-l găsesc.

— Cum adică, a dispărut?

Mike îi povesti pe scurt ce se întâmplase până atunci. După ce termină, Ilene spuse:

— Mă văd silită să-ți pun totuși o întrebare, deși n-aș vrea deloc acest lucru.

— Atunci mai bine nu mi-o pune.

— Nu vreau să-mi pierd dreptul de practică.

— Nici eu nu vreau.

— Dacă pot face ceva ca să te ajut să-l găsești pe Adam…, începu ea.

— O să te țin la curent.

•

Nash opri furgoneta în fața clădirii unde locuia Pietra, în Hawthorne.

Trebuiau să stea separați pentru o perioadă. Devenise foarte clar. Ruptura începuse să se vadă și nu mai putea fi ascunsă. Avea să existe întotdeauna o legătură între ei – nu în felul în care fusese legat de Cassandra, nici pe departe. Exista însă ceva foarte puternic între ei, ceva care îi aducea mereu împreună. Legătura aceasta începuse, probabil, ca un fel de răsplată din partea ei, drept mulțumire că o scăpase din iadul acela, însă, pe parcurs, ajunsese să se întrebe dacă ea voise cu adevărat să fie salvată. Poate că salvarea ei fusese un fel de blestem.

Pietra privea pe geamul mașinii.

— Nash?

— Da?

Femeia își puse o mână pe ceafa.

— Știi, soldații ăia care mi-au măcelărit familia. Toate lucrurile alea îngrozitoare pe care le-au făcut alor mei. Și mie…

Pietra se opri brusc.

— Te ascult, zise el.

— Tu chiar crezi că soldații ăia erau cu toții niște criminali și niște violatori – și că ar fi fost în stare să facă lucrurile alea chiar dacă n-ar fi fost război?

Nash nu zise nimic.

— Cel pe care l-am prins noi era brutar, zise ea. Obișnuiam să mergem la prăvălia lui. Toți membrii familiei mele. Ne zâmbea. Ne dădea acadele.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, dacă n-ar fi fost războiul, ei și-ar fi trăit fără probleme viețile obișnuite. Ar fi fost, în continuare, brutari, fierari sau tâmplari. N-ar fi devenit criminali.

— Și crezi că acest lucru este valabil și pentru tine? întrebă el. Că ai fi continuat să fii actriță?

— Eu nu vorbesc despre mine aici, spuse Pietra. Mă refer la soldații aceia.

— Bine. Deci, dacă am înțeles bine, tu crezi că presiunea războiului explică comportamentul acelor soldați.

— Tu nu ești de aceeași părere?

— Nu.

Ea se răsuci spre el.

— De ce nu?

— Ipoteza ta e că războiul i-a forțat să acționeze într-un mod care nu era în firea lor.

— Da.

— Dar poate că e tocmai invers, spuse el. Poate că tocmai războiul i-a eliberat și le-a permis să-și arate adevărată față. Poate că societatea și nu războiul este cea care îi forțează pe oameni să acționeze într-un fel care nu e în firea lor.

Pietra deschise portiera și ieși din mașină. El o privi cum intră în clădire. Apoi porni mașina și se îndreptă spre următoarea destinație. Treizeci de minute mai târziu, parcă pe o stradă laterală, în dreptul unor case care păreau nelocuite. Nu dorea să fie văzut în parcare.

Își puse mustața falsă și șepcuța de baseball. Merse pe jos câteva cvartale și ajunse la clădirea masivă din cărămidă. Părea pustie. Nash știa că ușa de la intrarea principală era încuiată. Știa însă că una dintre ușile laterale avea un băț de chibrit care o împiedica să se închidă. Intră înăuntru și începu să coboare pe scări.

Pereții coridorului erau decorați cu desene și picturi realizate de copii. Pe un avizier erau prinse mai multe eseuri. Nash se opri și citi câteva. Erau scrise de elevi de clasa a III-a și toate povestirile se refereau la ei. Așa sunt crescuți copiii din ziua de azi. Să se gândească numai la persoana lor. Să se considere unici și foarte speciali.

Nash intră în una dintre clase. Joe Lewiston stătea turcește pe podea. Avea mai multe hârtii în mână și lacrimi în ochi. Ridică privirea când Nash intră în încăpere.

— Nu merge, zise Joe Lewiston. Mailurile continuă să sosească.

32.

Loren Muse o interogă pe fiica lui Marianne Gillespie cu cea mai mare delicatețe, însă Yasmin nu știa nimic.

Yasmin nu o văzuse pe mama sa. Nici măcar nu știuse că se întorsese în oraș.

— Credeam că e în Los Angeles, spuse ea.

— Ți-a spus ea lucrul ăsta? întrebă Muse.

— Da. Apoi, după o pauză: Adică, mi-a trimis un mail.

Muse își aduse aminte că Guy Novak îi spusese exact același lucru.

— Mai ai mailul acela?

— Pot să mă uit. S-a întâmplat ceva cu Marianne?

— Îi spui pe nume mamei tale?

Yasmin ridică din umeri.

— Nu prea i-a plăcut să fie mamă. De ce să-i amintesc mereu de lucrul ăsta? Așa că îi spun Marianne.

Copiii din ziua de azi cresc foarte repede, își spuse Muse în gând.

— Poți să verifici dacă mai ai mailul acela?

— Cred că e în calculator.

— Aș vrea să-mi scoți și mie o copie la imprimantă.

Yasmin se încruntă.

— Dar tot nu îmi veți spune despre ce e vorba. Este numai o constatare, nu o întrebare.

— Nu ai de ce să fii îngrijorată deocamdată.

— Am înțeles. Nu doriți să speriați copilul. Dacă ar fi fost vorba despre mama dumneavoastră și ați fi fost de vârsta mea, n-ați fi vrut să aflați?

— Ai dreptate. Însă nici noi nu știm nimic deocamdată. Tatăl tău se va întoarce în curând acasă. Până atunci, chiar aș vrea să văd mailul acela.

Yasmin porni în sus pe scări. Prietena ei rămase în încăpere. În mod normal, Muse ar fi vrut să discute între patru ochi cu Yasmin, însă cedase fiindcă aceasta se simțea mai

liniștită în prezența prietenei sale.

— Mai spune-mi o dată cum te numești, te rog, spuse Muse.

— Jill Baye.

— Jill, tu ai văzut-o vreodată pe mama lui Yasmin?

— Da, de mai multe ori.

— Pari cam îngrijorată.

Jill se încruntă.

— Sunteți polițistă și puneți întrebări despre mama prietenei mele. N-ar trebui să fiu îngrijorată?

Copii.

Yasmin cobora pe scări cu o foaie de hârtie în mână.

— Am adus mailul.

Muse începu să citească:

Salut! *Plec la Los Angeles pentru câteva săptămâni. Vorbim când mă întorc.*

Mesajul ăsta explica foarte multe. Muse se întrebase mereu de ce nu reclamase nimeni dispariția acestei femei. Răspunsul era foarte simplu. Marianne trăia singură în Florida. Având în vedere stilul ei de viață și mesajul de pe foaia de hârtie, puteau să treacă luni de zile până să înceapă să se îngrijoreze cineva în legătură cu soarta ei.

— Vă e de folos? întrebă Yasmin.

— Da, îți mulțumesc.

Ochii lui Yasmin se umplură de lacrimi.

— E mama mea, totuși.

— Știu.

— Mă iubește. Yasmin începu să plângă. Muse făcu un pas spre ea, însă fetița ridică brațul ca s-o oprească.

— Pur și simplu, nu știe cum să fie o mamă bună. Ea încearcă. Numai că nu reușește.

— Am înțeles. Să știi că eu nu încerc s-o judec.

— Spuneți-mi atunci ce s-a întâmplat. Vă rog!

— Nu pot, spuse Muse.

— S-a întâmplat însă ceva grav, nu? Măcar atâta puteți să-mi spuneți. E grav?

Muse ar fi vrut să fie sinceră cu fetița, însă nu era momentul și nici locul potrivit.

— Tatăl tău va veni în curând acasă. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

•

— Liniștește-te, zise Nash.

Joe Lewiston se ridică în picioare de pe podea dintr-o singură mișcare. Nash își spuse în gând că profesorii trebuie să fie obișnuiți cu această mișcare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te implic și pe tine.

— Ba ai procedat foarte bine că m-ai sunat.

Nash se uită la cumnatul său. Cassandra Lewiston, iubita lui soție, avusese cinci frați. Joe era cel mai mic și, în același timp, favoritul ei. Când fratele cel mai mare, Curtis, fusese ucis, cu mai bine de zece ani în urmă, Cassandra suferise teribil. Plânsese zile întregi, nu mai voia să se dea jos din pat, încât, deși știa că e absurd, Nash nu se putuse abține să nu se întrebe, mai târziu, dacă nu cumva boala ei se putea pune pe seama acestei suferințe. Îl jelise atât de tare pe fratele ei, încât poate că sistemul ei imunitar slăbise. Poate că celulele canceroase se află în noi toți și așteaptă acolo în liniște până ce apărarea este distrusă și ele pot să atace.

„Îți promit că o să-l găsesc pe cel care l-a ucis pe Curtis”, îi promisese Nash iubitei sale soții.

Nu-și putuse însă ține promisiunea, deși pentru Cassandra lucrul acesta nu avea nicio importanță. Ea nu voia neapărat răzbunare. Pur și simplu, îi lipsea fratele care fusese ucis. El jurase că nu va permite ca ea să mai sufere vreodată la fel, că avea să-i apere pe cei pe care ea îi iubea și, mai ales, că avea să-i protejeze totdeauna.

Îi promisese același lucru și când ea era pe patul de moarte.

Atitudinea lui păruse că-i atenuează suferința.

— O să ai grijă de ei? îl întrebase Cassandra.

— Da.

— Și ei o să aibă grijă de tine.

El nu replicase.

Joe veni spre el. Nash aruncă o privire în clasă. Prea multe

nu se schimbaseră în școală de când fusese și el elev. Aceleași tabele cu regulile scrierii de mână, picturi și desene ale micuților se zăreau peste tot.

— S-a mai întâmplat și altceva, spuse Joe.

— Spune-mi.

— Guy Novak trece cu mașina prin fața casei noastre. Când ajunge în dreptul ei, încetinește și se holbează la noi. Cred că asta îi sperie pe Dolly și pe Allie.

— De când se întâmplă asta?

— De mai bine de o săptămână.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— N-am crezut că e ceva important. Am crezut că o să înceteze.

Nash închise ochii.

— Și de ce crezi acum că a devenit important?

— Pentru că Dolly s-a înfuriat foarte tare când a făcut-o din nou în dimineața asta.

— Guy Novak a trecut prin fața casei voastre și azi?

— Da.

— Și crezi că face asta ca să vă amenințe?

— De ce altceva?

Nash clătină din cap.

— Înseamnă că am greșit de la început.

— Ce vrei să spui?

Nu avea niciun rost să încerce să-i explice. Dolly Lewiston primea în continuare mailuri. Asta însemna că nu Marianne fusese cea care le transmitea, chiar dacă, în timpul chinurilor la care o supusese, mărturisise că ea fusese autoarea.

Autorul mesajelor fusese, de la bun început, Guy Novak.

Nu avea cum să uite promisiunea pe care i-o făcuse Cassandrei. Nash știa acum ce are de făcut pentru a o respecta.

— Mă simt atât de neputincios, zise Joe Lewiston.

— Te rog să mă asculți cu atenție, Joe.

Cumnatul lui arăta atât de speriat. Nash era fericit că iubita lui Cassandra nu avea cum să vadă în ce hal ajunsese frățiorul ei. Își aminti cum arăta Cassandra aproape de sfârșit. Își

pierduse tot părul. Pielea căpătase o culoare galbenă, nesănătoasă. Avea mai multe răni deschise pe cap și pe față. Nu își mai putea controla sfincterele. Existau momente în care durerile păreau insuportabile, însă îl făcuse să promită că nu va interveni. Își mușca buzele, ochii dădeau să-i iasă din orbite și simțea ca și cum niște gheare de oțel ar fi sfârtecat-o pe dinăuntru. În ultimele zile, i se umpluse de răni și interiorul gurii, astfel încât nu mai putea nici vorbi. Nash nu putea face altceva decât s-o privească și să se încrânceneze și mai mult din cauza neputinței de a-i alina în vreun fel suferința.

— Totul va fi bine, Joe.

— Ce vrei să faci?

— Nu e nevoie să-ți faci probleme cu asta. Totul va fi bine. Îți promit.

•

Betsy Hill îl aștepta pe Adam în păduricea din spatele casei lor.

Zona în care se dezvoltase acea vegetație sălbatică se afla pe proprietatea lor, însă nu apucaseră niciodată să facă curățenie acolo. Discutase cu Ron, în urmă cu mai mulți ani, să defrișeze arbuștii și să instaleze o piscină pe locul respectiv, însă cheltuielile ar fi fost prea mari și, în plus, gemenii erau prea mici pe vremea aceea. Așa că lăsaseră totul așa cum era.

Pe când Spencer avea cam nouă ani, Ron ridicase acolo o incintă din lemn, un fel de imitație a unui fort, în care obișnuiau să se joace copiii. Existase și un leagăn acolo, ceva simplu, cumpărat de la Sears. Ambele fuseseră abandonate, odată cu trecerea anilor.

Odată cu trecerea în adolescență a lui Spencer, locul devenise din nou interesant pentru acesta și prietenii lui. Betsy găsise odată acolo mai multe sticle de bere goale. Încercase să discute despre asta cu Spencer, însă nu reușise decât să-l facă pe fiul lor să se îndepărteze și mai mult de ei. Era, până la urmă, un adolescent care băuse o bere. Ce era așa de grav?

— Doamnă Hill?

Ea se întoarse și-l văzu pe Adam în spatele ei. Probabil că venise din partea cealaltă, dinspre casa familiei Kadison.

— Dumnezeule! făcu ea. Ce s-a întâmplat cu tine?

Băiatul avea fața murdară, plină de vânătăi. Brațul drept era bandajat, și cămașa era ruptă în mai multe locuri.

— N-am nimic.

Betsy îl ascultase și nu-i sunase pe părinții lui. Îi fusese teamă să nu distrugă această șansă de a afla ce se întâmplase cu fiul ei. Poate că greșise, însă luase atât de multe decizii greșite în ultimele luni, încât una în plus nici nu mai conta.

Cu toate acestea, nu se putu abține să nu-i spună:

— Părinții tăi sunt atât de îngrijorați din cauza ta.

— Știu.

— Ce s-a întâmplat, Adam? Unde ai fost?

El clătină din cap. Ceva din gestul acesta îi aminti imediat lui Betsy de Mike. Pe măsură ce copiii cresc, se vede foarte clar acest lucru – nu numai că seamănă foarte bine cu părinții lor, dar le moștenesc până și gesturile. Adam era mare acum, aproape un bărbat, îl depășise deja în înălțime pe Mike.

— Cred că poza aceea este postată pe site de mai multă vreme, zise Adam. Eu n-am intrat niciodată până acum pe site-ul ăla.

— Chiar?

— Da.

— Pot să te întreb de ce?

— Nu asta reprezintă Spencer pentru mine. Înțelegeți? Adică, nici măcar nu le cunosc pe fetele care au făcut site-ul ăla. Eu am destule amintiri ca să mai am nevoie de așa ceva. De asta n-am intrat pe site.

— Dar știi cine a făcut poza?

— Cred că DJ Huff. Vreau să spun că nu pot să fiu sigur, fiindcă eu sunt undeva în spate și mă uit în altă parte. Însă știu că DJ a descărcat o mulțime de poze pe site-ul ăla. Probabil că le-a pus acolo la grămadă și nici nu și-a dat seama că una era făcută chiar în noaptea aceea.

— Ce s-a întâmplat acolo, Adam?

Băiatul începu să plângă. Doar cu câteva minute înainte,

Betsy se minunase cât de mult se maturizase prietenul fiului ei. Acum, bărbatul dispăruse și nu mai rămăsese decât copilul.

— Ne-am certat.

Betsy rămase tăcută. Între ei era o distanță de aproape doi metri, însă avea senzația că aude bătăile puternice ale inimii lui Adam.

— Din cauza asta avea el vânătaia aia pe față, continuă băiatul.

— Tu l-ai lovit?

Adam încuviință din cap.

— Dar era prietenul tău. De ce v-ați bătut?

— Băusem și nu mai știam de noi. Era din cauza unei fete. Lucrurile scăpaseră de sub control. Am început să ne îmbrâncim și, după aceea, el a încercat să mă lovească cu pumnul. Eu am parat și după aceea l-am lovit în față.

— Din cauza unei fete?

Adam își coborî privirea.

— Cine mai era acolo? întrebă Betsy.

Adam clătină din cap.

— Nu are importanță.

— Pentru mine are.

— Nu contează cine mai era acolo, fiindcă eu sunt cel care l-a lovit.

Betsy încercă să-și imagineze scena. Fiul ei. Frumosul ei copil, în ultima lui zi de viață pe acest pământ, este lovit în față de nimeni altcineva decât de cel mai bun prieten. Deși încerca să-și păstreze calmul, nu se putu împiedica să nu ridice tonul:

— Nu reușesc să înțeleg nimic din toate astea. Și tu unde erai când a murit?

— Ar fi trebuit să mergem în Bronx. Există un loc acolo. Îi lasă să petreacă și pe cei de vârsta noastră.

— În Bronx?

— Da. Dar înainte de a pleca, a izbucnit cearta dintre mine și Spencer. L-am lovit și l-am înjurat. Eram atât de furios. Apoi el a fugit. Ar fi trebuit să mă duc după el, dar n-am făcut-o. L-am lăsat să plece. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce are de gând

să facă.

Betsy Hill stătea nemișcată, incapabilă să zică sau să facă ceva. Îi reveniră în minte cuvintele lui Ron, care zicea că nimeni nu-l forțase pe fiul lor să fure votca și pastilele din casă.

— Cine l-a ucis pe fiul meu? întrebă ea într-un sfârșit.

Știa însă foarte bine răspunsul.

Îl știuse încă de la început. Încercase să găsească explicații acolo unde nu se putea găsi niciuna. Era vorba doar de misterul și complexitatea comportamentului uman. Ai doi copii și-i crești pe amândoi exact la fel, ca să descoperi, în final, că unul a ajuns o persoană iubitoare, iar celălalt a devenit criminal. Unii spun că natura iese întotdeauna biruitoare, că genele contează mai mult decât educația, însă, uneori, nu este nevoie decât de un mic eveniment lipsit de importanță, pentru a ne strica iremediabil viața, ceva din aer care se amestecă în chimia noastră interioară. Și apoi, după ce tragedia s-a petrecut, începem să căutăm explicații și poate chiar reușim să găsim vreuna. Nu este însă vorba decât de o justificare inutilă, după ce răul s-a produs deja.

— Spune-mi ce s-a întâmplat apoi, Adam.

— A încercat să mă sune după aceea, începu băiatul. Am văzut că el era cel care suna. Și nu am răspuns. L-am lăsat în căsuța vocală. Știam că era deja sub influența drogurilor. Era terminat, ajunsese la fund și eu ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Ar fi trebuit să-l iert. Însă eu n-am făcut-o. În ultimul său mesaj, mi-a spus că-i pare rău și că găsise o cale de ieșire. Se mai gândise și înainte la sinucidere. Vorbeam cu toții despre asta. Însă, în cazul lui, era ceva diferit. Mult mai serios. Și eu m-am bătut cu el, l-am înjurat și i-am spus că n-o să-l iert niciodată.

Betsy clătină din cap.

— Era un copil foarte bun, doamnă Hill.

— Care a luat drogurile din casa noastră, din dulăpiorul cu medicamente…, spuse ea, mai mult pentru sine.

— Știu. Toți făceam așa.

Cuvintele lui o zăpăciseră, Betsy nu mai reușea să

gândească normal.

— Și pentru o fată? V-ați bătut din cauza unei fete?

— A fost greșeală mea, izbucni Adam. Că mi-am pierdut cumpătul. Că l-am lăsat să fugă și nu l-am căutat. Că i-am ascultat mesajele prea târziu. Am ajuns pe acoperiș cât de repede am putut. Însă l-am găsit mort.

— Tu l-ai găsit?

El încuviință în tăcere.

— Și ai tăcut în tot acest timp?

— Mi-a fost frică. Însă acum nu îmi mai e. Trebuie să se termine.

— Ce trebuie să se termine?

— Îmi pare foarte rău, doamnă Hill. Nu am reușit să-l salvez.

Betsy Hill spuse în șoaptă:

— Nici eu nu am fost în stare să am grijă de el.

Făcu un pas spre Adam, însă băiatul clătină din cap.

— Trebuie să se termine, spuse el din nou.

Apoi făcu doi pași cu spatele, se răsuci pe călcâie, o luă la fugă și dispăru printre copaci.

33.

În fața lui Paul Copeland se aflau mai multe microfoane, aparținând celor mai importante canale de televiziune și stații de radio.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a o găsi pe Reba Cordova, femeia dispărută.

Muse se afla într-o laterală a scenei și urmărea declarația. Pe monitoare își făcu apariția o fotografie dureros de dulce a Rebei. Femeia zâmbea în felul acela care te face și pe tine să zâmbești fără să vrei sau care, în cazul de față, e în stare să-ți frângă inima. Pe banda de jos a ecranului se vedea un număr de telefon.

— De asemenea, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca s-o localizăm pe această femeie.

În locul feței Rebei Cordova, apăruse acum o imagine de pe caseta de supraveghere video primită de la Target.

— Dacă aveți vreo informație în legătură cu această persoană, vă rugăm să sunați la numărul de mai jos.

Aveau să sune, fără îndoială, o mulțime de nebuni, însă, în situația asta, Muse era convinsă că avantajele unui astfel de apel erau mult mai importante decât micile neajunsuri, inerente. Se îndoia că aveau să găsească pe cineva care s-o fi văzut pe Reba Cordova, însă erau șanse mari să fie recunoscută femeia a cărei imagine era pe filmul camerei de supraveghere. Cel puțin așa spera ea.

Lângă Cope stătea Neil Cordova, bărbatul femeii dispărute. În fața acestuia, stăteau cele două fetițe ale cuplului. Cordova se străduia să-și țină fruntea sus, însă se putea vedea cum îi tremură bărbia. Fetițele Cordova erau foarte drăguțe și aveau ochii aceia mari și întrebători pe care îi vezi, de obicei, în știrile prezentate din zonele de conflict. Exact ce le trebuia canalelor de televiziune: o familie fotogenică zdrobită de durere. Cope îi spusese domnului Cordova că nu e necesar să participe la conferința de presă sau că poate participa, dar

fără să-și aducă și fetele. Neil Cordova respinsese toate aceste propuneri.

— Trebuie să facem tot ce e posibil pentru a o salva, îi spusese Cordova lui Cope, ca să nu fim, după aceea, în situația să răspundem la întrebările lor.

— O să fie o adevărată traumă pentru ele, replicase Cope.

— Dacă mama lor a murit, oricum, va fi îngrozitor pentru fete. Cel puțin să știe că am făcut tot ceea ce s-a putut.

Muse simți în buzunar vibrația telefonului. Se uită pe ecran și văzu că era Clarence Morrow care o suna de la morgă. Era și timpul.

— Femeia ucisă este Marianne Gillespie, spuse Clarence. Fostul ei soț a fost aici și a identificat-o.

Muse se înălță ușor pe vârfuri, astfel încât să-i atragă atenția lui Cope. Când acesta se uită la ea, îi făcu un mic semn afirmativ cu capul. Cope se întoarse spre microfon și zise:

— A fost, de asemenea, identificat un cadavru care poate avea o legătură cu dispariția doamnei Cordova. Aparține unei femei pe nume Marianne Gillespie…

Muse reveni la cel care aștepta la telefon.

— L-ai interogat pe Novak?

— Da, am făcut-o. Dar nu cred că e implicat.

— Nici eu nu cred.

— Nu avea niciun motiv. Prietena lui nu seamănă deloc cu femeia surprinsă de camera de supraveghere și nici el nu aduce cu descrierea tipului cu furgoneta.

— Duceți-l acasă. Lăsați-l în pace pe el și pe fiica lui.

— Exact cu asta ne ocupăm acum. Novak a sunat-o deja pe prietena lui și a rugat-o să nu le lase pe fete să se uite la știri până nu ajunge el acasă.

•

Pe ecran apăruse acum o fotografie a lui Marianne Gillespie. Destul de ciudat, dar nu reușiseră să obțină de la Guy Novak nicio poză a fostei sale soții. Noroc că Reba Cordova, care o vizitase pe Marianne în Florida, cu un an în urmă, făcuse câteva fotografii cu această ocazie. Erau fotografii făcute la piscină, în care Marianne apărea în bikini,

însă pentru public afișaseră numai portretul, decupat din una dintre imagini. Muse putuse astfel să vadă că Marianne fusese o tipă foarte sexy, care, probabil, avusese o viață destul de aventuroasă înainte de a sfârși atât de tragic. Deși femeia din fotografie nu mai era la prima tinerețe, se putea vedea cât de atrăgătoare fusese.

La microfon trecu Neil Cordova. Blițurile aparatelor de fotografiat îl orbiră. Clipi de câteva ori, încercând să se calmeze. Începu să vorbească, mai întâi, cu un glas nesigur, apoi, din ce în ce mai stăpân pe sine. Povesti cât de mult își iubea soția, ce soție și mamă perfectă era aceasta și îi rugă pe telespectatorii care aveau vreo informație să sune la numărul afișat pe ecran.

— Psst.

Muse întoarse capul. Era Frank Tremont. Detectivul îi făcu semn să vină mai aproape.

— Am descoperit ceva, spuse el.

— Deja?

— Ne-a sunat văduva unui fost polițist din Hawthorne. Spune că femeia din fotografia din parcare locuiește singură, în aceeași clădire cu ea. Cică e de undeva din străinătate și o cheamă Pietra.

•

Înainte de a pleca de la școală, Joe Lewiston trecu pe la sediul administrației, ca să-și ridice corespondența.

Găsi un alt fluturaș și o notiță scrisă de mână de la familia Loriman prin care i se solicita ajutorul în găsirea unui donator pentru Lucas, fiul lor. Joe nu-l avusese ca elev, dar o remarcase pe mama băiatului. Deși toți profesorii pretind că ei sunt deasupra unor astfel de chestii lumești, mamele sexy sunt întotdeauna remarcate. Susan Loriman era una dintre acestea.

În fluturaș – cel de-al treilea pe care-l văzuse – se anunța că vinerea următoare urma să vină în școală un „cadru medical” care să ia probe de sânge.

Vă rugăm să căutați în inima dumneavoastră puterea de a ne ajuta să salvăm viața lui Lucas…

Joe era teribil de impresionat. Familia Loriman nu

precupețea niciun efort pentru salvarea vieții copilului lor. Doamna Loriman îi trimisese mai multe mesaje și chiar îl sunase la telefon pentru a-i solicita ajutorul: *Știu că nu ați predat la niciunul dintre copiii mei, însă în școală sunteți privit ca un adevărat lider.* Pentru că toți oamenii au în ei o doză de egoism și Joe Lewiston se gândea, cu o doză de egoism, că era, probabil, un prilej foarte bun să-și recapete statutul puternic zdruncinat după incidentul cu Yasmin. Gândurile sale se îndreptară spre propriul său copil. Și-o imagină pe micuța sa Allie pe un pat de spital, conectată prin tuburi la aparate, strâmbându-se de durere. Față de o tragedie atât de mare, propriile sale probleme deveneau aproape ridicole.

Se gândea acum la Nash. Joe avea și el trei frați mai mari, însă parcă era mai apropiat de Nash decât de ei. Nash și Cassie erau un exemplu de cuplu despre care toată lumea spusese, la început, că nu are nicio șansă, însă, cât timp fuseseră împreună, cei doi formaseră o singură entitate. Un tot așa cum nu mai văzuse altul de atunci. Așa cum el și Dolly, Dumnezeu știe din ce motive, nu reușiseră niciodată să fie.

Oricât de melodramatic ar părea, Cassie și Nash fuseseră cu adevărat două ființe separate care se uniseră într-una singură.

Așa că moartea lui Cassie fusese devastatoare. Ceva ce îți închipui că e imposibil să se întâmple. Chiar și după stabilirea diagnosticului. Chiar și după ce începuseră să apară efectele îngrozitoare ale bolii. Toată lumea spera că până la urmă boala avea să fie învinsă. Deși n-ar fi trebuit să fie un șoc atât de mare, moartea ei îi luase pe nepregătite.

Joe fusese apoi martor la schimbarea profundă a comportării lui Nash – probabil că așa trebuia să se și întâmple: când din unirea a două suflete rămâne din nou unul singur, ceva se pierde pentru totdeauna. Era în el acum o răceală sufletească pe care Joe o găsea ciudat de reconfortantă, fiindcă existau foarte puține persoane la care Nash ținea cu adevărat. Cei care o fac pe sensibilii pretind că sunt gata să ajute pe toată lumea, însă atunci când ai nevoie de ajutorul cuiva cu adevărat, ca acum, îți trebuie un om puternic, care se gândește, în primul rând, la interesul său,

căruia nu-i pasă câtuși de puțin de ceea ce e bine și ceea ce e rău, pe care nu-l interesează decât să fie în siguranță cei la care ține.

Un astfel de om era Nash.

„I-am promis Cassandrei”, îi explicase acesta după înmormântare. *„I-am promis că o să am grijă de tine.”*

În gura altuia asemenea cuvinte ar fi părut fără îndoială bizare sau chiar jenante, însă în cazul lui Nash, Joe știa că era vorba despre un legământ foarte serios. Joe era sigur că Nash era gata să facă tot ce stătea în puterea lui extraordinară pentru a-și ține cuvântul. Era ceva înspăimântător și liniștitor, în același timp, ceva ce pentru Joe, care fusese un copil fragil, ignorat de un tată greu de mulțumit, însemna enorm.

Intră în casă și o văzu pe Dolly așezată în fața calculatorului. Expresia furioasă de pe fața ei îi produse o strângere în stomac.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— La școală.

— De ce?

— Am avut de corectat niște lucrări.

— E-mailul meu tot nu merge.

— O să mă uit să văd ce pot face.

Dolly se ridică în picioare.

— Vrei un ceai?

— Ar fi grozav, mulțumesc.

Ea îl sărută pe obraz. Joe se așeză la calculator. Așteptă, mai întâi, ca soția lui să iasă din cameră, apoi intră pe contul său de poștă electronică. Tocmai se pregătea să-și verifice corespondența, când ceva de la rubrica de știri îi atrase atenția. O imagine care dispăruse aproape imediat, locul ei fiind luat de o informație despre echipa New York Knicks.

Făcu clic pe săgeata de revenire și pe ecran apăru din nou imaginea.

Un bărbat împreună cu fetițele sale. Una dintre ele i se părea cunoscută. Era de la ei din școală. Sau cel puțin semăna cu una dintre elevele din școala lor. Făcu clic pe textul care însoțea imaginea. Titlul știrii era:

Dispariția unei membre a comunității locale

Citi apoi că pe femeie o chema Reba Cordova. Își dădu brusc seama că o cunoaște pe această femeie. Activaseră împreună în comitetul bibliotecii școlare.

Și acum dispăruse?

Continuă să citească și ajunse la paragraful în care se vorbea despre o posibilă legătură între dispariția ei și un cadavru ce fusese descoperit de curând în Newark. Numele victimei îi blocă, pur și simplu, respirația.

Dumnezeule, ce făcuse?

Joe Lewiston fugi la baie și vomită. Apoi puse mâna pe telefonul mobil și-l sună pe Nash.

34.

Mai întâi, Ron Hill se asigură că nici Betsy, nici gemenii nu erau acasă. Apoi se duse în dormitorul fiului său decedat.

Nu dorea să aibă niciun martor.

Se sprijini de cadrul ușii. Se uita fix la patul din cameră de parcă în felul acesta ar fi putut să recompună acolo imaginea fiului său – ca și cum intensitatea privirilor sale ar fi fost suficientă pentru materializarea unei siluete, celei a lui Spencer, stând culcat pe spate, cu privirea în tavan, așa cum obișnuia el să stea, în tăcere, cu lacrimi în ochi.

Cum de nu fuseseră în stare să vadă ce se petrece cu copilul lor?

Remarcaseră desigur că fiul lor era mereu posac, mereu trist, mereu lipsit de vlagă. Știau asta și totuși se feriseră să pună o etichetă atât de simplistă ca depresie maladivă. La urma urmei, nu era decât un copil și crezuseră că toate astea vor trece odată cu vârsta. Privind însă acum în retrospectivă, Ron își amintea cum trecea prin fața camerei lui Spencer și ușa era mereu închisă. Intra fără să bată – era casa lui, la naiba, nu era cazul să bată în nicio ușă – și-l găsea pe Spencer întins în pat cu privirea în tavan și cu lacrimi în ochi. Își amintea cum îl întreba: „Ești bine?” și Spencer îi răspundea: „Bineînțeles, tată”. Și cum, după aceea, închidea ușa și cu asta se termina totul.

Halal tată.

Fusese numai vina lui. Era vinovat, pentru că nu luase în serios purtarea fiului său. Era vinovat, fiindcă lăsase pastilele și votca la vedere, acolo unde puteau fi ușor găsite de Spencer. Însă cel mai mult se învinovățea pentru gândurile sale.

Cineva ar fi putut zice că era vorba despre criza vârstei de mijloc. Ron nu era însă chiar așa de sigur. Ar fi fost mult prea simplu, mult prea convenabil. Adevărul era că Ron ura viața pe care o ducea. Își ura și slujba. Ura faptul că trebuie să se întoarcă în fiecare zi în această casă, la copiii care nu-l

ascultau, la gălăgia pe care o făceau continuu. Ura faptul că trebuia să aibă grijă de cheltuielile casei, că trebuia să economisească pentru facultatea copiilor. Doamne, cât ar fi vrut să scape! Cum de putuse oare să cadă în cursă? Cum de se lasă bărbații păcăliți atât de ușor? Nu-și dorea decât să aibă o căsuță undeva în adâncul unei păduri, unde să nu aibă semnal niciun telefon mobil. Și el să fie singur acolo, într-o poieniță, și să-și ridice fața către soare, ca să-i simtă căldura.

Atât de tare își dorise să scape de viața pe care o ducea, și, brusc, Dumnezeu răspunsese la rugăciunile sale ucigându-i fiul.

Ura faptul că trebuia să fie acolo, ura casa aceea, sicriul acela. Betsy nu avea să fie niciodată în stare să meargă mai departe. Între el și gemeni parcă nu exista nicio legătură. Cei mai mulți bărbați nu pleacă, fiindcă cred că au anumite obligații. Și la ce bun? Îți sacrifici fericirea în speranța că în acest mod măcar urmașii tăi o vor duce mai bine. Ai însă vreo garanție – eu sunt nefericit, însă copiii mei vor fi realizați? Ai pe naiba! Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Spencer.

Îi veniră în minte primele zile de după moartea fiului său. Venise în camera aceasta nu pentru a arunca lucrurile care îi aparținuseră lui Spencer, ci, pur și simplu, pentru a le atinge. Îi făcuse bine. Nu știa în ce fel anume, însă îi făcuse bine. Era atras de lucrurile fiului său, de parcă ar mai fi putut schimba ceva dacă l-ar fi cunoscut mai bine acum, după ce murise. Betsy venise și ea acolo și-i făcuse o scenă. Așa că se oprise și nu spusese nimic despre ceea ce găsise acolo. Cu toate că încercase să ajungă la sufletul lui Betsy, femeia pe care o iubise cândva dispăruse. Probabil că plecase în urmă cu mult timp – nu mai știa sigur acum cum se schimbaseră în rău lucrurile –, însă era clar că tot ceea ce mai rămăsese între ei fusese îngropat în coșciugul în care fusese băgat și Spencer.

Zgomotul făcut de ușa din spate îl luă prin surprindere. Nu auzise mașina. Se repezi la scară și o văzu pe Betsy. Remarcă imediat expresia ciudată de pe fața acesteia și-o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Spencer s-a sinucis, răspunse ea.

Ron rămase tăcut, neștiind prea bine cum să reacționeze.

— Aș fi vrut să fi fost altceva, spuse Betsy.

— Știu, zise el dând din cap.

— O să ne întrebăm mereu ce am fi putut face ca să-l salvăm. Dar nu știu, poate n-am fi putut face nimic. Este posibil să ne fi scăpat nouă ceva, dar e la fel de posibil ca acest lucru să nu aibă nicio importanță. Pur și simplu, aș vrea să dăm timpul înapoi. Înțelegi ce vreau să spun? Să mai avem încă o dată șansa și poate că, dacă schimbam ceva, chiar un element nesemnificativ în aparență, dacă o luam pe autostradă la stânga, în loc de la dreapta, sau dacă vopseam casa în galben și nu în albastru, poate totul s-ar fi schimbat și nu mai ajungeam la ceea ce s-a întâmplat.

Ron așteptă câteva clipe ca ea să-i spună mai multe lucruri. Văzând că aceasta nu se întâmplă, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Betsy?

— Tocmai m-am întâlnit cu Adam Baye.

— Unde?

— În păduricea din spatele casei. Acolo unde obișnuiau să se joace când erau mici.

— Și ce ți-a spus?

Ea îi povesti despre cearta dintre cei doi, despre mesajele trimise de Spencer, despre sentimentul de vinovăție care-l încerca pe Adam. Ron încerca să suprapună ce-i spusese soția sa cu ceea ce știa el.

— S-au certat din cauza unei fete?

— Da, răspunse ea.

Ron știa însă că lucrurile erau în realitate mult mai complicate.

Betsy se întoarse și dădu să plece.

— Unde vrei să te duci? o întrebă el.

— Trebuie să-i spun și Tiei.

•

Tia și Mike se hotărâră să-și împartă sarcinile.

Mo veni la ei, îl luă pe Mike și plecară amândoi în Bronx, în timp ce Tia rămase la calculator. Pe drum, Mike își puse prietenul la curent cu tot ceea ce se întâmplase. Mo conducea

în tăcere, fără să ceară explicații. După ce Mike termină de povestit, Mo rămase pe gânduri.

— Mesajul ăla. De la CeeJay8115.

— Ce-i cu el?

Mo nu răspunse și continuă să se concentreze asupra drumului.

— Mo?

— Nu știu ce să zic. Însă, mai mult ca sigur, nu există 8115 de utilizatori cu numele de cod CeeJay.

— Și?

— Numerele nu sunt niciodată întâmplătoare, răspunse Mo. Întotdeauna au o anumită semnificație. Trebuie numai să reușești să-ți dai seama despre ce e vorba.

Mike ar fi trebuit să se aștepte la asta din partea prietenului său. Mo era un fel de obsedat al cifrelor. Acesta fusese și biletul său de intrare la Dartmouth – rezultate excelente la testele SAT.

— Și ai vreo idee ce ar putea să însemne?

Mo clătină din cap.

— Încă nu.

După o pauză, Mo întrebă:

— Și acum, ce facem?

— Mai întâi, vreau să dau un telefon.

Mike formă numărul de la Club Jaguar. Fu surprins când auzi că răspunde chiar Rosemary McDevitt.

— Mike Baye la telefon.

— Da, bănuiam. La noi e închis astăzi, însă așteptam telefonul tău.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Chiar că trebuie să stăm de vorbă, spuse Rosemary. Știi unde mă găsești. Vino încoace cât poți de repede.

•

Tia verifică căsuța de mail a lui Adam, dar nu găsi nimic relevant. Câteva mesaje din partea Oliviei și a lui Clark, însă nimic de la DJ Huff. Asta o îngrijoră pe Tia.

Se ridică de la calculator și ieși afară din casă. Verifică dacă cheia de rezervă era la locul ei. O găsi exact acolo unde

trebuia să fie. Mo o folosise recent și le spusese că o pusese la loc. Faptul că Mo putea să intre la ei în casă ar fi trebuit să-l pună pe lista suspecților. Tia, deși avea multe cuie împotriva acestui om, era convinsă însă că Mo n-ar fi făcut niciodată rău familiei ei.

Era încă lângă ușă când auzi telefonul sunând. Alergă înapoi în casă și ridică receptorul, înainte să apuce să sune a patra oară. Nu mai avu timp să verifice pe ecran cine sunase.

— Alo?

— Tia? Aici e Guy Novak.

Vocea lui suna foarte ciudat.

— Ce s-a întâmplat?

— Fetele sunt bine, nu fi îngrijorată. Ai văzut știrile?

— Nu, de ce?

El oftă ușor.

— Fosta mea soție a fost ucisă. Tocmai am identificat cadavrul.

Orice s-ar fi așteptat să audă Tia numai asta nu.

— Dumnezeule! Îmi pare foarte rău, Guy.

— Nu voiam să-ți faci griji pentru fete. Prietena mea Beth are grijă de ele. Tocmai am sunat acasă și sunt bine.

— Ce s-a întâmplat cu Marianne? întrebă Tia.

— A fost omorâtă în bătaie.

— O, nu e posibil…

Tia îi întâlnise soția doar de câteva ori. Marianne fugise de acasă tocmai când Yasmin și Jill începeau școala. Fusese un scandal imens în oraș – o mamă care nu mai rezistase presiunii și fugise de acasă pentru a duce o viață aventuroasă, fără responsabilități, undeva în Sud. Multe dintre cele care o bârfeau vorbeau cu atâta patimă, încât Tia nu se putuse opri să nu se întrebe dacă nu cumva era vorba și de puțină invidie din partea lor, o doză de admirație față de femeia care rupsese lanțurile, chiar dacă o făcuse într-un mod atât de distructiv și egoist.

— Au prins ucigașul?

— Nu. Până azi nici măcar n-au știut al cui este cadavrul.

— Îmi pare rău, Guy.

— Eu plec acum spre casă. Yasmin nu știe încă. Trebuie să-i spun că mama ei a murit.

— Bineînțeles.

— Cred că n-ar fi bine ca Jill să fie și ea acolo când îi spun.

— Sigur că nu, spuse Tia. Plec imediat s-o aduc acasă. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, cred că ne descurcăm. Ar fi bine totuși dacă Jill ar putea veni după aceea pe la noi. Știu că-ți cer prea mult, însă s-ar putea ca Yasmin să aibă nevoie de un prieten.

— Bineînțeles. Nicio problemă. Orice aveți nevoie.

— Îți mulțumesc, Tia.

Guy închise. Tia rămăsese fără cuvinte. Marianne fusese ucisă în bătaie. Nu reușea să înțeleagă cum fusese posibil așa ceva. Parcă era prea mult pentru ea. Niciodată nu reușise să facă față prea bine mai multor sarcini pe care trebuia să le îndeplinească simultan, așa că presiunea ultimelor zile își spunea cuvântul.

Puse mâna pe chei și se întrebă dacă nu cumva ar fi bine să-l sune pe Mike. Până la urmă, hotărî că e mai bine să-l lase în pace. Să-l lase să se concentreze asupra găsirii lui Adam. Nu voia să-l deranjeze.

Afară, cerul era de un albastru intens. Aruncă o privire de-a lungul străzii, spre casele aliniate, spre pajiștile bine întreținute. Familia Graham era în fața casei. Domnul Graham îl învăța pe băiețelul lor în vârstă de șase ani să meargă cu bicicleta. Îl ținea de șa, în timp ce micuțul pedala. Era unul dintre gesturile acelea obligatorii, precum și o chestiune de încredere deplină în cel care se află în spatele tău, ca în jocurile acelea în care te lași să cazi pe spate, fiindcă o cunoști foarte bine și ai încredere în persoana care se află în spatele tău. Doamna Graham privea de pe verandă. Ținea mâna la ochi ca să se apere de lumina puternică a soarelui.

Dante Loriman își făcu apariția la volanul BMW-ului și trase pe alee.

— Bună, Tia.

— Bună, Dante.

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

Bineînțeles că amândoi mințeau. Tia se uită în susul și în josul străzii. Casele semănau foarte mult una cu cealaltă. Niște structuri solide care încercau să protejeze viețile atât de fragile ale celor ce locuiau în ele. Soții Loriman aveau un copil bolnav, iar copilul lor fugise de acasă și era, probabil, implicat în ceva ilegal.

Tocmai se pregătea să pornească motorul, când începu să sune telefonul. Se uită pe ecran și văzu că o suna Betsy Hill. Probabil că ar fi fost cel mai bine să nu răspundă. Ea și Betsy se situau acum în tabere diferite. Nu putea să-i povestească despre petrecerile cu medicamente sau despre teoria polițiștilor. Cel puțin deocamdată.

Telefonul începu să sune din nou.

Șovăia dacă să apese sau nu pe butonul verde. Cel mai important lucru acum era să-l găsească pe Adam. Celelalte probleme puteau să mai aștepte. Poate că totuși Betsy descoperise ceva care putea să le ofere un indiciu în căutările lor.

Apăsă butonul.

— Alo?

— Tocmai am vorbit cu Adam, zise Betsy.

•

Nasul spart începuse să-l doară din nou. Carson o urmărea pe Rosemary McDevitt cum pune telefonul pe masă.

Clubul era cufundat în tăcere. Rosemary îi trimisese pe toți acasă și închisese, după confruntarea cu Baye. În clădire, se aflau acum numai ei doi.

Rosemary era o femeie foarte frumoasă, care te putea scoate fără îndoială din minți, însă de data asta platoșa, cu care știa să se acopere de obicei, părea gata să se spargă. Se transformase într-o fetiță speriată, care își prinse trupul cu brațele de deznădejde.

Carson o privea de pe cealaltă parte a mesei. Vru să-și tragă nasul, însă durerea îl făcu să renunțe.

— Acela era tatăl lui Adam?

— Da.

— Trebuie să scăpăm de amândoi.
Ea clătină nervoasă din cap.
— Ce e? întrebă el.
— Trebuie să mă lași pe mine să mă ocup de treaba asta.
— Tu chiar nu înțelegi ce se petrece, nu-i așa?
Rosemary nu răspunse.
— Indivizii pentru care lucrăm…
— Noi nu lucrăm pentru nimeni, îl întrerupse ea.
— Bine, cum vrei tu să spui. Partenerii noștri. Distribuitorii. Cum vrei să le spui.
Ea închise ochii.
— Indivizii ăștia nu se joacă.
— Nimeni nu poate să dovedească ceva.
— Pe naiba, nu pot să dovedească.
— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine?
— L-ai spus să vină aici?
— Da. O să stau de vorbă cu el. Știu ce am de făcut. Te rog să pleci.
— Ca să rămâi singură cu el?
Rosemary clătină din cap.
— Nu e ceea ce gândești tu.
— Dar ce e?
— Pot să rezolv situația asta. O să-l fac să înțeleagă. Lasă-mă, te rog, să mă ocup eu în continuare.

•

În urechile lui Adam continua să răsune vocea lui Spencer:
Îmi pare atât de rău…
Adam închise ochii. Erau mesajele pe care Spencer i le trimisese pe telefon. Nu le ștersese și, deși simțea că i se rupe inima, le ascultase din nou, în fiecare zi.
Adam, te rog să răspunzi…
Te rog să mă ierți, bine? Spune-mi că mă ierți…
Mesajele îi bântuiau fiecare noapte, în special ultimul, în care vocea lui Spencer devenise nesigură, semn că prietenul său pornise deja spre moarte:
Nu e din vina ta, Adam. Nu-ți face probleme, încearcă să mă înțelegi. Nu e vina nimănui. Mi-e atât de greu. Mi-a fost mereu

atât de greu…

Adam îl aștepta pe DJ Huff pe dealul din spatele școlii generale. Tatăl lui DJ, căpitan de poliție, care copilărise în acest oraș, povestea că, pe vremea lui, băieții își făceau de cap acolo, pe deal, după ce ieșeau de la școală. Acolo se adunau numai durii. Ceilalți preferau să ocolească locul cu pricina.

De unde se afla acum, putea vedea terenul de fotbal. Făcuse și el parte dintr-o echipă când avea opt ani, însă se convinsese repede că fotbalul nu era pentru el. Îi plăcea gheața. Îi plăcea răceala ei și felul în care patinele alunecau pe suprafața lucioasă. Îi plăcea să-și pună pe el tot echipamentul acela, masca, și să se concentreze ca să nu lase pucul să intre în poartă. În clipele acelea se simțea ca un adevărat bărbat. Dacă erai suficient de bun, dacă erai perfect, echipa ta nu avea cum să piardă. Cei mai mulți copii de vârsta lui nu puteau suporta presiunea jocului. Pe Adam, tocmai asta îl făcea să simtă că trăiește cu adevărat.

Te rog să mă ierți, bine?…

Nu, *tu* trebuie să mă ierți pe mine, își spuse Adam în gând.

Spencer fusese întotdeauna atât de schimbător, când teribil de exuberant, când sumbru și întunecat, își făcea planuri cum să fugă de acasă, cum să-și pornească propria afacere și, foarte des, vorbea despre moarte ca un mod de a scăpa de suferință. Până la un punct, erau subiecte pe care le abordau toți adolescenții de vârsta lor. Chiar și Adam făcuse, cu un an în urmă, un legământ să se sinucidă împreună cu Spencer. Pentru Adam însă nu fuseseră decât niște vorbe.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Spencer ia foarte în serios toate lucrurile astea și că e în stare să-și pună planurile în practică.

Te rog să mă ierți…

Ar fi putut schimba oare ceva? În mod sigur, noaptea aceea nu s-ar fi terminat așa. Prietenul său ar mai fi trăit o zi. Și apoi, încă una. Și apoi, cine știe?

— Adam?

Întoarse capul în direcția din care venea vocea. Era DJ Huff.

— Ești bine? întrebă acesta.

— Nu sunt bine deloc. Și asta din cauza ta.

— Nu aveam de unde să știu că se va întâmpla așa. L-am văzut pe tatăl tău că mă urmărea și l-am sunat pe Carson.

— Și ai fugit.

— Nu credeam că o să sară asupra lui.

— Dar ce credeai tu că avea să se întâmple, DJ?

Huff ridică din umeri și Adam putu să-și dea seama, după cum tremura, după picăturile de transpirație de pe frunte și după ochii roșii, că acesta se afla sub influența drogurilor.

— Ești drogat, zise Adam.

— Și? Nu reușesc deloc să te înțeleg, omule. Cum i-ai putut spune tatălui tău?

— Nu i-am spus nimic lui tata.

Adam plănuise singur totul pentru seara aceea. Se dusese la magazinul de echipamente electronice. Își închipuia că poate face rost de un microfon așa cum văzuse în filmele polițiste, însă îi dăduseră ceva care semăna cu un pix obișnuit cu care se putea înregistra audio și o cataramă de curea în care se afla o minicameră video. Voia să înregistreze totul și apoi să se ducă la poliție – nu la poliția locală, fiindcă acolo lucra tatăl lui DJ –, să spună totul și apoi să lase piesele să cadă așa cum voiau ele. Își asuma un risc imens, însă nu avea altă soluție.

Simțea că se sufocă.

Se scufunda din ce în ce mai adânc în mocirlă și știa că, dacă nu reușește să se oprească, avea să sfârșească la fel ca Spencer. Seara trecută, se hotărâse să acționeze.

Și tocmai atunci tatăl lui își găsise să insiste să meargă împreună la meciul acela.

Nu putea face cu niciun chip ceea ce voia tatăl lui. Nu numai că asta ar fi însemnat să amâne punerea în aplicare a planului, dar, dacă nu-și făcea apariția la club, atât Rosemary, cât și Carson și toată gașca lui ar fi intrat imediat la bănuieli. Simțiseră deja că ajunsese la limită. Începuseră să exercite presiuni asupra lui. Așa că o ștersese de acasă și se dusese la Club Jaguar.

Apariția tatălui său acolo îi dăduse însă întreg planul peste

cap.

Rana de la braț, acolo unde fusese tăiat cu cuțitul, începuse să-l usture. Era foarte posibil să se fi infectat. O curățase el singur, cât putuse de bine. Fusese pe punctul de a-și pierde cunoștința din cauza durerii. Ar fi prins foarte bine niște copci. Deocamdată trebuia să suporte durerea și să spere că rana avea să se vindece. Avea treburi mult mai importante de rezolvat decât să se ocupe de ea.

— Carson și ceilalți sunt convinși că voiai să ne-o tragi, spuse DJ.

— Nu e adevărat, se apără Adam.

— Tatăl tău a venit și la noi acasă.

— Când?

— Nu știu exact. Înainte de a pleca în Bronx. L-a văzut taică-meu cum stătea în mașină și se uita la casă și s-a dus să vorbească cu el.

Adam încercă să-și dea seama care ar fi putut fi legătura cu tot ceea ce se întâmplase ulterior, dar renunță foarte repede. Nu avea timp să se gândească la asta acum.

— Trebuie să punem la punct toată scârboșenia asta, DJ.

— Să știi că am vorbit cu bătrânul. Exact de asta se ocupă acum. E polițist doar și are mai multe mijloace decât noi.

— Spencer a murit.

— Dar nu din cauza noastră.

— Ba da, DJ, din cauza noastră.

— Spencer nu știa pe ce lume se află. Și-a făcut-o cu mâna lui.

— Și noi l-am lăsat să moară. Adam își privi mâna dreaptă și strânse pumnul. Ultima atingere din partea unui semen de-al său înainte de a muri fusese pentru Spencer pumnul pe care-l primise de la cel mai bun prieten al său.

— Și eu l-am și lovit.

— Ce-a fost a fost, omule. Dacă vrei să te simți vinovat pentru ce s-a întâmplat, n-ai decât. Dar nu trebuie să ne acuzi și pe noi toți.

— Nu e vorba despre asta. Ticăloșii ăia au încercat să-l ucidă pe tata. La naiba, au încercat să mă ucidă și pe mine.

DJ clătină din cap.

— Tu nu reușești deloc să înțelegi ce se întâmplă.

— Adică?

— Dacă dăm la iveală totul, suntem terminați. Mai mult ca sigur că ajungem la închisoare. Putem să ne luăm adio de la facultate. Și cui crezi că au vândut Carson și Rosemary drogurile alea – măicuțelor de la Armata Salvării? În afacere e implicată Mafia, nu înțelegi? Carson e atât de speriat că nici nu mai poate dormi.

Adam nu zise nimic.

— Bătrânul meu spune că, dacă tăcem din gură și mai așteptăm nițel, o să fie bine.

— Și tu chiar crezi asta?

— Eu te-am dus acolo, recunosc. Însă altceva nu au cu mine. Au primit ceea ce voiau. Carnetele cu rețete, furate de la tatăl tău. Putem să le zicem că renunțăm și că ne retragem.

— Și dacă nu acceptă atât de ușor?

— Taică-meu știe cum să bage frica în ei. Mi-a zis să nu-mi fac probleme. O să angajeze un avocat și nu va mai fi nevoie să le spunem nimic.

Adam îl privi pe DJ fără să spună un cuvânt.

— Ceea ce vrei tu să faci ne afectează pe toți. Nu e numai viitorul tău în joc. E vorba și de mine și de Clark, și de Olivia. Și ei sunt implicați.

— Nu am de gând să ascult din nou argumentele tale tâmpite.

— Dar ăsta e adevărul, Adam. Poate că nu sunt implicați în mod direct ca noi doi, însă vor suferi și ei.

— Nu, zise Adam cu hotărâre.

— Nu, ce?

Adam își privi prietenul în ochi.

— Așa ai fost mereu, DJ.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Tu faci prostii și după aceea vine taică-tău să te scoată din rahat.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun că nu putem fugi, așa pur și simplu, după

toate câte s-au întâmplat.

— Spencer s-a sinucis. Noi n-avem nicio vină că s-a întâmplat așa.

Adam privi în jos, printre copaci. Meciul de fotbal se terminase, însă se vedeau câteva persoane care alergau pe pista de atletism. Își mută privirea puțin mai la stânga. Încerca să zărească porțiunea de acoperiș unde fusese descoperit cadavrul lui Spencer, însă vederea îi era blocată de turnul de la intrarea în școală. DJ veni lângă el.

— Tatăl meu obișnuia să vină aici când era în liceu, zise DJ. Era unul dintre băieții cei mai răi, știai? Fuma marijuana și bea bere. Se încăiera din te miri ce.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că pe atunci nu era chiar așa o mare nenorocire dacă făceai o greșeală. Lumea mai închidea ochii. Erai copil – așa că era normal să mai faci și năzbâtii. Când era de vârsta noastră, tata a furat o mașină. L-au prins, dar s-a ajuns la o înțelegere. Acum, bătrânul e printre cei mai vajnici apărători ai legii din oraș. Dacă ar fi făcut însă așa ceva în zilele noastre, ar fi încurcat-o mai mult ca sigur. E ridicol. Dacă fluieri o fată la școală, poți să ajungi la închisoare. Dacă te izbești de cineva pe culoar, te poți trezi cu nu știu ce acuzație. O simplă greșeală și ești terminat. Tata spune că e o mare prostie. Cum să reușim să ne găsim drumul în viață în condițiile astea?

— Asta nu înseamnă că avem dreptul să ne facem de cap.

— Adam, peste doi ani vom fi la facultate. Chestiile astea nu vor fi decât niște amintiri mai mult sau mai puțin plăcute. Nu suntem criminali. Nu avem dreptul să permitem ca, dintr-o prostie, să ne distrugem viețile.

— Viața lui Spencer a fost distrusă.

— Nu din cauza noastră.

— Indivizii ăia aproape mi-au ucis tatăl. A ajuns la spital din cauza lor.

— Știu. Și știu cum m-aș simți și eu dacă ar fi vorba despre tatăl meu. Însă nu trebuie să-ți ieși din minți din cauza asta. Trebuie să te calmezi și să te gândești mai bine. Am vorbit cu

Carson. Vrea să mergem să discutăm cu el.

Adam se încruntă.

— Da, sigur că da.

— Nu, vorbesc serios.

— Individul nu e normal, DJ. Știi și tu asta. Tocmai ai spus și tu că e convins că am vrut să-l trag pe sfoară.

Lui Adam îi venea greu să ia o hotărâre. Era atât de obosit. Nu dormise toată noaptea. Și îl mai durea și rana aceea.

Ar fi trebuit să le spună părinților săi adevărul.

Nu fusese însă în stare. Din cauza stării de confuzie indusă de droguri, ajunsese la concluzia că singurele persoane din lume care ar fi trebuit să-l iubească necondiționat se transformaseră cumva în dușmanii săi.

Cea mai bună dovadă fusese faptul că-l spionaseră.

Acum era sigur de lucrul acesta. Nu avuseseră încredere în el. Fusese foarte furios din cauza asta, însă, dacă stătea să se gândească mai bine, meritase el oare încrederea lor?

După cele petrecute noaptea trecută intrase în panică. Fugise și rămăsese ascuns. Avea nevoie de un timp de gândire.

— Trebuie să stau de vorbă cu părinții mei, spuse el într-un târziu.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Adam îl privi pe DJ în ochi.

— Lasă-mă să folosesc telefonul tău.

DJ clătină din cap. Adam făcu un pas spre el și ridică pumnul.

— Nu mă obliga să ți-l iau cu forța.

DJ avea lacrimi în ochi. Ridică o mână, ca și cum i-ar fi fost teamă că Adam îl lovește, și îi întinse telefonul. Adam sună acasă. Niciun răspuns. Formă numărul de mobil al tatălui său. Nici de data asta nu avu mai mult noroc. Încercă să o sune și pe mama sa. Același rezultat.

Se gândi dacă s-o sune sau nu pe sora sa. O mai sunase o dată și vorbise suficient de mult cu ea ca s-o liniștească că nu a pățit nimic și s-o pună să jure că nu le va povesti nimic părinților.

Până la urmă formă numărul lui Jill.

— Alo?
— Eu sunt.
— Adam? Te rog să vii acasă. Mi-e așa de frică.
— Știi unde sunt mami și tati?
— Mami vine încoace la Yasmin, să mă ia acasă. Tati a plecat să te caute.
— Știi unde s-a dus?
— Cred că a plecat în Bronx, sau așa ceva. Am auzit-o pe mami vorbind ceva despre asta. Ceva despre un Club Jaguar.
Adam închise ochii. Totul se sfârșise. Părinții lui aflaseră totul.
— Uite ce e, trebuie să plec acum.
— Unde?
— O să fie bine. Nu-ți face probleme. Când te întâlnești cu mami, spune-i că ai vorbit cu mine. Spune-i că sunt bine și că o să vin acasă în curând. Spune-i să ia legătura cu tata și să-i spună să se întoarcă acasă, ai înțeles?
— Adam?
— Să-i spui ce te-am rugat, da?
— Să știi că mi-e foarte frică.
— Să nu-ți fie, Jill, bine? Spune-i ce te-am rugat. În curând, o să se termine.
Adam închise telefonul și îl privi pe DJ.
— Ești cu mașina?
— Da.
— Trebuie să ne grăbim.

•

Nash văzu cum o mașină a poliției oprește în dreptul casei.
Guy Novak coborî din mașină. Un polițist îmbrăcat în civil dădu să iasă și el, pe partea cealaltă, însă Novak îi făcu semn că nu e nevoie. Se aplecă în interiorul mașinii, strânse mâna polițistului și apoi se îndreptă clătinându-se spre ușa de la intrare.
Telefonul din buzunarul lui Nash începu să vibreze. Nici nu se mai uită pe ecran. Era fără îndoială din nou Joe Lewiston. Îl sunase disperat cu câteva minute în urmă:
Dumnezeule, Nash, ce se petrece? *Eu n-am vrut așa ceva. Te*

rog să nu mai faci rău nimănui, bine?… Eu am crezut că doar o să vorbești cu ea și o s-o convingi să-ți dea caseta. Și dacă ai vreo legătură cu cealaltă femeie, te rog să nu-i faci rău. O, Doamne…

Guy Novak intră în casă. Nash se apropie câțiva pași. Trei minute mai târziu, ușa se deschise din nou. O femeie ieși din casă. Probabil prietena lui Novak. Acesta o sărută pe obraz și închise ușa în urma ei. După ce ajunse pe trotuar, femeia se mai uită o dată spre casă și dădu din cap. Parcă plângea, însă era destul de greu de spus cu precizie din locul în care se afla Nash.

Treizeci de secunde mai târziu, mașina femeii dispăruse din raza lui vizuală.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Cumva, lucrurile scăpaseră de sub control. Polițiștii descoperiseră cine era Marianne. Apăruse și la știri. Soțul fusese la poliție ca să dea declarații. Lumea crede că polițiștii sunt proști. Nu e deloc adevărat. Toate avantajele sunt de partea lor. Nash respecta iscusința și răbdarea lor. Tocmai de aceea luase atâtea măsuri pentru a ascunde identitatea lui Marianne.

Simțul de conservare îi spunea să fugă, să se ascundă, chiar să iasă din țară. Însă, dacă ar fi fugit acum, însemna că toate strădaniile lui fuseseră fără rost. Îl putea încă ajuta pe Joe, chiar împotriva voinței acestuia. După aceea, avea să-l sune și să încerce să-l convingă să-și țină gura. Sau poate că Joe avea să-și dea singur seama ce trebuie să facă. Chiar dacă era acum cuprins de panică, Joe fusese doar cel care îi solicitase ajutorul.

Simțea că agitația aceea ciudată pune din nou stăpânire pe el. Știa că în casă erau și copii. Nu avea niciun motiv să le facă rău copiilor – sau poate că asta nu era decât o minciună? Uneori, era greu să-ți dai seama. Oamenilor le place să-și găsească tot felul de scuze, și Nash nu făcea nici el excepție.

Din punct de vedere practic însă, nu mai avea niciun rost să aștepte. Trebuia să acționeze acum. Faptul că în casă erau și copii conta prea puțin. O victimă în plus sau în minus nu mai avea nicio importanță.

Avea un cuțit în buzunar. Îl luă în mână.

Dădu ocol casei și își îndreptă atenția asupra broaștei de la ușa din spate.

35.

Rosemary McDevitt se afla în biroul său de la Club Jaguar. Tatuajele fuseseră acoperite de un tricou gri, cu câteva numere mai mare. Brațele îi erau în totalitate înghițite de mânecile largi. Tricoul o făcea să pară mai mică, mai puțin periculoasă, și Mike nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă era un efect căutat special. În fața ei, se afla o cană cu cafea. Mike primise și el cana lui.

— Polițiștii ți-au pus un microfon? întrebă ea.

— Nu.

— Vrei să-mi dai totuși telefonul mobil, așa, ca să fim siguri?

Mike ridică din umeri și-i întinse aparatul. Ea îl închise și îl lăsă pe masă, între ei.

Femeia își ridicase genunchii sus, pe scaun. Se puteau ghici sub tricoul larg. Mo aștepta afară, în mașină. Nu ar fi vrut să-l lase pe Mike să intre singur aici, îi era teamă de o cursă, însă era conștient că nu aveau altă soluție. Era singura pistă pe care o aveau pentru găsirea lui Adam.

— Să știi că nu mă interesează ce faceți voi aici, începu Mike, decât în măsura în care are vreo legătură cu fiul meu. Știi unde este Adam?

— Nu.

— Când l-ai văzut ultima dată?

Ea îl privi cu ochii aceia catifelați de căprioară. Probabil că femeia aceasta putea să exercite o atracție căreia îți era greu să-i reziști, însă acum asta nu mai conta. El venise aici hotărât să primească niște răspunsuri. Era gata să o ia iar de la început dacă acest lucru ar fi ajutat.

— Aseară, zise ea.

— Unde, mai exact?

— Jos, în sală.

— Venise să petreacă?

Rosemary zâmbi.

— Nu cred.
Mike nu făcu nicio remarcă.
— Comunicai cu el pe net, nu? Tu ești CeeJay8115.
Ea nu răspunse.
— I-ai spus lui Adam că, dacă stă liniștit, totul va fi bine. El ți-a povestit că a fost abordat de mama lui Spencer Hill, am dreptate?
Femeia își cuprinse genunchii cu brațele.
— De unde știi atât de multe lucruri despre mesajele private ale fiului tău, domnule doctor Baye?
— Asta nu te privește pe tine.
— Cum de l-ai urmărit aseară până la Club Jaguar?
Mike nu răspunse nimic.
— Ești sigur că vrei să mergi mai departe pe această cale? întrebă ea.
— Nu cred că am altă soluție.
Ea ridică privirea peste umărul lui. Mike se răsuci pe scaun. Prin peretele de sticlă, Carson cel cu nasul spart se uita fix la el. Mike îi înfruntă privirea și rămase nemișcat. După câteva secunde, Carson își coborî ochii și plecă grăbit de acolo.
— Nu sunt decât niște copii, zise Mike.
— Nu, nu mai sunt copii.
El nu făcu niciun comentariu.
— Spune-mi mai bine unde e fiul meu.
Rosemary se lăsă pe spate.
— Hai să presupunem că tu ai fi o fată dintr-un orășel de provincie. Și fratele tău moare din cauza unei supradoze de droguri.
— Poliția nu e de aceeași părere. Cică nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat așa ceva.
Femeia zâmbi disprețuitor.
— Agenții federali ți-au spus chestia asta?
— Mi-au spus că nu au găsit nimic care să confirme povestea ta.
— Am schimbat câte ceva, de asta nu găsesc ei nimic.
— Ce ai schimbat?
— Numele orașului, numele statului.

— De ce?

— Motivul principal? În aceeași noapte în care fratele meu a murit, eu am fost arestată pentru posesie de droguri cu scopul de a le vinde. Rosemary îi înfruntă privirea. Da, exact. Eu i-am dat fratelui meu droguri. Eu eram furnizorul lui. Nu ți-am povestit și partea asta. Oamenii au tendința să te acuze.

— Continuă.

— Așa că am înființat Club Jaguar. Ți-am povestit deja care este filosofia mea. Am vrut să creez un refugiu unde copiii să poată petrece și să se destindă. Am vrut să canalizez ca tendința lor naturală de nesupunere să se desfășoare într-un mediu în care să fie protejați.

— Da, bine.

— M-am dat peste cap să strâng banii. Am deschis localul ăsta în mai puțin de un an. Nu-ți poți imagina cât de greu mi-a fost.

— Pot să-mi imaginez, însă nu cred că mă interesează partea asta. Ce-ar fi să trecem la capitolul în care începi să organizezi petreceri cu medicamente și îi pui să fure rețete?

Ea zâmbi și clătină din cap.

— Nu e chiar așa.

— Nu, zău!

— Am citit în ziarul de astăzi despre o văduvă care făcea muncă voluntară pentru parohia locală. S-a descoperit că, în ultimii cinci ani, a reușit să sustragă douăzeci și opt de mii de dolari din cutia milei. Ai citit articolul?

— Nu.

— Dar ai auzit și de alte cazuri asemănătoare, nu? Există zeci de cazuri la fel ca ăsta. De pildă, tipul care lucra la organizația aia caritabilă, a sustras bani și și-a cumpărat un Lexus – crezi că s-a trezit, pur și simplu, într-o dimineață și s-a hotărât să facă lucrul ăsta?

— Nu am de unde să știu asta.

— Sau văduva care lucra pentru parohie. Știi că pot să pun pariu că știu cum s-au petrecut lucrurile? Într-o seară, ea numără banii din cutia milei și se face târziu. Poate că mașina ei e stricată și nu mai are cu ce să ajungă acasă. Afară s-a

întunecat. Așa că poate cheamă un taxi și poate își zice: am făcut atâta muncă de voluntariat pentru biserică, așa că e în stare să suporte și biserica prețul unui drum cu taxiul. Și nu cere. Pur și simplu, ia cinci dolari din cutie. Asta e tot. Femeia e convinsă că banii ăia sunt dreptul ei. După părerea mea, așa încep lucrurile astea. E ceva care are desfășurarea unei avalanșe. Apar toți oamenii aceia, aparent onești, care sunt arestați, pentru că au furat din banii școlilor sau bisericilor. Sunt convinsă că toți au început cu foarte puțin, și au început să crească sumele atât de treptat, încât a fost la fel ca atunci când privești limbile unui ceas, dar nu-ți dai seama că ele se mișcă. Așa și oamenii ăștia, probabil că nici nu credeau că fac ceva rău.

— Și asta s-a întâmplat și cu Club Jaguar?

— Am crezut că adolescenții doresc doar să se întâlnească și să se simtă bine. Însă am pățit la fel ca și cu programul de baschet nocturn. Tinerii voiau într-adevăr să petreacă, însă cu băutură și cu droguri. Și mi-am dat seama că nu poți crea un spațiu unde tinerii să se dezlănțuie și să se răzvrătească, dar fără băutură și droguri, în care să fie și în siguranță. Nu poți crea un asemenea loc, fiindcă ei tocmai asta nu vor, să fie în siguranță.

— Deci ideea ta a dat greș, concluzionă Mike.

— Nu venea nimeni sau, dacă veneau, plecau imediat. Ni s-a pus imediat eticheta de club de handicapați. Au crezut că suntem unul dintre grupurile alea evanghelice care te obligă să faci legământ de păstrare a virginității.

— Și nu înțeleg ce s-a întâmplat după aceea, zise Mike. Ai început să-i lași să vină cu drogurile de acasă?

— Nu, nu a fost așa. Pur și simplu, o făceau. La început, nici nu am băgat de seamă, însă, într-un fel, era logic să se întâmple așa. Mai ales, îți aduci aminte despre ce vorbeam mai devreme? Unul sau doi copii au adus niște droguri de acasă luate de părinții lor cu rețetă de la medic. Chestii ușoare, nu era vorba de cocaină sau heroină. Medicamente aprobate de autorități.

— Rahat, spuse Mike.

— Cum?

— Tot droguri sunt. Unele chiar foarte puternice. Tocmai de asta este nevoie de o rețetă de la medic ca să poți intra în posesia lor.

Rosemary pufni disprețuitor.

— Da, e normal ca un medic să spună așa ceva, nu? Fără dreptul ăsta al vostru, de arbitri care hotărăsc cine și ce medicament trebuie să ia, voi, medicii, n-ați mai face nicio afacere.

— E o porcărie ce spui acum.

— Poate o fi în cazul tău. Însă nu fiecare medic este la fel de scrupulos ca tine.

— Tu încerci să justifici aici o ilegalitate.

Rosemary ridică din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate. Însă așa a început – cu câțiva adolescenți care au adus pastile de acasă. Medicamente, dacă stai să te gândești bine. Legale, luate pe rețetă. Când am aflat pentru prima dată de chestia asta, m-am supărat, bineînțeles. Dar, după aia am văzut cât de mulți copii erau atrași în felul ăsta la clubul nostru. Oricum, o făceau și fără știrea mea și aveam ocazia să le ofer un loc în care acest lucru să se întâmple în condiții de siguranță. Am angajat și o doctoriță, special pentru asta. Care să fie prezentă la club în caz că se întâmplă ceva. Înțelegi ce vreau să spun? I-am adus aici, înăuntru. Unde să fie mai în siguranță decât în altă parte. Avem și programe speciale, în cadrul cărora ei pot să discute despre problemele pe care le au. Ai văzut la avizier anunțurile despre consiliere. S-au înscris la ele mulți copii. Noi facem aici mult mai mult bine decât rău.

— Deci totul s-a întâmplat treptat, crescând de la zi la zi, spuse Mike.

— Exact.

— Pentru toate astea aveai nevoie de tot mai mulți bani, continuă el. Ai descoperit brusc cât de mult valorează aceste pastile pe stradă. Și ai început să le ceri o cotă.

— Pentru cheltuielile clubului. Pentru plata salariului doctoriței, de exemplu.

— La fel ca văduva de la biserică, cea care avea nevoie de bani pentru taxi.

Rosemary zâmbi, deși nu se vedea nicio picătură de amuzament în ochii ei.

— Da.

— Și apoi și-a făcut apariția Adam. Fiul unui doctor.

Era exact așa cum îi prezentaseră situația și cei de la FBI. Ca o mare afacere. Nu-l interesa prea mult motivația femeii din fața lui. Nu-l interesa nici demonstrația prin care încerca ea să se justifice. Exista un sens în ceea ce spunea ea, și anume modul accidental în care oamenii ajung să intre în așa ceva. Femeia aceea de la biserică probabil că nu se angajase în munca de voluntariat în scopul de a sustrage bani de acolo. Pur și simplu, acest lucru se întâmplase. Se întâmplase și în orașul lor, în echipa de baseball a juniorilor, cu câțiva ani în urmă. Se întâmpla și în consiliile școlare și în primării și, de fiecare dată când auzeai despre așa ceva, nu-ți venea să crezi. Era vorba despre oameni pe care îi cunoșteai. Oameni care nu aveau cum să fie ticăloși. Fuseseră oare așa tot timpul și reușiseră s-o ascundă foarte bine? Sau circumstanțele fuseseră cele care duseseră la acest rezultat?

— Ce s-a întâmplat cu Spencer Hill? întrebă Mike.

— S-a sinucis.

Mike clătină din cap.

— Îți spun exact ce știu, replică ea.

— Atunci de ce trebuia Adam – așa cum i-ai scris în mesajul acela – să tacă și să nu zică nimic?

— Spencer Hill s-a sinucis.

Mike clătină din nou din cap.

— Aici e locul unde a luat o supradoză, nu-i așa?

— Nu.

— Dar totul se leagă. De asta Adam și prietenii săi trebuiau să păstreze tăcerea. Erau speriați. Nu îmi dau seama ce fel de presiune ai aplicat asupra lor. Probabil că i-ai amenințat că vor fi și ei arestați. Din cauza asta se simțeau atât de vinovați. De asta Adam n-a mai rezistat. A fost cu Spencer în noaptea aceea. Nu numai că a fost cu el, dar probabil că a și ajutat la

plasarea lui Spencer pe acoperișul acela.

Un zâmbet șters apăru pe fața femeii.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa, domnule doctor Baye?

Lui Mike nu-i plăcu deloc modul în care Rosemary McDevitt rostise aceste cuvinte.

— Spune-mi tu, dacă zici că eu nu știu.

Rosemary continua să-și țină picioarele strânse sub tricoul larg. Era o postură atât de adolescentină; îi conferea un aer inocent, total diferit de realitatea pe care Mike o cunoștea atât de bine.

— Nu-ți cunoști deloc băiatul, așa e?

— Îl cunoșteam odată.

— Nu, nici atunci nu-l cunoșteai. Credeai numai că-l cunoști. Însă tu ești tatăl lui. Și un tată nu trebuie să cunoască totul despre copilul său. Adolescenții se refugiază într-o lume a lor. Când am spus că nu-l cunoști, m-am referit la acest lucru ca la un lucru bun.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— I-ai pus un GPS în telefon. Așa ai putut să descoperi unde se află. În mod sigur, i-ai monitorizat calculatorul și i-ai citit mesajele. Probabil că ați crezut că în felul acesta vă arătați dragostea față de el, însă, de fapt, îl sufocați. Părinții nu trebuie să știe ce face copilul lor în fiecare secundă a zilei.

— Trebuie să le lași un spațiu în care se pot manifesta, nu-i așa?

— Da.

Mike își îndreptă spinarea.

— Dacă aș fi știut de existența ta mai devreme, poate că aș fi reușit să-l opresc.

— Chiar crezi asta? Rosemary își înclină capul, ca și cum ar fi fost cu adevărat interesată de răspunsul lui Mike. Pentru că el nu zise nimic, ea continuă: Asta intenționezi să faci și în viitor? Să-i monitorizezi copilului tău fiecare mișcare?

— Vreau să te rog ceva, Rosemary. Nu-ți mai face tu griji în legătură cu planurile mele de viitor, vrei?

Ea îl privi cu atenție. După câteva secunde, arătă cu degetul

spre vânătaia de pe fruntea lui Mike.

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

— Tu i-ai trimis pe băieții aceia asupra mea?

— Nu. N-am aflat decât azi-dimineață ce ți s-a întâmplat.

— Cine ți-a spus?

— Nu contează. Seara trecută, fiul tău se afla aici și era o situație sensibilă. Și apoi, uau, ai apărut tu. DJ Huff te-a văzut cum îl urmăreai. A sunat aici și a răspuns Carson.

— Și acest Carson și tovarășii lui au încercat să mă omoare.

— Și probabil că ar fi reușit. Încă mai crezi că sunt niște copii?

— M-a salvat un bodyguard.

— Nu. Un bodyguard te-a găsit.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea clătină din cap.

— Când am auzit că te-au atacat și că a venit poliția... nu știu, a fost ca un fel de deșteptare. Acum nu mă gândesc decât la o metodă prin care să termin toată povestea asta.

— Cum?

— Nu sunt prea sigură, tocmai din cauza asta am vrut să ne întâlnim. Să facem împreună un plan.

În sfârșit, Mike înțelese de ce fusese atât de dispusă femeia să-i împărtășească experiențele sale. Știa că agenții federali sunt pe punctul de a o înhăța, așa că venise momentul să-și strângă jucăriile și să plece. Avea nevoie de ajutor și bănuise că un părinte speriat putea fi atras de partea ei.

— Eu m-am gândit deja la un plan, zise el. Te duci la agenții federali și le spui adevărul.

Ea clătină din cap.

— S-ar putea ca asta să nu fie cea mai bună soluție pentru fiul tău.

— Fiul meu e minor.

— Chiar și așa. Suntem cu toții implicați în afacerea asta. Trebuie să găsim împreună o cale de ieșire.

— Tu ai fost cea care a furnizat droguri unor minori.

— Nu e adevărat. Tocmai ți-am explicat. E posibil să fi folosit localul pentru a schimba între ei anumite medicamente

luate pe rețetă. Asta e tot ceea ce poți demonstra. Dar nu ai cum să dovedești că eu aveam cunoștință despre asta.

— Și rețetele furate?

Ea își arcui o sprânceană.

— Crezi că le-am furat eu?

Tăcere.

Rosemary îl privi drept în ochi.

— Pot eu să intru în locuința ta sau în biroul tău de la spital, domnule doctor Baye?

— Agenții federali te-au ținut sub observație. Au strâns mai multe capete de acuzare împotriva ta. Chiar crezi că tinerii aceia vor rezista în fața amenințării cu închisoarea?

— Tinerii de care vorbești tu țin foarte mult la locul acesta. Erau cât pe ce să te ucidă ca să-l protejeze.

— Vai, ce impresionant! Odată ajunși în camera de interogatorii nu o să reziste niciunul.

— Mai sunt și alte aspecte ce trebuie luate în considerare.

— Ce aspecte?

— Ce fel de oameni crezi tu că au distribuit medicamentele pe străzi? Chiar vrei cu adevărat ca băiatul tău să depună mărturie împotriva unor astfel de oameni?

Mike ar fi vrut să se repeadă peste masă și s-o strângă de gât.

— În ce dracu' l-ai băgat pe fiul meu, Rosemary?

— De asta ți-am zis că trebuie să facem ceva. La asta trebuie să te concentrezi. Trebuie să facem ceva – pentru binele meu, dar, în primul rând, pentru binele fiului tău.

Mike întinse mâna după telefonul mobil.

— Nu cred că mai putem continua discuția asta.

— Ai un avocat, nu-i așa?

— Da.

— Te rog să nu faci nimic până nu stau și eu de vorbă cu el, bine? Sunt în joc mult mai multe. Trebuie să te gândești și la ceilalți tineri – prietenii fiului tău.

— Nu mă interesează alți copii. Numai al meu contează.

Mike deschise telefonul și aparatul începu imediat să sune. Se uită pe ecran și văzu că era un număr pe care-l nu-l

cunoștea. Puse totuși telefonul la ureche.

— Tati?

Lui Mike i se opri inima.

— Adam? Ești bine? Unde ești?

— Tati, te afli în Club Jaguar?

— Da.

— Ieși imediat de acolo. Eu sunt pe stradă și mă îndrept spre tine. Te rog, ieși de acolo, acum.

36.

Anthony lucra ca bodyguard, trei zile pe săptămână, la un club pentru bărbați numit Upscale Pleasure[13]. Numele era o glumă. De fapt, localul nu era decât o bombă nenorocită. Lucrase mai înainte la un local cu striptease numit Homewreckers[14]. Îi plăcuse mai mult acolo, mai ales că onestitatea numelui conferea o anume identitate locului.

De obicei, tura lui era în perioada prânzului. Mulți își închipuie probabil că, în această perioadă a zilei, activitatea în cluburile de felul acesta este foarte redusă, că astfel de localuri nu atrag clienții decât la ore târzii din noapte. Este o percepție total greșită.

Clientela care umplea clubul la ora amiezii făcea ca Upscale Pleasure să semene, dintr-un anumit punct de vedere, cu sediul Națiunilor Unite. Reprezentanții tuturor raselor, religiilor și păturilor sociale se înghesuiau acolo, uniți sub stindardul sexului.

— Poți să ieși în pauză, Anthony. Ai zece minute.

Bodyguardul se îndreptă spre ușă. Deși soarele era acoperit de nori, lumina de afară îl făcu să clipească de mai multe ori.

Începu să se caute în buzunare după o țigară și apoi își aduse aminte că renunțase la fumat. El nu ar fi vrut, însă soția sa era însărcinată și îi promisese că nu-și vor crește copiii în fum de țigară. Își aduse aminte de Mike Baye, de problemele pe care le avea acesta cu băiatul său. Îi plăcea de Mike. Un tip dintr-o bucată, care nu dădea înapoi și care mai fusese și la Dartmouth, la fel ca el. Un tip foarte curajos. Unii devin curajoși după ce beau câteva pahare sau ca să impresioneze vreo fată sau vreun prieten. Mike era așa tot timpul. Nu avea niciun comutator care să-l facă dintr-odată curajos. Un tip solid.

Anthony își verifică ceasul. Mai avea două minute de pauză. Doamne, ce ar mai fi vrut să aprindă o țigară. Slujba de aici nu-i aducea nici pe departe la fel de mulți bani ca aceea

de noapte, însă era mult mai ușoară. Nu credea deloc în superstiții, însă era convins că luna avea un efect ciudat de puternic asupra oamenilor. Noaptea era timpul în care aveau loc bătăile și, dacă mai era și lună plină, putea fi sigur că va avea de lucru din plin. La prânz, bărbații erau parcă moleșiți. Stăteau cuminți, se uitau la fete și înghițeau nenorocitul acela de „bufet”.

— Anthony? Timpul a expirat.

Bodyguardul încuviință cu o mișcare a capului și tocmai se îndrepta spre ușă când văzu un tânăr trecând în fugă, cu un telefon mobil la ureche. Totul nu durase decât o secundă, poate chiar mai puțin, și nici măcar nu reușise să-i vadă prea bine fața. Îi atrăsese însă atenția faptul că tânărul era însoțit de un alt băiat și acesta purta o jachetă care i se păru cunoscută. O jachetă cu însemnele unui liceu.

— Anthony?

— Vin imediat, spuse acesta. Trebuie să verific ceva.

•

Beth se pregătea să plece, și Guy Novak o sărută.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de fete.

— Nicio problemă. Mi-a părut bine că ți-am putut fi de folos. Îmi pare rău pentru fosta ta soție.

Pentru o secundă, Guy se întrebă în sinea lui dacă, după un asemenea weekend, Beth va mai da vreodată vreun semn de viață. Adevărul e că nici nu-i păsa prea mult.

— Îți mulțumesc, spuse el din nou.

După plecarea ei, închise ușa și se duse spre vitrina în care își ținea băuturile. Nu era cine știe ce mare băutor, însă acum chiar simțea nevoia să bea un pahar. Fetele erau sus și se uitau la un film pe DVD. Le strigase să nu se grăbească și să-și termine filmul. Astfel, avea și Tia timp să ajungă ca s-o ia pe Jill, iar el se putea pregăti puțin pentru a-i da vestea lui Yasmin.

Își turnă un pahar de whisky dintr-o sticlă care nu mai fusese atinsă, probabil, de mai bine de trei ani. Dădu conținutul pe gât, simți arsura alcoolului și-și mai turnă unul.

Marianne.

Își aduse aminte cum începuse relația lor, cu ani în urmă – o poveste romantică, pe malul oceanului, într-o vară în care lucraseră amândoi la un restaurant pentru turiști. Târziu, noaptea, după ce terminau de spălat vasele și curățau totul, luau o pătură și mergeau pe plajă, să se uite la stele. Valurile se spărgeau ritmic, iar mirosul apei sărate le învăluia trupurile goale. În toamnă, se întorseseră amândoi la universitate – el la Syracuse, ea la Delaware – și continuară să vorbească la telefon în fiecare zi. Își scriau scrisori lungi. El își cumpără un Oldsmobile Ciera de ocazie ca să poată merge s-o vadă pe Marianne în fiecare weekend. Drumul de peste patru ore i se părea interminabil, însă de-abia aștepta să ajungă la ea, s-o strângă în brațe.

Guy Novak luă din nou o gură de whisky, începuse să se încălzească.

Dumnezeule, cât de mult o iubise pe Marianne – și ea dăduse cu piciorul la tot. Pentru ce? Ca să o sfârșească în felul acesta oribil? Pentru ca fața pe care el o sărutase cu atâta tandrețe să-i fie sfărâmată ca o coajă de ou, pentru ca trupul ei minunat să fie azvârlit într-un tomberon de gunoi?

Cum ai putut să renunți la tot ce aveai? După ce păreai atât de îndrăgostită, atât de dornică să petrecem amândoi fiecare clipă, cum ai putut să dai la totul cu piciorul?

Guy obosise să se mai acuze pentru ceea ce se întâmplase.

Își termină paharul și se duse, cu pași cam nesiguri, să-și mai umple altul.

Ce căutai tu pe acolo, Marianne? Clădisem ceva împreună aici. Toate nopțile alea petrecute prin baruri, toți bărbații ăia pe care i-ai schimbat, unde te-au dus toate astea, iubita mea? Ți-ai găsit împlinirea? Fericirea? Altceva în afară de un mare gol sufletesc? Aveai aici o fetiță minunată, un soț care te diviniza, o casă, prieteni, o viață – de ce nu-ți erau toate astea de ajuns?

Femeie proastă.

Guy își lăsă capul să-i cadă pe spate. Masa aceea de carne sângerândă, care fusese cândva frumosul ei chip… era o imagine pe care n-avea s-o mai uite niciodată. Oricât avea să

se forțeze s-o ascundă în vreun cotlon al minții, imaginea aceea avea să-l bântuie pentru totdeauna. Nu era cinstit. El nu era vinovat. Marianne fusese aceea care se hotărâse să-și distrugă viața, fără să se gândească deloc că, împreună cu a ei, avea să distrugă și viețile celor din preajma ei.

Nu aprinsese încă lumina și repeta în gând cuvintele pe care avea să i le spună lui Yasmin. Trebuie să fie ceva simplu, se gândi el. Mama ei a murit. Nu e nevoie să-i spună cum. Însă Yasmin era un copil curios. Avea să ceară fără îndoială detalii. Avea să intre pe Internet ca să afle amănunte sau avea să le afle de la școală. O mare dilemă pentru un părinte: să-i spună adevărul sau să încerce s-o protejeze? Din păcate, protecția era ceva irelevant în cazul de față. Cu Internetul nu mai existau secrete. Până la urmă, tot va trebui să-i spună totul.

Însă treptat. Nu dintr-odată. Trebuia să înceapă simplu.

Guy închise ochii. Nu se auzi niciun zgomot, nimic care să-l avertizeze înainte ca gura să-i fie acoperită cu o palmă, iar o lamă de cuțit să-i fie lipită de pielea gâtului.

— Sstt, îi șopti cineva în ureche. Nu mă obliga să le ucid pe fete.

•

Susan Loriman se afla în grădina din spatele casei.

Era un an foarte bun pentru grădină. Atât ea, cât și Dante depuneau eforturi serioase pentru a o face să arate cât mai bine, însă grădina nu era ușor de mulțumit. Oricât ar fi vrut să se relaxeze, nu putea să nu observe ba că o plantă se ofilea, ba că una crescuse prea mare, ba că una nu înflorise la fel de spectaculos ca în urmă cu un an. Acum, nu dorea decât să se contopească cu plantele din grădină.

— Iubi?

Ea rămase cu ochii fixați pe verdele plantelor. Dante veni până în spatele ei și o cuprinse pe după umeri.

— Ești bine? întrebă el.

— Da.

— O să găsim un donator până la urmă.

— Știu.

— Nu trebuie să renunțăm. Îi vom ruga pe toți cunoscuții

noștri să facă testul. Știu că familia ta nu e prea mare, însă a mea e. Toți ai mei vor fi testați, îți promit.

Ea încuviință din cap.

Începu să se joace cu cruciulița de aur pe care o avea la gât. Ar fi trebuit să-i spună lui Dante adevărul. Însă minciuna se cuibărise între ei de atâta timp, încât simțea că acest lucru este acum imposibil. După ce fusese violată, se culcase cu Dante cât de des putuse. De ce? Bănuia de atunci ce avea să se întâmple? Când rămăsese însărcinată cu Lucas, fusese convinsă că e copilul lui Dante. Violul nu se întâmplase decât o singură dată. Cu soțul ei făcuse dragoste de multe ori în luna aceea. La urma urmei, Lucas fusese o binecuvântare pentru ea, nu pentru bărbatul care îl procrease, așa că se forță să treacă peste ce se întâmplase.

Însă nu reușise să uite. Nu reușise să se elibereze în întregime, în ciuda îndemnurilor mamei sale.

Așa e mai bine. Vei merge mai departe. Trebuie să-ți protejezi familia…

Spera ca Ilene Goldfarb să știe să păstreze secretul. În afară de ea, nimeni altcineva nu știa adevărul. Îl știuseră părinții ei, însă muriseră amândoi – tatăl de inimă și mama de cancer. Până la sfârșitul vieții, aceștia nu discutaseră niciodată despre ce se întâmplase. Nu o sunaseră niciodată s-o întrebe cum se mai simte, cum reușește să supraviețuiască. Nimic nu se putuse citi pe fața lor nici atunci când, la trei luni după viol, ea și Dante îi anunțaseră că aveau să fie bunici.

Ilene Goldfarb voia să-l găsească pe cel care o violase și să-l convingă să-și ajute copilul.

Acest lucru era însă imposibil.

Dante era atunci plecat într-o excursie la Las Vegas, împreună cu câțiva prieteni. Ea nu fusese deloc bucuroasă când auzise despre planurile soțului ei. Relația lor trecea printr-o fază mai dificilă și, tocmai când ea începuse să se întrebe dacă nu cumva se căsătorise mult prea tânără, soțul ei se hotărâse să evadeze câteva zile de acasă împreună cu prietenii săi.

Înainte de noaptea aceea, Susan nu fusese prea religioasă.

Părinții săi obișnuiau s-o ducă la biserică în fiecare duminică, însă toate astea i se păruseră mai mult o formalitate. După ce începuse să înflorească și să se transforme într-o tânără pe care mulți o considerau o adevărată frumusețe, părinții ei deveniseră și mai severi. Susan se răzvrătise până la urmă, însă noaptea aceea oribilă o îndrumase spre credință.

Plecase, împreună cu alte trei prietene, să petreacă într-un bar din West Orange. Celelalte fete nu erau căsătorite și, în seara aceea, în care soțul ei își făcea de cap în Las Vegas, Susan își dorise să uite că e măritată. Numai pentru câteva ore, bineînțeles, fiindcă, în general, căsătoria ei era destul de fericită și nu dorea s-o strice. Se gândea însă că puțin flirt nu avea să facă rău nimănui. Băuse însă prea mult. Dansase și, la un moment dat, simțise că o cuprinde o amețeală. Barul era din ce în ce mai întunecat. Prietenele sale își găsiseră parteneri și dispăruseră una câte una.

Avea să citească mai târziu despre violuri, despre cum femeile sunt drogate pentru a nu mai ști ce se întâmplă cu ele. Probabil că așa se întâmplase și cu ea. Însă din ceea ce se întâmplase imediat după aceea, nu-și mai amintea mai nimic. Tot ce știa era că se trezise dintr-odată în mașina unui individ. Ea țipa și voia să coboare din mașină, iar el nu o lăsa. La un moment dat, individul scosese un cuțit și o forțase să meargă cu el într-o cameră de motel. Acolo o violase. Ea încercase să se opună, însă el o lovise.

Oroarea păruse că durează o veșnicie. Își aducea aminte că în clipele acelea spera ca individul s-o ucidă după ce termină. Atât de îngrozitor se simțea.

Și ceea ce urmase era învăluit în ceață. Își amintise că citise undeva că trebuie să te relaxezi și să renunți la luptă – să-l faci pe violator să-și închipuie că te-a învins sau cam așa ceva. Așa că făcuse și ea același lucru. Și, când individul lăsase garda jos, își eliberase o mână și-l strânsese de testicule cât de tare putuse. Individul începuse să urle și se rostogolise de pe ea.

Susan sărise din pat și găsise cuțitul.

Violatorul se tăvălea pe jos de durere. Toată bărbăția lui

dispăruse. Ar fi putut să deschidă ușa, să iasă afară și să strige după ajutor. Aceasta ar fi fost cea mai înțeleaptă decizie. Însă ea nu făcuse acest lucru, ci se întorsese și înfipsese adânc cuțitul în inima bărbatului.

Simțise acea convulsie îngrozitoare în clipa în care lama îi străpunsese inima. Trupul individului devenise rigid. Violatorul ei murise.

— Ești foarte încordată, draga mea, zise Dante și începu să-i maseze umerii. Ea îl lăsă, deși nu simțea nicio ușurare.

Lăsând cuțitul în pieptul violatorului, Susan fugise din camera de motel. Alergase o distanță destul de mare prin noapte. Mintea începuse să i se limpezească. Găsise o cabină telefonică și-și sunase părinții. Tatăl ei fusese cel care ridicase receptorul, îi povestise ce se întâmplase. El pornise apoi cu mașina spre motel. Poliția era deja acolo, așa că tatăl ei o luase acasă.

— Cine o să te mai creadă acum? o întrebase mama ei.

O întrebare la care ea nu știuse ce să răspundă.

— Ce va crede Dante?

O altă întrebare la fel de bună.

— Datoria unei femei este să-și protejeze familia. Asta fac toate femeile. Suntem mai puternice decât bărbații în privința asta. Putem încasa astfel de lovituri și totuși să mergem mai departe. Dacă îi spui soțului tău ce s-a întâmplat, acesta nu te va mai privi niciodată la fel ca înainte. Niciun bărbat nu poate asta. Îți place cum se uită la tine, nu-i așa? Dacă îi spui, se va întreba mereu de ce ai ieșit în oraș. O să se întrebe cum de ai ajuns în camera acelui bărbat. E posibil să te creadă, însă nu va mai fi niciodată ca înainte. Mă înțelegi?

Așa că așteptase ca poliția să vină la ea. Însă acest lucru nu se întâmplase. Citise despre bărbatul ucis în ziare – îi aflase astfel și numele însă totul se stinsese după o zi sau două. Poliția bănuia că bărbatul care o violase murise într-o confruntare cu un alt răufăcător. Omul avea un cazier destul de încărcat.

Așa că Susan își continuase viața, exact așa cum îi spusese mama ei să facă. Dante se întorsese acasă. Făcuse dragoste cu

el. Fără să mai simtă nicio plăcere. Nici acum nu mai simțea nicio plăcere. Însă îl iubea și voia să-l știe fericit. Dante se întrebase, probabil, în sinea lui, la întoarcere, de ce e atât de melancolică frumoasa lui soție, însă nu îndrăznise s-o întrebe.

După aceea, Susan începuse să se ducă la biserică. Mama ei avusese dreptate. Adevărul putea să-i distrugă familia. Așa că purtase secretul în sufletul ei, pentru a-l proteja pe Dante. Timpul îi alinase cumva suferința. Treceau zile întregi fără să se gândească la ce se întâmplase în noaptea aceea. Chiar dacă, probabil, Dante își dăduse seama că pe ea n-o mai interesa sexul, soțul ei nu îi reproșa nimic în sensul acesta. Dacă, pe vremuri, privirile admirative ale bărbaților o făceau să se simtă foarte bine, acum nu simțea decât greață.

Din cauza asta o oprise pe Ilene Goldfarb. Nu aveau cum să ceară ajutor de la cel care o violase.

Individul era mort.

— Pielea ta e atât de rece, spuse Dante.

— Mi-e bine.

— Lasă-mă să-ți aduc o pătură.

— Nu, mi-e bine așa.

El înțelese că ea nu voia decât să fie singură. Asemenea momente nu se întâmplaseră între ei înainte de noaptea aceea. Însă, de atunci, se întâmplau mereu. El nu o întrebase niciodată ce se întâmplă, se mulțumise să-i lase mereu exact spațiul de care ea avea nevoie.

— O să-l salvăm, zise el.

Dante intră în casă. Ea rămase afară și sorbi din pahar. Cu degetele celeilalte mâini atingea cruciulița de la gât. Fusese a mamei ei. I-o dăduse lui Susan când se afla pe patul de moarte.

Fiecare plătește pentru păcatele sale, îi spusese mama ei înainte de a muri.

Era ceva ce putea accepta. Susan era gata să plătească pentru păcatele ei. Însă Dumnezeu trebuia să-i lase în pace băiatul.

37.

Pietra auzise mașinile oprind brusc în apropierea casei. Se uită pe fereastră și văzu o femeie mică de statură care se îndrepta cu pași repezi spre ușa din față. Văzu și cele patru mașini de poliție, oprite undeva mai spre dreapta și nu mai avu nicio îndoială.

Puse mâna pe telefonul mobil. Avea un singur număr memorat care se putea apela cu una dintre tastele rapide. Apăsă tasta și ascultă cum, de partea cealaltă, telefonul pe care îl apelase sună de două ori.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Nash.

— Poliția este aici.

•

Când Joe Lewiston ajunse la parter, Dolly îi aruncă o privire scurtă și-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el, având senzația că buzele îi sunt amorțite.

— Ești roșu la față.

— N-am nimic.

Dar Dolly își cunoștea mult prea bine soțul. Nu era dispusă să renunțe așa ușor. Se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași spre el. Joe se dădu înapoi și încercă să scape de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, pe cuvântul meu.

Dolly ajunsese acum chiar în fața lui.

— E vorba de Guy Novak? întrebă ea. Iar a făcut ceva? Fiindcă dacă a făcut iarăși…

Joe își puse palmele pe umerii soției sale. Îi privea fața, însă ochii lui nu se puteau fixa în cei ai soției sale. Ea putea să-l citească de fiecare dată. Asta era marea problemă. Îl cunoștea atât de bine. Nu era în stare să-i ascundă niciun lucru. Însă ăsta era unul dintre puținele lui secrete.

Marianne Gillespie.

Îl sunase pentru o consultație profesor-părinte, jucând rolul unui părinte îngrijorat de soarta copilului său. Marianne auzise despre ceea ce se întâmplase în clasă, însă părea destul de înțelegătoare. Oamenii au asemenea ieșiri, îi spusese ea la telefon. Oamenii greșesc uneori fără să-și dea seama. Fostul ei soț era turbat de furie, însă ea, Marianne, privea lucrurile cu mult mai multă luciditate. Voia să se întâlnească cu el și să asculte și versiunea lui Joe.

Poate, sugerase ea, există o cale prin care acest conflict ar putea fi rezolvat.

Joe fusese atât de bucuros.

Se întâlniseră și discutaseră. Marianne nu-l acuza și încerca să-l liniștească. Îi atinse chiar și brațul, în semn de simpatie. Îi mărturisise că-i plăcea foarte mult stilul lui de predare. Îl privea cu ochi calzi și purta o fustă scurtă și o bluză mulată. Când se îmbrățișaseră la sfârșitul întrevederii, atingerea dură cu câteva secunde mai mult decât ar fi trebuit. Buzele ei erau aproape de gâtul lui. Începuse să respire sacadat. La fel și el.

Cum de putuse fi atât de tâmpit?

— Joe? Dolly se dădu un pas înapoi. Ce s-a întâmplat?

Marianne plănuise această răzbunare de la început. Cum de nu fusese în stare să-și dea seama? Și după ce femeia își dusese planul la bun sfârșit, la numai câteva ore după ce el părăsise camera ei de hotel, începuseră telefoanele:

Am totul înregistrat pe casetă, ticălosule…

Marianne ascunsese o cameră video în camera de hotel și îl amenința că va trimite imaginile, mai întâi, lui Dolly, apoi conducerii școlii și, în final, fiecărei persoane al cărei e-mail figura în evidențele școlii. Telefoanele de amenințare continuaseră timp de trei zile. Joe nu mai putea să doarmă, nu mai reușea să mănânce. Pierduse din greutate. O implora să nu-și pună în practică amenințările. La un moment dat însă, Marianne păruse că-și pierde interesul, ca și cum setea de răzbunare ar fi vlăguit-o subit. Îl sunase și-i spusese că nu știe dacă va mai trimite imaginile alea sau nu.

Voise să-l facă să sufere și reușise. Poate că asta fusese suficient pentru ea.

Însă a doua zi, Marianne trimisese un mail pe adresa de internet a lui Dolly de la școală.

Nenorocita îl mințise.

Din fericire, Dolly nu era prea tare în calculatoare. Joe avea acces la căsuța ei poștală. Când văzuse secvența video atașată la mesaj, Joe își pierduse cumpătul. Ștersese mesajul și schimbase parola lui Dolly, astfel încât aceasta să nu mai aibă acces la mesaje.

Dar cât timp mai putea împiedica acest lucru?

Nu știa ce să facă. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta, nu avea pe nimeni care să-l înțeleagă și care să fie necondiționat de partea lui.

Și apoi se gândise la Nash.

— O, Dumnezeule, Dolly…

— Ce s-a întâmplat?

Trebuia să pună capăt istoriei acesteia. Nash făptuise o crimă. O ucisese pe Marianne Gillespie. Și acum lipsea și femeia aceea, Cordova. Joe bănuia că există o legătură între cele două. Probabil că Marianne îi dăduse o copie și Rebei Cordova. Așa se legau toate.

— Joe, te rog să-mi spui ce te frământă.

Ceea ce făcuse Joe fusese groaznic, însă faptul că-l implicase și pe Nash complicase lucrurile de o mie de ori. Ar fi vrut să-i spună totul lui Dolly. Știa că nu avea altă soluție.

Dolly îl privi în ochi și-l încurajă cu o mișcare a capului.

— Va fi bine, spuse ea. Spune-mi despre ce e vorba.

Un lucru ciudat se întâmpla însă cu el în momentele acelea. Era vorba despre instinctul său de conservare. Da, ceea ce făcuse Nash era îngrozitor, însă de ce să amplifice totul distrugându-și și familia? La urma urmei, era responsabilitatea lui Nash. Joe nu-i ceruse niciodată să meargă atât de departe – în niciun caz nu-i ceruse să ucidă pe cineva! Își închipuise că, probabil, Nash se va oferi să cumpere caseta de la Marianne, să facă un târg cu ea sau, în cel mai rău caz, s-o sperie cumva. Nash îl uimise întotdeauna prin faptul că juca la limită, însă în niciun caz nu-și închipuise că avea să facă așa ceva.

Ce câștiga oare acum dacă se ducea la poliție să dea totul în

vileag?

Nash, care nu încercase decât să-l ajute, avea să ajungă la închisoare. În plus, cine fusese cel care îl determinase să facă ceea ce făcuse?

El, Joe.

Avea poliția să creadă că Joe nu avusese habar de ce făcea Nash? Cumnatul său era într-adevăr mâna care lovise, însă nu era căutat mereu cel care ordona mâinii să lovească?

Adică el, Joe.

Exista încă o șansă, deși una foarte slabă, ca toată nenorocirea asta să se termine cumva favorabil. Nash să nu fie prins. Caseta să nu mai apară niciodată. Marianne a murit, asta e, nu o căutase, în definitiv, ea cu lumânarea? Nu ea începuse tot șantajul? Joe greșise, într-adevăr, însă nu ea fusese cea care încercase să-i distrugă familia?

În acea zi, sosise însă un nou mail. Marianne era moartă. Asta însemna că, indiferent de ce grozăvii făcuse Nash, nu reușise să stopeze întreaga poveste.

Guy Novak.

Individul acesta reprezenta ultima gaură care trebuia acoperită. Probabil că acolo se dusese Nash. Acesta nu răspunsese la telefon, la mesajele lui Joe, fiindcă se afla deja în misiune.

Nu mai avea ce să facă.

Trebuia să aștepte și să spere că lucrurile se vor sfârși cu bine. Chiar dacă asta ar fi putut să însemne că Guy Novak avea să-și piardă viața.

O nouă crimă, însă asta ar fi putut duce la sfârșitul problemelor sale.

— Joe? îl trezi din visare Dolly. Joe, te rog să-mi spui ce te frământă.

Nu știa ce să facă. În orice caz, nu avea să-i spună nimic lui Dolly. Aveau o fetiță, o familie. Nu își putea permite să o distrugă.

Pe de altă parte nu putea nici să lase ca un om, pe care-l cunoștea, să fie ucis.

— Trebuie să plec, spuse el și țâșni spre ușă.

•

Nash șopti în urechea lui Guy Novak:

— Strigă-le fetelor că te duci în pivniță și că nu vrei să fii deranjat. Ai înțeles?

Guy dădu din cap aprobator. Făcu doi pași până la baza scării. Nash îi apăsa lama cuțitului în spate, foarte aproape de rinichi. Știa că metoda cea mai bună era să meargă până aproape de limita maximă cu presiunea. Provocând suficientă durere victimelor, acestea își dădeau seama că el nu glumește.

— Fetelor! Mă duc la subsol pentru câteva minute. Voi stați acolo, bine? Nu vreau să fiu deranjat.

De sus, o voce îi răspunse:

— Bine.

Guy se întoarse spre Nash. Acesta îi propti vârful cuțitului în burtă. Guy nu tresări și nici nu se dădu înapoi.

— Tu ai ucis-o pe soția mea?

Nash zâmbi.

— Credeam că e fosta ta soție.

— Ce vrei de la noi?

— Unde îți sunt calculatoarele?

— Laptopul e în geanta aceea de lângă fotoliu. Celălalt calculator e în bucătărie.

— Mai ai și altele?

— Nu. Poți să le iei și să pleci.

— Trebuie să stăm, mai întâi, puțin de vorbă, Guy.

— Îți spun tot ce vrei să știi. Am și bani. Sunt ai tăi. Numai să le lași în pace pe fete.

Nash îl privi în ochi. Bărbatul din fața sa știa, fără îndoială, că existau șanse foarte mari ca să-și piardă viața în curând. Nimic din viața lui de până atunci nu sugera că ar fi putut fi vreun mare erou și totuși acum se comporta de parcă își accepta sfârșitul și voia să o facă în cel mai demn mod posibil.

— Nu mă ating de ele dacă ești dispus să cooperezi, zise Nash.

Guy îl privi în ochi ca și când ar fi vrut să se convingă dacă poate avea încredere în el sau nu. Nash deschise ușa care ducea la subsol. Începură amândoi să coboare treptele. Nash

închise ușa în urma lor și aprinse lumina. Pivnița nu era finisată. Pe jos era doar placa de beton. Se auzea apa curgând prin conducte. O pictură pe pânză era sprijinită de un dulăpior. Se vedeau mai multe cutii de carton puse alandala.

Nash avea tot ce-i trebuia într-o geantă pe care o ținea atârnată de umăr. În clipa în care băgă mâna în geantă ca să scoată o rolă de bandă izolatoare, Guy Novak făcu o mare greșeală.

Îi dădu un pumn lui Nash și strigă:

— Fugiți, fetelor!

Nash îl lovi cu putere în gât cu cotul, tăindu-i respirația. Apoi îi aplică încă o lovitură în frunte, cu podul palmei. Guy se prăbuși la podea, ținându-se cu ambele mâini de gât.

— Dacă mai scoți o singură șoaptă, o aduc pe fiica ta aici și te pun să o privești. Ai înțeles?

Guy încremeni. Instinctul patern putea face chiar și din indivizi lipsiți de vlagă, ca Guy Novak, niște eroi. Nash se întrebă dacă el ar fi avut copii cu Cassandra. Mai mult ca sigur. Cassandra provenea dintr-o familie numeroasă și își dorise, la rândul ei, să aibă mai mulți copii. El, Nash, nu se putea pronunța prea clar în această privință – atitudinea lui față de lume era mult mai pesimistă decât a soției sale însă, cu siguranță, nu s-ar fi opus dorințelor ei.

Nash privi spre trupul prăbușit. Se gândi pentru o clipă să-i facă o tăietură lui Novak în picior sau să-i reteze un deget, însă își dădu seama că nu este nevoie. Guy făcuse o încercare și văzuse ce se poate întâmpla. Nu avea să mai încerce să scape.

— Întoarce-te pe burtă și du-ți mâinile la spate.

Guy făcu exact ce i se ordonase. Nash îi înfășură încheieturile și antebrațele cu câteva straturi de bandă izolatoare. Apoi făcu același lucru și cu picioarele. După aceea, îi îndoi picioarele din genunchi și îi legă gleznele de încheieturile mâinilor. Ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut era să-l lege la gură. Folosi aceeași rolă de bandă izolatoare, pe care o petrecu de cinci ori în jurul capului lui Guy.

După ce termină, Nash se îndreptă spre ușa care dădea la parter.

Guy începu să se zbată, însă se chinuia degeaba. Nash nu dorea decât să se asigure că fetele nu auziseră strigătul prostesc al lui Novak. Deschise ușor ușa. Sus, undeva, se auzea în continuare televizorul. Fetele nu se vedeau. Închise ușa și se întoarse la Guy.

— Fosta ta soție a făcut un filmuleț. Vreau să-mi spui unde este caseta.

Uimirea de pe fața lui Novak era grăitoare – cum ar fi putut răspunde la întrebări dacă avea gura acoperită cu bandă izolatoare? Nash se aplecă spre el zâmbind și-i arătă lama cuțitului.

— În câteva minute ai să-mi spui tot ce știi, de acord?

Telefonul din buzunarul lui Nash începu să vibreze din nou. Probabil că e Lewiston, își zise el, însă când văzu numărul de pe ecran își dădu seama că se întâmplase ceva grav.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliția e aici, se auzi răspunsul Pietrei.

Nash nu era prea surprins. Singura problemă era că timpul se scurtase foarte mult acum. Nu-și mai putea permite să stea prea mult acolo și să-l chinuie pe Novak așa cum și-ar fi dorit. Trebuia să se miște mai repede.

Ce ar fi putut să-l facă pe Novak să vorbească mai repede?

Nash se lumină și dădu aprobator din cap. Același lucru care ne face să dăm dovezi nebunești de curaj – lucrul pentru care suntem gata să ne dăm și viața – este și punctul nostru nevralgic.

— Am de gând să-i fac o vizită fetiței tale, îi spuse el lui Guy. Și, după aceea, vorbești, da?

Ochii lui Novak parcă voiau să iasă din orbite. Deși legătura nu-i permitea prea multe, începu să se zbată încercând să-i semnaleze lui Nash ceea ce acesta știa deja foarte bine. Era gata să vorbească. Era gata să-i spună tot ce voia numai să-i lase fetița în pace. Nash știa însă că avea să-i fie mult mai ușor să scoată informațiile de la Novak dacă fetița avea să fie de față. Unii ar fi putut spune că amenințarea

era suficientă pentru ca Guy să vorbească. Probabil că ar fi avut dreptate.

Nash dorea însă să aducă copilul la subsol și din alte motive.

Trase adânc aer în piept. Sfârșitul era aproape. Îl simțea. Da, voia să supraviețuiască și să scape de aici, însă, în același timp, nebunia pusese stăpânire pe el. Nebunia făcea să-i pulseze sângele în vine, îl făcea să simtă că trăiește cu adevărat.

Începu să urce treptele care duceau la parter. În urma lui, putea să-l audă pe Novak care se zbătea ca un apucat. Pentru o clipă, luciditatea reuși să învingă nebunia și se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă. Guy era gata să spună totul. Îndoiala reveni însă imediat. Poate că totuși nu-l speriase suficient.

Nu, trebuia să meargă până la capăt.

Deschise ușa și ajunse în holul de la intrare. Se uită spre scara care ducea la etaj. Televizorul continua să meargă. Mai făcu un pas.

Se opri însă brusc când auzi soneria de la intrare.

•

Tia parcă mașina pe aleea din fața casei lui Guy Novak. Lăsă poșeta și telefonul mobil în mașină și porni spre ușa de la intrare. Continua să se gândească la ceea ce-i spusese Betsy Hill. Băiatul ei era teafăr. Acesta era lucrul cel mai important. Avea câteva răni ușoare, însă era în viață și fusese chiar în stare s-o ia la fugă. Adam îi spusese și alte lucruri lui Betsy, printre care și faptul că se simțea vinovat de moartea lui Spencer, de exemplu. Totul se putea însă aranja. Important era să supraviețuiască acestei încercări. Să-l vadă întreg acasă. După aceea, putea să-și pună întrebări și în legătură cu alte lucruri.

La asta se gândea Tia când apăsă pe butonul soneriei.

Își aduse aminte brusc că familia la care suna suferise de curând o pierdere dureroasă. Probabil că Guy avea mare nevoie de susținerea unor prieteni în aceste momente, însă ea nu-și dorea cu adevărat decât să-și ia repede fiica de acolo, să-și găsească fiul și soțul, să-i vadă pe amândoi teferi acasă și să

încuie ușile ca să nu-i mai deranjeze nimeni niciodată.

Nu răspunse nimeni.

Încercă să vadă ceva prin ferestruica de lângă ușă, însă lumina de afară se reflecta în sticlă ca într-o oglindă. Își puse palmele în jurul ochilor ca să poată vedea ceva în foaier. Avu senzația că vede o siluetă mișcându-se brusc. Probabil că fusese doar o umbră. Mai apăsă o dată pe butonul soneriei. De data asta se auziră zgomote, mai întâi, sus la etaj. Apoi, tropăit de pași pe scară.

Yasmin deschise ușa. Jill se afla la un metru în spatele ei.

— Bună ziua, doamnă Baye.

— Bună, Yasmin.

Tia își dădu seama, după privirea fetiței, că Guy nu-i spusese încă teribila veste, însă asta nu era o surpriză. Așa se și înțeleseseră, ca Tia s-o ia acasă pe Jill, pentru ca Guy să rămână singur cu fetița lui și să-i spună.

— Unde e tatăl tău?

Yasmin ridică din umeri.

— Parcă zicea că se duce la subsol.

Pentru o clipă, Tia și fetele rămaseră tăcute, așteptând parcă să-l vadă pe tatăl lui Yasmin deschizând ușa care dădea la subsol. Nu se auzea însă nimic.

Tia își zise că, probabil, Guy era acolo, jos, și-și plângea fosta soție. Ar fi trebuit să-și ia copilul și să plece. Nu făcu însă nicio mișcare. Ceva nu era în ordine. Avea senzația că, dacă pleacă fără să-l fi văzut pe Guy, era ca și când ar fi lăsat-o pe Yasmin singură.

— Guy? strigă ea.

— E în ordine, doamnă Baye. Sunt suficient de mare ca să-mi port singură de grijă.

Tia nu era chiar atât de sigură. Era vârsta periculoasă când copiii încep să creadă că nu mai au nevoie de părinți. Probabil că, într-un fel, au și dreptate, acum când există telefoanele mobile și celelalte mijloace de comunicare. Și Jill dorea să i se acorde din ce în ce mai multă independență. Adam fusese lăsat să se descurce singur, la vârsta ei, și uite, se demonstrase că prea multă independență nu e bună întotdeauna.

Nu însă asta era principala preocupare a Tiei în acel moment. Nu se punea problema că o lasă singură pe Yasmin. Mașina tatălui ei se afla pe alee. Acesta trebuia să fie pe undeva prin casă. Urma să-i spună lui Yasmin ce se întâmplase cu mama ei.

— Guy?

Niciun răspuns.

Fetele se priviră una pe alta. O umbră de îngrijorare trecu peste fețele lor.

— Unde ziceai tu că este? întrebă Tia.

— La subsol.

— Ce aveți acolo?

— Mai nimic. Cutii cu lucruri vechi și chestii din astea. Încă nu a apucat să aranjeze acolo.

De ce oare se hotărâse brusc Guy Novak să se ducă la subsol?

Răspunsul evident era că voise să fie singur. Yasmin spusese că acolo se aflau mai multe cutii cu vechituri. Poate că Guy avea pe acolo strânse câteva lucruri care îi aminteau de Marianne și acum scotocea prin acele obiecte. Poate că, din cauza ușii închise, nu o putuse auzi când îl strigase.

Probabil că ăsta era răspunsul.

Însă ce era cu umbra care se mișcase când privise prin ferestruică. Fusese oare acela Guy? Dar de ce să fi vrut să se ascundă de ea? Reuși să găsească un răspuns și la această întrebare. Poate că, pur și simplu, nu avea puterea să dea ochii cu ea în momentul acesta. Poate că nu dorea compania nimănui. Asta trebuia să fie.

Toate bune și frumoase, își zise Tia, însă parcă nu se simțea bine s-o lase pe Yasmin așa.

— Guy?

Strigase mai tare de data asta.

Tot nimic.

Făcu câțiva pași spre ușa care dădea la subsol. Treaba lui dacă voia să fie singur. Ar fi fost suficient să strige „Sunt aici” și l-ar fi lăsat în pace. Bătu la ușă. Niciun răspuns. Puse mâna pe clanță și întredeschise ușor ușa.

Lumina era stinsă.

Se întoarse spre fete.

— Draga mea, ești sigură că a coborât aici?

— Așa a spus.

Tia își îndreptă privirea spre Jill. Aceasta încuviință cu o mișcare a capului. Tia se cutremură, începuse s-o cuprindă panica. Guy avea o voce atât de stinsă la telefon, și acum se dusese pe întuneric la subsol…

Nu, nu era posibil să fi făcut așa ceva. Nu putea să-i facă așa ceva lui Yasmin…

Deodată, Tia auzi un zgomot. Ceva ca un târșâit. Ca un foșnet. Un șobolan, probabil.

Zgomotul se auzi din nou. Nu era un șobolan. Părea ceva mult mai mare.

Ce naiba…?

Le privi pe fete în ochi.

— Vreau să rămâneți aici. M-ați înțeles? Nu veniți jos decât dacă vă chem eu.

Deschise ușa și începu să caute cu mâna întrerupătorul de pe perete. Reuși să-l găsească și aprinse lumina. Coborâse deja câteva trepte. Când se făcu lumină, se uită de jur împrejur și-l văzu pe Guy legat. Nu mai stătu pe gânduri.

Se întoarse imediat și începu să urce scara înapoi.

— Fetelor, fugiți! Plecați imediat…

Cuvintele îi înghețară pe buze. În capul scărilor, își făcuse apariția un bărbat necunoscut. Cu mâna dreaptă o ținea de gât pe Yasmin, care se zbătea. Cu stânga, o trăgea după el pe Jill.

38.

Carson fierbea de furie. Fusese dat afară. După tot ce făcuse pentru ea, Rosemary îl dăduse afară din încăpere ca pe un copil. Ea era acolo și vorbea cu bărbatul acela în vârstă, care îl făcuse de rușine în fața prietenilor săi.

Femeia asta nu-și dădea seama ce se întâmplă.

El o cunoștea prea bine. Întotdeauna știuse să-și folosească frumusețea și puterea de convingere pentru a ieși din bucluc. De data asta însă, toate astea nu mai valorau nici cât o ceapă degerată. Probabil că nu o mai interesa decât cum să-și salveze propria piele. Doar atât. Cu cât se gândea mai mult, Carson își dădea seama cât de complicată era situația lui. Dacă polițiștii aveau să dea năvală și se va pune problema găsirii unui țap ispășitor, mai mult ca sigur, el se afla în fruntea listei candidaților.

Poate că exact asta discutau acolo, acum.

Avea sens. Carson avea deja douăzeci și doi de ani – mai mult decât suficient pentru a fi judecat și condamnat ca un adult. El era cel cu care adolescenții aveau de-a face cel mai mult – Rosemary fusese suficient de isteață ca să nu se implice în detalii. De asemenea, tot el, Carson, era intermediarul care făcea legătura cu oamenii care plasau drogurile pe piață.

La naiba, ar fi trebuit să-și dea seama de la început că așa avea să se întâmple. După ce puștiul acela, Spencer, se sinucisese, ar fi trebuit s-o lase mai moale, cel puțin pentru o vreme. Însă se aflau foarte mulți bani în joc și distribuitorii îi presau. Persoana de contact a lui Carson era un individ, numit Barry Watkins, care purta numai costume Armani. Se întâlnea cu el în cluburi scumpe. Individul azvârlea cu bani în stânga și-n dreapta. Îi făcea rost de fete lui Carson și-l făcea să se simtă ca un adevărat bărbat.

Seara trecută însă, când Carson răspunsese că nu are nimic de oferit, vocea lui Watkins se schimbase brusc. Individul nu țipase la el. Pur și simplu, îi vorbise cu o voce rece care îi

provoca senzația unui cuțit pe șira spinării.

— Trebuie să faci foarte repede rost de marfă, îi zisese el lui Carson.

— Din păcate, cred că avem o problemă.

— Ce vrei să spui?

— Fiul doctorului a luat-o razna. Taică-său și-a făcut apariția aici aseară.

Tăcere.

— Alo?

— Carson?

— Da, ce e?

— Cei care mă plătesc nu vor permite ca polițiștii să facă vreo legătură dintre chestia asta și mine. M-ai înțeles? O să facă tot posibilul să nu ajungă cercetările la acest nivel.

Watkins închisese. Mesajul fusese transmis și recepționat de Carson ca atare.

De asta aștepta el aici cu arma la îndemână.

Auzi un zgomot la ușa de la intrare. Cineva încerca să intre în clădire. Ușa era încuiată. Trebuia să cunoști codul ca să poți să intri sau să ieși din clădire. Cel care se afla afară nu cunoștea codul și bătea cu putere. Carson se uită pe fereastră.

Era Adam Baye. Împreună cu el se mai afla tânărul Huff.

— Deschide! strigă Adam. Băiatul mai lovi în ușă încă o dată. Hai, vino și deschide ușa!

Carson își reprimă un zâmbet. Tatăl și fiul în același loc. Un prilej minunat de a termina cu ei.

— Stai puțin, zise el.

După ce își îndesă revolverul la spate, sub centură, Carson tastă patru cifre pe tastatura numerică și se aprinse luminița verde. Ușa era descuiată.

Adam și DJ năvăliră înăuntru.

— Tatăl meu e aici? întrebă Adam.

Carson încuviință din cap.

— E în biroul lui Rosemary.

Adam porni imediat în direcția aceea. DJ Huff îl urmă.

Carson lăsă ușa să se închidă și să se blocheze în urma lor. Apoi duse mâna la spate, unde avea pistolul.

•

Anthony îl urmărea pe Adam Baye.

Păstra o oarecare distanță între ei, nu prea mare, însă nu era prea sigur cum trebuie să procedeze. Puștiul nu-l cunoștea, așa că nu putea să-l abordeze așa, pur și simplu – în plus, cine putea spune în ce stare de spirit se afla băiatul? Dacă Anthony se prezenta drept prieten al tatălui său, era posibil ca Adam să o ia la fugă și să dispară din nou.

Trebuie să joc cartea asta cu mare atenție, își zise Anthony.

În fața lui, Adam striga ceva la telefonul mobil. Ideea nu era rea deloc. Anthony își scoase și el telefonul din mers. Formă numărul lui Mike.

Niciun răspuns.

După semnalul de mesagerie vocală, Anthony spuse în receptor:

— Mike, îl văd pe băiatul tău. Se îndreaptă spre clubul despre care ți-am povestit. M-am luat după el.

Închise telefonul și-l băgă în buzunar. Adam își ascunsese și el telefonul și acum grăbise pasul. Anthony se străduia să păstreze aceeași distanță între ei. Ajuns la intrarea în club, Adam urcă rapid treptele și încercă ușa.

Încuiată.

Anthony îl văzu cum se uită la tastatura numerică. Cum întoarce apoi capul spre prietenul său, care ridică din umeri. Adam începu să bată la ușă.

— Deschide!

Anthony fu surprins de disperarea din vocea lui Adam și veni mai aproape.

— Hai, vino și deschide ușa!

Băiatul continua să lovească cu putere în tăblia ușii. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise. În cadrul ei stătea unul dintre tinerii aceia îmbrăcați în negru. Anthony îl mai văzuse și înainte pe individ. Era puțin mai în vârstă decât ceilalți băieți și un fel de șef de trupă. Avea un bandaj de-a curmezișul nasului, care arăta ca și cum ar fi fost spart. Anthony nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă nu cumva tânărul făcuse parte din echipa care sărise asupra lui Mike.

Ce-ar fi trebuit acum să facă?

Să-l împiedice pe Adam să intre în club? Poate că ar fi reușit, însă nu era deloc sigur care ar fi fost reacția băiatului. Dacă încerca să fugă din nou? Anthony l-ar fi putut opri, însă ce realiza din toate astea?

Mai făcu un pas în direcția ușii.

Adam intră grăbit în clădire, urmat de prietenul său, cel îmbrăcat în jacheta cu însemnele liceului. Din locul în care se afla, Anthony putu să vadă cum tânărul cu nasul spart lasă ușa să se închidă în urma lor. Înainte ca ușa să apuce să se închidă în întregime, individul se întoarse cu spatele și el văzu cum duce mâna la un pistol, pe care-l avea ascuns la centură.

•

Mo era în mașină și se chinuia să înțeleagă sensul numerelor acelora.

CeeJay8115.

Încercă pentru început să transforme literele în cifre. Cee era C sau cea de-a treia literă a alfabetului. Jay era J, a zecea literă. Deci ce obținuse? 3108115. Începu să adune cifrele, încercă să le dividă, căută să găsească vreo regulă. Își îndreptă atenția asupra numelui de identificare al lui Adam – HockeyAdam1117. Mike îi spusese că 11 fusese numărul de pe tricou al lui Messier, iar 17, fostul număr al lui Mike de la Dartmouth. Mo începu totuși să facă diverse operații cu aceste numere, mai întâi, cu 8115, și apoi, cu 3108115. Transformă apoi HockeyAdam în cifre și încercă alte combinații.

Nimic.

Numerele acestea nu erau însă niște înșiruiri de cifre alese la întâmplare. Era convins de asta. Exact așa cum și numele folosit de Adam însemna ceva. Trebuia să existe o regulă, un model. Singura problemă era că trebuia să descopere cheia.

Până atunci, Mo analizase toate posibilitățile. Deschise torpedoul și scoase o bucată de hârtie și un pix. Tocmai când începuse să pună variantele pe hârtie, auzi o voce pe care o cunoștea foarte bine.

— Deschide!

Mo ridică imediat privirea.

Adam se afla la intrarea în Club Jaguar și bătea la ușă.

— Hai, vino și deschide ușa!

Până să deschidă el portiera, ușa se deschise și Adam dispăru înăuntru. Mo rămase descumpănit, neștiind ce ar trebui să facă în continuare. Deodată văzu ceva și mai ciudat.

Era Anthony, bodyguardul de culoare pe care îl vizitase Mike puțin mai devreme. Individul se repezise și el la ușă, încercând să ajungă acolo înainte ca aceasta să apuce să se închidă. Mo ieși din mașină și se repezi și el spre intrarea în club. Anthony încerca, fără succes, să miște clanța ușii.

— Ce s-a întâmplat? strigă Mo.

— Trebuie să intrăm în clădire, răspunse Anthony.

Mo cercetă tăblia ușii.

— E din oțel. N-avem cum s-o spargem.

— Ar trebui totuși să încercăm ceva.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Tipul care l-a lăsat pe Adam înăuntru, explică Anthony, avea un pistol la spate.

•

Carson ținea arma ascunsă la spate.

— Tatăl meu e aici? întrebă Adam.

— E în biroul lui Rosemary.

Adam trecu pe lângă el și se îndreptă spre capătul culoarului. Exact din direcția aceea se auzi o ușă trântită și niște pași care alergau.

— Adam?

Vocea îi aparținea lui Mike Baye.

— Tati?

Baye dădu colțul exact când fiul lui ajunse la capătul culoarului. Cei doi se îmbrățișară.

Ce drăguț, își zise Carson și îndreptă arma spre ei.

Nu încercă să le atragă atenția. Nu avea niciun rost să-i avertizeze. Nu avea timp să negocieze cu ei sau să le ceară cine știe ce. Trebuia să termine asta cât mai repede.

Trebuia să-i ucidă.

— Carson, nu face asta! strigă Rosemary.

Nu avea niciun motiv s-o asculte pe târfa asta. Carson îl

încadră pe Adam în cătarea pistolului și se pregăti să tragă.

•

Chiar în clipa în care își strângea în brațe băiatul – chiar în clipa în care savura atingerea trupului acestuia și răsufla ușurat că-l regăsise teafăr – Mike văzu cu coada ochiului cum Carson scosese o armă de la spate.

Nu avea la dispoziție prea mult timp în care să-și calculeze următoarea mișcare. Acțiunea lui nu fu determinată de vreun proces sofisticat de gândire. Îl văzu pe Carson ațintind arma asupra lui Adam și reacționă instinctiv.

Își împinse băiatul cât de tare putu. Tălpile lui Adam zburară efectiv prin aer și băiatul făcu ochii mari nevenindu-i să creadă. Arma explodă, glonțul făcu țăndări peretele de sticlă din spatele lui Mike, exact în locul în care se aflase Adam, cu mai puțin de o secundă înainte. Cioburile de sticlă căzură ca o ploaie asupra lui Mike.

Mișcarea îl luase prin surprindere nu numai pe Adam, ci și pe Carson. Acesta își imaginase că ei nu aveau să-i vadă arma, ori, dacă o vedeau, aveau să reacționeze așa cum reacționează majoritatea oamenilor când este îndreptată o armă spre ei – înlemnesc sau ridică mâinile.

Carson își reveni însă foarte repede. Deja mâna lui se deplasa spre dreapta, în direcția în care zburase Adam. Chiar dacă reacționase din instinct, forța cu care Mike își îmbrâncise băiatul avusese, pe lângă rolul de a-l scoate pe acesta din bătaia glonțului, și obiectivul de a-l trimite cât mai departe. Și reușise.

Adam aterizase pe coridor, în spatele unui zid.

Carson nu avea cum să-l mai ia în cătare pe Adam. Nu avea decât o singură alternativă: să-l ucidă, mai întâi, pe tatăl băiatului.

Mike se simți pătruns de o senzație profundă de liniște interioară. Știa exact ce are de făcut. Nu avea altă alternativă. Trebuia să-și protejeze copilul. În timp ce Carson își mișca mâna în care ținea pistolul în direcția lui, Mike se pregătea pentru ce avea să urmeze.

Avea să se sacrifice.

Nu se gândea prea mult la motive. Era foarte simplu. Tatăl își salvează fiul. Așa trebuia să fie. Carson avea arma în mână și putea să omoare pe unul dintre ei. Trebuia ca victima să fie el și nu Adam.

Chiar dacă Carson trăgea în el, Mike, cu experiența lui din hochei, știa că exista șansa ca, înainte de a muri, să-l doboare la pământ și să-l împiedice să facă mai mult rău. Se hotărî să-l înfrunte și începu să înainteze spre tânărul înarmat.

Pe măsură ce înainta însă, Mike realiză că planul său avea foarte puține șanse de reușită. Distanța era mult prea mare. Carson avea deja țintită arma asupra lui. Nu avea cum să ajungă la el fără să încaseze cel puțin un glonț, poate două. Șansele ca să supraviețuiască acestor lovituri încasate în plin erau foarte mici, cu atât mai puțin să mai și reușească să-i facă ceva individului.

Altă alternativă nu exista însă. Așa că închise ochii, își încordă picioarele și-și aplecă fruntea înainte.

•

Între el și bărbatul acela era încă o distanță de peste cinci metri, însă, dacă-l mai lăsa să se apropie un pic, nu avea cum să rateze.

Carson luă în cătare capul lui Mike și rămase în așteptare, în timp ce ținta devenea din ce în ce mai mare.

•

Anthony se mai izbi o dată cu umărul în ușă, însă aceasta nu voia să se clintească.

Mo zise înciudat:

— Toate calculele alea complicate – și totul e atât de simplu!

— Ce tot mormăi acolo?

— Opt-unu-unu-cinci.

— Cum ai zis?

Nu era însă timp pentru explicații. Mo formă codul 8115 pe tastatura numerică. Se aprinse un led verde. Ușa fusese descuiată.

Anthony se izbi din nou cu umărul în ea și cei doi bărbați năvăliră înăuntru.

•

Arma era îndreptată direct spre capul bărbatului. Carson era surprins de cât de calm putea să fie. Crezuse că o să-i fie frică să tragă, însă mâna nu-i tremura absolut deloc. Primul foc pe care-l trăsese îi produsese o stare de euforie. Cel de-al doilea avea să fie și mai grozav. Bărbatul ajunsese foarte aproape acum. Nu avea cum să-l rateze.

Carson începu să apese pe trăgaci.

Deodată, arma îi zbură din mână.

O mână de uriaș venise de undeva din spatele lui și-i smulsese pistolul din mână. Pur și simplu. Arma cu care fusese gata să tragă în urmă cu o secundă dispăruse. Carson întoarse capul și-l văzu pe bodyguardul de culoare pe care-l știa de la unul dintre cluburile din zonă. Individul avea arma în mână și zâmbea. Carson nu avu însă prea mult timp la dispoziție ca să-și manifeste surpriza fiindcă un alt individ îi aplică o lovitură năucitoare în partea de jos a spatelui. Urlă de durere și se aplecă în față, exact la timp ca să nimerească în umărul lui Mike Baye, care se aruncase spre el din cealaltă direcție. Trupul lui Carson se frânse efectiv în două în urma impactului. Se prăbuși la pământ. Nu mai putea să respire. Avea senzația că lovitura îi sfărâmase toate coastele.

Mike se ridică de pe tânărul căzut și zise:

— Gata, s-a terminat. Apoi, întorcându-se spre Rosemary, adăugă: Nu mai fac niciun târg cu tine.

39.

Nash le ținea pe ambele fete de gât.

Nu trebuia să strângă prea tare, fiindcă degetele lui apăsau în niște puncte foarte sensibile. Yasmin, fetița care declanșase toată nebunia asta, fiindcă fusese obraznică la ora lui Joe, se strâmba de durere. Cealaltă fată – fiica femeii care nimerise acolo fără să aibă nicio legătură cu ce se întâmplase – tremura ca o frunză.

— Dă-le drumul, zise femeia.

Nash clătină din cap. Intrase deja într-o stare euforică. Nebunia îl cuprinsese în întregime. Fiecare neuron era excitat la maximum. Una dintre fete începu să plângă. Era conștient că lacrimile ar fi trebuit să aibă un efect asupra lui, ar fi trebuit să-l miște, ca pe orice ființă umană.

Lacrimile nu făceau însă decât să amplifice senzația.

Oare tot nebunie se cheamă atunci când ești conștient că te afli în starea asta?

— Te rog, zise femeia. Sunt doar niște copii.

Femeia se opri brusc. Probabil că înțelesese. Cuvintele ei nu aveau niciun efect asupra lui. Ba chiar, mai rău, păreau că îi provoacă o plăcere sadică. Lui Nash îi plăcea femeia. Se întrebă dacă era mereu așa de curajoasă sau era ceva care se petrecea numai acum, când își simțea copilul în pericol?

Trebuia s-o omoare, mai întâi, pe femeie.

Trebuia să facă asta, fiindcă ea era cea care putea să-i facă cele mai mari probleme. Era sigur de asta. Femeia asta nu va sta liniștită, în timp ce el le va chinui pe fete.

Îi veni însă o idee și mai bună. Dacă, oricum, avea să-i ucidă pe toți, dacă acest act avea să fie ultima sa declarație față de restul lumii, ce putea fi mai măreț decât să-i oblige pe părinți să fie martori la chinurile copiilor lor?

O, știa că e un lucru îngrozitor. De îndată ce ideea îi trecuse prin minte, Nash nu mai putea s-o lase să plece. Nu poți nega ceea ce ești. Nash cunoscuse niște pedofili în

închisoare, iar aceștia încercau mereu din răsputeri să se autoconvingă că nu era chiar o crimă ceea ce făcuseră. Îi povesteau despre civilizații și epoci trecute în care fetele se măritau de la doisprezece ani, și Nash nu se putea stăpâni să nu se întrebe de ce se oboseau să facă asta. Lucrurile erau mult mai simple. Pur și simplu, fiecare e făcut altfel. Unii au un mic defect. Simt nevoia să facă anumite lucruri pe care ceilalți le consideră reprobabile.

Așa ne-a făcut Dumnezeu. De ce ar trebui să fie cineva acuzat pentru asta?

Toți pioșii aceia scandalizați ar trebui să se gândească mai bine că ei critică, de fapt, opera Domnului. Nu e vorba numai de niște tentații, la care unii rezistă, iar alții, nu. Fiecare om are niște dorințe ascunse. Și nu disciplina reușește să țină acele dorințe sub control. Totul depinde de circumstanțe. Asta nu înțelesese Pietra în legătură cu soldații aceia. Circumstanțele nu îi forțaseră pe acei soldați să recurgă la violență.

Circumstanțele le oferiseră oportunitatea de a-și manifesta pornirile violente.

Totul era foarte clar. Avea să îi omoare pe toți. După aceea, va lua calculatoarele și va dispărea. Când va veni poliția, vor fi ocupați până peste cap cu baia de sânge. Vor presupune că e vorba despre un ucigaș în serie. Nimeni n-o să se gândească la un filmuleț făcut de o femeie cu intenția să distrugă viața unui om de treabă. Joe avea mari șanse să iasă basma curată din toată afacerea asta.

Trebuia să procedeze metodic. Mai întâi, s-o lege pe mamă.

— Fetelor?

Le întoarse capetele ca ele să-l poată privi.

— Dacă încercați să fugiți, îi ucid pe mami și pe tati. Ați înțeles?

Fetele încuviințară cu o mișcare a capului. Pentru orice eventualitate, le trase pe amândouă în partea opusă ușii care dădea sus. După aceea, le eliberă simultan gâturile. Exact în fracțiunea de secundă următoare, Yasmin scoase cel mai ascuțit țipăt pe care-l auzise vreodată și țâșni spre tatăl ei.

Nash întinse mâna după ea.

O mișcare care se dovedi a fi total greșită.

Cealaltă fetiță începu să alerge spre treptele care duceau la parter.

Nash se răsuci rapid și o porni după ea, însă copila era foarte iute.

Femeia strigă cât o țineau rărunchii:

— Fugi, Jill!

Nash începuse să urce treptele cu mâna întinsă în față, ca s-o apuce de gleznă. Reuși să o agațe, însă Jill își scutură piciorul și se eliberă. Încercă să se arunce din nou asupra ei, însă simți că-l trage ceva înapoi.

Era mama fetiței.

Sărise asupra lui și-l apucase de picior. Femeia îl mușcă de pulpă. Nash scoase un geamăt și o împinse pe Tia cu piciorul într-o parte.

— Jill! strigă el. Să știi că o ucid pe mama ta dacă nu vii imediat înapoi!

Femeia se rostogoli într-o parte și strigă și ea:

— Fugi! Nu-l asculta!

Nash se întoarse spre Tia și scoase cuțitul. Pentru prima dată nu știa prea bine ce trebuia să facă. Cutia în care se aflau legăturile telefonice se afla pe peretele din partea opusă a pivniței. Ar fi putut să le taie, însă mai mult ca sigur că puștoaica avea telefon mobil.

Timpul se scurgea în defavoarea lui.

Trebuia să pună mâna pe calculatoare. Ăsta era lucrul cel mai important. Așa că, imediat după ce le ucidea, trebuia să pună mâna pe calculatoare și să le distrugă hardul.

Se uită la Yasmin. Fetița se ascunsese în spatele tatălui său. Guy încerca să se ridice în șezut, încerca să facă orice putea ca să se transforme într-un fel de scut care să-i protejeze odrasla. Eforturile pe care le făcea așa cum era legat și de mâini și de picioare erau aproape comice.

Și femeia se ridicase în picioare și se postase între el și Yasmin. Ce curajoasă! Nici măcar nu era copilul ei! Acum însă îi avea pe toți trei într-un singur loc. Perfect. Putea să-i

rezolve foarte repede pe toți.

— Jill! strigă el din nou. E ultima șansă pe care ți-o dau!

Yasmin începu să țipe. Nash făcu un pas în direcția celor trei cu cuțitul ridicat, însă o voce îl făcu să se oprească.

— Te rog să nu-i faci rău lui mami.

Vocea venea din spatele lui. Era a unui copil care scâncea.

Jill se întorsese în pivniță.

Nash o privi în ochi pe Tia și zâmbi. Fața femeii se schimonosi de disperare.

— Nu! strigă ea. Jill, nu! Fugi!

— Mami?

— Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Jill însă nu voia să asculte îndemnurile mamei sale. Începuse să coboare treptele. Nash se răsuci în direcția ei și abia atunci își dădu seama de greșeală. Pentru o secundă, se întrebă dacă nu cumva o lăsase intenționat pe fetiță să fugă sus, la parter. Le ținuse de gât pe amândouă și le dăduse drumul, nu? Fusese numai o neglijență sau ceva mai mult? Se întrebă dacă nu cumva fusese dirijat de cineva care nu mai suporta să-l vadă ucigând.

I se păru că o vede lângă fetiță.

— Cassandra, zise el cu voce tare.

•

Cu câteva minute în urmă, Jill fusese imobilizată de bărbatul care o ținea de gât.

Individul era foarte puternic. Nici măcar nu se forța. Degetele lui găsiseră un punct sensibil și apăsarea o durea îngrozitor. Apoi, o văzu pe mami și pe domnul Novak care era legat și întins pe jos. Aproape că era gata să leșine de spaimă.

Mama ei zise:

— Dă-le drumul.

Modul hotărât în care rostise vorbele astea reuși să o calmeze oarecum pe Jill. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmpla și era grozav de speriată, însă mama ei era acolo, alături de ea. Era convinsă că mami era în stare să facă orice pentru salvarea ei. Trebuia să-i arate că și ea este în stare să facă același lucru.

Bărbatul mări forța cu care o apăsa pe gât. Jill se înecă și își ridică speriată privirea spre fața lui. Individul părea foarte mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Jill își mută privirea spre fața prietenei ei. Yasmin se uita fix la ea și o văzu cum ridică ușor din cap. Era exact gestul pe care Yasmin îl făcea în clasă, atunci când profesorul se uita la ele, iar ea voia să-i transmită un mesaj, fără ca acesta să-și dea seama.

Jill nu reușea să înțeleagă ce voia, de fapt, prietena ei. Aceasta își mișcă ochii, mâinile. Uimită, Jill îi urmări privirea și descoperi că prietena ei ținea arătătorul întins, ca și cum ar fi avut în mână un pistol.

— Fetelor?

Bărbatul o strânse și mai tare și le răsuci amândurora gâturile în așa fel, încât să le facă să se uite la el.

— Dacă încercați să fugiți, îi ucid pe mami și pe tati. Ați înțeles?

Dădură amândouă din cap în același timp. Ochii li se întâlniră din nou. Yasmin deschise puțin gura. Jill înțelese ideea. Și apoi bărbatul le dădu drumul. Jill așteptă diversiunea. Aceasta veni aproape imediat.

Yasmin începu să țipe și, atunci, Jill o luă la fugă. Fugea cât o țineau puterile, fiindcă în joc nu era numai viața ei, ci și viețile lor.

Simți cum degetele bărbatului îi ating glezna, însă reuși să scape. Îi auzi apoi cum geme, dar nu întoarse capul să vadă ce s-a întâmplat.

— Jill! strigă individul. Să știi că o ucid pe mama ta dacă nu vii imediat înapoi!

Singura ei șansă era însă sus. Nu se gândea acum decât la mailul pe care i-l trimisese domnului Novak:

Ascultă-mă cu atenție. Cred că ar trebui să-ți ascunzi arma mai bine.

Se ruga ca el să nu fi citi mesajul sau, dacă îl citise, să nu fi apucat să facă nimic. Jill se năpusti în dormitorul domnului Novak. Trase sertarul și vărsă conținutul pe jos.

Arma nu mai era acolo.

Simți că i se oprește inima. Jos, în pivniță, se auzi un țipăt. Era posibil ca bărbatul să înceapă să-i ucidă pe cei de jos în orice clipă. Căuta înnebunită printre lucrurile domnului Novak și, deodată, dădu de ceva metalic.

Revolverul.

— Jill! E ultima șansă pe care ți-o dau!

Cum se ridică siguranța? Fir-ar să fie. Nu știa cum. Brusc, își aminti că Yasmin nu pusese la loc siguranța. Probabil că rămăsese așa.

Yasmin țipă din nou.

Jill sări în picioare. Încă din capul scării, care dădea spre pivniță, zise cu o voce de copil mic și neajutorat:

— Te rog să nu-i faci rău lui mami.

Începu să coboare treptele. Nu era deloc sigură dacă avea să fie în stare să apese suficient de tare pe trăgaci. Se hotărî să țină revolverul cu ambele mâini și să apese cu două degete pe trăgaci.

•

Nash auzi sirenele.

Văzu pistolul îndreptat împotriva lui și zâmbi. Instinctul de conservare îi spunea să se arunce într-o parte, să iasă din bătaia armei, însă Cassandra clătină din cap. Era de acord cu ea. Nu trebuia să se ferească. Fetița ezita. Așa că făcu un pas spre ea și ridică amenințător pumnul în care avea cuțitul.

Când avea zece ani, Nash îl întrebase pe tatăl său ce se întâmplă cu oamenii atunci când mor. Tatăl său îi răspunsese că, probabil, cel mai bun răspuns la această întrebare fusese dat de Shakespeare, care spusese că moartea este „acel tărâm stingher de unde nimeni pe lume nu mai vine”{15}.

Venise clipa să vadă dacă tatăl său avusese dreptate sau nu.

Primul glonț îl lovi drept în piept.

Se clătină, dar continuă să înainteze spre fetiță.

Nu știa ce avea să se întâmple după cel de-al doilea glonț, însă spera să-l ajute să o întâlnească pe Cassandra.

40.

Mike se afla în aceeași cameră de interogatorii în care mai fusese și cu două zile în urmă. De această dată, nu mai era singur, ci însoțit de fiul său.

Agenții speciali, Darryl LeCrue și Scott Duncan, se apropiau de finalizarea cazului. Mike era sigur că toți cei implicați – Rosemary, Carson, DJ Huff, împreună, probabil, cu tatăl său – precum și ceilalți tineri de la club se aflau și ei în câte o cameră asemănătoare. Îi separaseră pentru a putea afla mai multe.

Se aflau acolo de mai multe ore. Mike și Adam mai trebuiau să răspundă la o singură întrebare. Hester Crimstein, avocata lor, nu îi lăsase să vorbească.

Acum nu se mai aflau decât ei doi în încăpere.

Mike își privi fiul, simți că i se frânge inima văzându-l atât de palid și zise, probabil, pentru a cincea sau a șasea oară în ultima oră:

— O să fie bine.

Adam tăcea, fără să zică nimic. Mai mult ca sigur, din cauza șocului. La asta se mai adăuga și afurisita de încăpățânare adolescentină. Hester era teribil de furioasă din cauza asta. La toate întrebările ei, Adam clătinase din cap.

Ultima vizită a avocatei se încheiase cu jumătate de oră în urmă și, la sfârșitul ei, Crimstein îi șoptise lui Mike:

— Nu stăm bine deloc.

Ușa se deschise din nou. Hester Crimstein intră în încăpere, puse mâna pe un scaun și se așeză aproape de Adam. Fața ei era doar la câțiva centimetri de a băiatului. Acesta se trase într-o parte. Ea îi cuprinse fața cu palmele și i-o întoarse spre a ei.

— Uită-te la mine, Adam.

El se împotrivi la început, apoi o privi în ochi.

— Uite care e problema. Rosemary și Carson te acuză pe tine. Spun că tu ai venit cu ideea să furi rețetele de la tatăl tău

și să transformi asta într-o adevărată afacere. Că tu i-ai căutat pe ei. Mai zic și că tatăl tău se află în spatele afacerii. Chipurile, tăticul tău, aici de față, căuta o metodă prin care să mai facă rost de ceva bani. Ofițerii DEA din clădirea asta tocmai s-au acoperit de glorie, fiindcă au arestat un doctor din Bloomfield care tocmai asta făcea – vindea ilegal rețete pentru piața neagră. Așa că a început să le placă, Adam. Abia așteaptă să bage după gratii încă un doctor și pe fiul său, fiindcă asta le aduce publicitate în media și îi ajută să promoveze, înțelegi ce îți spun?

Adam încuviință din cap.

— Atunci de ce nu-mi spui adevărul?

— Nu are nicio importanță, spuse Adam.

Hester își îndepărtă mâinile în lături.

— Ce înseamnă asta?

— E cuvântul meu împotriva cuvântului lor, răspunse Adam clătinând din cap.

— Corect, însă, vezi tu, aici apar două probleme. În primul rând, nu e vorba numai despre ei doi. Câțiva dintre tovarășii lui Carson sunt gata să le susțină varianta. Bineînțeles că indivizii ar fi în stare să jure și că tu ai fost analizat rectal într-o navă spațială, dacă Rosemary și Carson le-ar cere așa ceva. Așa că nu asta e problema noastră cea mai mare.

— Dar care e? întrebă Mike.

— Cea mai solidă probă aflată în posesia lor sunt formularele alea de rețete. Nu avem cum să le punem asta în cârcă lui Carson și lui Rosemary. În schimb, rețetele astea duc direct la tine, domnule doctor Baye. Sunt formularele tale. Și pot foarte bine să demonstreze cum ajung drogurile de la punctul A – adică de la doctorul Baye – la punctul B – piața ilegală. Prin intermediul fiului tău.

Adam închise ochii și clătină din cap.

— Ce? făcu Hester.

— Nu o să mă credeți.

— Dragul meu, te rog să mă asculți cu atenție. Treaba mea nu este să te cred pe tine. Eu trebuie doar să te apăr. Poți să-ți faci griji dacă mama ta te crede sau nu, bine? Eu nu sunt

mama ta. Eu sunt avocata ta și, deocamdată, asta e mult mai bine decât să-ți fiu mamă.

Adam întoarse capul spre tatăl său.

— Eu sunt gata să cred ce ai să-mi spui, zise Mike.

— Dar până acum n-ai avut încredere în mine.

Mike nu știa prea bine cum să reacționeze la această afirmație.

— Mi-ai pus chestia aia în calculator. Mi-ai spionat convorbirile și mesajele.

— Eram îngrijorați din cauza modului în care te purtai.

— M-ați fi putut întreba.

— Te-am întrebat, Adam. Te-am întrebat de o mie de ori. Și tu nu-mi spuneai decât să te las în pace. Să ies afară din camera ta.

— Hei, băieți! interveni Hester. Sunt profund mișcată de această scenă tată-fiu. Sincer, e foarte impresionantă, îmi vine să plâng, însă eu sunt plătită cu ora și cer al naibii de mult, așa că sunteți buni să ne întoarcem la cazul nostru?

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Agenții speciali LeCrue și Duncan intrară în încăpere.

— Vă rog să ieșiți afară. Discuția pe care o purtăm aici e privată.

— E aici, afară, cineva care vrea să vorbească cu clienții dumneavoastră, spuse LeCrue.

— Nu mă interesează, chiar dacă ar fi vorba despre Jessica Alba, îmbrăcată numai într-un prosop.

— Vă rog să mă credeți că e vorba despre ceva foarte important.

Cei doi agenți se dădură într-o parte. Mike ridică privirea. Nu știa la ce să se aștepte, însă realitatea depăși orice închipuire. Adam începu să plângă.

În încăpere intraseră Betsy și Ron Hill.

— Cine naiba sunt ăștia? întrebă Hester.

— Părinții lui Spencer, răspunse Mike.

— Stați puțin, ce porcărie lacrimogenă mai e și asta? Vreau să iasă afară. Vreau să iasă afară de aici, imediat.

— Vă rog să tăceți puțin și să ascultați, interveni LeCrue.

Hester se răsuci spre Adam și-i puse o mână pe antebraț.
— Să nu spui nimic. M-ai auzit? Niciun cuvânt.
Adam continua să plângă.
Betsy Hill se așeză la masă în fața lui. Și ochii ei erau plini de lacrimi. Ron rămase în picioare, în spatele ei. Își încrucișase brațele la piept și se uita în tavan. Mike observă că buzele îi tremurau ușor. Cei doi agenți speciali se așezaseră fiecare în câte un colț al încăperii.
— Doamnă Hill, puteți să le spuneți și dânșilor ceea ce tocmai ne-ați spus nouă?
Hester Crimstein continua să-l țină pe Adam de antebraț, gata să-l facă să tacă dacă ar fi fost nevoie. Betsy Hill îl privea pe băiat fără să zică nimic. Într-un târziu, acesta ridică fruntea și-i întâlni privirea.
— Ce înseamnă toate astea, doamnă Hill? întrebă și Mike.
După alte câteva secunde, Betsy începu să vorbească.
— M-ai mințit, Adam.
— Ușurel, ușurel, interveni Hester. Dacă dumneaei are de gând să înceapă cu acuzații din astea, încetăm imediat orice discuție.
Betsy continua să-l privească în ochi pe Adam, ignorând în totalitate izbucnirea avocatei.
— Nu te-ai bătut cu Spencer din cauza unei fete, nu-i așa?
Adam nu răspunse nimic.
— Nu-i așa?
— Nu răspunde, zise Hester, strângându-l ușor de braț. Nu facem niciun comentariu în legătură cu vreo presupusă bătaie…
Adam își retrase brațul.
— Doamnă Hill…
— Ți-a fost teamă că nu vei fi crezut, spuse Betsy. Și n-ai vrut să-i faci rău prietenului tău. Însă n-ai ce rău să-i mai faci lui Spencer. E mort. Și nu e vina ta că s-a întâmplat așa.
Obrajii lui Adam erau plini de lacrimi.
— Mă auzi? Nu e vina ta. Aveai toate motivele să fii furios pe el. Atât eu, cât și soțul meu am greșit foarte mult în privința lui. Va trebui să trăim cu asta tot restul vieții. Poate

că am fi reușit să-l oprim dacă l-am fi supravegheat mai bine – sau poate că, orice am fi făcut, nu am fi reușit să-l salvăm. Deocamdată, nu știu. Un lucru e sigur însă: nu a fost vina ta și nu are rost să iei tu această povară asupra ta. Spencer e mort, Adam. Nu are cum să mai sufere.

Hester deschise gura, însă nu reuși să scoată niciun sunet. Încercă să spună ceva, se opri și apoi renunță. Nici Mike nu știa prea bine cum să reacționeze.

— Spune-le adevărul, spuse Betsy.

— Nu mai contează acum.

— Ba contează, Adam.

— Oricum, n-o să mă creadă nimeni.

— Noi te credem, zise Betsy.

— Rosemary și Carson vor zice că eu și tata suntem vinovații. Probabil că deja au declarat asta. Așa că nu mai are rost să târâm și alte nume în noroi.

— De asta voiai să dai totul în vileag noaptea trecută. Cu microfonul acela despre care ne-ai povestit, interveni LeCrue. Rosemary și Carson te șantajau, nu-i așa? Te amenințau că, dacă spui ceva, dau vina pe tine și spun că tu ai furat carnetele cu formulare. Așa cum au și declarat acum. Și mai erau și prietenii tăi pe care trebuia să-i protejezi. Și ei puteau s-o pățească. Nu aveai de ales. Singura soluție era să mergi mai departe.

— Nu eram îngrijorat din cauza prietenilor mei, spuse Adam. Erau însă gata să pună totul în cârca tatălui meu. Era în pericol să-și piardă dreptul de practică.

— Adam?

Băiatul își întoarse capul spre tatăl său.

— Te rog să spui tot adevărul. Nu-ți face probleme din cauza mea.

Adam clătină din cap.

Betsy se întinse peste masă și-l atinse pe mână.

— Avem dovezi.

Adam o privi mirat.

Ron Hill făcu un pas înainte.

— După moartea lui Spencer, i-am căutat printre lucruri. Și

am găsit… Ron Hill se opri, înghiți în sec și ridică din nou privirea în tavan. N-am vrut să-i spun și lui Betsy. Suferea atât de mult și m-am gândit că nu are niciun rost s-o amărăsc și mai tare. Spencer era mort. De ce să sufere și mai mult? La fel gândeai și tu, Adam, nu-i așa?

Adam nu zise nimic.

— Așa că n-am zis nimic. Însă în noaptea în care a murit Spencer… i-am umblat prin cameră. Am găsit sub pat opt mii de dolari și astea.

Ron puse pe masă un carnet de formulare pentru rețete. Timp de câteva clipe, toți cei prezenți în încăpere rămaseră cu privirea ațintită asupra rețetelor.

— Nu tu ai fost cel care a sustras rețetele de la tatăl tău, zise Betsy. Spencer a făcut-o. El le-a furat de la voi de-acasă, nu-i așa?

Adam lăsă capul în pământ.

— Și tu ai descoperit asta chiar în noaptea în care s-a sinucis. Te-ai dus să-l iei la întrebări. Erai furios. V-ați certat. Și l-ai lovit. Când te-a strigat și ți-a spus să vii înapoi, tu n-ai vrut să-i asculți scuzele. Mersese prea departe de data asta. Așa că nu i-ai răspuns la telefon.

Adam închise ochii.

— Ar fi trebuit să-i răspund. Și eu l-am lovit. L-am înjurat și i-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu el. Și după aceea, l-am lăsat acolo singur și când m-a sunat să-mi ceară ajutorul…

În încăpere avu loc un fel de explozie. Lacrimi, îmbrățișări, cuvinte de alinare și scuze. Rănile au fost deschise și apoi închise la loc. Hester profită de atmosfera de acolo și îi luă deoparte pe agenții federali. Acum știa toată lumea ce se întâmplase. Bănuia că nimeni nu mai are de gând să-i acuze pe cei doi bărbați Baye. Adam avea să coopereze pentru arestarea lui Rosemary și a lui Carson.

Însă pentru asta mai era timp.

În aceeași seară, după ce Adam ajunsese acasă și-și recuperase telefonul, Betsy Hill veni la ei.

— Vreau să aud și eu, îi zise ea lui Adam.

Și ascultară împreună ultimul mesaj trimis de Spencer

înainte de a muri:

Nu este vina ta, Adam. Stai liniștit, prietene. Dar încearcă să mă înțelegi. Mi-e mult prea greu. Întotdeauna mi-a fost greu…

•

O săptămână mai târziu, Susan Loriman bătea la ușa casei familiei Lewiston.

— Cine e acolo?

— Domnule Lewiston? Sunt Susan Loriman.

— Sunt ocupat.

— Vă rog să deschideți. Este foarte important.

Trecură câteva secunde bune înainte ca Lewiston să deschidă ușa. Era nebărbierit și avea pe el un tricou boțit. Părul îi stătea alandala și avea ochii roșii.

— Doamnă Loriman, nu cred că este momentul.

— Să nu credeți că v-aș fi deranjat dacă nu ar fi vorba despre ceva cu adevărat important.

— Am fost dat afară de la școală.

— Știu. Am auzit și-mi pare rău.

— Deci dacă ați venit pentru acțiunea de căutare de donatori pentru fiul dumneavoastră…

— Pentru asta am venit.

— Vă dați seama că după ce am fost dat afară nu mai pot conduce o astfel de acțiune.

— Aici vă înșelați. Sunt convinsă că dumneavoastră sunteți în continuare omul cel mai potrivit.

— Doamnă Loriman…

— Ați pierdut vreodată pe cineva apropiat?

— Da.

— Puteți să-mi spuneți pe cine?

Ce întrebare ciudată! Lewiston oftă și se uită în ochii femeii. Copilul ei era pe moarte și, din cine știe ce motiv, îi punea lui asemenea întrebări.

— E vorba de sora mea, Cassie. Era un înger. Nimeni nu putea să-și imagineze că o asemenea ființă ar putea păți ceva.

Susan știa foarte bine ce se întâmplase. Buletinele de știri relataseră pe larg despre crimele al căror autor fusese soțul răposatei Cassandra Lewiston.

— Și, în afară de sora dumneavoastră?

— Pe fratele meu, Curtis.

— Și el a fost tot un înger?

— Nu. Dimpotrivă. Semăna foarte bine cu mine. Toată lumea spunea că suntem identici. Însă a făcut numai prostii toată viața.

— Cum a murit?

— A fost ucis. Probabil, de cei care l-au jefuit.

— Domnule Lewiston, să știți că asistenta care ia probele de sânge e aici, cu mine. Susan întoarse capul. O femeie coborî din mașină și se îndreptă spre ei. Poate să vă ia sânge chiar acum.

— Dar nu văd care ar fi rostul.

— Părerea mea, domnule Lewiston, este că dumneavoastră n-ați făcut nimic atât de groaznic. Ba chiar ați sunat la poliție când v-ați dat seama ce face cumnatul dumneavoastră. Eu cred că ar trebui să începeți să vă gândiți să vă refaceți imaginea. Și pasul acesta, acceptul de a încerca să-mi salvați copilul tocmai acum, când în viața dumneavoastră s-au petrecut asemenea nenorociri, cred că va conta foarte mult în ochii celorlalți. Vă rog, domnule Lewiston, vreți să încercați să-mi ajutați copilul?

El o privi ca și cum s-ar fi pregătit să protesteze. Susan spera ca Joe Lewiston să nu o refuze. Era însă pregătită și pentru situația unui răspuns negativ din partea lui. Era pregătită să-i spună că fiul ei, Lucas, avea zece ani. Era pregătită să-i aducă aminte că fratele lui Joe, Curtis, murise cu unsprezece ani în urmă – mai precis cu nouă luni înainte de nașterea lui Lucas. Era pregătită să-i spună lui Joe Lewiston că șansele cele mai mari de găsire a unui donator erau în persoana unui unchi de sânge. Deși spera să nu fie nevoie să ajungă până acolo, Susan era pregătită să facă orice era nevoie pentru a-și salva copilul.

— Vă rog, spuse ea din nou.

Asistenta medicală continua să înainteze. Joe o privi din nou în ochi pe Susan și probabil că disperarea pe care o văzu acolo îl convinse.

— Bine, zise el. Poftiți înăuntru, vă rog.

•

Tia nu-și putuse imagina că lucrurile aveau să revină atât de repede la normal.

Hester Crimstein se ținuse de cuvânt. Nu îi acordase o a doua șansă. Așa că Tia își prezentase demisia și își căuta acum din nou o slujbă. Mike și Ilene Goldfarb scăpaseră de acuzațiile referitoare la rețete. Consiliul medical făcea niște investigații, mai mult de ochii lumii, dar, în timpul ăsta, ei fuseseră lăsați în pace să profeseze. Circulaseră niște zvonuri cum că ar fi găsit pe cineva care ar fi putut dona pentru Lucas Loriman, însă Mike nu prea voia să discute prea multe despre subiectul ăsta, așa că nici ea nu mai insistase.

În primele zile, în care emoția era încă persistent prezentă, Tia sperase că Adam avea să-și revină repede și să devină băiatul acela drăguț și politicos… care, de fapt, nu fusese niciodată cu adevărat. Însă un adolescent nu funcționează ca un întrerupător de lumină. Adam era mai bine, fără îndoială. Acum se afla afară, pe alee, și apăra loviturile pe care i le trimitea cu crosa la poartă tatăl său. Când reușea să înscrie, Mike striga „Gol!” și începea să cânte imnul acela de la Rangers. Erau sunete familiare pentru ea, sunete care o linișteau, însă, pe vremuri, participa și Adam, din toată inima, la spectacolul acesta. Acum, niciun sunet nu venea de la el. Juca în tăcere, în timp ce vocea lui Mike suna oarecum ciudat, un amestec de bucurie și disperare.

Mike încă spera ca băiatul lui să-și revină la ce a fost odată. Băiatul acela dispăruse însă pentru totdeauna. Poate că așa și trebuia să se întâmple.

Pe alee își făcu apariția mașina lui Mo. Avea bilete la meciul Rangers contra Devils, care se ținea în Newark. Anthony, bodyguardul care le salvase viața, mergea și el la meci. Mike crezuse că atunci, pe alee, Anthony fusese cel care-l salvase, însă se dovedise că, de fapt, Adam fusese cel care reușise să-i oprească pe ciracii lui Carson – tăietura de cuțit de la braț stătea mărturie în acest sens. Faptul că fiul său îi salvase viața îl impresionase teribil de mult pe Mike. Ori de

câte ori își aducea aminte și voia să aducă vorba despre asta, Adam îl oprea imediat. Un băiat foarte curajos și modest.

La fel ca și taică-său.

Tia se uită pe fereastră. Cei doi băieți ai ei veneau spre casă ca să-și ia rămas-bun. Ea le făcu semn cu mâna și le trimise și o bezea. Îi făcură și ei cu mâna. Se urcară apoi în mașina lui Mo. Îi urmări cu privirea până ce mașina dispăru la curbă.

— Jill? strigă Tia.

— Sunt sus, mami!

Șterseseră programul acela spion din calculatorul lui Adam. Era foarte greu de spus dacă folosise sau nu la ceva. Poate că, dacă Ron și Betsy l-ar fi supravegheat mai îndeaproape pe Spencer, ar fi putut să-l salveze. Sau poate că nu. Soarta și de cele mai multe ori arbitrariul sunt cele care guvernează universul. Mike și Tia fuseseră atât de îngrijorați de soarta băiatului lor, dar, până la urmă, cea care se aflase atât de aproape de moarte fusese Jill. Fetița fusese cea care trecuse prin trauma de a fi nevoită să ucidă un alt om. De ce?

Întâmplarea. Se întâmplase ca ea să se afle într-un moment nepotrivit și într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie.

Poți să spionezi, însă nu poți să prevezi ce are să se întâmple. Era foarte posibil ca Adam să fi reușit să iasă singur din această încurcătură. Era posibil să fi reușit să facă înregistrarea aceea, iar Mike n-ar mai fi fost atacat și aproape omorât în bătaie. Nebunul acela de Carson n-ar mai fi îndreptat arma asupra lor. Și Adam nu și-ar mai fi pus întrebări în legătură cu încrederea pe care o aveau părinții lui în el.

Asta e problema cu încrederea. Poți să pierzi încrederea cuiva chiar și pentru bune intenții. Și odată pierdută, așa rămâne.

Deci ce învățăminte trăsese Tia din tot ce se întâmplase? Tot ce poți să faci este să te străduiești cât poți de mult. Atâta tot. Intențiile tale sunt foarte bune. Le arăți cât de mult îi iubești, însă viața este atât de plină de neprevăzut, încât nu poți să faci mai mult. Nu ai cum s-o controlezi. Mike avea un prieten, un fost jucător renumit de baschet, căruia îi plăcea să

spună mereu proverbe evreiești. Zicala lui favorită era: „Omul plănuiește, Dumnezeu râde”. Tia nu fusese niciodată de acord cu asta. Credea că e vorba de un fel de scuză numai bună să se justifice cei care nu se străduiesc îndeajuns, fiindcă, oricum, Dumnezeu își va bate până la urmă joc de eforturile tale. Acum, înțelese că era vorba de altceva. Bărbatul se referea la faptul că trebuie să înțelegem că oricât am da de la noi, oricât de mult ne-am strădui, controlul pe care am putea să-l avem asupra vieții nu este decât o iluzie.

Pe de altă parte, nu cumva realitatea era mult mai complexă chiar și decât asta?

Cineva ar fi putut argumenta tocmai opusul – că tocmai datorită faptului că spionaseră reușiseră să treacă peste această încercare. De exemplu, mesajele pe care le citiseră pe calculatorul lui Adam le indicaseră foarte clar că băiatul lor era implicat în ceva foarte grav.

Mai mult, faptul că Jill și Yasmin cotrobăiseră prin lucrurile lui Guy și-i găsiseră arma le salvase viața.

Ce ironie a sorții. Guy Novak ține o armă încărcată în casă, într-un loc unde copiii o pot găsi cu ușurință, iar acest detaliu, în loc să ducă la o nenorocire, le salvează tuturor viața.

Clătină din cap ca pentru a-și alunga gândurile sumbre și deschise ușa frigiderului. Nu prea mai era nimic de mâncare acolo.

— Jill?

— Ce-i?

Tia își luă cheile și portofelul. Apoi începu să caute cu privirea telefonul mobil.

Jill își revenise surprinzător de repede din șocul cauzat de împușcături. Doctorii o avertizaseră că ar putea să aibă niște reacții întârziate sau poate că fetița realizase că ceea ce făcuse fusese ceva necesar. Jill nu mai era chiar un copil.

Unde era oare telefonul?

Era sigură că-l lăsase pe tejghea. Chiar aici. Și nu trecuseră mai mult de zece minute de atunci.

Prin minte îi trecu o ipoteză care răsturna totul.

Simți că i se ridică părul de pe ceafă. Bucuroși că scăpaseră

cu viață din încercarea aceea, lăsaseră mai multe întrebări să treacă fără răspuns. Acum însă, în timp ce se uita fix la locul unde era sigură că-și lăsase mobilul, începu să se gândească din nou la acele întrebări.

În primul rând, mailul acela, care declanșase, de fapt, toată nebunia, cel despre petrecerea de la DJ acasă. Până la urmă, se dovedise că nu fusese nicio petrecere. Adam nici măcar nu citise mesajul respectiv.

Atunci cine îl trimisese?

Nu se poate…

Continuând să-și caute mobilul, Tia puse mâna pe telefonul fix și-l sună pe Guy Novak.

— Bună, Tia, ce mai faci?

— Ai declarat la poliție că tu ai trimis caseta aia video.

— Ce?

— Caseta în care apare Marianne cu Joe Lewiston. Ai spus că tu ai trimis-o. Ca să te răzbuni.

— Și?

— De fapt, tu habar n-ai despre ce casetă e vorba, nu-i așa, Guy?

Tăcere.

— Guy?

— Ce-a fost a fost, Tia, răspunse el și închise.

Tia începu să urce tiptil scara care ducea la etaj. Jill era în camera ei și Tia voia s-o ia prin surprindere. Parcă totul începea să se lege. Se întrebase chiar de la început în legătură cu faptul că acele două nenorociri – crimele oribile ale lui Nash și dispariția lui Adam – se petrecuseră în același timp. Cineva făcuse o glumă și spusese că nenorocirile vin unele după altele și că ar trebui să se ferească. Ea nu acceptase niciodată o astfel de explicație.

Mailul despre petrecerea de la Huff.

Arma din sertarul din camera lui Guy Novak.

Caseta video care fusese trimisă pe adresa lui Dolly Lewiston.

Ce legătură era între toate acestea?

Tia ajunse în spatele lui Jill și întrebă:

— Ce faci aici, Jill?

Jill tresări la auzul vocii mamei sale.

— A, bună. Jucam BrickBreaker.

— Nu cred.

— Cum?

Mike și Tia obișnuiau să glumească pe tema asta. Lui Jill îi plăcea teribil să-și bage nasul peste tot. Era Harriet Spioana{16} din familia lor.

— Mă joc, nu ți-am spus?

Nu era adevărat. Tia era sigură acum. Jill nu-i lua mereu telefonul ca să se joace cu el. I-l lua pentru a-i citi mesajele. Fetița nu folosea calculatorul din dormitorul lor, fiindcă era mai nou și mergea mai bine. O făcea pentru a afla ce se petrece în familie. Jill nu suporta să fie tratată ca un copil. Nici ea, nici prietena ei, Yasmin.

Două copile nevinovate, nu-i așa?

— Știai că supravegheam calculatorul lui Adam, nu?

— Cum?

— Brett mi-a spus că persoana care a trimis mailul acela a făcut-o de aici, de acasă. L-a trimis, după aceea a intrat pe căsuța poștală a lui Adam, fiindcă acesta nu era acasă, și abia apoi l-a șters. Până acum n-am reușit să-mi dau seama cine ar fi putut să facă așa ceva. Însă acum știu că tu ai făcut asta, Jill. De ce?

Jill negă cu hotărâre din cap. Mama ei era însă hotărâtă să nu se lase prea ușor păcălită.

— Jill?

— N-am crezut că o să se întâmple toate astea.

— Știu. Te rog să-mi povestești.

— Voi tocați rapoartele alea imediat, dar era clar: de ce să fi apărut așa, deodată, un tocător în dormitorul vostru? Vă auzeam vorbind în șoaptă noaptea. Și ați mai și păstrat pe calculator adresa aia de la E-SpyRight.

— Deci știai că îl spionam?

— Bineînțeles.

— Și atunci de ce ai trimis mailul acela?

— Pentru că am știut că o să-l citiți voi.

— Nu înțeleg. De ce ai fi vrut tu ca noi să vedem ceva în legătură cu o petrecere inexistentă?

— Știam ce are de gând să facă Adam. Mi-am zis că e prea periculos. Am vrut să-l opresc, însă nu puteam să vă zic adevărul despre ce se petrecea la Club Jaguar. N-am vrut ca fratele meu s-o pățească.

Tia dădu din cap.

— Așa că ai inventat o petrecere.

— Da. Am spus că va fi cu băutură și cu droguri.

— Ți-ai imaginat că noi aveam să-l obligăm să stea acasă.

— Exact. Și așa scăpa de orice pericol. Însă Adam a fugit de acasă. Nu mă așteptasem să facă așa ceva. Am dat-o în bară. Înțelegi? Toate s-au întâmplat din vina mea.

— Nu a fost vina ta.

Jill începu să plângă.

— Toată lumea ne tratează ca pe niște bebeluși. Pe mine și pe Yasmin. Așa că noi spionăm. E ca un fel de joc. Adulții ascund tot felul de chestii și noi le descoperim. Și apoi, domnul Lewiston a spus lucrul acela îngrozitor în legătură cu Yasmin. Asta a schimbat totul. Ceilalți copii erau atât de răi. La început, Yasmin a suferit foarte mult, dar după aia, nu știu cum să spun, parcă a apucat-o nebunia. Mama ei nu se ocupase niciodată prea mult de ea, cred că știi asta, așa că, probabil, s-a gândit că are și ea o dată ocazia să facă ceva pentru Yasmin.

— Și… i-a întins o cursă lui Lewiston. Ți-a spus chiar Marianne chestia asta?

— Nu. Vezi tu, Yasmin își spiona și ea mama. Am văzut filmulețul acela pe telefonul ei. Yasmin a întrebat-o ce are de gând să facă cu el, însă mama ei i-a spus că se terminase totul și că se răzbunase pe Lewiston.

— Așa că tu și Yasmin…?

— N-am vrut să facem niciun rău. Însă Yasmin se săturase de adulții care încercau s-o consoleze, de copiii de la școală care își băteau joc de ea, de noi amândouă, de fapt. Așa că am vrut să le răspundem și noi tuturor cu aceeași monedă. După școală, am venit, mai întâi, aici. Am trimis mailul despre

petrecerea aceea ca să vă fac să acționați, și, după aceea, Yasmin a trimis filmul ca să-l pedepsească pe domnul Lewiston pentru ce-i făcuse.

Tia stătea acolo în picioare și nu știa ce să zică. Copiii nu fac ceea ce le spun părinții lor să facă – ei fac ceea ce văd că fac părinții lor. Așa că oare cine era cel mai vinovat? Nu era deloc sigură.

— Asta e tot ce am făcut, spuse Jill. Am trimis doar câteva mailuri. Asta e tot.

Fetița avea dreptate.

— O să fie bine, zise Tia, repetând fără să știe cuvintele cu care soțul ei încercase să-și liniștească băiatul în camera de interogatorii.

Se aplecă și o strânse în brațe pe Jill. Aceasta nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Se lipi de mama ei și începu să plângă în hohote. Tia îi mângâia părul și-i șoptea cuvinte liniștitoare.

Facem tot ceea ce se poate, își aminti Tia. Îi iubim cât de mult putem.

— O să fie bine, zise ea din nou.

De data asta, fiind aproape convinsă că așa avea să fie.

•

Într-o dimineață friguroasă de sâmbătă – chiar în ziua în care trebuia să meargă la altar pentru a doua oară – procurorul districtual Paul Copeland se afla în fața unui spațiu de depozitare U-Store-It de pe Autostrada 15. Loren Muse se afla lângă el.

— N-ar trebui să fii aici, spuse ea.

— Nunta începe de-abia peste șase ore.

— Dar Lucy…

— Lucy o să înțeleagă.

Cope aruncă o privire peste umăr, spre mașina în care aștepta Neil Cordova. Pietra spărsese tăcerea cu câteva ore în urmă. După ce se chinuise atâta vreme să scoată ceva de la ea, fără niciun rezultat, lui Cope îi venise ideea să-l lase pe Neil Cordova s-o convingă să mărturisească. În câteva minute, în condițiile în care Nash era mort și avocatul ei reușise să ajungă la o înțelegere fermă cu procurorul, Pietra cedase și le

spusese unde se află cadavrul Rebei.

— Am ținut să fiu prezent aici, zise Cope.

— Nici pe el n-ar fi trebuit să-l lași să vină, zise Loren, care îi urmărise privirea.

— I-am promis.

Cope și Neil Cordova stătuseră mult de vorbă în perioada scursă de la dispariția Rebei. În câteva minute, dacă Pietra spusese adevărul, legătura dintre cei doi avea să devină și mai strânsă – atât lui Cope, cât și lui Cordova le muriseră soțiile. Era ceva ce, în mod sinistru, îi apropia și de criminal, fiindcă și acesta avusese o soție la care ținuse foarte mult.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Muse îl întrebă:

— Ai pregătită vreo variantă pentru cazul în care femeia ne-a mințit?

— Nu prea. Tu?

— Nici eu. Deci Nash le-a ucis pe femeile astea ca să-și ajute cumnatul. Pentru a găsi și a distruge dovada infidelității lui Lewiston.

— Așa se pare. Însă nu sunt primele lui crime. Pun pariu că, dacă facem niște cercetări, vom găsi foarte multe chestii urâte în trecutul lui. Bănuiesc că tot ceea ce s-a întâmplat cu Lewiston n-a fost decât o scuză pentru dorința sa patologică de a face rău. Nu mă pricep însă prea bine la psihologie și nici nu mă interesează. Nu psihologia încerc s-o dau eu în judecată.

— Le-a torturat.

— Da. Sub pretextul că vrea să afle cine mai știe de casetă.

— A crezut că Reba Cordova știe ceva.

— Exact.

Muse clătină din cap.

— Ce părere ai despre cumnat, învățătorul?

— Lewiston? Ce-i cu el?

— Ai de gând să-l acuzi?

Cope ridică din umeri.

— Individul pretinde că i-a povestit lui Nash ce i s-a întâmplat ca unui confident și că nu avea nici cea mai mică bănuială că acesta avea s-o ia razna.

— Și tu ești în stare să accepți asta?

— Pietra confirmă spusele lui și nu am deocamdată dovezi care să infirme asta sau nu. Asta e treaba detectivilor mei, încheie Cope privind-o pe Loren.

Paznicul depozitului găsise cheia containerului. Ușa fu deschisă și detectivii pătrunseră înăuntru.

— Și când te gândești că Marianne Gillespie n-a trimis nimănui caseta.

— Da, așa se pare. Doar l-a amenințat pe Lewiston. Oricum, i-a spus lui Guy despre casetă. Ea ar fi vrut să renunțe la ideea răzbunării. Zicea că amenințarea a fost o pedeapsă suficient de dură pentru învățător. Novak n-a fost însă de aceeași părere, așa că i-a trimis imaginile soției lui Lewiston.

Muse se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ai de gând să-l acuzi pe Novak?

— Pentru ce? Individul n-a făcut altceva decât să trimită un e-mail. Așa ceva nu e împotriva legii.

Din container își făcură apariția doi polițiști. Lentoarea mișcărilor lor era foarte sugestivă. Unul dintre ei îi făcu un semn ușor cu capul lui Cope.

— La naiba! zise Muse.

Cope se întoarse și făcu câțiva pași spre Neil Cordova. Acesta îl urmărea crispat. Cope se străduia din răsputeri să nu-și coboare privirea și să meargă fără să șovăie. Neil începu să dea din cap. Cu cât Cope se apropia mai mult de el, cu atât Cordova dădea mai tare din cap, ca și cum ar fi putut anula în acest fel cruda realitate. Deși se pregătise sufletește pentru asta, lovitura era mult prea puternică.

Când Cope ajunse lângă el, Neil Cordova încetă să mai dea din cap și se prăbuși în brațele procurorului. Începu să plângă și să repete numele Rebei, spunând că nu poate să fie adevărat, implorând cerul să-i aducă soția înapoi. Cope îl strânse la piept încercând să-l îmbărbăteze. Trecură mai multe minute. Cope continua să-l țină în brațe pe Neil Cordova fără să rostească vreo vorbă.

Aproape o oră mai târziu, Cope ajunse acasă. Făcu un duș

și-și puse fracul. Apoi se duse la biserică. Cara, fiica lui în vârstă de șapte ani, fu obiectul admirației tuturor când trecu pe culoarul din mijlocul bisericii. La ceremonie participă chiar și guvernatorul. După ceremonie, începu o petrecere în toată regula, cu orchestră și ring de dans. Muse, în calitate de domnișoară de onoare, participă la toate acestea, îmbrăcată elegant. Îl felicită pe Cope când îi veni rândul și-l sărută pe obraz.

Din acest vârtej plin de culoare, Cope reuși să evadeze timp de două minute și să se așeze pe scaun. Își slăbi nițel strânsoarea papionului și-și desfăcu nasturele de la cămașă. Trecuse printr-un ciclu aproape complet în cuprinsul unei singure zile, începând dimineața cu moartea și sfârșind seara cu ceva atât de fericit ca unirea a două suflete. Unii ar fi dat, probabil, o interpretare foarte profundă acestei derulări a evenimentelor. Cope nu se număra însă printre aceștia. Stătea, pur și simplu, pe scaun și se uita cum invitații săi încercau să danseze pe o melodie foarte ritmată a lui Justin Timberlake. Pentru o clipă, gândurile sale se întoarseră la Neil Cordova, la lovitura pe care o primise, la modul în care avea să treacă peste această încercare, împreună cu fetițele lui.

— Tati?

Cope întoarse capul. Era Cara, fiica lui. Îl apucă de mână și-l privi în ochi cu toată seriozitatea celor șapte ani ai ei.

— Vrei să dansezi cu mine? întrebă fetița.

— Parcă nu-ți prea plăcea să dansezi.

— Îmi place melodia asta. Te rog frumos!

El se ridică și se îndreptă spre ringul de dans. Formația atacă din nou refrenul melodiei, care avea niște versuri stupide. Cope începu să se miște în ritmul muzicii. Cara o căută pe mireasă, o găsi și o aduse și pe ea pe ring. Noua familie, Lucy, Cara și Cope, începu să danseze. Muzica se auzea acum parcă mai tare. Prietenii și membrii de familie începură să bată din palme. Cope se mișca din ce în ce mai dezarticulat. Soția și fiica începură să râdă.

Auzindu-le, Paul Copeland începu să se învârtă și să dea din mâini și mai tare, până când pentru el nu mai rămăseseră pe

lume decât fețele lor frumoase și sunetul minunat al râsului lor.

[1] Dartmouth College – celebră universitate privată din Hanover, New Hampshire. Este una dintre cele nouă universități britanice înființate în America înainte de Revoluție și face parte din Ivy League.

[2] *Smell* – miros, duhoare.

[3] *Weed* – marijuana.

[4] Mustăcioare de pisici – parte dintr-o cunoscută melodie a filmului *Sunetul muzicii.*

[5] Clopoțeii de la ușă.

[6] Aluzie la masacrul de la liceul din Columbine, statul Colorado. În ziua de 20 aprilie 1999, doi elevi ai acestui liceu au deschis focul asupra colegilor lor, ucigând 12 dintre ei, precum și un profesor, apoi rănind alți 24, înainte de a se sinucide.

[7] Calea Vampirilor.

[8] Divizie inferioară a campionatului de fotbal american pentru amatori.

[9] Filozof și om politic englez (1632-1704), cu preocupări în domeniul guvernării societății și al epistemologiei.

[10] Scholastic Aptitude Test – baterii de teste standardizate, folosite pentru admiterea în universitățile americane.

[11] Universitate privată cu sediul în Williamstown, Massachusetts.

[12] Joc cu variante, special pentru telefoane mobile.

[13] Plăcere de înaltă clasă.

[14] Distrugătoarele de familii.

[15] W. Shakespeare, *Hamlet,* actul III, scena I.

[16] Harriet the Spy – personajul principal al unei cărți pentru copii scrisă de Louise Fitzhugh, în 1964.